

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sisters Planet

Kabileni

seç.

Arkanı

kolla.

Ve

sakın

durma.

İSYAN

LISA M. STASSE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PEGASUS

"Elinizden
bırakamayacağınız
bir seri. Bağımlılık yapıyor."
Entertainment Weekly.com

"Aşk, entrika, macera ve
bilimkurgu birleşip *Isyan*'ı
sıradan bir devam kitabı
olmaktan çıkararak başlı
başına bir roman haline
getiriyor."

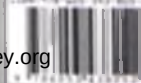
School Library Journal

"Ada, istikrar için
özgürlüğünden vazgeçmiş
ulusların çarpıcı ve ilgi
çekici, küçük bir modeli."
*The Bulletin of the Center for
Children's Books*

www.johnnyboybooks.com

11246-718-400-043-800-

Pegasus Yayınları: 1331

Gençlik: 243

İsyan

Lisa M. Stasse

Özgün Adı: The Uprising

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İker Sönmez

Düzelti: Esengül Aydın Yalçın

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016

ISBN: 978-605-343-805-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Lisa M. Stasse, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

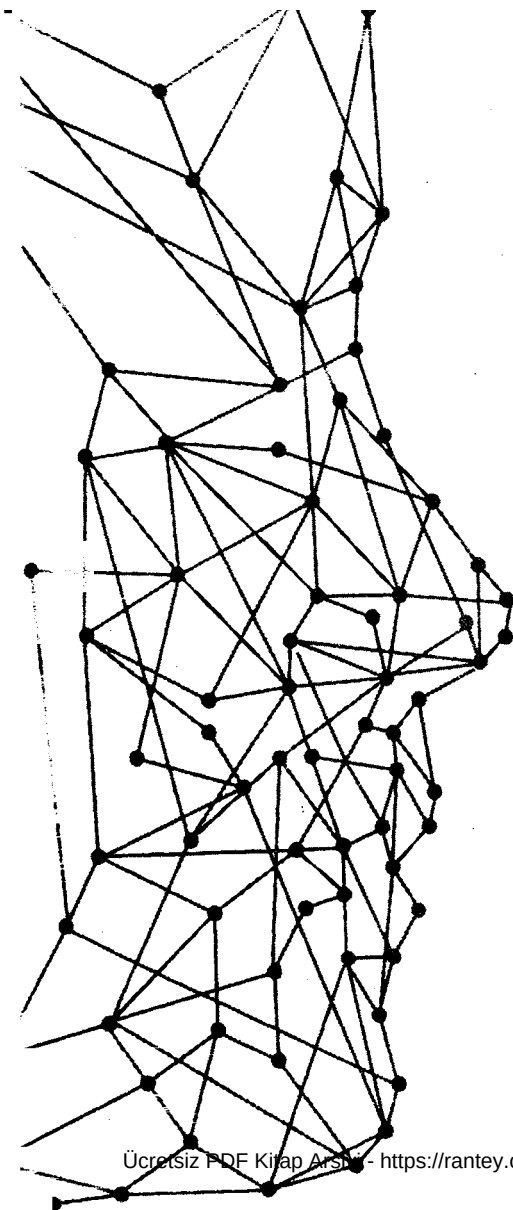
LISA M. STASSE

İSYAN

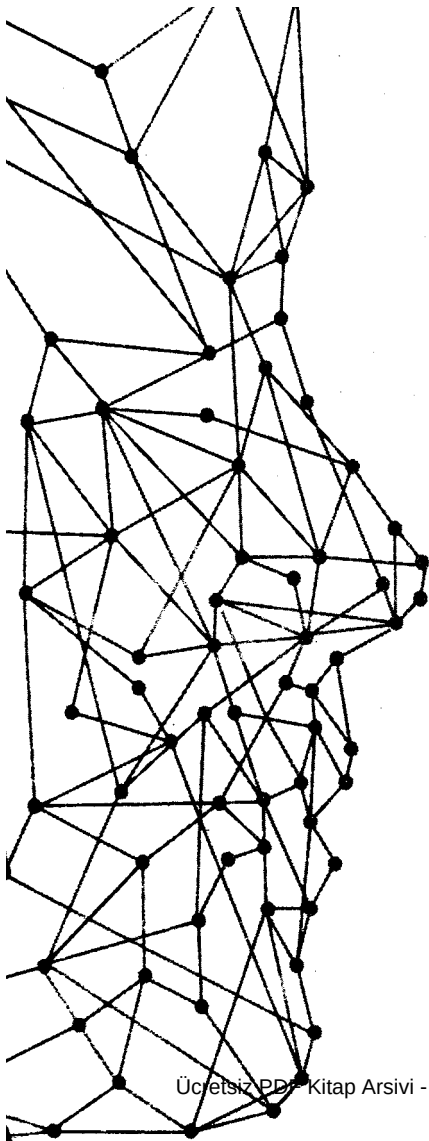
Mihal

İngilizceden çeviren:
Gölce Arman Bayrakçı

PEGASUS YAYINLARI
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Alex McAulay için
tekrar ve daima*

TEŞEKKÜR

Şahane yayın hakları temsilcim Mollie Glick'e büyük teşekkürler. Onun harika fikirlerine, güzel notlarına ve genel olarak Forsaken serisi'ne olan bağlılığına çok çok minnetarım. Ayrıca Rachel Hecht, Kathleen Hamblin, Hannah Brown Gordon, Stéphanie Abou, ve Foundry Literary + Media takımının tüm elemanlarına ve The Smiley Group, LLC'den Shari Smiley'e teşekkür ederim.

Muhteşem yeni editörüm Zareen Jaffery'ye kucak dolusu teşekkürler. *İsyen* sonunda geleceğini bildiğim o yere onun düzeltmeleri ve yönlendirmeleriyle geldi. Onunla çalışmak gerçekten bir zevkti ve serinin üçüncü kitabında da kendisiyle çalışmayı dört gözle bekliyorum. Ayrıca Lydia Finn, Lucille Rettino, Julia Maguire, Michelle Fadlalla, Venessa Williams, Dawn Ryan, Bernadette Cruz, Kelly Stidham, Sooji Kim, Mara Anastas, Brian Kelleher, Justin Chanda, Jon Anderson ve Simon & Schuster'daki herkese inanılmaz destekleri için teşekkür ederim. Ve harika kapak tasarımı için Lizzy Bromley'e ayrıca teşekkür ediyorum.

Aileme ve tüm dostlarıma sevgilerimi ve teşekkürlerimi sunuyorum. Sizler olmasaydınız, bunların hiçbiri olmazdı.

1 GÜN IŞIĞI

Rahatsız metal bir sandalyede, karşıma dizilmiş beyaz üniformalı altı biliminsanın önünde oturuyordum. Bunlar beni sorgulayan kişilerdi. Destiny Merkezi'nin derinliklerinde, son üç haftadır evim olarak gördüğüm koskoca kumtaşı kayasının içine oyulmuş küçük bir odada sıkışıp kalmıştım. Merkezi yöneten isyancı biliminsanları bu odayı görüşme ve sorgulama odası olarak kullanıyorlardı. Burası da, bu garip kayanın içine oyulmuş birçok oda ve tünelden biriydi.

Biliminsanlarının arkasındaki duvara büyük, dijital ekranlar asılmıştı. Ekranların her birinde farklı görüntüler vardı. Çoğu da, ülkeden kovulan gençlerin gönderildiği, Liam ve benim kaçmayı başardığımız, Hapishane Adası Alfa'nın görüntüleri idi. Burası ortalama yaşam süresinin on sekiz yıl olduğu, terk edilmiş ve "çark" olarak adlandırılmış, tropikal bir adaydı. Çarkta yalnızca iki hafta kalmış olmama rağmen her günümü hayatta kalabilmek için savaşıarak geçirmiştim.

Sözde, ileriye yönelik suç faaliyetlerine ve şiddete olan eğiliminizi öngören bir testte başarısız olduğumuz için çarka gönderilmiştik. Fakat aslında gittikçe yozlaşan hükümetimizin nüfusu kontrol altında tutabilmek için insanlara uyguladığı zihin kontrol ilaçlarına karşı bağışıklığımız olduğundan dolayı adaya gönderilmiştik. Çünkü bu, onlar için bir tehlike oluşturduğumuz anlamına geliyordu. Hükümete

karşı ayaklanabileceğimiz olasılığını düşünerek bizden tamamen kurtulmak istemişlerdi. Liam'la birlikte çarktan kaçmayı başardıktan sonra, Avustralya'da bir grup isyancı biliminsanı tarafından kurtarılmış ve Destiny Merkezi'ne sığınmıştık.

Başımı kaldırıp dijital ekranlara baktım. Şimdi ekrandan çarkta kaldığım süre boyunca tanıdığım bir dizi yüz geçiyordu. Bu çocukların birçoğu benim arkadaşımdı. Sol bileğimi, kablo ve alıcılardan oluşmuş bir bileziği andıran elektrotlar çevreliyordu. Bunlar, bilinçaltımda oluşan fizyolojik tepkileri ölçmek amacıyla takılmıştı. Biliminsanlarından biri bilgisayarın başına çökmüş, tepkilerimi kaydedip inceliyordu.

Destiny Merkezi'ni yönetmeye yardımcı olan Dr. Vargas-Ruiz, tam karşımda oturuyor ve görüşmeyi idare ediyordu. Bugün bu odada geçirdiğim zaman iki saati aşmıştı bile. Ve buraya geldiğimden beri her öğleden sonra üç saatimi burada geçiriyordum.

Çarkta geçen hayatımın her ayrıntısını öğrenebilmek için bana sorular soruyorlardı. Bazen aynı soruları o kadar çok tekrarlıyorlardı ki delirecek gibi hissediyordum. Bu kişilerin niyetleri iyiydi. Bizim gibi kurtulabilenlerden olabildiğince fazla bilgi almaya çalışıyorlardı. Fakat bu tek kişilik sorgular sanki hiç bitmeyen bir test gibi oldukça boğucu oluyordu.

Merkezdeki yaşantıya alışmakta zorluk çekiyordum. BKİ yani Birleşmiş Kuzey İttifakı olarak bilinen ve kişisel özgürlüklerin çoğunun yasaklandığı o lanet ülkede geçirdiğim uzun yıllardan sonra, yeniden normal bir hayata ayak uydurmaya çalışmak güçtü. *Her ne kadar Destiny Merkezi'nin de normal olmakla uzaktan yakından bir ilgisi bulunmasa da...*

Gündüzler, ileride, Hapishane Adası Alfa'ya döndüğümüzde gerçekleşecek olan savaşa hazırlanarak; geceler ise strateji belirlemekle geçiyordu. On iki hafta sonra Destiny Merkezi'nden ayrılacaktık. Biliminsanları buradan ayrılmak için en uygun zamanın bu olduğuna inanıyorlardı. Eğer bu süreden daha erken ayrılırsak, yeterince hazırlanamamış olabileceğimizi düşünüyorlardı. Fakat fazla uzun süre

beklersek de, BKİ'nin planlarımızı öğrenerek Destiny Merkezi'ni bombalamasından korkuyorlardı.

Avustralya'dan ayrıldıktan sonra, dünyanın dört bir yanına dağılmış olan diğer merkez üsleriyle birleşecek ve sonra da çarka geri dönecektik. Orada adanın kontrolünü ele geçirecek ve orayı BKİ'ye karşı başlatacağımız saldırı için yeni bir merkez olarak kullanacaktık.

"Alenna?" dedi aniden Dr. Vargas-Ruiz, gözlüğünü düzelterek. "Lütfen, resimlere dikkatlice bak."

"Bakıyorum," diye çıkıştım. "Yalnız bu işi biraz hızlandırabilir misiniz?"

Tüm ekranlarda aniden tek bir yüz belirdi. Güzel, sarışın ve mavi gözlü bir kızın resmiydi bu.

Henüz kimse resimdeki kim olduğunu sormadan, "Meira," dedim, boş bulunarak. "Çarktaki kasabamızın yardımcı lideri. Eğer kasabamız yok edilmediyse, hâlâ yaşıyordur."

Dr. Vargas-Ruiz başını salladı. "Onun BKİ için çalışan bir casus olabileceğine dair bir işaret fark ettin mi?"

"Hayır. Size daha önce de söyledim. Biraz soğuk ve kurnaz biriydi fakat o ve erkek arkadaşı Veidman her şeyi sorunsuz idare ediyorlardı. Benden birkaç yaş büyüklerdi. Casus olabileceklerini hiç düşünmedim." Kasabamızı zihnimde açık bir şekilde canlandırabiliyordum. Ağaç kulübeleri, ağaçların aralarına asılmış hamakları ve yıkandığımız nehri...

Çarka gönderilmiş gençler olarak iki gruba ayrılmıştık: kasabalılar ve yandaşlar. Liam ve ben kasabalılardandık. Biz yalnızca her şeyin en iyisini yapmaya ve adadan kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorduk. Liam kasabamızın en saygı gören avcısı ve kâşifiydi.

Fakat yandaşlar vahşiydi ve BKİ'nin gizlice çarka attığı yeni, deneysel amaçlı ilaçlara karşı duyarlılardı. Kendisini "Keşiş" olarak tanımlayan, maskeli bir adamın takipçisi olmuşlardı ve bu adamın sonradan BKİ'nin sürgün ettiği eski başkanı Harka olduğu ortaya çıkmıştı. Kendi hükümetine ihanet eden hainler tarafından gizlice çarka gönderilmiş ve orada kendisine yeni bir kimlik yaratmıştı.

BKİ'de Başkan Harka'nın yerine ona çok benzeyen birini koymuşlar ve böylece kimse onun yokluğunu fark etmemişti. Çarktaki yandaşları sürekli karışıklık çıkararak adayı kontrolleri altına alabilmek için kasabamıza saldırırlardı. Bizi esir almak, sırf eğlence olsun diye bizi birbirimizle savaştırmak isterlerdi.

Ekranlarda başka bir fotoğraf belirdi. Saçları maviye boyanmıştı; tek kolu baştan aşağı dövmelemlerle kaplıydı ve koyu kahverengi gözlerinde tanıdık bir pırıltı vardı.

"Gadya," dedim, güçlkle yutkunararak. Kalbimi en çok acıtan onun yokluğuydu. O, çarktaki en iyi dostumdu ve hatırlayamadığım kadar çok kez hayatımı kurtarmıştı. "Size söyledim, onu en son gördüğümde hayattaydı fakat yaralanmıştı. Tüm bunları yeniden yapmak zorunda mıyız?"

Dr. Vargas-Ruiz başını salladı.

Biliminsanlarının bana herkesi tek tek göstereceğini biliyordum. Ve bunlara, David, Markus ve Rika gibi geride bıraktığımız, tuzağa düşürölmüş veya yakalanmış olanlar da dâhildi. Veidman ve Sinxen gibi ölmüş olanlar da... Onlar için hâlâ acı çekiyordum. Ekranlarda onların yüzlerini görmek acımın şiddetini artırıyordu.

Fakat biliminsanlarının gösterdikleri bir sonraki şey beni şaşırtmıştı. Bu, çarkın topografik bir haritasıydı. Yukarıdan kocaman, eğri büğrü bir daireyi andırıyordu. Biçimsiz pasta dilimlerine benzeyen farklı bölgeler kendi renklerine boyanmıştı.

Bizim kasabamız, yandaşların kontrolünü ele geçiremediği son bölge olan mavi bölgede bulunuyordu. Turuncu, mor, sarı ve kırmızı olan diğer bölgeleri çoktan ele geçirmişlerdi. Çocukları adaya getiren ve adadan götüren makinelerin bulunduğu gri bölgedeysse hayat yoktu.

Haritaya biraz daha yakından bakmak için yaklaştım. Şu an çarktaki arkadaşlarımın neler yaptıklarını hayal etmeye çalıştım. Büyük olasılıkla bazıları yandaşlarla savaşıyordu. Diğerlerininse, gri bölgede, kocaman bir arı kovanını andıran numune arşivindeki kapsüllerin içinde dondurulmuş olduklarını biliyordum. Hedef seçim

araçları adı verilen uçan makineler çocukları yakalıyor ve BKİ'de bulunan doktorlar beyinlerini parçalara ayırarak inceleyinceye kadar bu arşivde saklanıyorlardı.

İsyancı biliminsanlarıyla adaya geri döndüğümde, adayı kontrolümüz altına almak için hem yandaşlarla hem de seçim araçlarıyla savaşmamız gerekeceğini biliyordum. Kazanacağımızdan emin değildim. Çoğumuz öldürülebilir veya makineler tarafından yakalanabilirdik.

"Alenna, ne düşünüyorsun? Bize söylemek zorundasın," dedi Dr. Vargas-Ruiz.

"Numune arşivini düşünüyorum. BKİ'nin gezegendeki herkesin beynini yıkayabilecek bir ilaç bulana kadar nasıl çocukların beyinlerini parçalara ayırmaya devam edeceğini düşünüyorum. Ve onları durdurmayı başaramazsak, BKİ'nin tüm dünyayı ele geçirmesine kimse engel olamayacak..."

Midem ağzıma gelmişti. Birden tüm bu sorulara daha fazla dayanamayacağımı fark ettim. Kayıp arkadaşlarımla fotoğraflarını görmeye. Tüm bu strese. Biçimsiz taş duvarların beni yutacakmış gibi üzerime doğru geldiğini hissediyordum. Nefes alamıyordum.

"Anlatmaya devam et," diyordu Dr. Vargas-Ruiz sürekli.

"Evet..." diye söze başladı bir diğeri ve tepkilerimi ölçerek ekrana yansıtan bilgisayarın başındaki meslektaşına heyecanlı bir şekilde yaklaştı. "Planımızın başarısız olacağını mı düşünüyorsun?"

Metal sandalyemi gürültülü bir şekilde iterek ayağa kalktım. Herkes bir anda sustu. Ekranlar karardı. Bileğimdeki elektrotları koparıp çıkardım ve masaya doğru fırlattım.

"Alenna?" dedi Vargas-Ruiz. "Sorun nedir?"

"Bu işten bıktım!" dedim. "Her şeyin cevabını biliyorsunuz zaten. Bu soruları bana daha önce de sordunuz!"

"Sorgulamalar, senin gibi buraya yeni gelmiş olanlar için olağan bir süreçtir," dedi Vargas-Ruiz, sakın bir tavırla. "Bunu biliyorsun."

"Fakat ben neredeyse bir aydır buradayım! Ne zaman duracaksınız?"

“Alfa Adası’nda geçirdiğin zamanın tüm ayrıntılarını ve bu konudaki duygularını öğrendiğimizden emin olduğumuzda.” Sakallı bir adam gözlüklerinin üzerinden bana kötü kötü baktı. “Biz olmasaydık şimdi hayatta olmayacaktınız. Bir yerlerde bir BKİ laboratuvarında parçalara ayrılmış olacaktınız. Sizce de bu daha iyi bir seçenek, değil mi?”

Ben de ona ters ters baktım. Herkes beni izliyordu. Sanki bir deney hayvanıymışım gibi bana bakıyorlardı.

“Liam’ı bulmalıyım,” dedim. Sözcükler bir anda dudaklarımdan dökülmüştü. Neler yaşadığımı tam olarak anlayabilecek tek kişi oydu. Kimse onunla aramızdaki bağı hissetmiyor veya bu bağın ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu. “Ara vereceğim.”

“Alenna, bekle...” diye söze başladı Vargas-Ruiz fakat söyleyeceklerini duymak istemiyordum. Tek isteğim bu odadan çıkmaktı. Liam’ın nerede olduğunu biliyordum, merkezin çatısında beni bekliyordu.

Hızla dönerek doğruca kapıya yöneldim. Kapıyı açıp taş tünele çıktım.

Buradaki hava sıcak ve ağırdı. Bu tünellerde ne kadar çok ışık yakılırsa yakılsın yine de yeterince aydınlık olmuyordu. Liam’ı bulmak ve biraz gün ışığına çıkabilmek için sabırsızlanıyordum.

Bir grup biliminsanının yanından hızla geçerek tünel boyunca koşmaya başladım. Kaşlarını çatarak bana baktılar fakat umursamadım. Vargas-Ruiz’in peşime birini takmasından korktuğum için hızla ilerlemeye devam ettim. Kabaca yontulmuş, dik basamaklara gelince koşarak tırmanmaya başladım.

Merkezin tepesine ulaştığımda hem yorgunluktan hem de gittikçe artan klostrofobi hissinden nefes nefese kalmıştım. Burada yaşayan biliminsanlarının bu durumla nasıl baş ettiklerini anlayamıyordum. Bazıları yıllardır bu taşın içinde yaşıyordu. Bulunduğum katta da bir tünelin içinden geçerek dar, dik bir bacaya çıkan metal bir merdivene ulaştım. Parmaklarımla merdivenin basamaklarını kavradım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çatıya olabildiğince hızlı ulaşmaya kararlı bir şekilde merdiveni çıkmaya başladım. Sanki bir bacadan yukarıya tırmanıyormuş gibiydim. Sonunda tepemde daire şeklinde, metal bir çatı kapısı gördüm.

Kapıya ulaşınca kulpu çevirip kapıyı açtım ve parlak güneş ışığı karşısında gözlerimi kırıştırdım. Kendimi dar geçitten yukarıya çekerek kayanın yüzeyine çıktım.

Ayağa kalkarken, etrafıma bakınarak, "Liam!" diye seslendim. Çatı kapısını arkamdan kapatırken ışığın tadını çıkarıyordum. Bulduğum yerde, Destiny Merkezi'nin tepesinde, yerden neredeyse altmış metre yukarıdaydım. Rüzgâr siyah, uzun saçlarımı savuruyordu. Derin bir nefes aldım.

"Liam?" diye seslendim bir kez daha. Onu göremiyordum fakat kayanın tepesi oldukça genişti ve üzerinde şekilsiz taş ve kayalar vardı.

Ufka doğru baktım. Bomboş Avustralya arazisi bulunduğum yerden, her yöne alabildiğine uzanıyordu. Aşağıda uzanan kırık kayalar ve kum tepelikleri buranın yabancı bir gezegen gibi görünmesine neden oluyordu. Her yer ıssız ve terk edilmişti.

Arkamdan tanıdık bir sesin, "Alenna," diye seslendiğini duydum.

İrkilerek arkama baktım. Sesin sahibi Liam'dı. "Tanrı'ya şükür! Burada tek başıma olduğumu düşünmeye başlamıştım."

"Evet, bunu görebiliyorum."

Kollarımı esnek, yapılı bedenine dolayarak ona sarıldım.

Ona iyice sokularak göğsüne yaslandım. O da bana sarıldı. Bir anlığına gözlerimi kapadım. Çarkta başıma gelen en iyi şey Liam'a âşık olmamdı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bir saat daha sorguda olman gerekmiyor muydu?"

"Daha fazla dayanamadım ve ufak bir olay çıkardım," diye itiraf ettim. "Seni bulmam gerekiyordu." İç çektim. "Şimdi herkes odadan kaçtığı için bana kızacak."

"Yakında alışırlar."

Başımı kaldırarak Liam'm o güzel mavi gözlerine baktım. Rüzgâr, kahverengi saçlarını uçuruyordu. Birden yeniden gözlerimi kapadım ve onu öptüm. Dudaklarım onunkilerin üzerinde eriyor, içimi ürpertiyordu. O an kendimi kaybetmeye başladım. Sonra yeniden kendime gelerek geri çekildim ve etrafıma bakındım. "Burada bizden başka kimse yok, değil mi?"

Gülümsedi. "Annenin bizi izlemesinden mi endişeleniyorsun?"

"Belki."

"Korkmana gerek yok. Onu üçüncü katta çalışırken gördüm."

"Neden hiç şaşırmadım acaba? Annem her zaman çalışıyor zaten." Kişiliğinin, günlerini genetik laboratuvarına kapanarak geçirdiği çocukluk yıllarımdan bu yana değişmemiş olduğunu bilmek bir taraftan rahatlatıcıydı. Fakat diğer yandan da rahatsız ediciydi. BKİ tarafından birbirimizden ayrılmak zorunda bırakıldığımız altı seneden sonra benimle daha fazla vakit geçirmek isteyeceğini düşünmüştüm. Fakat Destiny Merkezi'nin ayakta kalmasının ona bağlı olduğunu biliyordum. Buradaki diğer isyancı biliminsanlarının aksine, annem sorgulara katılmıyordu. BKİ'nin ilaçlarına karşı bir panzehir geliştirebilmek için yaptığı tersine mühendislik işi çok önemliydi.

Bir araya gelişimizden bu yana aramızdaki ilişkinin biraz garip olduğunu da biliyordum. Yıllar önce, hükümet annemi ve babamı muhalif olmakla suçlayarak benden ayırdığında, annemin öldüğünü sanmış ve yetim kaldığımı düşünmüştüm. Yeniden bir annem olduğu fikrine alışmam gerekiyordu.

"Eee, bugünkü sorgun nasıl gitti?" diye sordum Liam'a. Onun sorgusu da benden birkaç saat önceydi. "Yine aynı şeyler mi?"

Başını evet anlamında salladı. "Bana Başkan Harka ve benzerlerine ait birçok fotoğraf gösterdiler." Duraksadı. "Artık gerçekten bizden ne istediklerini anlayamıyorum."

"Ben de öyle."

Bir dakika kadar orada öylece durarak rüzgârla savrulduk. Sonra Liam kotunun arka cebinden bir şey çıkardı. "Hey, şuna bak. Bunu senin için buldum."

Bu eski, ciltsiz bir kitaptı. Kitabı Liam'ın elinden alırken gülümsedim. BKİ'de kitaplar ve çoğu dijital medya aracı yasaktı ve ben de kaybettiğim zamanı telafi etmek için buraya geldiğimden beri okuyordum. Burada biliminsanlarının ve diğer sığınmacıların elden ele dağıttıkları pek çok kitap vardı. "Teşekkürler," dedim.

Kitabın kapağına bakarak yüksek sesle ismini okudum:

"*Sisifos Söyleni*, Albert Camus."

Liam başını salladı. "Çarkta sana dayanma gücü veren şeyin bu efsane olduğunu söylemiştin."

Haklıydı. Çocukken babamın bana anlattığı, bir kayayı hiç durmadan bir dağın tepesine iten Sisifos'un hikâyesi, adada durmadan kendini tekrar eden acı dolu yolculuğumuza bir anlam katmama yardımcı olmuştu. Kitabı evirip çevirerek dikkatle inceledim. Elimde tuttuğum bu ince, ciltsiz kitap, o Yunan efsanesinin anlamıyla ilgili garip, felsefi bir makaleye benziyordu. *Acaba babam bu kitabı hiç okumuş muydu?*

"Bu geceki konsere hazır mısın bakalım?" diye sordu Liam, gözlerimin önüne düşen bir saç tutamını çekerek.

"O konuyu düşünmemeye çalışıyordum," diye itiraf ettim. "Yani endişelenecek bundan çok daha önemli konular var. Ayrıca konser düzenlemek burada bizi rahatlatmak için yaptıkları saçma sapan bir şey."

"Saçma bir şey değil. Ayrıca oldukça iyi bir iş çıkaracağımı sen de biliyorsun."

"Peki ya beceremezsem?"

Liam sırtıttı. "Yine de seni seveceğim." Ona yeniden sarıldım.

Bu gece ilk defa topluluk önünde gitar çalacaktım. Ve ayrıca bu, BKİ ben sekiz yaşındayken hükümetin onaylamadığı tüm müzik türlerini yasakladığından beri katıldığım ilk konser olacaktı. BKİ'de sanat sansürlendiği ve engellendiği için buradaki biliminsanları sanata ayrı bir önem gösteriyorlardı. Bu geceki konser gençlerin bir araya gelmeleri ve sahneye çıkmaları için bir fırsattı.

“Keşke benim için yaptığın gitar yanımda olsaydı,” dedim Liam’a. Çarktayken ağaçtan yaptığı gitarı düşünüyordum. Liam’ın bana olan gerçek hislerini o gitar sayesinde anlamıştım. *Ve o gitarı bana verdiği gece ilk kez öpüştük.*

“Sana yenisini yaparım,” dedi. “Daha da iyisini. Burada çok daha fazla alet var. Şimdiye kadar çoktan yapmalıydım.”

Kumtaşı kayasının kenarına doğru yürüdü ve aşağıda uzanan çıplak araziye baktı. “Fakat burada ağaç bulmak biraz zor olabilir.”

“Hey, çok yaklaşma,” diye seslendim.

Arkasına döndü. “Tüm yaşadıklarımızdan sonra buradan aşağıya düşmemden mi endişeleniyorsun?”

“Olabilir.” Liam’ın yamna yürüdüm ve aşağıda kuru vadileri ve kum tepelikleriyle uzanan kıvılcık çöle baktım. Burada ne kasabalar ne de şehirler vardı. Ne de yollar. Burası yalnızca güneşin altında kavrulan ıssız bir araziydi. Burada Destiny Merkezi’nden başka hiçbir şey yoktu.

Buraya uyum sağlamak için Liam’la birlikte daha fazla çaba harcamamız gerektiğini biliyordum. Burada adadan kurtarılmış olan tam üç yüz genç olmasına rağmen, geçtiğimiz birkaç haftadır yalnızca birbirimizle vakit geçiriyorduk. Fakat çarkta yaşadıklarımız bize tedbirli olmamız gerektiğini öğretmişti.

Ayrıca, buraya ilk geldiğimizde Vargas-Ruiz’in bize söylediklerine rağmen çarktaki iki grup arasındaki anlaşmazlık hâlâ çözülmemişti. Kasabalılar da yandaşlar da kendi gruplarıyla takılıyorlardı. İki grubun birbirinden ayrı olduğu kolayca fark ediliyordu. Yandaşların çoğunun dişleri yontularak sivriltilmiş, çarkta kazıdıkları saçları ise yeni yeni uzamaya başlamıştı. Bir zamanlar nasıl davrandıklarını neredeyse hiç hatırlamadıkları hissine kapılıyor olsam da, yine de bazen bakışları bana iyi niyetli gelmiyordu.

İki grubun birbirleriyle herhangi bir iletişimde bulunduğunu çok nadir olarak görebiliyordum. Aralarındaki yoğun fakat dile getirilmeyen gerginlik fark edilebiliyordu. Artık çarktan ve BKİ’nin ilaçlarından kurtulmuş olduğumuz için aramızdaki farklılıkları bir

kenara bırakabiliyor olmalıydık. Fakat eski düşmanlıklar kolay kolay unutulmuyordu. Nedenini anlayabiliyordum. Eğer yandaşlar olmasaydı, şimdi birçok kasabalı hâlâ yaşıyor olacaktı.

“İyi misin?” diye sordu Liam, kolunu omzuma dolayarak.

“Yalnızca çarkı ve oradaki dostlarımızı düşünüyordum. Yani, özellikle de Gadya’yı. Bugün bana onun fotoğrafını gösterdiler. Onu arşivde bıraktığımız için suçluluk duyuyorum. Büyük olasılıkla ya donmuştur ya da başına daha kötü bir şey gelmiştir.”

“Bunu bilemeyiz. Ben de bir kez yakalandım ve sonra da kurtuldum. Ona da aynı şey olmuş olabilir.”

“Fakat kimse geri dönüp onu kurtarmazsa, o adadan hiçbir zaman kurtulamayacak.”

Liam yüzüme baktı. “Biliyorum. İşte bu nedenle de bir şeyler yapmalıyız. İsyançılarla çarka geri döndüğümüzde yapacağımız ilk iş kasabamızda kalan dostlarımızı kurtarmak olmalı.”

Başımla onayladım. “Ayrıca David’i de bulmalıyız.”

Liam kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı. “O çocuğun bizden olduğuna pek emin değilim.”

“Ben eminim.”

Liam’ın, dostum David’in yalnızca bir yandaş ya da bir casus olduğunu düşündüğünü biliyordum, bu nedenle de ona güvenmiyordum. Fakat David’i benim kadar iyi tanıımıyordu. David ve ben gözlerimizi çarkta aynı gün açtık. Ben şanslıydım çünkü Gadya ve diğer kasabalılar tarafından kurtarılmıştım fakat David yandaşlar tarafından kaçırılmıştı. Liam, David’i en son kasabamızdaki hapis-hane kulübelerinden kaçarken görmüştü. Onun donan gölde Rika’yı kurtardığını veya Gadya ve benim numune arşivine girebilmemiz için kendisini feda ettiğini görmemişti.

Liam’ın David’i tanıma şansı olmamıştı.

“David bizim tarafımızda.” Liam’a sokuldum. “Ona bir şans vermelisin.”

Tam o sırada gökyüzünde garip bir şey olduğunu fark ettim. Bizden metrelerce uzakta uçan küçük bir nokta vardı.

“Hey, şunu gördün mü?” diye sordum Liam’a.

O sırada, güneşten korunmak için kısıtıldığı gözleriyle gökyüzündeki noktayı çoktan takip ettiğini fark ettim.

“Çarktan gelen bir nakliye uçağı olabilir mi?” Güneşi kesebilmek için kitabımı kaldırdım. Biz geldiğimizden beri buraya hiç uçak gelmemişti. Biliminsanlarının yakın zamanda yeni bir uçak beklediklerini biliyordum çünkü Vargas-Ruiz birkaç gün önceki sorgu sırasında bundan söz etmişti. Öğrendiğime göre kabaca her üç haftada bir çarktan bir uçak geliyordu.

Liam yaklaşmakta olan noktaya bakıyordu. “Bir nakliye uçağı olamayacak kadar küçük. Bir tür uydu olabilir.”

İkimiz de gözlerimizi ayırmadan gökyüzündeki şeyi izliyorduk. Bu cisim bilmediğim bir nedenden beni rahatsız ediyordu. Belki de bana hedef seçim araçlarını; çarktaki çocukları metal kollarıyla gökyüzüne doğru çekip götüren uçan cisimleri hatırlattığı içindi. Kasabada, hedef seçim araçlarına “algılayıcılar” diyorduk ve hâlâ da öyle olduklarını düşünüyordum.

“Avustralya’ya ait bir şey olabilir,” dedim huzursuz bir şekilde. “Hükümetlerinin denemekte olduğu yeni bir hava aracı veya silah olabilir.” Cisim artık biraz büyümüşü ve daha hızlı hareket ediyordu. Gittikçe yaklaşıyordu.

Sanki doğruca Destiny Merkezi’ne geliyordu. İçerideki biliminsanlarının büyük olasılıkla cismi radar sistemlerinden izlemeye başlamış olduklarını biliyordum. Hiçbir tehlikeli cisim Destiny Merkezi’ne yaklaşamazdı çünkü henüz muhtemelen çok uzaktayken fark edilirdi. Yani şu an hiçbir uyarı alarımının çalmıyor olması büyük olasılıkla güvende olduğumuzu gösteriyordu.

Fakat gökyüzündeki cisim inanılmaz bir hızla boşluğu yırtarak bize doğru yaklaşıyordu. Cismi ayrıntılı bir şekilde görebilmek için gözlerimi kısarak baktım. Güneş ışınları cismin parlak yüzeyinden yansıyarak parlıyordu.

Liam bana döndü. “Belki de kısa bir süreliğine içeri girmeliyiz. Her ihtimale karşı.”

“Bunu sırf yanında ben olduğum için söylüyorsun,” diye cevap verdim. “Eğer tek başına olsaydın veya diğer avcı arkadaşlarınla çarkta olsaydın kesinlikle içeri girmek istemezdin. Öyle değil mi?”

Göz göze geldik. İnkâr edememişti. “Seni korumak istememin neresi yanlış?” diye sordu.

“Hiç,” dedim. “Fakat bununla baş edebilirim. Unutma ki ben de bir savaşçıyım. Hatırlarsan seni arşivde ben kurtarmıştım.”

Liam sırtıttı. “Ve ondan önce de ben seni ormandaki algılayıcı saldırısından kurtarmıştım. Yani ödeşmiş oluyoruz.” Duraksadı. “Ayrıca yalnızca seni korumaya çalışmıyorum. Gördüğümüz şeyden birilerine söz etmemiz gerektiğini düşünüyorum.” Yeniden gökyüzüne döndüğünde yüzündeki gülümseme belirsizleşti. Eğer ilerlemekte olduğu yörüngeden çıkmazsa doğrudan üzerimizden geçecekti.

“Hâlâ herhangi bir siren sesinin olmaması çok garip,” dedim.

Uyarı sirenlerinin günde en az iki kez; radar veya uyduların algıladığı her şüpheli hareket sonrası çalınmasına alışmıştım. Yeraltında uluyan kurtları andıran yüksek sesleri tünellerde yankılanıyordu. Önceleri irkilmeme neden oldularsa da, artık seslerini fark etmiyordum bile.

Yıllardır kimse Destiny Merkezi'ne saldırmaya çalışmamıştı fakat biliminsanları şu an diken üstündeydi. *Çarktan havalanan BKİ araçlarını buraya yönlendirerek düşürdükleri düşünüldüğünde aşırı dikkatli olmaları oldukça mantıklıydı. BKİ'nin neler olduğunu anlayarak peşlerine düşmesi an meselesiydi. Alfa Adası'na dönüş planlarını bir yıldan on iki haftaya düşürmelerinin nedeni de buydu.*

Gökyüzündeki cisim merkeze doğru yaklaşılmaya devam ediyordu. Sonunda cismi yakından görebilmiştim. Ve neredeyse kalbim duruyordu.

Bu bir askeri araçtı. *Bir algılayıcıyı andırıyor olmasına rağmen ondan çok daha korkutucuydu.* İki tarafında, büyük, dönen bir diske bağlı metal kollar sallanıyordu. Metal kolların üzerinde parlayan keskin bıçakları görünce dehşete kapıldım. Henüz bir sirene neden olmamasına rağmen bu kesinlikle BKİ'den gönderilen bir silahtı.

Liam da havayı yararak geçen bıçakları görmüştü. Kolumdan yakalayarak, “Koş!” diye bağırdı. İkimiz de kapalı kapağa doğru koşmaya başladık. Kalbim korkudan hızla çarpıyordu.

Cisim gökyüzünden bulunduğumuz yere doğru alçalırken arkamda ısılgı andıran belli belirsiz bir ses duydum. Ses gittikçe artarken Liam ve ben kapağa ulaşmıştık. Bu, havada dönüp duran bıçakların sesiydi.

Eğilerek aceleyle yan tarafa doğru yönelirken araca bir kez daha baktım. Artık diskin altında yer alan kan kırmızı BKİ logosunun –bir kürenin üzerinden bakan gözün– ana hatlarını belli belirsiz görebiliyordum. Makinenin aşağıya sarkan kollarının üzerinde yuvarları aşağı hareket eden bıçaklar bulunuyordu. Bıçaklar minyatür testereler gibi uğulduyordu. Sanki dokundukları her şeyi parçalıp yok etmek için yapılmışlardı.

Araç artık neredeyse tam tepemizdeydi. Liam merkeze inen kapının kapağını hızla açtı ve bana, “Git!” diye bağırdı.

“Sensiz gitmem!” diye bağırdım. Çarkta birbirimizden bir kez ayrılmıştık ve ondan bir kez daha ayrılmak istemiyordum.

“Hemen arkanda olacağım!” diye bağırdı beni iterek. Beni kurtarmaya çalışıyordu.

Artık sirenlerin başladığını duyabiliyordum. Fakat çok geç kalmışlardı.

Disk doğrudan üzerimize doğru yaklaştı. Varlığımızı hissedebiliyordu. Tünele girecek vakit kalmamıştı.

Liam beni doksan derece açıyla dimdik duran kapağın arkasına itti. Kapak kalkan görevi görerek az da olsa bizi koruyordu. Hemen arkamda Liam’ın beni korumaya çalışan sıcak bedenini hissettim. Makine havayı parçalayarak üzerimize doğru geliyor, metal kolları kapağa çarpıyordu. Bedenimi taşa iyice yapıştırdım ve bir anlığına gözlerimi kapadım.

Fakat sonra duyduğum yüksek bir sürtünme sesi gözlerimi açmama neden oldu. Ve kalın metal kapağın ikiye ayrılmış olduğunu görünce dehşet içinde kaldım. Kolların üzerinde hareket eden

bıçaklar, bir ağaç dalını kesen testere gibi kapıyı kesip geçmişti. Makine saldırmak üzere yeniden yükseldi.

Liam yerden kalkmama yardım etti. "İçeri girmemiz gerek!" diye bağırdı.

Makinenin uğultusunu yeniden duydum. Yine alçalmaya başlamıştı.

Bacaklarımı içeriye açılan delikten aşağıya sarkıttım. Parmaklarım merdivenin basamaklarına tutunmaya çalıştım fakat kayınca başaramadım.

Dar oluktan aşağıya kaymaya başladım. Düşerken taş duvarlara ve metal merdivenin basamaklarına çarparak acı içinde bağırdım.

Yukarıda ani bir ışık fark ettim ve sonra Liam'ın da hemen arkamdan atladığını gördüm.

Sonra bacaklarım taş zemine çarpınca geriye doğru savrulurak başımı ve dirseklerimi vurdum. Liam da hemen arkamda olduğu için aceleyle kenara çekildim.

Yukarıdan gelen sürtünme seslerini duyunca nefes almaya çalışarak başımı kaldırdım. Makinenin hareket halindeki bıçakları kapının geri kalan kısmını biçiyor, arkamızdan içeriye girmeye çalışıyordu.

Metal kollar vınıyor, gıcırıyor, kumtaşını ufalayarak toza çeviriyor ve metal merdivene vurdukça kıvılcımlar çıkarıyordu. Delik makinenin girebileceği kadar geniş değildi. Deliği genişletmeye çalışıyordu.

Oturmaya çabaladım. Liam hemen yanımdaydı. Bacayı andıran oluşun altından uzaklaştık.

"İyi misin?" diye sordu Liam. Ayağa kaltı ve elini bana uzattı.

"Evet," dedim soluk soluğa. "Sen?"

"İyiyim."

İkimiz de merkezin çatısından aşağıya yağmakta olan toz toprağa bakarak tünelin ortasında öylece duruyorduk. Sirenler çalmaya devam ediyordu. Birçok kişi yanımdan geçerek çatıya açılan dar

baça doğru koşuşturdu. Başlarında çelik miğferler, ellerinde ise silahları vardı.

Bize doğru koşanların sayısı artmıştı ve aralarında antropoloji konusunda uzman ve buradaki diğer önemli biliminsanlarından biri olan Dr. Terry Elliott da vardı. Uzun boyluydu ve ağarmış saçları seyrelemişti. “Yukarıda ne gördünüz?” diye seslendi panik içinde.

“Bilmiyorum!” dedim. “Bir algılayıcıya benziyordu. Yani, hedef seçme aracına. Fakat kollarında bıçaklar vardı.” Dizlerim ve dirseklerim zonkluyordu. Tepemizde hâlâ makinenin bıçaklarının etrafa süründüğünü, hiçbir şeyi önemsemeden önüne çıkan her türlü metal ve taşı ezip geçtiğini duyabiliyordum. Sonra silah sesleri başladı.

Sesler tünellerde yankılanıyordu. Nöbetçiler ateş ediyorlar, makineyi yok etmeye çalışıyorlardı. Onlar sıkıştırdıkça, makine acı çekercesine gıcırđıyordu.

Tünele toz ve duman dolmuştu. “Buradan uzaklaşmalı, merkezin derinliklerine doğru ilerlemeliyiz,” dedi Liam.

Başımı salladım. İkimiz de sersemlemiş bir şekilde tünelde ilerlemeye başladık. Arkamızdan hâlâ silah sesleri geliyordu.

Birden Vargas-Ruiz, bizimkiyle kesişen diğer bir tünelden aceleyle çıkageldi. Gözleri kocaman olmuş, kıvrıcık saçları dağılmıştı. Bu saldırının hepimizi hazırlıksız yakaladığı kesindi. “Neler oluyor?”

“Bunu biliyor olmanız gerekir,” dedi Liam. “Alenna ve ben çatıdaydık. Bir şey bize saldırdı.” Arkamızdaki tüneli işaret etti. “Ve hâlâ da burada.”

“Radarımız gelen şeyi yakalayamadı,” dedi Vargas-Ruiz, bize bakarak. “Birden beliriverdi.”

“Onunla savaşmak istedik,” dedim. “Fakat henüz buna hazırlıklı değildik.”

“Onunla savaşmadığınıza sevindim,” diye cevap verdi Vargas-Ruiz. “Bu konuda eğitim almadınız ve ayrıca silahınız da yok. Bırakın da bu gibi olaylarla güvenlik ekibimiz ilgilensin.”

“Eğer isteseydiniz bize silah verirdiniz,” dedi Liam. Vargas-Ruiz cevap vermedi.

“Bu ne demek oluyor şimdi?” diye sordum. “O şey neden BKİ’den buraya geldi? Neden şimdi?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Hiçbir anlama gelmiyor da olabilir. Veya büyük bir saldırının başlangıcı da olabilir. O şeyin ne olduğunu görmeden bunu bilemem. Önce parçalarına ayırmalı, laboratuvarında incelemeli ve tam olarak ne olduğunu öğrenmeliyiz.”

“Büyük saldırı” sözcükleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Liam’la birlikte Avustralya’da en azından bir süre için güvende olacağımızı düşünmüştüm. *Fakat yanıldığım çok açıktı.*

Vargas-Ruiz yüzümdeki bakışı görünce iç çekti. “Endişelenme. Yalnızca bir keşif robotu da olabilir. BKİ’nin kaçırılan uçaklarını bulmak ve bilgi edinmek için buraya bir şey göndermiş olmasından endişeleniyorduk.” Duraksadı. “Bir daha böyle bir şey olmaması için radarlarımızı ve uydu kontrol mekanizmalarımızı yeniden uyarlamayı düşünüyoruz.”

“O zamana kadar ne yapacağız?” diye sordum.

“Hiçbir şey. Destiny Merkezi güvenlidir. Fakat bize yapılan bu saldırı ilk değildi; son da olmayacak. Diğer isyancı merkezlerle birleşerek Alfa Adası’na geri dönene kadar burada yaşamak zorundasınız.” Yürümeye başladı. Fakat sonra durdu ve yeniden bize döndü. “Bundan sonra çatıya çıkma konusunda dikkatli olun. Ve Alenna, bugün sorgu odasını terk etmemeliydin. Senden çok daha iyi bir performans bekliyorum.”

Verecek iyi bir cevap bulmama fırsat vermeden dönüp insanlar ve nöbetçilerden oluşan kalabalığa doğru yürümeye başladı. Artık makinenin sesi kesilmişti ve silah sesi de gelmiyordu. Derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştım.

“Eee, ne düşünüyorsun?” diye sordum Liam’a, tünelin içinde yürümeye başladığımızda.

“Keşke BKİ’ye karşı savaşabilmek için buradan şimdi ayrılabilseydim.” Bana baktığında mavi gözlerinin bir an için parladığını gördüm. “Artık bir kenarda oturmak istemiyorum. Fakat şu an yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Zamanı geldiğinde bu taşın içinden

çıkacak ve çarka geri döneceğiz." Alnımdan öptü. "Sonra da elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Aniden biri seslendi: "Hey!"

Şaşkın bir şekilde başımı çevirdim. Liam da sesin geldiği yöne dönmüştü.

Arkamızda bir kız duruyordu. Uysal bakan kahverengi gözleri, koyu teni ve boyunu olduğundan daha uzun gösteren ince, esnek vücuduyla güzel görünüyordu. Kısacık kesilmiş siyah saçları vardı ve siyah askılı bir atlet ve kot giymişti. Onu daha önce de görmüştüm fakat hiç konuşmamıştık. Benden bir ya da iki yaş büyüktü.

Eskiden bir yandaş olduğunu biliyordum. Büyük ihtimalle çarkta zihni BKİ'nin ilaçlarıyla bulanıklaşmıştı ve Keşiş'in öğretileriyle beyni yıkanmış bir halde fazlasıyla çılgın bir yaşam sürmüştü. Tünelin loş ışığında, iki bileğinden birden uzanan yara izlerini görebiliyordum.

Liam da ben de ona öylece bakıyorduk. Onlarla sayısız savaşa girdikten sonra bir zamanlar yandaş olan birine güvenebilmemiz zordu. İlaçlar sistemlerinden çıkmış olsa bile onları düşman olarak görmek artık benim için olağan bir tepkiydi.

Fakat bu kız gülümsüyordu ve gözleri de ayık ve içten bakıyordu. Yaklaşıp bana bir şey uzattı. Elindeki şeye bakınca bunun Liam'ın bana verdiği kitap olduğunu gördüm. *Sisifos Söyleni*. Saldırı sırasında düşürmüş olmalıydım. Kendimi minnettar hissederek kitabı aldım fakat biraz kafam karışmıştı. Kitabın bir köşesi yanmıştı.

"Artık güvendesiniz," dedi kız. "Makineyi paramparça ettiler. Ve bir nöbetçi kitabını çatıdaki taşların üzerinde bulmuş. Sana geri vermek istedim."

"Teşekkürler."

"İsmim Cass." Kız, Liam'a sonra yeniden bana döndü. "Cass Henning. Şu an sizin için pek de uygun bir zaman olmadığını biliyorum. Yani, beni muhtemelen deli bir yandaş olarak görüyorsunuzdur. Fakat aslında ben öyle biri değilim." Duraksadı. "İki aydır buradayım. Çarkta olanların hepsi şimdi bana bir rüyaymış gibi geliyor. Sanki hiçbirisi gerçekten olmamış gibi..." Tuhaf bir şekilde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

cümlelerin sonunu getirememişti. Biraz gergin bir şekilde kollarını kavuşturdu. *Diğer eski yandaşlar, onun bizimle konuştuğunu görseler ne düşünürlerdi acaba?*

“Rahat ol,” dedim. “Benim adım Alenna.”

“Biliyorum. Annen burada çalışıyor, değil mi?”

Başımı evet dercesine salladım. Kız, kendisine iyi davrandığımı görünce rahatlamıştı. Liam’a baktı. Liam konuşmanın başından beri ağzını açmamıştı. O çarkta benden çok daha fazla zaman geçirmişti. Bir yıldan fazla. Ve yandaşlara çok daha fazla dostunu kurban vermişti. Şimdiye kadar hiçbir yandaşla konuştuğunu görmemişim.

“Haydi,” dedim kolumla hafifçe dürterek. Bu kızın bizim için bir tehdit oluşturmadığını görebiliyordum. En azından şimdilik.

“Ben Liam,” dedi isteksizce kızın elini sıkarak.

Cass başını salladı. “Tanıştığımıza sevindim.” Sonra yeniden bana döndü. “Bu akşamki konsere hazır mısın?”

“Konseri yine de yapacaklar mı yani?” diye sordum. “Tüm olanlardan sonra? Ciddi misin?”

“Tabii ki. Burada işler böyle yürür. Ne olursa olsun hayat devam eder. Her şey normalmiş gibi davranılır.”

“Çarkta yaptığımız gibi,” dedi Liam. “Sizler kasabamızı her yerle bir edişinizde biz hep devam ettik.”

Cass ona baktı. “Üzünüm. Alfa Adası’nda olan o çılgınca şeyler için. Fakat burada her şeyin farklı olduğunu göreceksiniz. Ben ve diğer eski yandaşlar size bunu kanıtlayacağız. Artık damarlarımızda BKİ ilaçları dolaşmıyor ve hepimiz Keşiş’in gerçek olmadığını biliyoruz. Ve biliminsanları, sorgulara ek olarak biz eski yandaşları rehberlik seanslarına tabi tutuyorlar. Çarkta olduğumdan tamamen farklı biriyim.”

Liam biraz yumuşayarak başını salladı. “Pekâlâ.”

Cass yeniden bana döndü. “Ben de müzisyenim. O halde akşam konserde görüşürüz.”

Cevap vermeye fırsat bulamadan, birinin diğer bir tünelden Cass'e seslendiğini duydum.

Tünelin derinliklerine doğru bakınca duvar boyunca dizili sarı ışıkların belli belirsiz aydınlattığı kişiyi görebildim. Bir gölgeden farksızdı fakat eğer Cass'ın arkadaşlarından biriye, muhtemelen o da eski bir yandaş olmalıydı.

"Gitsem iyi olacak," dedi Cass uzaklaşırken. "Sizinle konuşmak güzeldi."

Arkadaşına doğru yürümeye başladı. Liam ve ben de olduğumuz yerden onun uzaklaşmasını izledik. Çocuk Cass'i bekledi. Cass yanına gidince de ikisi birden dönerek başka bir tünele saptılar ve gözden kayboldular.

"Bir yandaşın elini sıkacağımı hiç düşünmezdim," dedi Liam, düşünceli bir şekilde. "Kim ne derse desin. Onlara hâlâ güvenmiyorum."

Kitabımı hafifçe kaldırdım. "Bana bunu getirmiş. O kadar da kötü biri olamaz." Liam'la birlikte ikinci kattaki odalarımıza doğru gitmek üzere yola koyulduk. Liam'm Cass'e olan tepkisine rağmen ben, onun iyiliği karşısında rahatlamıştım. Çarkı ele geçirerek arkadaşlarımızı kurtarmak istiyorsak, sonunda aramızdaki bu gruplaşmadan vazgeçmemiz gerekeceğini biliyordum. "Haydi, gidelim," dedim Liam'ın elini tutup çekerek. "Eğer burada kapalı kaldıysak, zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

2_CASS

Akşamüstü, küçük ranzamın üzerine oturmuş, ödünç alınmış bir gitarı tıngırdatıyordum. Liam ile bana, sürmeli bir kapıyla birbirine bağlı, kendimize ait iki ufak oda verilmişti. Biliminsanlarının istekleri üzerine geceleri bu kapıyı kilitli tutsak da gündüzleri hep açık bırakıyorduk.

Liam tam karşımda kendi yatağında uzanmış, portatif bir bilgisayar ekranında çarkın harita ve resimlerine bakıyordu. Ben de gitarın perdeleri üzerinde bazı akorlara basarak akşam için hazırlanıyordum. Konser saat yedideydi.

“Çok güzel,” dedi Liam, kapının olduğu yerden bana sırtarak bakarken.

“İkimiz yalnızken çalmak kolay. Tüm o kalabalık izlerken çalmak farklı olacak.” Başka bir akora bastığım sırada odamın on kapısına vurulduğunu duydum. “Girin,” diye seslendim hemen gitarı susturarak.

Kapı ardına kadar açıldı ve Vargas-Ruiz belirdi. Liam ayağa kalkarak odalarımızın arasındaki kapıya yürüdü.

“Size saldıran makineyi görmek istiyor musunuz?” diye sordu ikimize birden. “Onu beşinci kattaki makine mühendisliği laboratuvarlarından birinde saklıyoruz. Eğer isterseniz benimle gelip bakabilirsiniz.”

Çoktan ayağa kalkmaya yeltenmişim bile.

“Nasıl bir şeymiş?” diye sordu Liam, Vargas-Ruiz’e. “Hedef seçim aracının yeni bir modeli gibi mi?”

“Henüz bunu bilemiyoruz. Lütfen, benimle gelin.”

Gitarı yavaşça yatağımın üzerine bıraktım. Sonra da ikimiz birden dar, taş tünel boyunca Vargas-Ruiz’i takip ettik.

“Alenna, sen gri bölgede buzun üzerinde verdiğiniz savaş sırasında hedef seçim aracını ilk kez düşüren birkaç kişiden birisin,” dedi Vargas-Ruiz. “Ve Liam da, sen de numune arşivinde aynı aracın minyatürleriyle karşılaşarak onlardan kurtulmayı başardınız. İşte bu nedenle bu makineyi görmenizi ve bize bunun çarktaki makinelere benzeyip benzemediğini söylemenizi istiyorum.”

“Daha kötüsüydü,” dedi Liam.

“Çok daha kötüsü,” diye ekledim.

“Çarktaki algılayıcılar insanları yakalamak için tasarlanmıştı,” diye devam etti Liam. “Bu ise öldürmek için.”

Vargas-Ruiz başını salladı. “İşte korktuğum da buydu.”

Vargas-Ruiz’i halat ve ağırlıkla çalışan eski tip, dar bir yük asansörüne kadar takip ettik. Asansöre bindik ve o uzun, ahşap bir kolu kendisine doğru çekti. Çürük platform ve halatlar ağırlığımız altında inerken hızlı bir şekilde beşinci kata doğru yükselmeye başladık. Taş duvarlar hızla hareket ederken aniden durduk.

Liam ve ben Vargas-Ruiz’in arkasından indik. Bu kat diğerlerinden farklı görünüyordu. Daha önce buraya çok fazla çıkmamıştım ve Liam’ın da çıktığını sanmıyordum. Burada, etrafımızı saran kumtaşı destekleyen daha fazla çelik kiriş vardı. Ve zemin de birbirine bağlantılı metal plakalarla kaplanmıştı.

“Bu taraftan,” dedi Vargas-Ruiz, tünelin içinde hızlı bir şekilde ilerleyerek. Ayakkabıları metal zeminin üzerinde tıkırdıyordu.

Sonunda büyük bir laboratuvarın girişine geldik. Laboratuvarın kumtaşı duvarlarla iç içe geçmiş, üç-dört santim kalınlığında, cam duvarları vardı. Meraklı bir şekilde içeriye doğru baktım. Camın ardında; beyaz, tekerlekli sedyelerin ve bilgisayarların üzerine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

eğilmiş biliminsanları vardı. Makinenin kalıntıları görmek için can atıyordum.

Vargas-Ruiz ikimize de takmamız için açık mavi ameliyat maskelerinden verdi. "Her ihtimale karşı," dedi kendi maskesini takarken.

"Ne ihtimaline karşı?" diye sorduysam da cevap vermedi.

Liam ve ben şaşkın bir şekilde bakiştık. Sonra da maskelerimizi taktık. Vargas-Ruiz gri, metal bir kapının yanındaki elektronik panele bir şifre girdi. Kapı o anda açıldı ve biz de arkasından içeri girdik.

Kapı arkamızdan kapanarak bizi içeriye hapsetmiş oldu. Şimdi başka bir kapıya bakan, küçük, metal bir ara odanın içindeydik. Tıpkı bir hava geçirmez kabinde olmak gibiydi. Liam'ın elini tuttum. Vargas-Ruiz duvardaki panele bir şifre daha girdi ve ikinci kapı da açıldı. Oradan da geçerek laboratuvara girmiş olduk.

Buradaki hava farklıydı; daha soğuk ve temiz bir havaydı. Neredeyse steril denilebilirdi. Başımı kaldırıncaya odanın içine yerleştirilmiş büyük, metal havalandırma deliklerini gördüm. Havayı temizleyen bir çeşit sistemin uğultusunu duyabiliyordum.

Yukarı baktığımı fark edince, "Laboratuvarın içindeki havayı kontrol altında tutuyoruz," diye açıkladı Vargas-Ruiz. "En azından jeneratörler çalıştığı zamanlarda."

"Bize saldıran makine nerede?" diye sordu Liam, maskesinin ardından gelen boğuk sesiyle.

Vargas-Ruiz başını salladı. "Orada."

Bizi yirmi kişilik bir biliminsanı topluluğuyla çevrelenmiş, kocaman, metal bir masaya doğru götürdü. Yüzlerinde maske, üzerlerinde beyaz önlük ve ellerinde yeşil ameliyat eldivenleri vardı. Önlerindeki masada makinenin kalıntıları duruyordu.

Geldiğimizi duyan biliminsanları bize baktılar. Çoğunun ellerinde, metal makaslar ve titanyum neşterler olmak üzere keskin aletler bulunuyordu.

İçlerinden birisi Vargas-Ruiz'e, "Onlar neden burada?" diye sordu.

"Bu iki çocuğun, hedef seçim araçlarıyla ilgili hepinizin toplamından daha fazla bilgileri var," dedi sert bir sesle. "Allena birini

düşürdü, Liam ise biri tarafından alındı ve hayatta kalmayı başardı. Onları BKİ teknolojisi konusunda seçkin danışmanlar olarak düşünün.”

Metal masanın yanına gelmiştik. Eğilerek bizi öldürmeye çalışan şeye daha yakından baktım. Makineye tuhaf bir ilgi ve korkuyla çekildiğimi hissettim.

Koskocaman, mekanik bir ahtapot gibi masaya yayılmıştı. Merkezindeki disk havadaki halinden daha küçük görünüyordu. Etrafı beyaz havluların üzerine yerleştirilmiş kablolar, bilgisayar çipleri ve metal parçalarıyla sarılmıştı. Makine kurşunlardan zarar görmüştü. Birkaç kolu eksikti ve yeşilimtrak beyaz hidrolik bir sıvı akıtiyordu. Bunun dışında şaşırtıcı derecede sağlam görünüyordu.

Makineyi paramparça bulacağımı düşünmüştüm. Bir an kafam karışmış olsa da sonra cımbız tutan eldivenli bir elin uzanarak yanmış bir mikroçipi bir çeşit dahili sensör dizisinin içine geri yerleştirdiğini gördüm.

Bu adamlar makineyi parçalarına ayırmıyorlardı. Yeniden birleştiriyorlardı.

Parçaları yerlerine takıyorlar, hasarı tamir ediyorlardı. “Onu tamir mi ediyorsunuz?” diye sordum. “Bu çılgınlık! Peki ama neden?”

“Nasıl çalıştığını öğrenebilmek için,” dedi Vargas-Ruiz. “Nasıl monte edeceğimizi bilirsek, onu yok etmenin en iyi yolunu da bulabiliriz.”

“Tüfekler oldukça etkili bir yol gibi görünüyordu,” dedi Liam. Kimse ona cevap vermedi.

Masadaki şeyden gözlerimi ayıramıyordum. Tüylerimi diken diken ediyordu. Şimdi hareketsiz duran bıçakları, yukarıda asılı floresan lambalarının güçlü ışığı altında parılıyordu.

Sonra bir kol aniden hareket etti.

Belli belirsiz bir hareketti. Kimse fark etmişe benzemiyordu. Kendi kendime hayal görmüş olabileceğimi söyledim.

Fakat bir saniye sonra kol yana doğru savruldu.

Şoke olmuş bir halde geriledim. Kol bir takırtıyla, masada duran birkaç metali yere düşürdü. Liam anında beni korumak için önüme geçti.

Liam mühendislere, "İçinde hâlâ güç var mı?" diye sordu.

"Yok sayılır," dedi biri, maskesinin arkasından. "Endişelenecek bir şey yok."

"Pili sonuna kadar boşaltmalıydınız," dedi Liam.

"Eğer tünellerde serbest kalırsa birçok kişiye zarar verir!"

"Gücünü tamamen boşaltamadık," diye açıkladı Vargas-Ruiz. "Farklı katmanları olan kırıncımlı enerji hücreleriyle çalışıyor ki bu da içinden çıkarıp alabileceğimiz merkezi bir güç kaynağının olmaması anlamına geliyor. Her uzvun kendisine ait bir güç rezervi var. Zamanla bu güç azalıyor."

"Kollarına bir göz atın," dedi başka biri. Maskeler herkesin birbiriyle aynı ve hatta biraz da kötü niyetli görünmelerine neden oluyordu. "Hedef seçim araçlarındaki kollara benziyor mu?"

Liam'la birlikte makineye dikkatlice baktık. "Daha önce bunun aynısını hiçbir yerde görmedim," dedi Liam. "Gri bölgeyi keşfe çıktığımda bile. Bu, hedef seçim araçlarından daha küçük ve hızlı. Ayrıca üzerindeki bıçaklar onu bir ölüm makinesi yapıyor." Makineyi inceledi. "Metalden yapılmamış, değil mi? Daha farklı bir şeye benziyor."

Mühendis başını salladı. "Güzel tespit. Silikon ve plastik karışımı bir malzeme. Alfa Adası'nda, soğutma bariyerindeki polimerin daha yoğun bir çeşidi. Üzerindeki bıçaklar, elmastan daha keskin fakat radara o kadar kolay takılmıyor."

Vargas-Ruiz'e baktım. "BKİ neden böyle bir makine yapmış olabilir? Amacı nedir?"

Gözlüklerinin üzerinden bize baktı. "Bunu henüz bilmiyoruz"

Tam o sırada Liam masaya doğru eğilerek elini uzattı.

"Yapma..." dedi bilimsanlarından biri.

Fakat geç kalmıştı. Liam hareketsiz duran kollardan birini tuttu. Yavaşça kaldırarak incelemeye başladı. Kol, Liam'ın elinde hafifçe kıvrıldı, bıçakları aheste bir şekilde dönmeye, motorları uğuldamaya başladı.

"Koy onu yerine!" diye bağırdım, bıçakların onu kesmesinden korkarak.

"Sadece karşımızda ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi kola yakından bakarak. "Bu makine, çarktaki algılayıcılardan çok daha gelişmiş bir şey fakat benzer bir teknoloji." Kolu görebileceğimiz şekilde ileriye uzattı. "İçinde de kablolar var. Bir tahmin yürütmem gerekirse, yenilenmiş bir modele benziyor." Kol, ana gövdeden ayrılmış olmasına rağmen kıvrılıp bükülmeye devam ediyordu.

Liam iğrenmiş gibi kolu elinden masaya doğru attı. Bir an bile duraksamadan kolu eline aldığına inanamıyordum. Onunla ilgili sevdiğim şeylerden biri de korkusuzluğu ve çok yetenekli bir savaşçı olmasıydı. Fakat bu kadar düşüncesiz olmasını istemiyordum. Dirseğimle göğsünü dürttüm. "Bunu bir daha yapma," diye fısıldadım.

Başını salladı. "Tamam. Özür dilerim."

Biliminsanlarına baktım. "Lütfen bu makineyi onarmayın," diye yalvardım. "Büyük bir hata yapıyorsunuz. Çarktayken, bir algılayıcı geldiğinde mutlaka arkasından başkaları da gelirdi. Bu şey bir yardım sinyali yayıyor olabilir. Daha binlercesi buraya doğru yola çıkmış olabilir."

Liam bana katıldığını göstermek için başını salladı. "Bunu şu an yok etmelisiniz." Maskelerinin ardında ne düşündükleri pek de belli olmayan biliminsanları bizi dikkate almamış görünüyorlardı. Biz ne yaparsak yapalım, ne söylersek söyleyelim, işlerine devam edecekleri açıktı. Birden oradan çıkıp gitmek istedim. Bu katil makineden uzaklaşmak istedim. Etrafıma bakınarak annemi aradım. Belki bizim yerimize onun konuşmasını sağlayabilirdim. Fakat laboratuvarı yoktu.

"Güvenlik konusunda biraz daha sıkı olacağız," dedi sonunda Vargas-Ruiz. "Çatıdaki kapakların kilitli olduğundan emin olacağız."

Tünellerimize herhangi bir makinenin girmesine izin vermeyeceğiz." Masadan uzaklaşarak biliminsanlarına döndü. "Saat yediden önce gelişmelerle ilgili ayrıntılı bir rapor istiyorum." Sonra bize dondu. "Benimle gelin. Gitme zamanı."

"Şimdi ne olacak?" diye sordum yüzümdeki maskeyi çıkararak. O ve Liam da maskelerini çıkardılar.

"Biliminsanları makinenin üzerinde bir dizi test yapacaklar. Ne zaman ve neden yapıldığını bulmaya çalışacaklar. Dünyanın en iyi biliminsanlarından bazıları BKİ'nin hizmetinde çalışıyor, birçoğu da silah zoruyla. Ayrıca bizden çok daha fazla kaynakları var. Akıllıca davranmalı ve onların bir adım önünde olmalıyız."

"Büyük olasılıkla bize doğru gelen başka makineler var, değil mi?" diye sordu Liam. "Olduğuna bahse girerim."

"Dürüst olun," dedim. "Savaşmaktan korkmuyoruz."

"Başkaları olabilir," diye itiraf etti Vargas-Ruiz. "Fakat endişeleneceğimiz en son şey bu. Eğer BKİ, Destiny Merkezi'ne saldırarak isterse, bundan çok daha kötü silahlar kullanabilir. Hatta Avustralya'nın misilleme yapacağını bilseler dahi kısıtlı nükleer silah bile kullanabilirler." Duraksadı. "Tabii herhangi bir saldırı, küçük bile olsa, buradan kararlaştırılan zamanda ayrılma ve Alfa Adası'na varma planlarımızı değiştirebilir."

"Yardım etmek için ne yapabiliriz?" diye sordu Liam.

"Şimdilik yalnızca günlük aktivitelerinize devam edin. Burada hayatta kalabilmemizin tek nedeni ne olursa olsun yaşamımıza hiçbir şey olmamış gibi devam etmektir." İç çekti. "Bakın, şimdi gitmek zorundayım fakat herhangi bir haber çıkarsa gelip sizi alırım." Döndü ve o her zamanki ciddi havasıyla yürümeye başladı. Sonra da arkasına doğru seslendi: "Alenna, annenin bu geceki konserde seni sahnede görmeyi iple çektiğini biliyorum..."

"Şu anda müzik düşünemiyorum!" dedim.

Kolumda bir el hissettim. Liam'ın eliydi. "Sakin ol," dedi. "Ben de seni çalarken görmeyi istiyorum." Beni sakinleştirmeye çalışarak

parmaklarıyla saçlarımı arkaya doğru itti. "Vargas-Ruiz haklı. Şimdilik guvendeyiz. Ne kadar süreceğini bilmediğimiz için tadını çıkaralım."

Elini sıkıca tuttum. Gerçekten böyle mi hissediyordu yoksa sadece beni rahatlatmaya mı çalışıyordu emin olamamıştım. "Sanırım haklısın."

O da benim elimi sıkı. "Her zaman haklı değil miyim zaten?" diye sordu muzip bir ifadeyle.

Gözlerimi devirerek ona baktım. "Hayır."

Tünelin içinde asansöre doğru yeniden ilerlemeye başladık. Vargas-Ruiz çoktan gözden kaybolduğu için yalnızdık.

Merkez'den gelen sesler etrafımı sarıyor ve başka bir katta ızgara yapılan yemeğin kokusu burnuma kadar geliyordu. Fakat bu uzun tünel terk edilmiş gibiydi. Karşımıza nadiren biri çıkıyordu ve o da genellikle biliminsanlarından biri oluyordu. Üç iri gölge, karşı tünelden önümüze çıktığında köhne asansöre neredeyse varmak üzereydik.

Beş metre kadar ileride öylece duruyor, yolumuzu kapatıyordu. Yaklaşık Liam'ın yaşlarında, kısa ve kilolu üç çocuk. Onlar da bizim gibi çarktan gelmişlerdi. Üzerlerinde kot, eski, siyah tişörtler ve kısa botlar vardı. Hepsinin kafası kazanmıştı.

"Yandaşlar," diye fısıldadı Liam yavaşlayarak. Ben de yavaşladım.

"Merhaba," diye seslendi çocuklardan biri ters ters. Sözleri tünelde yankılandı. "Liam ve Alenna, değil mi?"

Liam başını salladı. "Kim bilmek istiyor?"

"Ben. Sizinle konuşmamız gerek."

"Hangi konuda?" diye sordum.

Dikkatli bir şekilde çocuklara doğru yürüdük ve aramızda yaklaşık beş adım kala durduk. Bu çocukları daha önce hiç görmemişim. Fakat ortaya çıkmak için bizi bekledikleri açıktı. Kollarında eski, el yapımı dövmeler vardı. Birinin dudaklarında ve burnunda birkaç hızma deliği vardı. Bir diğerinin sağ gözü ise siyah göz bandıyla kapatılmıştı.

“Eğer yolumuzdan çekilmezseniz sorun çıkacak demektir,” dedi Liam sakın bir sesle. Kaslarının gerginleştiğini görebiliyordum. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Zihnim çarkta yaşanan sayısız savaşa ve Gadya’nın bana öğrettiklerine gitti. Ellerimi yumruk yapmaya başladığımı fark ettim.

Yandaşlar Liam’ın sözlerine herhangi bir cevap vermediler. Yalnızca bize bakıp duruyorlardı. Liam da tamamen korkusuz bir şekilde onlara bakıyordu. Neredeyse onlarla kavga etmek istediğini düşünecektim. Tuzağa düşürülebileceğimizi düşünerek arkama baktım. Fakat tünel boştu. Şu an yürüyüp gidebilirdik fakat o zaman kaçınılmaz bir yüzleşmeyi yalnızca ertelemiş olacağımızı biliyordum.

Yeniden sessiz ve tehditkar bir ifadeyle bekleyen yandaşlara döndüm. “Ne istediğinizi söyleyin ve bizi rahat bırakın,” dedim sonunda. Sesim tünelin içinde yüksek ve güçlü çıkmıştı.

Yeniden konuşmaya başlayacaktım ki yandaşların arkasında bir gölge daha belirerek aralarından öne çıktı. Bu bir kızdı. Kızı fark eden erkekler kenara çekilerek ona yol açtılar. Yandaşların önünde, tavandan sarkan lambaların ışığı altında durdu.

“Cass!” dedim onu görünce kendimi rahatlatmış hissederek. Bu geceki konser için çoktan üzerini değiştirmişti. Siyah bir elbise, topuklu ayakkabılar giymiş, boynuna da ince, gümüş bir kolye takmıştı. Kollarındaki gümüş bilezikler ise yara izlerini gizliyordu.

“İkinizi arıyordum,” dedi, elini kısa saçlarının arasından geçirerek. Tırnaklarını siyaha boyamış olduğunu gördüm. Sonra oğlanların ve Liam’ın birbirlerine ne kadar düşmanca baktıklarını fark etti. “Bir dakika, burada bir sorun mu var?”

“Arkadaşların çıkarmazsa hayır,” dedi Liam.

Cass oğlanlara döndü. “Tanrım, sakın olun. Tamam mı?” dedi.

“Neler oluyor?” diye sordum dikkatli bir şekilde. “Neden bu kattasınız? Bizi takip mi ediyordunuz?”

“Öyle sayılır,” diye itiraf etti Cass.

“Neden?” diye sordu Liam.

“Dinleyin, bugün konserden sonra bir toplantı yapacağız. Sadece biz gençler. Konuşabilmemiz için bir fırsat olacak. Sizin de birkaç arkadaşla ihtiyacınız var.” Duraksadı ve sonra sesini alçalttı. “Birkaç saat için merkezden kaçmayı ve yalnızca biz yandaşların bildiği gizli toplanma yerimize gitmeyi planlıyoruz.”

“Merkezin dışında mı?” diye sordum. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Biliyordum,” diye söylendi Liam. “Can çıkar huy çıkmaz. Dur tahmin edeyim; kaçmak istiyorsunuz çünkü kafayı çekip etrafı ateşe vereceksiniz, değil mi? Ya da belki bana ve Alenna’ya saldırmaya çalışacaksınız?”

“Düşündüğünüz gibi değil,” diye karşı çıktı Cass. “Gece dışarı çıkmamızın nedeni biraz temiz hava; ayrıca bugünkü saldırıdan sonra çatıya da çıkamayız. Dr. Elliott çatıdaki kapağı kilitledi.” Kolyesini düzeltti. “Konserden sonra biliminsanları işlerine dönecek ve meşgul olacaklar. Bu, kimsenin bizi duyamayacağı bir yerde özel olarak konuşmamız için bir fırsat. Bu tüneller ve havalandırma delikleri inanamayacağınız kadar ses geçiriyor.”

Cass’in arkasında duran üç kişiye baktım. Gergin ve düşünceli gözlerle bize bakıyorlardı.

“Biz gelmiyoruz,” dedi Liam sonunda, yürümeye başlayarak.

Ben de tam yanındaydım. Destiny Merkezi’nden gizlice kaçmak ve hayatımı tehlikeye atmak yapmak isteyeceğim son şeydi. *Annemin söylediğine göre, babam birkaç yıl önce gece dışarıda olduğu için ölmüştü.* Bu merkez, mükemmel olmasa da yine de bize bir çeşit korunak sağlıyordu. Hiçbir neden yokken buradan çıkmak çok aptalca olurdu. BKİ teknolojisi tarafından yakalanmak kolaylaşmıştı. Merkezi bir şekilde izlediklerinden emindim.

Cass bir adım atarak önümüzü kesti. “Dinleyin,” dedi. “Çarkta kalan arkadaşlarınız var; bizim de öyle. Gruplarımız arasında geçen dramayı unutun. Hâlâ şansımız varken birlikte hareket etmeliyiz.”

“Ne demek istiyorsun?” dedim bir an duraklayarak.

Kahverengi gözlerini üzerime dikti. Artık o kadar da yumuşak bakmıyorlardı. Daha çok kararlı görünüyorlardı.

“Vargas-Ruiz ve diğerlerinin umurlarında değiliz,” diye fısıldadı. “Elbette BKİ’yi devirmek istiyorlar. Ve biz de bunu istiyoruz. Fakat çok ağır ilerliyorlar. Çarka döndüğümüzde çok geç olacak. Bugün bize saldıran şeyi gördünüz. Daha fazlası gelecek. Çarka da, buraya da. Destiny Merkezi’nin günleri sayılı.”

“Bu konuda ne yapabiliriz?” diye sordum.

“İşte ben de bu gece sizinle bu konu hakkında konuşmak istiyorum,” diye devam etti Cass, arkasında duran oğlanlara bakarak. “Burada işlerin ters gitme ihtimaline karşı biz de kendi planımızı yapıyoruz. Arkadaşlarımızın ve sizin arkadaşlarınızın numune arşivinden kurtulmalarını sağlayacak bir plan. İkinizin çarkta başardığınız şeyi biliyoruz ve buna saygı duyuyoruz.” Arkasındaki oğlanları işaret etti. “Kabul etmeseler de onlar saygı duyuyorlar. Bizim tarafımızda olmanızı istiyoruz.”

“Asla sizinle aynı tarafta olmayacağım,” dedi Liam. “Arkadaşlarınız çarkta kaç kasabalıyı öldürdüler?”

“Siz benim kaç arkadaşımı öldürdünüz?” diye çıkıştı Cass. “Hareketlerimiz tamamen bizim hatamız değildi. Biz sadece BKİ’nin ilaçlarına sizden daha farklı tepki veriyorduk, o kadar.” Arkasında duran arkadaşları sanki saldırmaya hazırlanıyorlarmış gibi kıpırdanmaya başlamışlardı.

Liam gerildi. Yeniden kavgaya hazırlandığı açıktı. “Düşüneceğiz,” dedim çabucak, Liam’ın elini tutarak.

Zihnimde fırtınalar kopuyordu. Yandaşlarla bir olmayı ya da merkezden kaçmayı gerektirse bile arkadaşlarımızı nasıl kurtaracağımızın konuşulacağı bir toplantıyı geri çevirmek istemiyordum.

Cass başını salladı. Arkasındakilere geri çekilmeleri için işaret etti. “Eğer gelmeye karar vererseniz, bu gece konserden sonra beni izleyin.” Duraksadı. “Bir grup gizli yeraltı tüneli var. Tüneller, kum tepeciklerinin içinde yakın bir mağaraya açılıyor. Biliminsanları

buluşmak için burayı kullandığımızı bilmiyorlar. İkinizi de oraya götüreceğim.”

“Tuzığa düşürölmek için iyi bir yere benziyor,” dedi Liam.

“Aslında orada bazı kasabalılar da olacak. Göreceksiniz. Tabii eğer bu fırsatı değerlendirmek isterseniz.” Bana baktı. “Ve belki arkadaşın David Aberley’le ilgili bildiğim bazı şeyler de olabilir.”

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesini gizleyemedim. “David mi? Sen David’i nereden tanıyorsun ki?”

Cass bana esrarengiz bir şekilde gülümsedi. “Bunun cevabım merak ediyorsan bu gece bizimle buluşursun. Yardımına gerçekten çok ihtiyacımız var, yoksa zaten sormazdık.” Arkasındaki arkadaşlarına doğru döndü. Onlar da son bir bakış attıktan sonra arkalarını döndüler. Ve hep birlikte yavaşça yürümeye başladılar.

Liam’a baktım. “Herhalde bu gece buluşmaya gideceğiz, değil mi?” diye sordum. “Bir şeyler biliyor gibi görünüyorlar.”

İsteksiz bir şekilde başını salladı. “Bir tuzak kurmuş olabilirler. Hazırlıklı olmalıyız.” Onların arkasından bakıyordu. “Fakat umarım doğru söylüyorlardır. Eğer söylemiyorlarsa, çarkta yaşadıklarımızın hepsini onlara ödeteceğim.”

“Ben de.” Fakat aynı zamanda, doğru söylüyorlarsa başımız sandığımdan daha büyük beladaydı. Onlar bizden daha uzun zamandır Destiny Merkezi’ndeydiler. Ve eğer biliminsanlarının çarkı zamanında ele geçiremeyeceklerini düşünüyorlarsa, bunun için iyi bir nedenleri olmalıydı. Bir şeyler öğrenebilmek için annemle konuşmalıydım. Cass bana delirmiş ya da beyni yıkanmış gibi görünmüyordu. Ve David’i bir şekilde tanıyordu.

“Söyleyeceklerini duymak istiyorum,” dedim Liam’a. “Fakat işler karışacak olursa savaşmaya hazırım. Yanımızda bıçak filan götürmeliyiz.”

Liam sözlerim üzerine sanki kendisini tutamıyormuş gibi gülümsedi. “Böyle bir şeyi ancak ben söyleyebilirdim. Mutfaktan iki tane alabiliriz.” Yüzündeki gülümseme silindi. “Eminim yandaşların da silahları olacaktır.”

Yeniden asansöre doğru yürümeye başladık. Gitarımla onca kalabalığın önüne çıkacağım konser için fazla vaktim kalmamıştı. *Ve şu an düşündüğüm en son şey müzikti.*

Aklımda David vardı. Çarkta, algılayıcı tarafından götürüldükten sonra ortadan kaybolmuştu. Numune arşivindeki izleme terasına ulaştığımızda hiçbir bilgisayarda onun izine rastlayamamıştık. Sanki yer yarılmış da içine girmişti. Eğer Cass onun ortadan kayboluşuyla ilgili bir şey biliyorsa, bunu öğrenmek istiyordum. Onu düşünmediğim bir gün bile yoktu.

Nefesimi tuttuğumu fark ederek yavaşça bıraktım. Bugün bize saldıran makineden ve yandaşlarla olan konuşmadan sonra, Destiny Merkezi'ndeki dengelerin de çarkta olduğu kadar karışık olduğunu ve burada kalmanın da çarkta kalmak kadar ölümcül olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

3

İNİŞ

Üzerinden bir saat geçmişti ve ben Cass ve arkadaşlarıyla olan konuşmamızı aklımdan çıkaramıyordum. Zihnimi bir süre arındırmam gerektiğini biliyordum, yoksa konser bir felaketle sonuçlanacaktı. Yalnızca yarım saat kalmıştı ve yeni giyinmiştim. Çıplak ayaklarımı soğuk, taş zemine vurarak odamın içinde yürüdüm.

Liam'inki ile benim odamın arasındaki sürgülü kapıyı tıklattım. "Hazırım," dedim. "Haydi."

Liam kapıyı açtı.

Beni görünce bir an duraksadıktan sonra, "Vay canına," dedi.

"Ne? Bir sorun mu var?"

Hiç hareket etmiyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

Kızarmaya başladığımı hissediyordum. "Kes şunu. Buraya gel de fermuarımı çek."

Benim odama geçerek aradaki kapıyı kapadı. Arkama geçti. Ve sonra elbisemin fermuarını yavaşça çekerken o güçlü ellerinin sırtıma hafifçe dokunduğunu hissettim. Bu elbiseyi buraya ilk geldiğim hafta, giyebileceğim birkaç kıyafet toparlamaya çalışırken annem vermişti. Bu kadar gösterişli bir şeyi nereden veya nasıl bulduğunu bilmiyordum. Belki de burada yaşayan biri yapmıştı. Ya da belki yıllar önce Avustralya hükümeti tarafından bağışlanmıştı.

Elbisenin içinde hareket ederek rahat etmeye çalıştım. Hiç olmayacak yerleri sıkıyordu. "Korkunç görünüyorum," diye mırıldandım. Saçlarımı düzeltmeye çalışarak ellerimle arkaya doğru bastırdım. Burada her şey gibi şampuan da kısıtlıydı. "Berbat bir haldeyim."

Liam nazikçe dirseğimden tuttu ve beni taş duvarların birinde asılı olan küçük, yuvarlak aynaya götürdü. "Bak," dedi yumuşak bir sesle.

Aynaya baktım ve ellerimi saçlarımdan indirdim.

Karşımda duran kız, ne BKİ'de ne de çarkta tanıdığım kişiye benziyordu. Aynadaki kızın saçları şaşılacak kadar düzgündü ve üzerinde, yakasında boncuklar olan, diz hizasında, mavi kloş bir elbise vardı. Aynadaki kız neredeyse büyüleyici görünüyor. Neredeyse.

"Pekâlâ, şu an kesinlikle utandım," diye mırıldandım başımı başka tarafa çevirerek.

Liam beni kendisine çekti. "Utanma. Harika görünüyorsun."

"Her zaman bu kadar iyi görünmemi beklemesen iyi olur," dedim. "Ben Meira falan değilim." Kendimi tutamayarak Meira'ya düşündüm. Çarktaki kasabamızda her zaman iyi görünen tek kişi Meira'ydı. Kıyafetleri lekesiz; cildi pürüzsüzdü ve parlak, sarı saçları vardı.

"Sen Meira'dan çok daha güzelsin." Liam gözlerimin içine baktı. "Benim gözümde sen her zaman harika görünüyorsun."

Uzanıp onu öptüm. Başta dudaklarımı hafifçe onun kine bastırarak onu yumuşak bir şekilde öptüm. O ise öpücüğüme büyük bir arzuyla karşılık verdi. Onu kendime çekerken, gömleğinin altındaki kaslarını hissediyordum. Ayrıca, bedenimde dolaşan ellerini de hissediyordum.

Fakat sonra birden endişeli bir şekilde geri çekildim. Şu anda zamanı unutmam doğru olmazdı.

"Sorun ne?" diye sordu şaşırılmış bir halde.

"Gerginim. Daha önce hiç topluluk önünde çılmadım ama diğer çocukların bazıları çılmışlar. Her şeyi berbat etmeyi gerçekten hiç istemiyorum."

“Öyle bir ihtimal olamaz, inan bana.” Liam sanki önemli bir şey hatırlamış gibi etrafına bakındı. “Dur bir dakika, benim de giyinmem gerekiyor mu? Güzel giyinilmesi gereken bir etkinlik mi bu?”

Kahkaha attım. “Hayır, gayet iyisin. Tabii benimle birlikte sahneye çıkmak istemiyorsan. Yalnızca sahneye çıkacak olanlar giyiniyor.”

Rahatlamış görünüyordu. “Güzel. Kot pantolon ve tşörtten başka kıyafetim yok.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye takıldım. “Ayrıca bu senin seçimin. Malzeme odasında eski fakat düzgün birçok kıyafet var. Veya biliminsanlarından biri sana bir kıyafetini ödünç verebilirdi.” Ahşap komodinin üzerindeki saate baktım. “Saat altı kırk. Gitsek iyi olacak.”

Ağzım kurumaya başlamıştı. Nedeni yalnızca konser değildi. Konserden sonra Cass ile buluştuğumuzda olaklardan dolayı gerindim. Liam mutfaktan iki tane keskin bıçak kaçırmayı başarmış ve ikisini de el yapımı bilek kılıfına saklamıştı.

Yatağın üzerindeki gitarı tek elimle alırken keşke kılıfı olsaydı diye düşündüm. Fakat yoktu. Müzik aleti olmasına bile şükrediyordum aslında.

Liam’ın elini tuttum. “Bu taraftan,” dedi.

Beni odadan taş tünele çıkardı. Tüneller her zamankinden daha kalabalıktı. Çocuklar ve büyükler bir aradaydı. Birçok kişi konserin yapılacağı yeraltındaki mağarayı andıran bölüme doğru gidiyordu. Burası bir konser salonu büyüklüğündeydi. Biliminsanları burayı genellikle toplantılar ve sunumlar için kullanıyorlardı fakat bu gece burası bizim sahnemiz olacaktı.

“Bak,” dedi Liam, tünelin başında duran birini fark edince. “Bu o.”

Onun baktığı yere bakınca Cass’i gördüm. Uzun, kirli sarı saçları olan, sarı elbiseli başka bir kızla yan yana yürüyordu. Büyük olasılıkla eski bir kasabalıydı. Daha önce Cass’in yanında gördüğümüz üç tehditkar çocuk ortalarında yoktu.

“Bırak da onunla konuşayım,” dedim Liam’a çabucak. Elime bir fırsat geçtiğini hissetmişim. “Bu geceki planları hakkında daha fazla bir şeyler öğrenebilir miyim bir bakacağım.”

“Ben de seninle geleceğim.”

“Hayır, sen kal. Eğer kız kıza olursak Cass daha açık olabilir.”

Liam başıyla onayladı. “Tamam. Ama dikkatli ol çünkü ona henüz kesinlikle güvenmiyorum. Seyircilerin arasında beni bul.” Sırıttı. “Elbette ön sırada olacağım.”

Gülümseyerek ona küçük bir öpücük verdim. Sonra da ağır gitarımla taş tünelde güçlükle ilerlemeye başladım. “Cass!” diye seslendim ona yetişmeye çalışırken. “Beni bekle!”

Sonunda sesimi duyup bana doğru döndü ve yanındaki arkadaşıyla birlikte bir an duraksadı. “Eee, karar verdin mi?” diye fısıldadı, yanına vardığımda. “Liam ve sen bu gece geliyor musunuz?”

Başımı salladım. “Evet. Neden gelmeyelim ki?”

Arkadaşı, yuvarlak yüzüne düşen sarı saçlarını arkaya iterken bana baktı. Yeşil gözleri dostça bakıyordu ve gözlerinde kaplumbağa kabuğu gözlükleri vardı. “İsmim Emma Sivertson,” dedi çekingen bir tavırla elini sallayarak. “Mavi bölgeden, sizin kuzeyinizde bir kasabadan geldim.”

Yeniden yürümeye başladığımızda ben de kendimi tanıttım. Fakat Cass sayesinde o benim ismimi zaten biliyordu. Taşın içine oyulmuş ve alt kata inen bir grup dar basamağa doğru yöneldik.

“Liam ve senin bu gece bizimle geleceğinize sevindim,” diye mırıldandı Emma.

“Eee, sen ve Cass arkadaş mısınız?” diye sordum merakıma yenilerek.

Cass hafif bir kahkaha attı. “Evet. Düşünsene. Bir yandaş ve bir kasabalı. Biliyorum, çok şaşırtıcı.”

“İşler burada çarkta olduğundan çok farklı,” diye ekledi Emma. “Gerçekten.”

“Umarım bu doğrudur,” dedim.

Merdivenlerden inmeye başladık. Taş duvarlara vurarak zarar görmemesi için gitarımı sıkıca göğsüme bastırıyordum. Liam'ı görürüm umuduyla arkama baktım. Fakat kalabalığın içinde kaybolmuştu.

Emma'nın tek elinde ufak, tahta bir kutu taşıdığını fark ettim. Elindeki kutuya baktığımı görmüştü. "Flüt," dedi. Cass'i işaret etti. "Cassie şarkı söylüyor. Mikrofondan başka bir şey ihtiyacı yok.

"Ve bir de seyircilere," diye ekledi Cass. "Evet, onlar da olsa iyi olur tabii," diye cevap verdi Emma.

Çarktaki farklı geçmişlerine rağmen bu iki kız arasındaki yakınlığı hissedebiliyordum. Arkadaşlıkları beni umutlandırıyordu. Ayrıca Gadya'yı her zamankinden fazla özlememe neden oluyordu. *Keşke şu an o da bizimle birlikte olsaydı.* Bize yardım etmek için yaptığı onca şeyden sonra çarkta kalmayı hak etmemiştii.

Gençler ve büyüklerden oluşan kalabalığın etrafımızı sardığı daha geniş bir geçite geldik. Biraz ileride, yukarıya doğru, büyük konser salonunun girişini görebiliyordum. Herkes içeri giriyordu. Cass'e bu geceki buluşmamızla ilgili daha fazla soru sormak istiyordum fakat etrafta çok fazla kişi vardı. O nedenle sustum.

Cass ve Emma'nın yanında kalabalıkla birlikte açık metal kapıların içinden geçtik. Kapılardan geçtikten sonra geldiğimiz yer geniş ve sıcaktı. Vargas Ruiz'in söylediğine göre burası, yıllar önce tünelleri kazarken kayanın bir bölümünün altında buldukları doğal bir mağaraydı.

Burası yaklaşık on-on iki metre derinliğinde, yirmi metre genişliğindeydi. Işıklar, ilkel avizeler gibi tavana kümeler halinde takılmıştı. Ve kayalar oyularak oturacak yerler yapılmıştı. Mağaranın diğer ucunda ise yüksek, ahşap bir platform vardı. Siyaha boyanmış olan platform bir sahneyi andırıyordu.

Yukarı bakınca ışıkların da tepesinde kocaman metal kirişlerin tavanı desteklediğini gördüm. Duvarlar da tıpkı beşinci katta gördüğüm gibi, yere sabitlenmiş çelik sütunlarla destekleniyordu. Burası güvenli gibi görünüyordu. Bu mağara saldırılara veya bombardımana karşı bir yeraltı sığınağı olarak kullanılabilirdi.

Cass ve Emma'yla birlikte koridorlardan birinden geçtik. Yaşlı bir adam, sahneye çıkacak olanları arkada bir yere götürüyordu.

"Bizi yeniden normal çocuklar gibi hissettirmeye çalışıyorlar," diye mırıldandı Cass. "Fakat biz çarkta bulunduk. Hayatın gerçekte nasıl bir şey olduğunu gördük."

Cass'ın ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Yeniden normal bir şekilde davranmak rahatsız ediciydi. Sanki sahte bir kimliğe bürünmüş gibi hissediyordum.

"Şu an gerçekten burada olmayı hiç istemiyorum," diye devam etti Cass canı sıkılmış bir halde. "Bu zaman kaybı."

"Buraya katılmayı sen mi istedin?" diye sordum.

Cass güldü. "Evet fakat şu an buna pişman oldum."

Emma bana baktı. "Sen onun dediğine bakma, Alenna. Cass şarkı söylemeye bayılır. Fakat şikâyet edip söylenmeyi daha çok sever." Cass homurdandı fakat Emma'ya da karşı çıkmadı.

Üçümüz sahne arkasına çıkan basamaklara varıncaya kadar koridorda yürümeye devam ettik.

"Bu taraftan, kızlar," dedi yaşlı adam, bizi merdivenlerden yukarıya yönlendirerek.

Burası da doğal bir mağaraydı fakat konser salonundan çok daha küçüktü. Bize biraz özel alan sağlayabilmek amacıyla girişine siyah bir perde konulmuş, yarıya kadar da çekilmişti. Acaba bu mağaralar Cass'ın söz ettiği tünele mi bağlılardı? *Destiny Merkezi'nden dışarıya açılan gizli geçit olan tünele?* Bilimadamları böyle bir tünelin varlığından haberdar olmalıydı. Yalnızca kimsenin bu tüneli kullanacak kadar gözü kara olduğunu düşünmüyor olmalıydı.

Küçük mağaraya girerken arkama baktım. Bir an Liam'ı gördüm. Konser salonuna girmiş, ön taraflara ilerliyordu. Büyük olasılıkla daha önce de söylediği gibi en ön sıraya geliyordu. El salladım fakat beni görmedi. Kafası meşgul gibiydi. Ya da belki endişeliydi.

Fakat sonra sahne arkasına çekilince onu gözden kaybettim. Belki bu geceki toplantıyı düşünüyordu. Ya da belki babası Octavio'yu düşünüyordu.

Octavio bir zamanlar ünlü bir isyancı lideriydi fakat BKİ askerleri tarafından kaçırılmış, ortadan kaybolmuştu. Vargas-Ruiz'e göre, kaçmış ve Güney Afrika'da, Highveld'de bir başka gizli isyancı üssünde yaşıyor olma ihtimali vardı. Fakat henüz kimse bu bilgiyi bizim için doğrulamamıştı. BKİ veya başka bir hükümet tarafından algılanmaması için isyancı merkezleriyle olan bağlantılar, düzensiz aralıklarla ve sıkı bir şekilde şifrelenmiş şekilde yapılıyordu. BKİ'nin tüm dünyayı ele geçirmek gibi bir açgözlülüğü olduğundan tüm dünya birbiriyle savaş halindeydi. Destiny Merkezi'ne geldiğimizden beri Liam babasından gelecek herhangi bir haberi bekliyordu.

O sırada annemin de ortalarda olmadığını fark ettim. Bu gece geleceğini söylemişti fakat aynı zamanda çalışmaya başladığında zamanı unuttuğunu da biliyordum. Tıpkı ben on yaşındayken olduğu gibi. Hâlâ geleceğinden ümitliydim. Benimle gurur duymasını istiyordum. Ve yeniden bir annem olduğunu hissetmek istiyordum.

Sahne arkasındaki odada küçük bir sandalyeye oturdum. Cass ve Emma da iki yanıma oturdular. Mağarayı sıcak tutmak için duvarlara el yapımı kilimler asmışlardı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Cass. "Henüz heyecan yok mu?"

"Bir süredir var," diye itiraf ettim. "Sende?"

"Elbette. Bu benim şimdiye kadar yalnızca üçüncü sahneye çıkışım." Sonra bana biraz daha yaklaşıp fısıldadı: "Planımızı unutma, tamam mı? Yani sen ve Liam geliyorsunuz."

"Nasıl unutabilirim ki?" dedim. Sonra duraksadım. "David'le ilgili bir şeyler bildiğine emin misin? Mesela ona neler olduğuyla ya da onun nerede olduğuyla ilgili?"

Başını evet dercesine salladı. "Her şeyi değil fakat bir şeyler biliyorum. Bu akşam mağaralara gidince öğrenirsin."

"Şimdi söyleyemez misin?"

"Hayır çünkü o zaman belki Liam ve sen gelmezsiniz." Emma ikimizi de susturdu.

"Alçak sesle konuşun, Cass. Yerin kulağı vardır." Taşıma çantasını açarak içinden flütünü çıkardı.

Cass'le son kez bakiştik. Sonra ilk kez sahneye çıkmadan önce hazır olabilmek için gitarımı akort etmeye başladım.

Yirmi dakika sonra kendimi elimde gitarım ve penamla sahneye doğru yururken buldum. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Sahneye ıkacakların sırası, seramik bir anaktan rastgele çekilen isimlerle belirlenmişti. Ben ikinci sıradaydım. Sonlara yakın olmayı umut etmiştim.

Sahnenin ortasında, mikrofonun önüne koyulmuş ahşap taburenin yanına ulaştığımda seyirciler alkışladılar. İleri bakınca Liam'ı gördüm. Bana her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir işaret yaptı. Ben de kendimi tutamayarak ona gülümsedim.

Liam'ın arkasındakileri görmek gt. Sahnenin iki yanına bizleri aydınlatmak amacıyla spot ışıklarına benzeyen ışıklar koyulmuştu. Fakat kr edecek kadar glerdi. Salonun üçte ikisi doluydu.

ışıklara rağmen elimden geldiğince ileriye görmeye çalışıyor, oturanların içinde annemi arıyordum. Fakat hiçbir yerde yoktu. *Her zamanki gibi*, diye düşündüm.

Fakat sonra salonun karşı uçtaki kapısının açıldığını ve içeriye birinin girdiğini gördüm. Bunun annem olduğunu hemen anlamıştım. Kapı arkasından kapanırken o da bir yere oturdu. Geldiği için hem rahatlamış hem de sevinmiştim. Fakat şimdi daha heyecanlıydım.

Tabureye oturdum ve mikrofonu kendime doğru çekerek dudaklarıma yaklaştırdım. Bu hareketimin hemen ardından hoparlörlerden bir tıslama duyuldu fakat sonra hemen kesildi.

Mikrofona doğru eğildim ve çekinerek, "Merhaba," dedim. Sesim, yankıya elverişli salonun içinde gmbrdedi. "İsmim Alenna Shawcross. Burada yeniyim... ve ilk kez bir topluluğun önünde alıyorum." Başka ne söylemem gerektiğini biliyordum.

Seyirciler yeniden alkışlamaya başladılar. Liam'la göz göze geldik. Bu kadar heyecanlı olduğuma inanamıyordum. *Nasıl oluyor da topluluk önünde gitar çalmak, çarkta ölümü yenmekten daha zor olabiliyordu?* Güçlükle yutkundum ve kendi kendime, dış dünyada o kadar ciddi şeyler olurken böyle hişsetmemin son derece aptalca olduğunu söyledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başımı çevirerek diğer çocukların sahneye çıkmak için bekledikleri küçük mağaraya doğru baktım. Onların da sahnede olanları seyredebilmeleri için perde yarıya kadar çekilmişti. İçeride oturan Cass'ın cesaret verici bir şekilde gülümsediğini görebiliyordum. Dost mu yoksa düşman mı çıkacağından hâlâ emin olamıyordum.

Mikrofonu kendime çekerek dudaklarıma yaklaştırdım. Parmak uçlarımı gitarın perdelerine yerleştirirken, "Pekâlâ, haydi başlayalım," diye mırıldandım. Bir kez daha Liam'a baktım.

Düşüncelerim bir girdap gibi zihnimin içinde dönüyordu. *Belki de burada olmamalıydım. Belki yeterince iyi değildim.* Yavaş yavaş nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Çalmaya başladığımda Liam'a odaklanmaya ve kalabalık yokmuş gibi davranmaya karar verdim. Böylece her şey çok daha kolay olacaktı. Liam'ın ne olursa olsun yanımda olacağını biliyordum. Taburenin üzerinde biraz doğruldum ve gitarı kucağıma aldım.

"Bu parçanın adı '*Reynardine*,'" dedim. Sesim sessiz salonda yankılanıyordu. "Parça, BKİ kurulmadan uzun yıllar önce ortaya çıkmış, bir tilkiyi anlatan, bir Kelt ezgisidir. Küçük bir kızken bu şarkıyı babamdan öğrenmiştim. Şimdi babamın anısına, parçayı enstrümental olarak çalacağım."

Mikrofonu alçaltıp gitarımın sesini alabilmesi için ayarladım. Sonra gözlerimi kapadım ve o korkunç ilk akoru bastım. Mikrofonun yükselttiği ses, mağaranın duvarlarından yankılanıyordu. Çalmaya başladığım ve müziğin beni sardığı o ilk anda tüm heyecanım eriyip gitmişti.

Bu parçayı çalmaya çok alışkındım. Henüz on yaşındayken babamla çalıştığımı hatırlıyordum. Sanki o günden beri zaman hiç geçmemiş gibiydi.

Gözlerimi açtım ve ışıkların içinde yalnızca Liam'a baktım. Beni izleyen diğer insanların farkındaydım fakat annem ve Liam dışında kimsenin önemi yoktu. Sanki bu parçayı sadece onlara çalıyordum. *Ve bir de babama.*

İlk nakaratin ortasına gelmiştim ve henüz parçayı berbat etmemiştim. Fakat o sırada garip bir şey olmaya başladı. Ayaklarımın altında belli belirsiz bir titreşim hissettim. İlk başta çok hafif olmasına rağmen sonradan yoğunlaştı. Bunun sadece laboratuvarların birinde çalışan biliminsanlarının çıkardığı bir ses olduğunu düşünerek boşvermeye çalıştım.

Seyircilerden kimse fark etmişe benzemiyordu. Hissettiğim şeyi zihnimden atmaya ve şarkıya odaklanmaya çalışarak çalmaya devam ettim. Fakat titreşimin gittikçe güçlendiğini hissedebiliyordum.

Ne yapmam gerektiğinden emin olamadım. Seyircilerden bazılarının sanki titreşimi hissetmeye başlamış gibi arkalarına dönüp baktıklarını gördüm.

Sonra Liam'ın tepesindeki avizelerden bir tanesi hafifçe sallanmaya başladı. Destiny Merkezi'nde olduğum haftalar boyunca hiç böyle bir şey görmemiş ya da hissetmemiştim.

Aynı anda mikrofonum kesildi. Sirenler çalmaya başlamıştı. şimdi yer az öncekinden çok daha kötü bir şekilde sarsılıyordu. Çalmayı bırakarak ayağa kalktım. Seyirciler de ayağa kalmaya başlamışlardı.

Önce boğuk bir gıcırta ve sonra da güçlü bir kırılma sesi duydum. Ardından sol tarafımdaki taş duvarın üzerinde kocaman bir çatlağın oluşmasını dehşet içinde izledim. Sonra karşı duvarda yıldırım hızıyla bir çatlak daha oluştu. İnsanlar birbirlerine sesleniyorlardı.

Kalabalığın içinde bir kıpırtı gözüme çarptı ve Liam aklımın alamayacağı bir hızla sahneye çıkarak yanıma geldi. Tavandan üzerimize toz toprak yağmaya başladığında her tarafı karmaşa sardı.

"İyi misin?" diye bağırdı Liam sesini duyurmaya çabalayarak.

"Evet ama neler oluyor?" Bir elimle Liam'a tutundum ve diğerkelimle de gitarımı sıkıca kavradım. Sanki soruma cevap gibi birden ışıklar titreşerek karardı.

Sonra her şey birden karanlığa gömüldü. İnsanlar birbirlerine bağıarak talimat veriyordu.

Çıkışlara yakın olan birkaç pilli acil durum ışığı yanarak her şeyi tüyler urpertici bir kırmızıya boyadı. Kalabalığın sesi gittikçe

artıyordu. İnsanlar herkesi mağaranın arka tarafındaki çıkışlara yönlendirmeye çalışıyorlardı.

“Buradan hemen çıkmalıyız,” dedi Liam. Sahnenin basamaklarından inmeye başladık. Birisi aniden karanlığın içinden fırlayarak yüreğimi ağzıma getirdi. Bu Cass’ti. Kolumu tutarak beni kenara doğru çekmeye çalıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Bu taraftan!” dedi. Onun arkasında, sahnenin kenarında bekleyen birkaç gölge daha fark ettim. Aralarında diğer eski yandaşlar ve Emma da vardı. “Burada kalmak güvenli değil,” diye devam etti Cass, topluklu ayakkabılarını çıkarıp sahneden aşağıya atarken. “Güven bana! Eğer merkez saldırı altındaysa bizimle gelmeniz çok daha güvenli olur.” İşte o zaman gizli mağaraya gideceklerini fark ettim.

Yukarıdan taşlar düşmeye devam ediyordu. Büyük bir kaya parçası kırılarak mağaranın ortasındaki boş oturma sıralarının üzerine düşerken şiddetli bir patlamayı andıran bir ses duyuldu. Hava toz bulutuyla ağırlaşmıştı. Elektrikler gittiği için havalandırma çalışmıyordu ve neredeyse hiç ışık yoktu. Taşlar da düşmeye devam ediyordu. Şimdi koşarak karşıya geçmek çok tehlikeli görünüyordu. Yapabileceğimiz en iyi şey Cass’i takip etmektir.

Liam da düşen taşları görmüştü. “Haydi gidelim!”

“Yanımdan ayrılmayın,” dedi Cass. “Kaybolmayın. Ben hızlı koşarım!”

“Biz de öyle!” diye karşılık verdim ters ters.

Cass önde, biz arkasında sahnenin üzerinden hızla arkadaki küçük mağaraya koştuk. Cass’in önünde loş ışıkta koşuşturan arkadaşlarını görebiliyordum. Hızla küçük mağaraya girdik. Altımızdaki metal kirişler şiddetli bir şekilde gıcırđıyordu. Her ne oluyorsa umarım bu kirişler üzerlerindeki yükü taşıyabilirlerdi, aksi takdirde tüm mağara çökecekti.

Yukarı baktım. Cass mağara duvarındaki dar açıklığa yöneldi. Bu açıklığı daha önce fark etmediğim için şaşırmıştım. Duvara asılı bir kilimin arkasına gizlenmiş olmalıydı.

O zaman gitarımı bırakmam gerektiğini fark ettim. Bu dar tunele gitarımla giremezdim. İçimde büyük bir pişmanlıkla bir an duraklayarak gitarımı ahşap bir masanın üzerine bıraktım. Ve sonra da Liam'la birlikte gizli tünelin karanlığında koşturmaya başladık.

"Gittikçe daralıyor!" diye bağırdı Cass ön taraftan.

Sanki her yer sallanıyordu. Annem için endişeleniyordum. *Zamanında çıkmayı başarabilecek miydi?*

Liam arkama geçerken, "Öne geç," dedi kulağıma. "Hemen arkanda olacağım. Ortada daha güvende olursun."

Hızla ileri atılarak koşmaya devam ettim. Burası neredeyse zifiri karanlıktı. Önümde koşan Cass'i güçlükle görebiliyordum. Yetişmek için çabalıyordum. Liam hemen arkamdaydı.

Dar tünel aniden kıvrılıyordu fakat bunu zamanında fark edememiştim. Taşlara çarparak kolumu çizdim. Şaşıarak bağırdım fakat ilerlemeye devam ettim. Herkes koşuyordu. Arkamızda gittikçe artan gürültüler duyuyordum. Sanki taş tavan çökmeye, ana mağaranın içine dolmaya devam ediyordu.

"Acele edin!" diye bağırdı Cass.

Karanlığı yararak Cass'in arkasından koşturmaya devam ettik. Sanki tünelin sonu yoktu. Sürekli kıvrılıyor, dönüyordu ve ben dirseklerim ile dizlerimi vurmaya devam ediyordum. Ve sonra yeniden daralmaya başladı.

Çatıda bize saldıran makineden sonra Destiny Merkezi'ne kötü bir şey olacağını tahmin ediyordum. Fakat bu kadar çabuk veya bu kadar büyük bir şey olacağını düşünmemiştim. Koşmaya devam ettim.

"Yukarıya dikkat!" diye seslendi Cass.

Ve tam o anda başımı sert bir kaya parçasına çarptım. Bir an ne olduğunu anlayamayarak durdum. Liam da tam arkamda durdu. Gözümün önünde beyaz yıldızlar uçuşuyordu. Gözlerimi kırptırtırken başıma dokunmak için elimi kaldırdım.

"Ne oldu?" diye sordu Liam. "İyi misin?"

“Evet,” dedim alnımı ovuşturarak. Şimdiden şişmeye başladığımı hissedebiliyordum. Fakat silkinerek kendime geldim ve yine ilerlemeye başladık.

“Acele edin!” diye bağırdı Cass arkasına doğru sabırsız bir şekilde. Sesi sanki iyice ilerlemiş gibi derinden geliyordu.

“Belki de onlara takılmamalıydık,” dedim Liam’a. “Bu tüneller labirent gibi.”

“Eğer sorun çıkarsa her zaman geri dönebilir ve şansımızı bir de merkezde deneyebiliriz. Ya da gerçekten dışarı çıkarsak, birlikte kaçıp kum tepelerinde saklanabiliriz.”

“Tamam.” Başımın zonklamasına aldırmayarak daha da hızlandım. Şimdi tavan alçalmış olsa da tünel sonunda genişlemeye başlamıştı. Tabii ki artık ne Cass ne de başka birileri görünürdeydi.

Sonra tünel yukarıya doğru meyillenmeye başladı. Dik bir yokuş çıkıyor gibiydik; ayrıca hava sanki daha ferah ve temizdi.

“Cass?” diye seslendim.

“Alenna!” diye cevap verdi öfkeli bir ses. “Neden bu kadar oyalanıyorsunuz ki?”

Bir dakika sonra Liam ve ben tünelden çıkarak başka bir mağaraya girdik. İkimiz de nefes nefeseydik.

Bu mağara yarı açıktı. Ön yarısı muhtemelen uzun zaman önce çökmüş taş ve kum yığınıyla dolmuştu. Şimdi sanki bir amfi tiyatronun dış cephesini andırıyordu.

Bulunduğumuz yerden yıldızları ve ay ışığında kıvrılıp giden kum tepelerini ve yaklaşık dört yüz metre kadar ileride de Destiny Merkezi’ni görebiliyordum.

Mağaranın çeşitli yerlerine yerleştirilmiş olan meşaleler sarı ışıklar saçıyordu. Ayrıca, büyük olasılıkla yapacağımız toplantıya hazırlık amacıyla, alçak kayaların üzerine saçılmış haritalar ve diğer başka belgeler vardı. Diğer çocuklar mağaranın ağzında durmuş. Destiny Merkezi’ne bakıyorlardı. Bize arkalarını dönmüş, saldırı altındaki merkezi izliyorlardı. Cass dışında çoğu orada olduğumuzu fark etmemişti. Cass ise bizi bekliyordu.

“Başardınız,” dedi. “Hızlı olduğunuzu söylemiştiniz!”

“Siz bu tünelleri biliyorsunuz, biz bilmiyoruz,” dedim.

Destiny Merkezi’ne doğru baktım. Alt katlardaki havalandırma deliklerinin bazılarında alevler çıktığını gördüm. *İçeride neler oluyordu?* Yeniden annemi düşününce kalbim sıkıştı.

“Neden yangın çıktı?” diye sordum Cass’e. “Neden her şey sallanmaya başladı?”

“Bilmiyoruz.”

Bizi diğer çocukların yanına götürdü. Mağarada yaklaşık yirmi kişi vardı. Cass, Emma ve başları kazınmış, sert bakışlı üç gencin dışındakiler yabancıydı. Hepsi de eski yandaşlardı. Liam ve ben de onların yanında merkezi izliyorduk. Sanki yalnızca o bölgede olan garip bir depremin merkezindeymiş gibi hâlâ sarsılıyordu.

Ay ışığının altında, insanların merkezin altındaki büyük açıklıktan dışarı aktıklarını görebiliyordum. Kendilerini kurtarmak için koşuyorlardı. Fakat herhangi bir makine, bomba veya başka bir şey göremiyordum.

“Belki de bir kaza olmuştur,” dedim. “Belki laboratuvarlardan birinde ters giden bir şey olmuştur. Ya da belki o makineyi tamir ettikleri için serbest kalmıştır.”

Emma bana dönerek gözlüklerini burnuna doğru itti. “Biliminsanlarının çok fazla güvenlik önlemleri var.”

“Ne o halde?” diye sordu Liam.

“Bir çeşit silah,” dedi bir ses. “Bunun arkasına BKİ var. Öyle olmalı.” Ses, daha önce tünelde yolumuzu kesen üç gençten birine, tek gözü kapalı olana aitti.

“Bu defa BKİ olduğundan pek emin değilim,” dedi başka biri. “Belki de Avustralyalılardır. Belki artık topraklarından çıkmamızı istiyorlardır.” Onun ardından birçok öfkeli ses konuşmaya katıldı.

Etrafımızdakiler kavga ederlerken, Liam’la beraber orada öylece duruyorduk. Gözlerimi hâlâ merkezin içinde yanan alevlerden alamıyordum. *Alevler söndürülene kadar merkez daha ne kadar zarar görecekti?*

Cass, kalabalığa doğru, "Sessiz olun!" diye bağırdı. "Sanki yeniden çarka dönmüş gibiyim!" Arkadaşları bağışmayı bırakınca duraksadı. "Bunun sorumlusunun BKİ olduğu çok açık. Tam da korktuğum gibi. Henüz bilmediğimiz yeni bir silah olmalı. Bir uydudan yayılan sesaltı veya elektromanyetik dalgalar olabilir."

"Ya da içeriden birisi merkezi kundaklamış olabilir," dedi Liam. "Bu da bir olasılık."

"Kimse böyle bir şey yapmaz," dedi Emma.

Liam kalabalığa doğru baktı. "Hiçbir kasabalı bunu yapmaz."

"Bizden de kimse yapmaz," dedi Cass. "Burası bizim de evimiz."

Ani bir patlamayla herkes sıçradı. Beşinci kattaki havalandırma deliğini kapatan metal ızgarayı havaya uçurarak dışarıya yayılan ateş topunu gördüm. Dışarıya koşturanların sayısı artmıştı. Destiny Merkezi tamamen boşaltılıyordu.

"Gidip onlara yardım etmeliyiz," dedim öne çıkarak. "İnsanlar yaralanırken burada hiçbir şey yapmadan duramayız!"

"Bu çok tehlikeli olur," dedi bir çocuk. "Eğer..."

"Başka seçeneğimiz yok," diye onun sözünü kesti Liam. "Biliminsanları hepimizi arayacaktır. Eğer bizi bulamazlarsa merkezde kapalı kaldığımızı düşünebilirler."

"Sizlerin nerede olduğunuzu herkese söyleyeceğiz," diye ekledim. "Bilmek isteyebilirler."

Liam'la birlikte yerdeki taş parçalarına basarak mağaranın açıklığından dışarıya çıktık.

Cass hemen öne çıkarak beni durdurmak için elini uzattı. "Alenna, bekle..."

Onun yanından geçerek ilerledim. Gözlerimi yanmakta olan merkezden kaçmaya çalışan bilimsanı ve gençlerin oluşturduğu ve gittikçe büyüyen kalabalıktan alamıyordum. Annem oralarda bir yerdeydi. Onu bulmam gerekiyordu.

Liam'la birlikte mağaranın girişinden çıkarak kumlara indik.

Ve her şey o sırada oldu.

Gökyüzünden aniden inen bir şey, merkezin önündeki kalabalığın ortasına daldı. Önce bunun patlamalarla kırılan büyük bir kaya parçası olduğunu düşündüm. Fakat sonra çığlıklar başladığı zaman bunun daha korkunç bir şey olduğunu anladım.

Ardından bir tane daha düştü. Ve bir tane daha. Ve ondan sonra bir tane daha. Bir kovan dolusu arı gibi birden koşuşanların üzerine indiler.

Bunlar ölüm makineleriydi. Tıpkı Liam ve benim çatıda savaştığımız araç gibi.

“Hayır!” diye bağırdı şaşkına dönmüş sesler arkamızdan.

“Makineler herkesin merkezden çıkmasını bekliyordu,” dedim Liam’a. “Herkesi birden öldürmek için!” Midem bulanıyordu.

Liam ve ben ne olursa olsun savaşmaya hazır bir şekilde hızlandık. Fakat sonra gökyüzünden kalabalığın üzerine inen makineler çoğaldı.

Nöbetçilerin makineleri patlatabilmek için ateş açtıklarını duyuyordum. Bir makine vuruldu ve beyaz bir ışık topu halinde patladı. Bir parçası, yakınlardaki bir kum tepesine düşerek kırmızı kumları havalandırdı.

Liam ve ben bir an duraksadık ve gözümüze giren kumları temizledik.

“Yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” dedi Cass arkamızdan. “En azından şu anda...”

Söylediklerinin neredeyse hiçbir kelimesini dinlemiyor, dehşet içinde makineleri izlemeye devam ediyordum.

“Bakın!” dedi Liam, kum tepelerini işaret ederek.

Bir grup insan Destiny Merkezi’nden uzaklaşıyorlardı. Sanki nerede olduğumuzu biliyormuş gibi kumların üzerinden doğrudan bize doğru koşuyorlardı. Bunlar merkezdeki biliminsanlarıydı. Bazıları aceleyle bize ellerini sallıyorlardı.

Gökyüzünden makineler inip yıkım yaratmaya devam ederken, biz de onlara yardım etmek için hızlandık.

4 KAÇIŞ

Kumda koşan kişilere yaklaşmıştık. Henüz yüzlerini göremiyordum. Fakat sonra içlerinden bir ses yükseldi: "Alenna, sen misin?"

"Anne!" diye seslendim. Sesini duyduğum için çok rahatlamıştım. Liam'la birlikte ileriye atıldık. Sonunda anneme ulaştım ve birbirimize sarıldık.

"Tanrı'ya şükür iyisin," dedi. Ay ışığında yüzü solgun ve endişeli görünüyordu. Beyazlamış saçları kumtaşından dolayı tozlanmış gibi görünüyordu. Benimkilere çok benzeyen gözleri korkudan kocaman olmuştu. Bir kez daha sarıldık. Çok kırılgan görünüyordu.

Annemle birlikte, Dr. Elliott da olmak üzere beş biliminsanı daha vardı. Ellerinde de pompalı tüfekler vardı. Merkezdeki biliminsanları ateş ederek makinelerle savaşmaya devam ediyorlar, bu berbat gecede hayatta kalmaya çalışıyorlardı.

Arkama baktım. Cass ve diğerleri mağaranın ağzında durmuş, yalnızca izlemekle meşgullerdi. Yardımımıza gelmiyorlardı. Sanki kendi yaşamlarını tehlikeye atmak istemiyor gibi orada öylece durarak izliyorlardı. Yardım etmediklerine inanamıyordum.

Annem bana baktı. "Destiny Merkezi artık güvenli değil. Hemen şimdi buradan gitmeliyiz. Buraya seni ve Liam'ı almaya geldim."

"Nerede olduğumuzu nereden biliyordun?"

“Sizi Alfa Adası’ndan kurtardıktan sonra burada göz kulak olmayacağımızı mı düşündünüz yoksa? Cass ve arkadaşları bizim bu mağaradan haberimiz olmadığını düşünüyorlar fakat biz onların burada buluştuklarını en başından beri biliyorduk. Duvara takılı gizli kameralamız var.”

“Acele edin,” dedi Dr. Elliott. “Mağaraya.” Onu izleyerek aceleyle mağaranın ağızına doğru koşturduk.

Alçak kum tepelerinin üzerinden düşe kalka ilerlerken, “Neler oluyor?” diye sordum anneme. “Bütün olanlardan sonra burayı eski haline nasıl getireceğiz?”

“Yapamayız.” Annem bana ve Liam’a baktı. “Fakat bir kaçış rotamız var. Bu gibi bir durumla karşılaşma ihtimalimize karşı kaçış planını çoktan yapmıştık. Sizler kendi güvenliğiniz için bu durumdan habersizdiniz.”

“Yani bize güvenmiyordunuz,” dedim.

“Bazılarınıza güveniyoruz fakat diğerlerine değil,” diye cevap verdi annem. Cass ve arkadaşlarının durduğu mağara ağızına gelince kendimizi korumak amacıyla hızla içeriye girdik. Merkeze saldıran makinelerin sesleri devam ediyordu.

Herkes konuşuyor, sorular soruyordu. Cass biliminsanlarını burada gördüğüne oldukça şaşırılmış görünüyordu. Herkesin sesi, uzaktan gelen silah seslerine karışıp duvarlarda yankılanıyordu.

“Eee, plan nedir? Ne yapıyoruz?” diye sordu Liam gürültünün arasında.

Annem ona döndü. Dr. Elliott sessiz olmaları için kalabalığa sert bir şekilde işaret verdi. “Bu doğal tünellerin altında bizim yaptığımız bir tünel var,” diye açıkladı annem. “Üç yıl önce yaptık. Buradan başlıyor ve doğrudan okyanusla birleşen bir yeraltı gölüne kadar gidiyor.”

“Bu bizim ne işimize yarayacak?” diye sordu Cass. “Anlamıyorum.”

Merkezdeki başka bir gürültülü patlama yerimizden sıçramamıza neden oldu. Etkisi bu kadar uzaktan da olsa kemiklerimi sıızlatmıştı. Mağaramızın tavanından küçük taş ve kum parçaları dökülünce herkes

gergin bir şekilde tavana baktı. Biri ağlamaya başladı. Tanımadığım bir kızdı. Yüzünde kırmızı dövmeleleri olan, dişleri sivriltilmiş eski bir yandaştı. Bir köşeye sinmişti. Emma rahatlatmak amacıyla ona doğru yaklaştı.

“Çok fazla insan ölüyor!” diye ağlıyordu kız. “Bu haksızlık!”

Liam volta atmaya başladı. “Savaşmalıyız. Bir şeyler yapmalıyız!” Ben de aynı duyguyu hissediyordum.

Patlamalar devam ediyordu. Destiny Merkezi’nde olanları düşünmemeye çalışıyordum. Zihnimden çok karamsar düşünceler geçiyordu. *Belki de merkezdeki herkesi öldürdükten sonra sıra bize gelecekti.*

“Artık gitmeliyiz,” dedi Dr. Elliott. “Ben önden giderek kaçış tüneline giden yolu göstereceğim.”

Hâlâ dışarıdan gelen çıgıllıkları duyabiliyor, patlayan silahların saçtığı ışıkları görebiliyordum. Aynı zamanda yeni kurbanlarını avlamak için gökyüzünden inen makinelerin gölgelerini de görebiliyordum.

Dr. Elliott cebinden aceleyle bir uzaktan kumanda çıkardı ve bazı düğmelere bastı. O anda, arkamızdaki taş duvarın bir kısmı gıcirtıyla açıldı ve arkasından yuvarlak metal bir kapı göründü. Cass ve arkadaşlarının şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı.

“İnanılmaz,” diye mırıldandı Cass.

Annem hızla kapıya doğru giderek bilgisayar paneline bir şifre girdi. Metal kapının kilidi yüksek sesle açıldı. Kapı otomatik olarak açılınca arkasında gizlediği geniş, yapay tünel açığa çıktı. Kapının önünde toplandık. Bulunduğumuz yere makinelerin gelme ihtimaline karşı, iki silahlı bilimsanını kapıyı koruyordu. Liam elimi tuttu.

Annem bize bakınca yüzümüzdeki endişeli ifadeyi görmüş olacak ki, “Merkezde mahsur kalan insanlar şanssız olanlar fakat çoğu kurtulacak,” dedi. “Buradaki tüm bilimsanları bu kaçış tüneline biliyorlar. Birçoğu bir şekilde buraya gelecektir. Bazıları çoktan gelmiştir zaten. Tünele açılan başka kapılar da var.”

“Bunu bizden neden sakladınız?” diye sordu Cass, kızgın bir tavırla.

“Eğer bu tüneli bilseydiniz, kullanmaya kalkışırdınız.” Annem duraklayarak gençlerden oluşan kalabalığı süzdü. “Alfa Adası’na dönmek için ne kadar sabırsızlandığınızı biliyordum. Bu tünelin varlığından size söz edemezdik.”

“Bize söylemeliydiniz,” dedi başka bir ses.

“Artık bunun ne önemi var ki?” diye bağırdım. “Kavga etmeyi bırakın da dinleyin!” Kalabalık yeniden sessizliğe büründü.

“Fazla zamanımız yok,” dedi Dr. Elliott. “Makinelerin bizi bulması uzun sürmez. Harekete geçsek iyi olur.” Önce başını uzattı ve sonra da kapıdan geçerek tünele girdi.

Birkaç dakika sonra hepimiz karanlık tünele girmiştik. Liam ve ben hâlâ el ele tutuşuyorduk. Eğer yanlış giden bir şeyler olursa ondan ayrılmak istemiyordum.

Dr. Elliott arkamızdan aceleyle kapıyı kapayıp kilitledi. Kumandanın üzerinde bir düğmeye bastı ve gıcırta sesi yeniden duyuldu. Göstermelik taş duvar, metal kapıyı gizlemek üzere yeniden aşağıya indi. Şimdi dışarıdan gelen sesler azalmış, yalnızca ufak patırtılara dönüşmüştü.

Annem duvardaki bir panele doğru ilerleyerek birkaç sayı tuşladı. Yürüyüş yolunun iki tarafında uzanan ışıklar yanarak etrafımızı aydınlattı. Parıldayan yeşil, loş ışıklar acil durum ışıklarını anımsatıyordu.

Işıklar yandığında gördüğüm şey beni şaşırttı. Doğal ya da yapay taş bir tünel yerine bu tünelin parlak metal duvarları vardı. Yerler de pürüzsüz ve metalikti.

Tünel karanlığa doğru uzanıyordu. Yeşil ışıklar göz alabildiğine sıralanmıştı.

“Bu tünel babanının denetiminde yardımcı olduğu prejelerden biriydi,” dedi annem yumuşak bir sesle. “Hayatını kaybetmeden önce, kum tepelerinin arasında bu proje için çalışıyordu.”

Duygularımı kontrol altına almaya çalışarak başımı salladım. Eminim, bu tünelin bir gün benim hayatımı kurtaracağı hiç aklıma gelmemişti.

Liam bir şey dinliyor gibi başını yana eğdi. Sonra ben de bir ses duydum. Tünelin ilerisinden, paniğe kapılmış insanların boğuk sesleri geliyordu.

"Güzel," dedi Dr. Elliott. "Diğerleri tünele ulaşmayı başarmışlar." Uzun, metal koridorda ilerlemeye hazırlanarak bir adım attı.

"Durun!" diye bağırdı Liam. "Bize nereye gittiğimizi söylemediniz. Henüz neler olduğunu bile söylemediniz."

"O haklı," dedim.

"Avustralya'dan ayrılıyorruz," dedi Dr. Elliott yürümeye başlar-ken. Hepimiz onu takip ediyorduk.

"Ne?" dedi Cass şaşkın bir ifadeyle.

"Bu tünel bir tuzlu su gölüne kadar gidiyor. Ve gölün içinde bizi buradan götürecek iki büyük sualtı aracı bulunuyor. Herkesi alacak kadar büyükler. Kaçmak için bunlara ihtiyaç duyabileceğimizi düşünmüştük. Buradan güneye, Hint Okyanusu'na, Antarktika kıyısında çok gizli bir isyancı merkezine gideceğiz."

Duyduklarıma inanamıyordum. Alfa Adası'ndan başka bir yere gidebileceğimizi hiç düşünmemiştim.

Hep birlikte yürümeye devam ederken birisi, "Ne tür araçlar?" diye sordu, Dr. Elliott'a. "Tekne gibi mi? Eğer radara yakalanırsak, bombalanırız."

"Endişelenmemiz gereken şey radar değil," diye cevap verdi Dr. Elliott. "Sonarlar. Bunlar su altında gidebilen araçlar. Bir batışta haftalarca su altında kalabilirler. Fakat şu an konuşmaya vakit yok, hızlanmalıyız. Oraya vardığımızda ne demek istediğimi göreceksiniz."

"Yanımdan ayrılma," diye fısıldadı Liam yürürken. "Henüz neler olduğundan emin değilim."

"Ben de," diye mırıldandım. Buradaki herkes bir şeyler gizliyordu sanki. *Tıpkı çarktaki gibi.*

Hep birlikte tünelde ileriden gelen seslere doğru aceleyle ilerlemeye devam ettik. İlerlerken aynı zamanda tepemizden de patlama sesleri geliyor, tünel arada sırada hafifçe sarsılıyordu.

Destiny Merkezi'nde ya da dışarıda mahsur kalan kişilere olanları düşününce içim acıyordu. *Bu gece kaç kişi yanarak veya makineler tarafından parçalanarak ölecekti?* Bunun tek sebebi BKİ'nin, kendisine tehdit oluşturabileceğini düşündüğü herkesi öldürme isteği idi. Burada, BKİ'den binlerce kilometre uzakta bile peşimizdelerdi. Sanki dünya üzerinde onlardan kaçacak bir yer yoktu.

Tüneldeki diğer gruba yaklaştıkça, "Hey!" sesleri duyduk. Sonunda bizi duymuşlardı.

Birkaç dakika sonra onlara yetiştik. Bu grup bizimkinden çok daha kalabalık, yetişkinler ve gençlerden oluşan yaklaşık yüz kişilik bir gruptu. Korkmuş ve kirlenmiş bir halde öylece duruyorlardı.

"Bu kadar mısınız?" diye sordu annem.

"Daha gelen var," diye cevap verdi sakallı bir adam. Onu tanımıştım. Merkeze geldiğimiz ilk gün bizim kapsülümüzü taşımaya yardım eden biliminsanlarından biriydi. "Çoğu öldü."

"Vargas-Ruiz?" diye sordu annem.

"Sizinle birlikte olduğunu umuyordum," diye cevap verdi adam.

"Göldeki su altı araçlarına doğru gidiyoruz," dedi Dr. Elliott. Herkes ne konuştuklarını duymak için susmuştu.

Sakallı adam başını salladı. "Araçlar hazırlandı mı? Stoklar dolduruldu mu?"

"Olabilirdi. Güney Arkı'na üç gün içinde ulaşabileceğimizi düşünüyoruz."

"Güney Arkı mı?" diye sordum. "O da ne?"

"Antarktika'daki merkezin ismi. Kuzey Kutbu'ndaki Kuzey Arkı'nın kardeş merkezi. Güney Arkı'ndan dünyadaki diğer merkezlerle bağlantı kurabilir ve Alfa Adası'ndaki saldırı planımızı hemen başlatmaya çalışabiliriz." Dr. Elliott, Cass'e ve diğer eski yandaşlara döndü. "Her şeyin hızlanmasını istiyordunuz ya, sonunda amacınıza ulaştınız."

Cass ve arkadaşları ne söyleyeceklerini bilemiyor gibi bakıyorlardı. Yukarıdan gelen patlama sesi irkilmeme neden oldu. Biz

patlamanın etkisinden tünelin içinde korunabiliyorduk. Fakat eğer doğrudan bir darbe alacak olursa tünelin çökeceğini biliyordum.

"İlerlemeye devam etmemiz gerek," dedi sakallı mühendis harekete geçerek. Bizim grup da diğerleriyle birleşti ve hepimiz onun peşine takıldık. Liam ile yan yana yürüyorduk. Cass ve Emma da hemen önümüzdeydi.

Yeraltındaki göle uzun bir yol vardı. Tünelin içinde metrelerce yürümeye devam ettik. Üç farklı noktada başka gruplarla karşılaştık. Artık tünelde en az beş yüz kişiydik.

Bu kriz anında bile farklı toplulukların birbirlerinden ayrı olduklarını fark ettim. Eski yandaşlar kendi gruplarını oluşturarak diğerlerinden ayrılmışlardı. Fakat en azından Cass hâlâ benim ve Liam'ın yanında yürüyordu.

Artık dışarıdaki savaşın seslerini duymuyordum. Tünelin derinliklerine doğru ilerlemiş, merkezden çok uzaklaşmıştık. Yalnızca yüzlerce kişinin ayak seslerini duyuyordum.

Cass'le David hakkında konuşmak için bir fırsat yakaladığımı fark ettim. Bana onun hakkında bilgi vereceğine söz vermişti ve o bilgiyi almaya kararlıyım. "Cass," diye seslendim. Beni duyup arkasına döndü. "Bana ne söyleyecektin?" diye sordum. "David Aberley hakkında yani?" Bana baktı.

"O yaşıyor. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır." Ona inanmayı çok istiyordum fakat emin olamıyordum. Yürümeye devam ettik. "Nereden biliyorsun?"

Cass hiçbir bilimsanının bizi duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Onun tarafından gönderilen bir video izledim," diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum şaşkın bir ifadeyle. "Ne zaman?" Liam'a baktım. O da dinliyordu.

"Görüşme odalarının birindeki ekranda," diye devam etti alçak sesle. "Geçen hafta bir gece geç saatte. İçeride Dr. Elliott ve birkaç bilimsanı daha vardı. Çarktan gelen canlı görüntüleri izliyorlardı." Sesini biraz daha alçalttı. Şimdi güçlkle duyulabiliyordu. "David'le

bir şekilde iletişim kuruyorlardı. Karşılıklı konuşuyorlardı. Ekranı yalnızca bir anlığına görebildim fakat alt kısımda tam adı ve kimlik numarası yazıyordu. Sonra da Liam ve senin onunla ilgili konuştuğunuzu duydum. Onu çarktan tanıyor olabileceğinizi düşündüm.”

Çok şaşırmıştım. “Fakat bir algılayıcı onu götürmüştü! Gözle-rimle gördüm.”

“O halde bir şekilde hayatta kalarak onun elinden kurtulmuş olmalı.”

“Senin yalan söylemediğini nereden bileceğiz?” diye sordu Liam ona. “David’in Destiny Merkezi’yle o şekilde irtibat kurması imkânsız. Çarkta mikrofon yok.”

“Olması lazım. Biz bulamamış olmalıyız.” Yürümeye devam ederken Cass bir an sustu. “Bana güvenmek zorundasınız. David konusunda neden yalan söyleyeyim ki? Arkadaşınız hakkında bilgi vererek size iyilik yapıyorum. Ayrıca konserden sonra da size yardım ederek hayatınızı kurtardım.”

“David ne söyledi?” diye sordum Cass’e. “Tabii senin yalan söylemediğini varsayarsak.”

“BKİ’deyken direniş hücresinde olduğundan falan söz etti. Biliminsanlarına bir dolu bilgi okuyordu. Sayılar, harfler, sanki bir koda benziyordu.”

Liam’la birbirimize baktık. Eğer Cass, David’in direniş hücresinde olduğunu biliyorsa doğruyu söylüyor olabilirdi. Fakat yine de bu bilgiyi başka birinden almış olabileceğini de biliyordum.

Eğer doğruysa, bundan henüz ne sonuç çıkaracağımı bile-miyordum. “David nereden mikrofon bulmuş olabilir? Ve Destiny Merkezi’yle nasıl iletişim kuracağını nereden biliyor olabilir? David ile mühendislerin konuşuyor olmalarına hiçbir anlam veremiyorum.”

“Aynı fikirdeyim,” diye devam etti Cass. “Neler olduğunu çözebilmek için biraz daha bilgi almak istiyordum fakat daha fazla kalamadım. Yakalanmaktan korktuğum için yatağıma geri döndüm.”

Yürümeye devam ediyorduk. Zihnim karmakarışık. Numune arşivinde ona ait bir bilgi bulamayınca David’e tuhaf bir şeyler

olduğunu anlamıştım. Fakat algılayıcıdan nasıl kaçabildiğini ya da biliminsanlarına ne anlatmış olabileceğini anlamıyordum. O her zaman gizemliydi. Bir bukalemun gibi iki grup arasında gidip gelebiliyor, her türlü zor durumdan kurtulabiliyordu. Keşke şimdi bize yardım etmek ve aynı zamanda her şeyin bir açıklamasını yapmak için burada olsaydı.

Sonunda insanların oluşturduğu topluluk durmuştu. İleride neler olduğunu görmeye çalıştım fakat önümde çok fazla kişi vardı ve boyum yeterince uzun değildi. "Liam?" dedim.

"Önümüzde bir kapı daha var," dedi Liam, kalabalığın üzerinden ileriye görmek için başını uzatarak. "Kocaman bir kapı." Yüksek bir tıkırtı sesi duyuldu. "Açılıyor..."

Kısa süre sonra kalabalık yeniden ilerlemeye başladı. Liam'ın elini tuttum.

"İyi olacağız," dedi. "Buradan kurtulup Güney Arki'na gideceğiz." "Biliyorum."

Kalabalık bizi de sürükleyince ilerlemeye devam etmek zorunda kaldık. "İki sıra oluşturun!" diye bağırdı bir adam ukala bir tavırla.

Bir an New Providence'ta tarama bölgesinde HKPT testine girdiğim o korkunç günü hatırladım. HKPT hükümetin sözde başarısız olduğum, kişilik profil testine verilen isimdi. Çarka gönderilmeme neden olan test.

Tabii bu arada eğer o testten başarısız olmasaydım, Liam'la hiç tanışamayacaktım. Veya burada annem ve diğer isyancılarla birlikte olamayacaktım. Hükümetle, ailemle veya kendimle ilgili gerçekleri hiçbir zaman öğrenemeyecek, tüm yaşamım boyunca BKİ'de sıkışıp kalacaktım. Sanırım her şeyin bu şekilde geliştiğine mutluydum. Keşke Destiny Merkezi yok edilmeseydi çünkü artık dünyada bizim gibi isyancıların sığınabileceği yerlerden biri daha eksilmişti.

Tünel genişledi ve birlikte büyük metal kapıya ulaştık. En aşağı dört-beş metre genişliğindeydi. Kapıdan geçince fenerlerle aydınlatılmış, büyük, taş bir düzlüğe çıktık.

Düzlüğün ilerisinde, koskocaman, mat, bulanık yeşil renkte bir yeraltı gölü uzanıyordu. Yaklaşık yüz metre kadar uzandıktan sonra yeraltı kanallarıyla akıp gidiyordu. Düzlüğün kenarlarındaki çelik setler, insanların suya düşmesini engelliyordu.

"Çift sıra!" diye bağırmaya devam etti ses. Diğer sesler de onu taklit ediyorlardı.

Yeraltı gölünün içinde, yan yana duran iki denizaltının gri güverteleri görünüyordu. Köprüüstleri ve periskopları sanki iki çelik kule gibi yukarı uzanıyordu. Karşımdaki manzara karşısında şaşırmıştım. Araçların diğer kısımlarının büyük bir bölümü suyun altında kalıyordu. Metal platformlar, taş düzlükten denizaltıların güvertelerine kadar uzanıyordu. İnsanları platformlardan yönlendirerek denizaltılara bindiriyorlardı.

Liam ve ben de yine kalabalıkla birlikte ilerliyorduk. Herkesi denizaltılara bindirmekle görevli olan mühendisler iki aracı da eşit şekilde doldurmaya çalışıyorlardı.

Herkes yürüyordu. Bu araçların beş yüz kişiyi nasıl alacağını bilmiyordum. Dışarıdan göründüklerinden daha geniş olmalarını umuyordum.

"Sence Antarktika ne kadar uzaklıktadır?" diye sordum Liam'a.

"Herhalde beş bin kilometre vardır," diye cevap verdi. "Daha uzak da olabilir, emin değilim."

Beş bin kilometre boyunca buz gibi okyanusta gitmek... Böyle bir yolculuk sırasında fazlasıyla terslik çıkabilirdi.

Cass'e baktım. İlk defa kendinden o kadar da emin durmuyordu. Hatta her an kusacak gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet." Güçlkle yutkunarak denizaltılara baktı. "Önemli bir şey değil. Yüzme bilmiyorum. Fakat bu sorun olmaz, değil mi?"

"Hayır, olmaz," dedim onu rahatlatmak için.

"Çift sıra!" diye bize seslendi adam bu kez. "Acele edin!"

Liam ve ben yana kayarak sıranın birine girdik. Cass ve Emma da arkamızda durdular. Diğer çocuklar da başka bir sıraya girdiler.

“Çabuk!” diye bağırdı Dr. Elliott. Yakınlardaki bazı çocuklar arkadaşları gelemeyen diye ağlıyorlardı. Nasıl hissettiklerini çok iyi anlıyordum. Birden annem için endişelenerek etrafıma bakındım. Onu hiçbir yerde göremiyordum.

“Buraya zamanında gelemeyen insanlara ne olacak?” diye sordum Liam’a. “Sence onları burada mı bırakacaklar?”

Liam cevap veremeden önce Cass araya girdi. “Evet,” dedi. “Burada işler böyle yürür. Biliminsanları soğuktur. BKİ’deki gibi kötü olmasalar da katıdırlar. Daha önce de kimseyi umursamadıklarını söylerken bunu kastetmiştim.”

“Belki geri kalanlar merkezi yeniden kurmaya çalışırlar,” dedi Liam. “Ya da belki başka bir yerde gizledikleri kaçma amaçlı bir araç daha vardır. Soğuk insanlar olabilirler fakat nasıl hayatta kalınacağını bildikleri kesin.”

Başımı salladım. “Burada olan her şeyi bilmiyoruz.”

“Kendinizi kandırmaya devam edin,” dedi Cass şüpheli bir tavırla.

“Sizi mağarada izlediklerini bilmiyordunuz,” dedim. “Ve bu denizaltılardan da haberiniz yoktu. Belki de biliminsanlarına biraz daha fazla güvenmelisiniz.”

“Artık kendimden başka kimseye güvenmem ben.”

“Soğuk olan yalnızca mühendisler mi acaba?” diye sordu Liam.

Cass Liam’a öfkeli bir bakış attı fakat Emma elini nazikçe onun omzuna koydu. Cass başka bir şey söylemedi.

Bizim sıra ilerledi.

Çok geçmeden yürüyüş platformuna çıkmış, sağdaki denizaltıya doğru ilerliyorduk. Parmak uçlarıma kalkarak kalabalığın içinde annemi aradım fakat onu bulamıyordum. Belki de denizaltılardan birine binmişti ya da belki de bir yerlerde işleri düzene koymaya çalışıyordu.

“Liam, annemi görüyor musun?” diye sordum. Başını iki yana salladı.

“Henüz değil.”

Platformdan tek tek inerek denizaltının güvertesine çıktık. Oluklu çelik ıslanmıştı. Emma kaydı ve son anda kenara tutunarak düşmekten kurtuldu. Ona yardım ettim.

“Dikkatli ol,” dedi Cass.

Dördümüz en yakındaki kapağa ve merdivene doğru yürüdük.

Kapağın tepesinden aşağıya baktım. Beyaz, parlak bir ışıktan başka bir şey göremiyordum.

Çömeldim ve metal merdivenin ilk basamağını sıkıca tuttum.

“Hemen arkanda olacağım,” dedi Liam.

“Öyle olsan iyi edersin.” Derin bir nefes aldım. Sonra da merdivenden inmeye başladım.

5

SU ALTINDA

Merdivenden aşağıya indikten sonra kendimi kocaman, silindir şeklinde bir yolcu bölmesinde buldum. Çevremdeki her şeyin parlak metalden ve camdan olması beni şaşırtmıştı. Yerler ince, mermer benzeri fayanslarla kaplıydı. Alçak tavana rağmen burası, beklentilerimin tam tersine oldukça lüks ve gösterişli görünüyordu.

Liam merdivenden inerek yamma geldiğinde ben hâlâ şaşkın gözlerle etrafıma bakınıyordum.

“Bu şeyi bilimsanları yapmış olamaz,” dedi.

Haklıydı. İçerisi fazla büyüktü. Denizaltının kavisli gövdesine yerleştirilmiş olan büyük, cam pencereler neredeyse numune arşivindeki cam kadar kalındı. Dışarıda, tekneyi saran bulanık yeşil suyu görebiliyordum. Tavana gömük lambalar, parlak, rahatlatıcı bir ışık veriyorlardı.

“Bu aracı başka bir ülkeden çalmış olmalılar,” diye cevap verdim etrafıma bakınırken. Merdivenden uzaklaşarak kamarada ilerlemeye başladık. Aşağı katlara inen döner merdivenler vardı.

Merdivenlerin altın yaldızlı metal korkuluğunun bir tarafında bazı şeyler yazdığını fark ettim. Okuyamıyor olmama rağmen yazının Çince veya Japonca olduğunu anlayabilmiştim. “Bak,” dedim Liam’a yazıyı işaret ederek.

Uzandı. "Demek denizaltılar Asya İttifakı'ndan gelmiş. Fakat Antarktika'ya vardığımızda buzların altında gidebilmemiz için emimin biliminsanları üzerinde değişiklikler yapmışlardır."

Cass ve Emma'nın da aralarında olduğu birçok kişi içeri girmeye devam ettiği için onlara yer açmak amacıyla kenara çekildik.

Kaptana ait olduğunu düşündüğüm bir ses, gizlenmiş hoparlörlerden konuşmaya başladı.

"Birinci araç beş dakika içinde hareket edecektir. Lütfen kapılardan sakince uzaklaşarak ikinci ve üçüncü katlara doğru ilerleyin."

İnsanları yerleştirmeye yardımcı olmak için etrafta gezinen biliminsanları vardı. Liam'la birlikte merdivenlere doğru yöneldik.

"Eskiden bu araç ne için kullanılıyordu?" diye yüksek sesle zihnimden geçenleri sordum.

"Asya İttifakı hükümdarının kaçış aracı," dedi arkamdan bir ses. Arkama bakınca Emma'yı gördüm.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Japonca okuyabiliyorum." Emma yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce gülümsedi. "Annem ve babam diplomattı. En azından Başkan Harka hükümeti BKİ'ye el koymadan önce öylelerdi. Babam bana gizlice Japonca öğretmişti." Etrafına bakındı. "Yazıya göre bu denizaltı 2024 yılında yapılmış. Yapılma amacı büyük olasılıkla işler ters giderse Japon hükümdarını ülkeden kaçırmakmış; ki öyle de olmuş. Eminim diğer araç hükümdarın hangisinde olduğu anlaşılmasın diye yapılmıştır."

"Devam et," dedim, merdivenlerden inmeye başladığımızda. Başını salladı. "Gördüğüm her şeyi size okurum. Daha önce de, bu aracın kapasitesinin üç yüz kişilik olduğunu yazan bir levha gördüm. Herhalde hükümdarın ailesi ve zengin dostları için bu kadar büyük yapıldı."

"Japonca okuyabildiğini hiç bilmiyordum," dedi Cass.

"Hiç sormadın ki. Ayrıca bu Avustralya için pek de işe yarar bir beceri değil."

Dördümüz geniş merdivenlerden inerek bir alt kata geldik. Burası daha dar görünüyordu fakat bunun nedeni büyük olasılıkla bu katta birçok oda olmasıydı. Odalardan birinin içine istiflenmiş sıra sıra ranzalar olduğunu gördüm.

Liam'a, "Sence burada ne kadar kalırız?" diye sordum. "Bir tahminin var mı?"

"Ne kadar hızlı gittiğimize bağlı. Geminin nükleer güçle çalıştığını tahmin ediyorum. Fakat belki biliminsanları başka bir güç kaynağı bulmuşlardır. Çok hızlı gidersek bir veya iki gün alır. Eğer yavaşsa bir hafta sürer."

Liam'a baktım. "Bütün bunları nasıl bilebiliyorsun?"

"Geçen hafta BKİ'yi nasıl alt edebileceğimiz üzerinde çalışırken nükleer denizaltılarıyla ilgili bir şeyler okumuştum. Destiny Merkezi'nde bu konuyla ilgili ayrıntılı bir dijital dosya vardır."

Yanından geçtiğimiz yuvarlak pencerelerin ardından diğer geminin gri gövdesi belli belirsiz görünüyordu. Bulanık suyun içinde, altı metre kadar uzağımızda duruyordu.

"Bulabildiğiniz yerlere oturun," dedi hoparlördeki ses. "Hareket etmeye hazırlanıyoruz."

Liam ve ben pencerelerden birinin önündeki deri koltuklara oturduk. Cass ve Emma da karşımıza oturdular. Diğer genç ve yetişkinler aşağıya inmeye devam ettikçe bulunduğumuz yer kalabalıklaşıyordu. Devasa motorların çalışmaya başlamasıyla her şey titremeye başladı.

Bir tür şoka girmiş gibi pencereden dışarıya baktım. Üzerimde hâlâ konserde giymiş olduğum mavi elbise vardı. *Acaba annem bu gemide mi yoksa diğerinde miydi?* İkisinden birinde olmak zorundaydı. Ayrıca David'i de düşünüyordum. Cass daha fazla şey biliyor ve saklıyor olabilir miydi? Onunla yalnız konuşmanın bir fırsatını bulmalıydım. Belki yalnız olunca açılırdı.

Motorun sesi yükseldi. Zemin ayaklarımın altında titreşmeye başladı. Her şeyin bu kadar hızlı olduğuna inanamıyordum. Sanki

hareket edecekmişiz gibi bir sarsıntı hissettim. Diğer denizaltı yanımızda öylece duruyordu.

Hemen yanımızda Emma, Cass'i sakinleştirmeye çalışıyordu. Cass suyun içinde olduğumuz için korkuyor, denizaltıya bir şey olur da yüzmemiz gerekir diye endişeleniyordu.

Uzanıp Liam'ın elini tuttum. "Yine kaçıyoruz demek," dedim.

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"Biliyorum. En azından birlikteyiz."

Bir an duraksadı. "Bu gece sahnede ne kadar mükemmel olduğumu söylememiştim, değil mi?"

"Ah, lütfen. Bu, şu an aklımdaki son şey."

"Yalnızca ne kadar inanılmaz olduğumu bilmeni istedim." Sanki içimi görebiliyormuş gibi gözlerime baktı. "Olanlar için üzgünüm. Ve annen için endişelendiğini biliyorum. Onu bulacağız."

Başımı salladım.

"Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Aslına bakarsan çarka daha çabuk gitmiş olacağız ve..." Sustu. Bir an ne olduğunu anlamadım. Sonra Liam'ın arkamdaki pencereden dışarı bakmakta olduğunu fark ettim.

"Ne oldu?"

"Suyun içinde bir şey gördüğümü sandım."

Cass ve Emma da onu duyarak hemen pencereden bakmak için uzandılar. "Biri suya mı düştü?" diye sordu Cass. Liam cevap vermedi. Dışarıya bakıyordu.

Sonra ben de bir anlık bir hareketlenme gördüm. Suyun içinden hızla bir karaltı geçmişti. Bir an bunun bir köpekbalığı veya bu yeraltı gölünde yaşayan tuhaf bir yaratık olabileceğini düşündüm. Fakat pencereden bir daha görüldüğünde ne olduğunu anlamıştım.

Bu bir ölüm makinesiydi.

Biri denizaltılarının yerini bulmuştu.

Üçüncü kez pencerenin önünden geçtiğinde dehşet içinde, "Hayır," dedim. Bıçaklarla kaplı uzun kolları suyu yararak merkez

diskin etrafında sarmal bir girdap oluşturunuyordu. Bu şeylerin suyun içinde çalıştıklarından haberim yoktu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Emma hayrete düşmüş bir şekilde. O da benim gördüğüm şeyi görmüştü. Taş kesilmiş duran Cass de öyle.

O sırada kulakları sağır edici bir alarm çalmaya başladı. Ve diğer insanlar da pencerenin ardında neler olduğunu fark etmeye başladılar. Dehşete düşen birkaç kişinin çığlıklarını duydum.

"Pencerelerden uzaklaşın!" diye bağırdı bir ses hoparlörlerden. Fakat kimse sesi dinlemiyordu. Herkes neler olduğunu görmeye çalışıyordu.

"Birden fazla makine mi var?" diye sordu bir ses.

"Bilmiyorum!" diye bağırdı başka bir ses.

"Buraya girebilirler mi?" diye bağırdı bir kız.

Liam ve ben suya bakmaya devam ettik. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. *Bu şey bizi yerin dibinde nasıl bulmuştu? Göle nasıl girmişti?*

Motorun sesi artarak gürlemeye başladı. Daha derine ve ileriye doğru hareket etmeye ve kıyıdan uzaklaşmaya başladık. Fakat bu makineyi geçmenin bir yolu yoktu ve bıçaklarının gemimizin gövdesine ciddi anlamda zarar verebileceğini biliyordum. Hatta bizi batırabilir veya gemiyi boşaltmak zorunda bırakabilirdi.

Diğer denizaltının da hareket ettiğini gördüm. Yeşilimsi suyun içinde yanımızda ilerliyordu.

"Eğer açık denize çıkabilirsek, kaçabiliriz..." diye söze başladı Cass, umut dolu bir ifadeyle. Pamaklarını oturduğu koltuğun kenarlarına batırıyordu.

Fakat sözleri ani bir ses ve sarsıntıyla kesildi. Sanki bir şey çarpmıştı. Birkaç kişi şaşkınlıkla bağırdı, birkaçı da neredeyse düşecekti.

İki gemi de hızlandı. Fakat makineden kurtulabilecek kadar hızlı değildik. Makinenin suyun içinde hareket edip duran kollarını görebiliyordum. Nedendir bilinmez, sanki bizimkinden çok diğer gemiyle ilgileniyor gibiydi.

Ani bir hareketle yandaki geminin gövdesine çarptı. Bıçakları metal gövdeyi kesince bir dolu hava kabarcığı çıktı. Gemi bizimkine doğru yaklaştı.

Şimdi pencerelerinin ardındaki korkmuş belli belirsiz yüzleri görebiliyordum. Makine kolarını kullanarak diğer denizaltının yüzeyine, bir pencereye doğru ilerledi. Geminin gövdesindeki deliklerden hava kabarcıkları çıkıyordu.

“Bir şeyler yapmalıyız!” diye seslendi Liam. İkimiz de çoktan ayağa kalkmıştık bile.

Fakat kendi penceremizin ardında kapalı kaldığımız için elimizden seyretmekten başka bir şey gelmiyordu. Makine yandaki geminin camına vurmaya başladığında orada öylece durarak baktım.

Pencerenin ardından güçlükle görebildiğim insanlar şimdi pencerelerin önünden çekilmeye başlamışlardı. Yeniden yukarı çıkarak gemiden inmeye çalışıyorlardı. Birden yine ani bir korku hissettim. Annem o gemide olabilirdi. İki gemi de hâlâ yan yana gidiyordu. Hızlanmışlardı. Kırmızı navigasyon ışığımız diğer geminin yan tarafını aydınlatıyor, suyun içinde ürkütücü bir şekilde parlıyordu.

“Gemiği boşaltmaları gerekecek,” dedim Liam’a. Alarm seslerinin arasında kendi sesimi duyurmaya çalışıyordum.

Fakat bunları söylemek için geçti. Makine diğer geminin kalın camına saldırmaya devam etti ve sonunda pencerede bir çatlak oluştu. Ve sonra bir tane daha...

“Bu olanlara inanamıyorum,” diye mırıldandı Cass.

O anda penceredeki çatlakların büyüyerek ayrıldığını gördüm. Cam içeri doğru kırıldı. Bir saniye kadar sonra da içeri doğru büyük bir patlamayla tamamen kırılırken suyun içindeki basınçla makine de geminin içine girdi. İçerideki insan gölgelerinin hem sudan hem de makinenin bıçaklarından kaçtıklarını belli belirsiz görebiliyordum.

Gemimiz daha da hızlandı. Fakat diğeri, çatlaktan içeriye daha fazla su dolmaya başlayınca anında yavaşladı.

"Umarım annem orada değildir," dedim Liam'a donuk bir sesle. Ve suyun içinde başka makinelerin de olabileceğini biliyordum. Sıra bize gelecek diye de korkuyordum.

Fakat biz hızlanarak ilerlemeye devam ediyorduk. Etrafıma bakındım. Herkes şoka girmiş gibi görünüyordu, sanki onlar da en kötüsünü bekliyorlardı. Fakat beklenen şey olmadı.

"İyi olacağız," dedi Liam bir iki dakika geçtikten sonra. "Artık yeteri kadar hızlandık. Buradan kurtulacağız."

"Ya diğer gemidekiler?" diye sordum.

"Belki gölün yüzeyine çıkabilir ve güverteye tırmanabilirler."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Cass. "Orada makineyle birlikte mahsur kalacaklar."

"Hayatta oldukları sürece umut var demektir," dedim. İkna olmamış görünüyordu. "Silahları var, unuttun mu? Makineyle savaşıyorlar."

Gemimiz suyun içinde sessizce ilerlemeye devam ediyordu. Yapacak bir şey olmadığı için Liam da ben de yeniden yerlerimize oturduk ve pencereden dışarıya baktık. Birkaç dakika içinde alarmlar kesildi. Gidip annemi aramak istiyordum fakat çok kalabalıktı. Ayrıca kendisine ulaşmamın imkânsız olabileceği bir yerde, geminin pilotlarıyla birlikte kabinde de olabilirdi.

Hoparlördeki ses yeniden konuşmaya başladı. Az önce şahit olduğumuz korkunç olayla ilgili hiçbir şey söylemedi. "Güney Arkı'na kadar olan 3200 kilometrelik yola çıkmış bulunuyoruz. Şu anki hızımızla, yolculuğumuz yalnızca on dokuz saat sürecektir. Motorumuz ve reaktör çekirdeğimiz tadilattan geçmiş, aracımızın gövdesi maksimum hidrodinamiğe dayanıklı hale getirilmiştir. Bu da gemimizin okyanusun içinde 250 kilometre hızla ilerleyebilmesine olanak sağlamaktadır." Ses duraksadı. "Gemimizde fazla erzak bulunmamaktadır fakat yolculuğumuz boyunca herkese rahat rahat yetecek kadar suyumuz mevcuttur."

"Sence bunu gerçekten başarabilecek miyiz?" diye fısıldadım Liam'a.

“Bundan daha kötü durumlardan kurtulduk.” Başımı onay-larcasına salladım fakat yalnızca moralimi düzeltmeye çalıştığının farkındaydım.

O sırada üzerimize üç kara gölge düştü. Başımı kaldırdım. Cass’ın kafaları kazınmış o üç arkadaşı tepemizde dikilmiş bize bakıyorlardı.

“Hey çocuklar,” diye seslendi Cass. Fakat çocuklar ilk defa onu tamamen görmezden geldiler.

“Tüm bu olanları siz yaptınız,” diye tısladı en tıknaz olanı bize bakarak. “Makineleri buraya siz getirdiniz. Sizin uçağınızı takip ettiler.”

Liam gözlerinden alevler saçarak kavga etmeye hazır bir şekilde ayağa kalktı. “Hayır, öyle olmadı. Böyle bir şeyi nasıl söylersiniz? Biz de buraya tıpkı sizin geldiğiniz gibi geldik!”

“Diğer gemide arkadaşlarımız vardı,” dedi diğer çocuk. Yüzü eskiden taktığı hizmaların delikleriyle doluydu. “Sizin yüzünüzden şimdi ölmüş olabilirler.”

“Bak sana ne diyeceğim! Annem de o gemide olabilir!” diye çıkıştım ayağa kalkarak. “İşbirliği yapmalı ve kavga etmeye bir son vermeliyiz! Artık çarkta değiliz. Ayrıca Liam ve ben makineleri kontrol etmiyoruz. Eğer uçağımızı takip etmiş olsalardı buraya üç hafta önce gelirlerdi, öyle değil mi?”

“Kim ne söylerse söylesin, biz size güvenmiyoruz,” diye ekledi ilk çocuk. “Bizim hakkımızda neler düşündüğünüzü biliyoruz.”

Sakinleşebilmek için fazlasıyla çaba harcadım. “Kavga etmeyelim,” dedim. “Şimdi olmaz. Yalnızca Güney Arkı’na ulaşmamız gerek. Biz BKİ’nin düşmanımız. Birbirimizin değil.”

“Alenna haklı,” dedi Cass sert bir ses tonuyla. Gözlerinde öfkeli bakışlarla ayağa kalktı. “Liam da haklı. Tüm bildiğimiz BKİ’nin bizim uçağımız indiğinden beri peşimize düştüğü. Onlarla hiçbir ilgisi olmayabilir.”

Çocuklar bize bakmaya devam etti. “Bu ikisi gelene kadar her şey yolunda gidiyordu, benim tek bildiğim de bu,” dedi ilk çocuk Cass’e. Sadece gözünde bant olan çocuk konuşmuyordu.

Hoparlördeki ses yeniden konuşmaya başladı. “Yolculuğumuz boyunca kullanabilmeniz için sizlere oda ve yatak verilecek. Lütfen hangi oda ve yatağın size ait olduğunu öğrenmek ve payınıza düşen suyu almak için üçüncü kattaki kafeteryaya ininiz.”

Liam’a baktım. İkimiz de bize verilecek odaların bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorduk. Ne olursa olsun birbirimizden ayrılmayacaktık.

Cass ve diğer üç çocuğu görmezden gelerek pencereden dışarıya baktım. Diğer gemiye neler olduğunu merak ediyordum. Pek ihtimal dahilinde olmasa da herkesin sağ salım gemiden çıkmış olduğunu umuyordum. Tabii kurtulanlar o harabeye dönen merkezde mahsur kalacaklardı. Fakat belki yeteri kadar silahları varsa makineleri alt edebilir ve merkezi yeniden ele geçirebilirlerdi.

Her ne olursa olsun sonuçta sayımız yarıya düşmüştü. Güney Arkı’na yalnızca iki yüz elli kişi gidecektik.

“Haydi gidip biraz su alalım,” dedim Liam’a.

Hızlıca Cass ve diğerlerinden uzaklaştık. Şimdi dördü kendi aralarında tartışıyorlar, Emma da üzgün bir şekilde onları izliyordu. Liam’la birlikte bir alt kata inen merdivenlere yürüdük.

Basamaklardan inmeye başladığımızda motorların ve kalabalığın sesi çoğaldı. Aşağıda daha çok insan vardı. Bir çeşit organizasyon olup olmadığına bakarak kalabalığın içinde ilerledik.

Artık denizaltının hareket ettiğini hissetmiyordum. Sanki bu hisse alışmıştım. Annemin burada bizimle olmasını çok istiyor, etrafıma bakınıyordum. *Fakat artık burada olmadığına inanmaya başlamıştım.* Bunu öğrenmek için kime soracağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyordum. Panik olmamaya çalışıyordum. Başka şeylere odaklanabilmek için kendimi zorladım.

“Eğer Cass, David konusunda doğru söylüyorsa, acaba biz kendimiz ona ulaşabilir miyiz diye düşünüyorum,” dedim. “Yani denizaltından Güney Arkı’yla konuşabildiklerine göre bir çeşit iletişim araçları var demektir.”

Liam isteksiz bir şekilde başını salladı. “Bak, David hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun. Fakat onunla bağlantı kurmanın bir yolu varsa, arayıp bulmak isterim. Şu noktada her türlü bilgi işimize yarar.”

Yürümeye devam ettik. Kalabalığın içinde düşmemek için pürüzsüz görünen meşe parmaklıklara tutundum. Hâlâ David’in neden biliminsanlarıyla konuştuğunu anlamış değildim fakat bunun nedenini öğrenmemiz gerektiğini biliyordum.

Sanki dev bir yapbozun ortasında gibiydim. Bütün parçaları vardı fakat nasıl birleştireceğimi bilmiyordum.

Bizler için, yandaşlar, kasabalılar, biliminsanları ve David için, birlikte çalışarak BKİ’yi yenmenin bir yolu olmalıydı. Ve eğer varsa, bunun ne olduğunu bir an önce, hâlâ şansımız varken bulmalıydık.

6 BUZ ŞEHİRİ

Liam ve ben geceyi duvardan açılan sekiz metal ranzalı bir odada geçirdik. Bizimle birlikte hiçbirini tanımadığım kasabalılar da vardı.

Cass ve Emma'dan daha fazla bilgi almayı umuyordum fakat ikisi de kendi arkadaş gruplarına katılarak ortadan kaybolmuşlardı. Biliminsanlarınm, eski yandaşlar ile kasabalıları aynı odaya koymayacak kadar zeki oldukları açıktı.

Annem için çok endişeleniyordum. Dr. Elliott'tan onun bu gemide olmadığını öğrenmiştim. Fakat ona göre annem diğer gemide de değildi.

Onu bir saniyeliğine arada yakaladığımda, "Annenin nerede olduğunu bilmiyorum fakat iyi olduğuna eminim," dedi sıradan bir tavırla.

Bu çok anlamsızdı. Bilmediğim bir nedenden dolayı Destiny Merkezi'nde kalmış olmalıydı. Bir yerlerde saklı başka bir araç olduğunu umut etmekten başka çarem yoktu. Kendi kendime, eğer bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başardıysa, iyi bir kaçış planı olması gerektiğini hatırlattım. *Hayatta olmalıydı*. Yeniden yetim kalmayı reddediyordum.

Avustralya'dan uzaklaştıkça, başka bir makine tarafından saldırıya uğrayacağımız konusundaki endişelerim de azalmıştı. BKİ'nin gemimizi takip ediyor olabileceğini biliyordum fakat aynı zamanda

biliminsanlarını, ellerinden geldiğince çok sonar dalgayı engellediklerini konuşurken duymuştum. Takip edilmeden kaçtığımızı umuyordum.

Gece çabucak geçmiş, belli etmeden gündüze karışmıştı. Burada, okyanusun dibindeki bir geminin üçüncü katında ne zaman aydınlık ne zaman karanlık olduğunu anlayamıyordum.

Sabah olduğunda, Liam hafifçe, "Alenna," diyerek beni uyandırdı. Gözlerimi açmaya çabaladım. Üzerimdeki elbiseyle uyuduğum için üzeri kırış kırıştı. Liam ranzama doğru eğilerek koluma dokundu. "Gidip kahvaltı almak ister misin?"

Uzanıp Liam'a sıkıca sarılarak onu kendime doğru çektim. "Tabii."

Liam olmasaydı ne yapacağımı bilemezdim. *Acaba o da benim için aynı şeyi hissediyor muydu?* Sevgi dolu ve zekice bakan gözlerinin içine baktım. Bir şey söylemedim. Garip bir görüntü ortaya çıkıncaya dek, uzunca bir süre öylece birbirimize baktık.

Sonunda bir kahkaha attı. "İyi misin?"

Ben de gülümsedim ve onu bıraktım. "Sadece sahip olduğum şey için şükrediyordum."

Ranzanın üzerinden indim. Liam kıyafetlerin saklandığı bir depodan bana giyecek bir şeyler getirmişti. Kot pantolon, gri bir bluz, asker yeşili bir ceket ve bir çift bot. Ceket biraz büyük gelmişti fakat diğer kıyafetler tamdı.

"Bir şey daha var," dedi, elindeki yanmış *Sisifos Söyleni* kitabımı göstererek.

"Ne? Onu nereden buldun?" diye sordum, kitabı elinden alarak. Kafam karışmıştı fakat mutlu olmuştum.

"Cebime koyup konsere götürmüştüm. Eğer konser geç başlarsa bir göz atarım diye düşünmüştüm. Sen Yunan mitolojisinden çok söz edince ben de merak ettim."

Kitabımı geri aldığıma sevinerek başımı salladım.

Giyindikten sonra kitabımı ceketimin cebine koydum. Birlikte odadan çıktık ve dar koridorda ilerlemeye başladık. Birkaç biliminsanın birbirleriyle konuştuğunu gördüm. Yanlarından geçerek yü-

rümeye devam ettik ve sonunda içerisinde yan yana dizili pencereler ve Japonca harfler olan geniş bir salona geldik.

Pencerelerden birinden bakınca şaşkına döndüm. Pencerenin ardında, görmeyi beklediğim su yerine kocaman, beyaz bir buzdağının yanından geçiyorduk. Otuz metre kadar uzağımızdaydı.

"Vay be," dedim, hem şaşkınlık hem de korku içinde.

Liam da pencereden dışarı baktı. "Buzullar. Güney Arki'na yaklaşıyor olmalıyız."

Gemimiz o kadar hızlı ilerliyordu ki kocaman buzdağının yanından çabucak geçivermiştik. Fakat çok geçmeden eskisinin yerini bir diğeri almıştı.

"Yiyecek tükenmeden önce gidip kahvaltımızı alsak iyi olacak," dedi Liam. Beyaz saçlı bir kadın tarafından dağıtılan gümüş rengi paketlerdeki yiyeceklerin durduğu krom masaya doğru yaklaştık. Bunlar Japon askerlerinden yıllar önce kalan bayat yiyeceklerdi. Folyoya sarılı hafif kahverengi protein barlarıydı.

Liam bir tane alarak hafifçe kaldırdı. "Çarkta yediklerimizden daha iyi." Bir ısırık aldı ve çiğnerken yüzünü buruşturdu. "Bir daha düşündüm de, belki de pek öyle değildir."

Beni güldürmeye çalıştığı belli oluyordu. Annem ve diğer olanlar konusunda ne kadar endişelendiğimin farkındaydı. Protein barlarından birini alıp açtım.

Liam da elindekini kemirmeye devam ediyordu. Ben kendimin kini ısırırken, "Fena değil," dedi cesaret veren bir tavırla. "Çatalayak etinden daha kötü değil." Protein bar tatsız tuzsuz ve kuruydu; ayrıca beton kadar sertti. Fakat açlıktan öldüğüm için yine de yedim.

Ondan sonra payımıza düşen suyu aldık. Suları küçük karton bardaklara paylaştırmışlardı. Kana kana içtikten sonra *keşke biraz daha olsaydı*, diye düşündüm. Kendi kendime yakında bu gemiden ayrılacağımızı söyledim.

Etrafıma bakarak Cass ve Emma'yı aradım fakat ne onları ne de diğer çocukları ortalarda görebildim. Nerede olduklarını merak ediyor, benden ve Liam'dan uzak durmaya mı çalışıyorlar diye

düşünüyordum. Şu an etrafımızda çoğunlukla mühendisler bulunuyordu. Yüzlerinde ciddi ifadelerle, Güney Arki'na vardktan sonra olacakları konuşuyorlardı.

Sonra hoparlördeki ses yeniden duyuldu. Motorların hiç susmayan uğultusu dışındaki tüm gürültü kesildi.

“Oldukça hızlı yol aldık ve üç saat içinde Güney Arki'na varmış olacağız,” dedi ses. “Hazırlanmaya ve eşyalarınızı toparlamaya başlayın. Lütfen zaman geldiğinde gemiyi hızla terk edebilmek için hazır olun.”

“Güney Arki'nın nasıl olacağını merak ediyorum,” diye mırıldandım Liam'a. Hayalimde çorak ve buzlarla kaplı bir yer canlanıyordu. Destiny Merkezi'nde mesanın içine oyulmuş olan tüneller gibi, orada da buzun içine oyulmuş tüneller olacağını düşünüyordum. Tabii bana kalırsa orası çok daha soğuk ve saldırıya açık olacaktı. BKİ bizi fareler gibi yeraltında yaşamaya zorluyordu. *Özgürlüğün bedeli gerçekten de bu muydu?* “Umarım yine tüneller yoktur,” diye homurdandım.

Biliminsanlarından biri beni duymuştu. Biraz tombuldu ve tel çerçeveli gözlükleri vardı. Bize doğru döndü. “Güney Arki'mn fotoğraflarını hiç görmediniz mi?”

“Hayır,” dedi Liam. “Fotoğrafların gizli olduğunu sanıyordum.”

“Artık bunların hiç önemi yok.” Adam iki pencere arasındaki dijital ekrana doğru yürüdü. Birkaç kişi o tarafa doğru baktılar. Bir şifre girdi ve ekran açıldı. “Güney Arki'na bir göz atabilirsiniz,” dedi.

Liam ve ben ekranın başına geçtik. Ekranda fotoğraf değil, Güney Arki'nın canlı görüntüsü vardı. Görüntüler Güney Arki'nın dış tarafına takılı olan ve bulunduğumuz yere görüntü yollayan bir kameradan çekiliyor olmalıydı. Gördüklerim karşısında şaşırmıştım fakat kötü anlamda değil.

Güney Arki gerçek bir binaydı. Devasa bir binaydı. Antartika'nın gri ortamında, kar ve buzdan oluşan bir manzaranın ortasında devasa beton duvarlar yükseliyordu. Bina kocamandı ve en az altı katlıydı.

Eski zamanlardan kalan bir kaleyi andırıyordu. Pencerele kalın betondan dışarıya doğru açılı bir şekilde çıkıntı yapmıştı.

“Güney Arkı olarak adlandırdığımız yer bir zamanlar 1990’larda Amerika’ya ait bir araştırma merkeziydi,” diye açıkladı bilimsanı. “Buzulları inceleyen, kutuplarla ilgili önemli araştırmalar yapan bilimsanlarıyla doluydu. Fakat sonra her şey bozuldu...”

Ekrandan gözümü ayırmadım.

“BKİ kurulunca merkezle ilişkilerini kestiler,” diye devam etti. “Araştırmacıları orada ölüme terk ettiler. Gelip onları almak için para harcamak istemiyorlardı ve kutuplarla ilgili araştırmalarla da ilgilenmiyorlardı. Gözlerini bile kırpmadan onları orada ölüme terk ettiler.”

“Fakat araştırmacılar ölmedi,” diye araya girdi bir ses. Konuşan adamdan daha genç, kızıl kıvrıcık saçları olan zayıf bir kadındı. O da bilimsanlarından biriydi. “Yeraltındaki bir serada yiyecek yetiştirmeyi başararak hayatta kalmışlardı. İşte o zaman Güney Arkı’nın ilk tohumları atılmış oldu. Konumundan dolayı Güney Arkı’na gizlice girmek veya saldırmak imkânsızdı. BKİ oraya askerlerle dolu denizaltılar göndermeye çalıştıysa da Güney Arkı’ndaki isyancılar askerleri yok etmeyi başardılar. Ve gönderilen füzeleri de henüz gökyüzündeyken vurdular. Bina aslında bir kaleydi. Merkez, BKİ’den gelen altı yüz isyancıyla doluydu ve yirminci yüzyılın sonlarından bu yana hayatta olan bir Amerikalı bilimsanı tarafından yönetiliyordu.” Kadın duraksadı. “Ayrıca burası askeri bir merkeze en çok benzeyen yer. Eğer çarkı ele geçirme planlarımız başarısız olursa geri çekilerek bu merkeze gelmeyi düşünmüştük. Şimdi gidebileceğimiz en güvenli yer burası.”

Şimdi gençler ve bilimsanları yani odadaki herkes ekranı izliyordu. Erkek bilimsanı birkaç numaraya bastı ve ekran karardı. Sonra karanlığın içinden bir yüz belirdi. Bu, yaşlı, sıska, uzun beyaz sakalları ve tel tel beyaz saçları olan bir adamın fotoğrafıydı. Yüzünde derin çizgiler, çiçekbozuğu izleri ve soğuk havanın sebep olduğu yanıklar vardı. Derin çukurlara yerleşmiş olan gri gözleri yorgun bakıyordu.

“Dr. Neil Barrett,” dedi biliminsanı. “Yetmiş üç yaşında. Merkezdeki her şey onun kontrolündedir. Bizim merkeze sığınmamıza izin verdi.”

Pencerenin dışında bir kıpırtı fark ettim ve ekrandan gözlerimi ayırdım. Suyun içinde hızla ilerlerken bir grup büyük buzdağının daha yanından geçtik. Bazıları artık denizaltından yalnızca üç metre uzaklıktaydı. Motorların gemiyi hafifçe döndürdüğünü ve rotamızı değiştirdiğini hissettim. Basınç ve hareketten tüm gemi inledi. Yeniden ekrana baktım fakat Dr. Barrett’ın fotoğrafı kaybolmuş, ekran yeniden kararmıştı.

Elektronik bir uyarı sisteminin sesi duyuldu. Hoparlörlerden kaptanın sesi çınladı: “Buz sahasının merkezine yaklaşıyoruz. Suda ilerlemek güçleşebilir. Lütfen yolculuğumuzun geri kalanı boyunca bir yere oturarak sıkıca tutununuz.”

Herkes anında hareketlenmişti. Liam’la birlikte duvarın yakınında bir yere oturduk. Emniyet kemeri olmadığı için kenarlıklardan sıkıca tutunduk. Sudaki akıntının motorun sesini değiştirdiğini hissedebiliyordum. Heyecandan midem ağrıyordu. Gemi hızla ilerlerken, pencerelerden gittikçe büyüyen buz parçalarını görebiliyordum.

Sonraki birkaç saat boyunca Liam’la birlikte oturduğumuz yerden kalkmadık. Yolculuk gittikçe güçleşiyor ve bazen de korkutucu bir hal alıyordu. Fakat sonunda merkeze yaklaşmıştık.

“Geldik,” dedi Liam en yakındaki pencereden dışarı bakarken. “Bak.”

“Dışarısı çok soğuk olacak,” dedim. Gemi ısıtılmış olmasına rağmen metal ve cam gövdenin ardındaki dondurucu havayı hissedebiliyordum.

Bir akıntı gemiyi salladı. Herkes oturduğu yerde sarsıldı. Buzların arasında ilerleyerek merkeze yaklaşırken oturduğumuz yerde dakikalar uçup gidiyordu.

Sonunda hoparlörden bir ses duyuldu: “Neredeyse geldik. Lütfen hazırla...”

Tam o sırada gemi yeniden sarsıldı ve herkes sağa sola savruldu. Birkaç kişi korku içinde nefeslerini tuttu.

Ben de Liam'a doğru savrulmuştum. Işıklar bir anlığına titreştikten sonra yeniden yandı. Pencereden dışarı baktım. Bir metre kadar yakınımda bir dağı andıran kocaman bir buz kütlesi vardı. "Bu fazla yakındı," diye mırıldandım. Hâlâ hareket halinde olmamıza rağmen hızla yavaşlıyorduk. "Bir şeye mi çarptık?"

"Hayır, sanırım geldik," diye cevap verdi Liam. "Burası Güney Arktık olmalı."

Pencereden gözlerimi ayırmıyordum. Liam haklıydı. Bu bir buzdağı değil, ondan daha büyük bir buz kütlesiydi. Işıklar yeniden titreşti ve gemi biraz daha yavaşladı.

Kendimi çarka ve dostlarımıza hiç olmadığım kadar uzak hissediyordum. Ayrıca annemin iyi olup olmadığını ve nerede olduğunu öğrenebilmek için yanıp tutuşuyordum. Antarktika'ya gelmemizin, Alfa Adası'na yapacağımız saldırı için gerekli bir adım olduğunu biliyordum. Fakat yeniden çarka gitmeyi, Gadya, David, Rika ve diğer sevdiklerimi kurtarmayı istiyordum.

Babamı ve Sisifos'la ilgili anlattığı hikâyeleri düşündüm. Uzun süre çekilen acılardan bir anlam çıkarabilmenin ne kadar önemli olduğunu düşündüm. Çarkta hayata tutunmamı sağlayan bu hikâyeler olmuştu. Fakat artık o Yunan efsanesinin sınırlarını aştığımı düşünüyordum. Sisifos bir kayayı hiç durmadan bir dağın tepesine yuvarlayıp duruyordu fakat Liam ve ben çarktan kurtulmayı başarmıştık. Fakat şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. *Belki de hayata tutunmamı sağlayacak yeni bir efsane bulmalıyım.*

Camus'nün cebimde taşıdığım kitabını düşündüm. Belki de kitabın sayfalarında bir yerlerde bazı cevapları bulacaktım; tabii okuma şansım olursa.

Hoparlörlerden gelen uyarı sinyalleri hâlâ devam ediyordu. Dışarıda, sanki doğrudan Güney Arktık'ın merkezine giden su dolu dar bir geçitten geçiyormuşuz gibi yalnızca maviye çalan beyaz buzı görebiliyordum.

Sonunda gemimiz suları savurarak ve buzları ezerek tamamen durdu. Pencereden suların köpürüşünü izledim.

Motorların sesi kesildi. O sese öylesine alışmıştım ki şimdi hafif bir gıcırta sesi dışında her yer tüyler ürpertici bir sessizliğe bürünmüştü. Gıcırta sesinin gemiden mi yoksa dışarıdaki buzdan mı geldiğini anlayamıyordum.

Fakat sonra tepemizden gürültülü, metalik bir çarpma sesi geldi. Geminin çıkış kapakları açılıyordu. *Sonunda gelmiştik.*

Etrafımızdaki diğer yolcularla birlikte, Liam ve ben de ayağa kalktık. Herkes merdivenlere doğru ilerlemeye başladılar.

Liam'la birlikte en üst kata ulaştığımızda açık kapılardan ve merdivenlerden birine doğru yürümeye başladık. Yukarıdan uzanan eller bizi çabucak gemiden dışarıya çektiler. Kısa süre sonra ikimiz de geminin güvertesindeydik.

Kocaman, buzdan bir mağarada olduğumuzu sanıyordum. Fakat kubbe biçimli bir binanın içindeydik. Tepemiz ve etrafımız kare desenli rengârenk mozaik taşlarla doluydu. Sanki koskocaman, kapalı bir yüzme havuzundaydık. Kafamda canlandırıdığım görüntü bu değildi. Bulunduğumuz yer titreşip duran floresan ışıklarıyla aydınlatılmıştı.

"Hey, burası o kadar da soğuk değil," dedim Liam'a şaşkın bir halde. Hava serindi fakat kesinlikle dondurucu değildi.

Arkamızdaki kalabalık bizi hızla iteklemeye başlamıştı. Liam'la birlikte geminin güvertesinde ilerlemeye başladık. Denizaltının yanaştığı rıhtımda, Destiny Merkezi'ndeki yeraltı gölündekiler gibi metal platformlar uzanıyordu. Platformlardan birine ulaşarak yolu takip etmeye başladık. Karolu duvarlarda şimdi diğer büyük alanlara açılan geniş kemerli açıklıklar görüyordum. Ve tüm alanlar floresan ışıklarıyla aydınlatılmıştı.

İki tarafımızdan da sesler yükseliyordu. Etrafıma bakınca Güney Arki'nda yaşayan ve çalışan insanları ilk kez gördüm. Destiny Merkezi'ndeki biliminsanlarından çok farklı görünüyorlardı. Üzerlerinde askeri üniformaları andıran yeşil, siyah kıyafetler vardı.

Ve hepsinin de deri kemerlerine tutturdıkları silahları vardı. Yani bizimle aynı safta olan isyancılardan çok BKİ'nin soğuk polis memurlarına benziyorlardı.

Liam'ın da etraftaki her şeyi fark ettiği belli oluyordu. Durumu değerlendirir gibi bir hali vardı. "Bu oldukça garip," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Dikkatli olalım derim."

Denizaltından bir grup isyancıyı, taşlı bir yürüme yolu boyunca ve oradan da kocaman beton bir kemere kadar takip ettik. Artık kalabalığın içinde Cass ve Emma'yı görebiliyordum. Onlarla konuşmak istediysen de yanlarına gidemeyeceğim kadar uzaktaydılar.

Hepimiz kocaman, daire şeklinde, ısıtılmış bir salona girdik. Burada insanları acele içinde yönlendiren asker kılıklı başka erkek ve kadınlar da vardı. Antarktika'nın sakinleri bizi gördüklerine pek de sevinmiş görünmüyorlardı. Henüz birinin bile gülümsediğini görmemiştim. Taşlı duvarlarda asılı olan ekranlarda Güney Arkı'mın dışından görüntüler vardı. Rüzgârın taşıdığı kar ve buz birikintilerinin ekrana yansıyan görüntülerine baktım. Görüntüler akla büyük bir boşluğu ve ıssızlığı getiriyordu. *Burası gerçek anlamda dünyanın bittiği yerdi.* Hiçbirimizin kaçabileceği bir yer yoktu.

Yürümeye devam ederken yukarı baktım ve yüksekte asılı balkonu gördüm. Tam tepemizdeki geniş, mozaik taşlı kubbeyi çevreliyordu ve yaklaşık dokuz metre kadar yukarıdaydı.

Yukarıdaki balkonda biri bir çeşit dijital konsolun başında duruyor ve oradan bize bakıyordu. Beyaz sakalları ve saçlarından bu kişinin Dr. Neil Barrett olduğunu hemen anlamıştım. Yürürken yüzünü yalnızca bir an görebilmiştim fakat yüzünde garip bir ifadesizlik vardı.

Liam da fark etmişti. "Eğer 1990'lardan beri buradaysa bu yaklaşık kırk yıl eder," dedi. "Burası onun için bir hapisane gibi olmalı."

"Biliyorum. Çıldırmamış olmasına şaşıyorum." *Böyle bir yerde kırk yıl geçirmek nasıl bir duyguydu acaba?* Bu süre benim yaşımın iki buçuk katıydı. Ve Dr. Barrett'ın tüm yaşamının yarısından fazlaydı. *Sonsuz bir süre gibi olmalıydı.*

Yürümeye devam ettik. Dr. Barrett'ın yüzü gözden kayboldu.

İçinde bulunduğumuz grupla, koskocaman başka bir salona geldik. İçeride sıraya dizilmiş, uzun, meşe ağacından masalar vardı. Ve salonun bir köşesinde Antarktika'nın uçsuz bucaksız hiçliğine bakan büyük bir pencere vardı. Pencereden büyük çanak antenler ve buzla kaplanmış yüksek antenler görünüyordu.

Cass'in, Destiny Merkezi'nde biliminsanlarının David'le konuştuklarını söylediği aklıma geldi. *Acaba bu antenleri kullanarak onunla buradan konuşabilmek mümkün olur muydu?* Cass'in yalan söylüyor ya da yanılıyor olabileceğini biliyordum fakat bana kalırsa doğruyu söylemişti.

Kalabalık salonun her tarafı gergin bir şekilde bekleyen insanlarla doluydu. Her yanımda yüksek sesle konuşan birileri vardı. Biliminsanları da dahil olmak üzere herkes gergin ve korkmuş görünüyordu. Birçoğu askerlere benzeyen nöbetçilerle konuşuyordu.

"Güney Arkı'na hoşgeldiniz," dedi aniden derinden gelen pürüzlü bir ses. Yukarı bakınca bu salonun tepesine kadar uzanan balkonda Dr. Barrett'ı yeniden gördüm. Şimdi yanında iki tane silahlı nöbetçi vardı. Gözlerimizi yukarıya doğru çevirirken ortalık aniden sessizleşti.

"Bildiğiniz gibi ismim Neil Barrett," dedi. "Burada benim misafirimsiniz." Delici gri gözleriyle altındaki kalabalığı süzdü. "Henüz aldığım habere göre diğer merkezlerin hepsi bombalanmış, birçoğu tamamen yok edilmiş ve ağır kayıplar vermiş."

Kalabalıktan yine uğultular yükselmeye başladı. Çok üzülmüş-tüm. Liam'a baktım.

"Babam," dedi, endişeli bir ifadeyle. "Ya babam hayatta ve Highveld Üssü'nde bulunuyorduysa?" Elini tuttum. "Merak etme, her şey düzelecek."

Dr. Barrett insanlara sessiz olmalarını işaret etti. "Zarar gören merkezlerdeki yaralıları bulmaları için kurtarma ekipleri göndereceğim. Bazıları zaten kaçmış ve buraya doğru yola çıkmışlar." Duraksadı. "Yapacağımız şey artık çok açık. Uzun zamandır bu anı

bekliyor ve bunun için hazırlanıyordum. Bir an önce Alfa Adası'na gitmeli ve oradakileri kurtarmalıyız. Orada bize karşı çıkan herkesle savaşıacak ve adayı kendi kalemiz olarak kullanacağız. Sonra BKİ'ye doğru ilerleyerek orayı yok edeceğiz!" Öfkeli bakışlarla kalabalığı süzdü. "Ve küllerinden yeni bir dünya yaratacağız. Adil ve kendi vatandaşlarını köle olarak kullanmayan bir dünya düzeni kuracağız!"

Etrafımızdakilerden bazıları alkışlamaya başladı fakat Dr. Barrett'ta beni rahatsız eden bir şey vardı. Söylediği her bir kelimeye katılıyor olmama rağmen, gözlerinde bana Başkan Harka'yı hatırlatan aşırı bir heves vardı. Buraya yıllarca kapalı kalmış olmanın onda yarattığı öfkeyi yalnızca tahmin edebilirdim. Acaba içindeki intikam arzusu karar verme yeteneğini gölgeleyecek miydi?

Dr. Barrett kalabalıktan yükselen sesleri duymamazlıktan geleerek konuşmasına devam etti. "Güney Arkı'nda kaynaklar sınırlıdır. Bu günden itibaren kaynaklar herkese paylaştırılacaktır. Herkesin günlük bir litre su hakkı vardır. Suyu karları eriterek elde ederiz fakat bu işlem zaman ve emek gerektiriyor." Sert bakışlarla bize baktı. "Zaman ve emek insanoğlunun en değerli kaynaklarıdır. Burada size günde yalnızca iki öğün yemek verilecek, en azından şimdilik. Buraya daha kaç isyancı geleceğini bilmiyoruz. Çarka gidip orayı ele geçirmemize yetmesi için kaynaklarımızı iyi korumalıyız."

Buradan mümkün olduğunca çabuk ayrılarak çarka dönmek istiyordum. Kendi kendime, rahatsız hissetsem bile amaçlarımdan uzaklaşmamam gerektiğini hatırlattım. Ve amaçlarımıza ulaşacağımızdan emin olmak Liam ve benim elimdeydi. Çok kolay olmasa bile Dr. Barrett'ın güvenilir biri olduğunu ve önümüzdeki yolculukta bizi yalnız bırakmayacağını umut etmekten başka çarem yoktu.

Z KARAR

Dr. Barrett'ın konuşması bittikten sonra Güney Arki'nı elimizden geldiğince keşfetmemiz gerektiğine karar verdik. Fakat bazı bölgelerde duran kollarını kavuşturmuş, silahlı ve üniformalı nöbetçiler yolları kapatıyordu. Dr. Barret tıpkı çarktayken Veidman'ın olduğu gibi casuslar konusunda çok endişeli görünüyordu. Yine de serbestçe dolaşabildiğimiz bazı oda ve salonlar vardı. Bunların çoğu da diğer sığınmacılarla doluydu. Denizaltındakilerle değil ama yıllardır süregelen diğer olaylardan kaçarak buraya sığınmış olanlarla. Buradaki çoğu insan zayıf ve bitkin görünüyordu. Ve kayıp... Bazıları ilgisizce küçük odalardaki yataklarda yatıyor, bazıları kendi aralarında konuşuyorlardı.

Liam'la birlikte karolu merdivenleri takip ederek gözlem katına çıkmaya çalıştıysak da bir nöbetçi bize engel oldu.

"Bu kata çıkmanız yasak," diye tısladı.

"Haydi ama, burada hepimiz aynı taraftayız," dedi Liam.

"Yalnızca pencerelerden dışarı bakmak istiyoruz," diye ekledim.

Nöbetçi başını iki yana salladı. "Diğerlerinin yanına dönün." Yüzü bir taştan farksızdı. Bizimle neredeyse hiç göz teması kurmuyor, yalnızca doğrudan karşıya bakıyordu.

Arkamızı dönerek yeniden merdivenlere doğru yürüdük. Güney Arki'nın büyük bir bölümünün yerin altına inşa edilmiş olması büyük olasılıkla soğuktan korunmak içindi.

"Buradakiler oldukça arkadaş canlısı," diye takıldı Liam başım sallayarak.

"Bence doğruluk serumu yemekten iyidir," dedim. "Çarka ilk geldiğinde kasabalılar da fazla arkadaş canlısı sayılmazlardı."

Liam gülümsedi. "Bunu unutmuştum."

Ciddileşerek, "Fakat çok garip. Nöbetçiler bize sanki onlar için büyük bir sorunmuşuz gibi davranıyorlar. Kurtularak buraya gelmeyi başardığımız için mutlu olmalılar."

Liam başını salladı. "Eminim buradaki nöbetçilerin çoğu bir zamanlar sığınmacıdır ve Dr. Barrett tarafından eğitilmiştir."

Merdivenlerin sonuna ulaştıktan sonra bir köşeden dönerek büyük bir koridora çıktık. Ve tam o sırada neredeyse Cass'le çarpışıyorduk. Onu gördüğüme şaşırarak durdum.

"Nerelerdeydin?" diye sordum. Onu ilk kez yalnız görüyordum. Kıyafet değiştirmişti ve şimdi üzerinde kot, botlar ve siyah kapüşonlu bir sweatshirt vardı. "Neden bizimle hiç konuşmadınız?"

"Gemide sorun çıkarmak istemedim," dedi, bir an durakladıktan sonra. "Arkadaşlarım sizden hoşlanmıyorlar. Yani erkekler. Emma değil; o tatlı, nazik biridir ve genellikle herkesten hoşlanır." Bir kez daha duraksadı. "Fakat buraya geldiğimizden beri sizi arıyordum. Alenna, seninle bir konu hakkında konuşmam gerek."

"Konuş o halde," dedim.

"Yalnız."

"Burada söyleyebilirsin," dedim, David'le ilgili bir konu olduğunu tahmin ederek.

Cass, Liam'a baktı. Liam tam yanımda duruyordu. "'Yalnız' ne anlama geliyor bilmiyor musun?" dedi Liam'a.

Liam hem eğlenmiş hem de Cass'in tavrından rahatsız olmuş bir ifadeyle bakıyordu.

“Erkekler seninle konuşmayacağıma dair söz verdirdiler,” diye açıkladı sonunda Liam’a. “O nedenle Alenna’yla yalnız olmalıyım.”

“Tamam,” dedim. Cass’e baktım. “Senin istediğin gibi yapacağız.” Yeniden Liam’a baktım. “Yakınlarda ol yeter, tamam mı?”

“Koridorun sonunda bekleyeceğim,” dedi omzunu silkerek ve yaklaşık yirmi adım ötede üzerinde video ekranları bulunan küçük oyuğa doğru yürümeye başladı.

“Kısa keseceğim,” diye cevap verdi Cass. Sonra da bana dönerek sesini alçalttı. “Konu David Aberley’yle ilgili.”

“Tahmin etmiştim. Bana bildiğin her şeyi anlat.”

“En iyisi sana göstereyim.” Arka cebinden bir şey çıkardı. Elindeki nesne, bir kâğıt kadar ince, üzerinde hareket eden görüntüler olan dijital bir aletti.

“Onu nereden buldun?” dedim şaşkın bir şekilde.

“Biliminsanlarından biri başka tarafa bakarken çalıverdim.” Koridorun ilerisine baktım ve Liam’ı gördüm. Bizi dinlemiyormuş gibi yapıyor, video ekranlarına bakıyordu. Merkezin dışının farklı görüntülerini gösteren düğmelere basıyordu. Sanki Cass’i duyamıyormuş gibi davranıyordu fakat duyabildiğine emindim. “Arkadaşın David’in başı ciddi dertte,” diye fısıldadı Cass.

Cass’in elindeki dijital görüntülere baktım. Başta ne gördüğümü tam olarak anlayamamıştım. Sadece hareket eden gri bir ekrandan başka bir şey yoktu. Ses de yoktu. Fakat sonra karanlığın içinden solgun bir yüz belirdi.

David.

Nefesim kesilmişti. Bu, onun hayatta olabileceğine dair gördüğüm ilk kanıttı. Bir an içimde hissettiğim rahatlamayla bacaklarımın boşaldığını hissettim. David ve ben çarka birlikte vardığımızdan beri yollarımız çok farklı yerlere gitmişti.

Hareket eden görüntüye bakmaya devam ettim. David’in arkasında hareket eden birçok metal kol olduğunu görebiliyordum. Bu bir algılayıcıydı. David algılayıcıdan kaçıyor, ağaçların arasında

koşuyordu. Kamera bir şekilde bedenine bağlı gibiydi. David'in yüzünü ve tam arkasında olan şeyleri çekiyordu.

"Bu nasıl olabilir?" Gördüklerim karşısında dehşete düşmüştüm. "Bu görüntüler ne zamana ait?"

Görüntü bir an kesildi fakat sonra David'in yüzü yeniden belirdi. Algılayıcı yeniden gökyüzüne yükselmişti ve David de sık çallıkların arasından geçiyordu. Gözlüğü eğilmişti ve ümitsiz bir hali vardı.

"İki gün öncesine." Cass eliyle görüntünün üzerine dokununca ekranda tarihlerin de olduğu bir bilgi listesi belirdi. "Bunlar David'in çarktaki görüntülerinin kaydı. Bir iki gün aralıklarla görüntülenmiş. Fakat bilgiler hatalı. Sanırım birisi bu cihazın içindeki bilgileri silmeye çalışmış fakat tamamen silememiş. Ses yok ve video dosyalarının çoğunda bozukluklar var. Ve dosyalar yalnızca birkaç saniye uzunluğunda. Sana gösterdiğim dosya buradaki en yeni olanı."

İzlemeye devam ettim. Görüntü titreşti ve sonra da başa döndü. Sanki sonsuz bir döngü içinde çalıp duruyordu. Görünüşe göre David artık gri bölgede değildi ve oradan nasıl çıktığını merak ediyordum. Midemde bir ağrı hissettim. David çarkta yapayalnızdı ve algılayıcılarla tek başına mücadele ediyordu. Durumu numune arşivinde donmaktan çok daha kötüydü.

"Bana bunu neden gösteriyorsun?" diye sordum Cass'e. "Yani bunun için minnettarım. Fakat anlamıyorum. Neden David'le bu kadar ilgileniyorsun?" Sorumun cevabını alabilmek için ona dikkatlice baktım. "Nedeni sadece onunla arkadaş olduğumu öğrenmiş olman değil, haksız mıyım?"

Cevap vermedi. Sadece elindeki cihazı sessizce kapadı. Koridorun sonunda bekleyen Liam'a baktım. O da bana bakıyordu.

"Sana gösterdiğim şeyi ona söyleme," dedi Cass alçak sesle. "Bana güvenmediğini biliyorum ve büyük olasılıkla David'e de güvenmiyordur."

"Liam ve ben her şeyi paylaşırız," dedim. "Ayrıca inan bana BKİ'ye düşman olan herkes onun arkadaşındır."

Omuz silkti. "İyi o zaman. Fakat korkarım o veya diğerleri kavga çıkaracak." Kapadığı cihazı arka cebine soktu. "Bak, eğer gerçekten istiyorsanız ikiniz bu akşam yemeğini bizimle birlikte yiyebilirsiniz. Çarka gittiğimizde arkadaşlarımıza nasıl ulaşacağımızı planlamaya başlamamız gerek." Yürümeye başladı. "Liam'a kavga çıkarmamasını söyle yeter ve ben de diğerlerine kendilerini kontrol etmelerini söyleyeceğim."

"Bekle," diye seslendim alçak sesle. Durdu. "David'e Güney Arki'ndan doğrudan ulaşabilmenin bir yolu var mı?"

"Üzerinde çalışıyorum." Botlarını yerdeki karoların üzerinde tıkratarak yeniden yürümeye başladı, koridoru takip ederek döndü ve gözden kayboldu.

Ben de Liam'm yanına gittim.

"Konu neymiş?" diye sordu Liam. "Bir kısmını duydum fakat hepsini duyamadım. David yaşıyormuş, ha?"

"Cass'in elinde David'in çarktaki gerçek görüntüleri var," diye cevap verdim. "Biz adadan kaçtıktan sonra çekilen yeni görüntüler. Algılayıcılar peşindeydi."

"Görüntülerin gerçek olduğuna emin misin?"

"Eminim. Cass onunla iletişim kurabilmenin bir yolu olduğunu düşünüyor."

"Umarım vardır." Liam yeniden duvardaki ekranlara döndü.

"Şuna bir bak." Birkaç oka bastı ve görüntü değişti. Şimdi ekranda merkezin yukarıdan çekilen görüntüsü vardı. Buzun tam ortasına yerleştirilmiş kocaman, dikdörtgen bir kutuyu andırıyordu. "Burayı neredeyse her açıdan görebiliyoruz. Dışarıda her yerde kameralar olmalı. En azından altmış tane. Güvenlik oldukça iyi."

Gördüğüm ıssız manzara burada gerçekten ne kadar yalnız olduğumuzu anlamamı sağlamıştı. Destiny Merkezi'nden veya çarktaki kasabamızdan farklı olarak, büyük olasılıkla tüm bölgede yaşayan tek insan topluluğu bizdik.

"Burayı bombalamak zor olmasa gerek," diye mırıldandım içimde ani bir ürperti hissederek.

“Güney Arki’nin oldukça iyi bir savunma sistemi var,” dedi Liam. “Sanırım dışarıdaki antenlerden bazıları eski savaş uydularını kontrol etmek için kullanılıyor. Dr. Barrett gökyüzünden gelen tehlikeleri bu şekilde vurabiliyor.”

Liam’a baktım. “Cass, bu gece onlarla yemek yememizi istiyor. Yardımımıza ihtiyaçları var.”

Liam başını salladı. “Onlarla yemek yiyeceğim fakat onlara yardım etmek istediğimi söyleyemem. Bizden yardım alacaklar fakat çarka döndüğümüz anda bize sırtlarını dönecekler. Yandaşlar kendi davranışlarını kontrol edemezler. Bu onların DNA’sında var. Onları yalnızca bilgi almak için kullanmalıyız, başka bir şey için değil.”

“Tüm yandaşlar kötü insanlar de...” diye söze başladım.

Fakat sonra koridordan bize doğru yaklaşan bir gürültü duydum. Yerdeki karoların üzerinde koşan ayak seslerinin yankılarını andıran bir sestti. Liam da ben de sesin geldiği yöne döndük.

On iki tane üniformalı nöbetçi belirdi. Ellerinde silahlar vardı. En önde grubu yönlendiren uzun boylu, ince, beyaz önlüklü, sakallı biri vardı. Bu, Dr. Barrett idi.

Liam ve ben kenara çekilerek duvara yanaştık. Dr. Barrett ve adamlarının önemli bir yere gidiyor olduklarını ve yanımızdan geçip gideceklerini düşünüyordum. Fakat gözlerini bizden ayırmıyordu. *Ve doğrudan bulunduğumuz yere doğru yaklaşıyordu.*

Dr. Barret ve adamları bize yaklaşınca yavaşladılar. Birkaç metre kala da durdular. Ne söylemem gerektiğinden emin olamayarak öylece bakakalmıştım.

“Alenna Shawcross ve Liam Bernal,” dedi Dr. Barrett. Sesi hem sert hem de kısıktı. “Değil mi?”

Onaylamak için başımı salladım. Yüzü yakından daha yaşlı görünüyordu. Zaman ve hava yüzünü fotoğrafta görüldüğünden daha fazla yıpratmıştı. Kemikleri yıpranmış yüzünden neredeyse dışarı fırlayacak gibiydi. Yalnızca meraklı bakan gri gözleri genç görünüyordu.

"Alenna, annenin güvende olduğunu söylemek istedim," dedi. "Üçüncü gemiye binmiş. Önemli biliminsanlarını taşımak için tasarlanan daha küçük bir gemi bu. Beraberinde birkaç kişiyle buraya doğru geliyor."

İçimde birçok duygunun aynı anda harekete geçtiğini hissettim. "Merkez'den kaçmanın başka bir yolu olduğunu biliyordum!"

Liam kolunu omuzuma doladı.

Dr. Barrett başını salladı. "Evet, vardı." Delici bakışlarını Liam'a çevirdi. "Fakat asıl konuşmak istediğim sensin."

"Hangi konuda?"

"Baban Octavio'yla ilgili."

Liam şaşırmış görünüyordu. Kolunu indirdi. Kötü bir haber verebileceğini düşünerek Liam'ın elini tuttum. "O yaşıyor mu?" diye sordu Liam. "Vargas-Ruiz'in söylediği gibi diğer merkezlerden birinde mi?"

"Baban yaşıyor fakat diğer merkezlerden birinde değil. Şu an, beraberindeki elli kişiyle birlikte Hint Okyanusu'nda bir gemide mahsur kalmış durumda. Güney Arkı'yla Güney Afrika arasında bir yerlerde."

Liam'ın elimi sıkıştığını hissediyordum. "Ama hayatta?" Liam şaşkına dönmüştü fakat saklamaya çalıştığı belli oluyordu. Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum. Ümidimi kestikten yıllar sonra annemin hayatta olduğunu öğrendiğimde ben de aynı duyguları yaşamıştım.

"Hemen bir şeyler yapmazsak uzun süre hayatta kalamayacak," dedi Dr. Barrett soğuk bir sesle. "Güney Afrika'daki Lerato Üssü de Destiny Merkezi'ne saldıran makineler tarafından saldırıya uğramış. Baban ve diğer hayatta kalanlar yenilenmiş bir hidrofile kaçmışlar. Fakat yakıt onları buraya kadar getirmeye yetmemiş; yetseydi bile buzlar buraya gelmelerini engelleyecekti zaten." Duraksadı. "Şimdi binlerce kilometre uzaktalar ve akıntıyla sürükleniyorlar. Yakında mutlaka biri olmasa başka bir hükümet tarafından fark edilerek götürülecekler. Veya çıkacak bir fırtına gemilerini batıracak."

“Ne yapabilirim? Her şeyi yapmaya hazırım,” dedi Liam. Kelimeler ağzından hızla dökülmüştü.

“Baban zorlu bir savaşçı ve bir isyancı lideri olarak tanınır,” dedi Dr. Barrett. “Bu nedenle baban ve adamları için bir kurtarma ekibi göndermeyi düşünüyoruz.” Yeniden duraksadı. “Fakat gönüllülere ihtiyacımız var.”

“Ben giderim,” dedi Liam. “Eğer söylemek istediğiniz buysa.”

“Ben de giderim,” dedim hiç düşünmeden.

Dr. Barrett dikkatli bakışlarını bana çevirdi. “Bu kadar basit değil. Lerato Üssü’nden gelen kazazedeleri kurtarmaya gidecek olan ekip bir daha Güney Arkı’na dönmeyecek. Yollarına doğru-
dan Alfa Adası’na giderek devam edecekler. Planladığımız saldırı doğrultusunda diğer herkesle orada buluşacaklar.” Gri gözleri çelik gibi güçlü bakıyordu. “Bu tehlikeli bir görev. Numune arşivindeki arkadaşlarınızı kurtarmayı çok istiyor olmalısınız. Sanırım ikiniz ayrı hareket ederseniz arkadaşlarınız için daha iyi olacaktır...”

Düşündüklerinin hepsini söylememiş olsa da ne demek istediğini biliyordum. *Octavio’yu kurtarmaya her kim giderse bir daha çarka dönememe olasılığı vardı.*

“Adamlarınızdan bazılarını gönderemez misiniz?” diye sordum, etrafını saran silahlı nöbetçileri işaret ederek. “Neden bizim gibi gönüllülere ihtiyaç duyuyorsunuz? Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için yüz kadar nöbetçi yollasanız yeter!”

“Bazı adamlarım da gelecek. Fakat çoğu burada kalmalı. İnsanları hayatlarını feda etmeleri için zorlayamam çünkü o zaman BKİ’den bir farkım kalmaz. Yalnızca gönüllü olup olmadıklarını sorabilirim.” Yeniden Liam’a baktı. “Ayrıca Liam’ın da babası gibi iyi bir savaşçı olduğunu biliyorum. Bu yolculukta onun gibi birini benimle mücadele etmesi için yanımda götürmek isterim.”

“Siz de mi gidiyorsunuz?” diye sordum şaşkın bir şekilde.

“Evet. Çarkta yeniden bir araya gelene kadar burada işleri benim yerime yardımcım idare edecek.”

Liam ile birbirimize baktık. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Yeniden düşünmek için vaktiniz var," dedi Dr. Barret garip, sert bir ses tonuyla. "İki saat. Kararınızı verip adamlarımdan birine söyleyin fakat başka kimseye söylemeyin. Diğer sığınmacıların bu özel görevle ilgili bir şey bilmelerini istemiyorum çünkü aramızda casuslar olabilir. Bugün Octavio ve diğerlerini kurtarmak için gizlice buradan ayrılacağız." Bir adım geriledi ve beyaz üniformasının önünü kapadı. Adamları silahlarıyla birlikte onun etrafını sardılar. "Zafer çok yakınımızda," dedi. "Zafere ulaşmalıyız."

Sonra silahlarını omuzlarında taşıyan adamlarıyla birlikte tünelde hızla uzaklaştılar. Liam ve ben tek başımıza kalmıştık.

"Babam yaşıyor," diye mırıldandı Liam. Hâlâ duyduğu haberin şokundan kurtulamamış gibiydi. "Vargas-Ruiz bir olasılık var demişti..." Bana döndü. "Fakat ona inanmamıştım."

"Biliyorum."

"Ne yapacağız?"

"Ne demek istiyorsun? Babanı kurtarmaya gitmeliyiz!"

Liam gözlerimin içine baktı. "Senden bunu yapmanı isteyemem. Eğer kötü bir şey olursa o zaman hayatımdaki en önemli kişiyi kaybetme tehlikesine girmiş olacağım."

"Bunu benden sen istemiyorsun. Gitmek isteyen benim."

Başını iki yana salladı. "Fakat bunu yapmanı istemiyorum. Bu fazla tehlikeli bir görev olacak."

"Burası tehlikeli değil sanki."

"Burada açık denizde olacağından çok daha güvendesin."

"Bundan emin misin? Bak, Destiny Merkezi'ne neler oldu." Tartışmak üzere olduğumuzu fark ettim. "Neden bu kadar inat ediyorsun?"

"Çünkü buna mecbur değilken hayatını tehlikeye atmana izin veremem! Ayrıca Dr. Barrett'm söylediklerini duydun. Eğer ikimiz de gidersek ve geri dönemezsek Gadya'ya ve arşivdeki diğer insanlara ne olacak?"

"Liam, kendi kararlarımı verebilirim."

“Ben de öyle.”

Bir an gergin bir sessizlik oldu.

Eğer Gadya ve çarkta yardımımıza ihtiyacı olan diğer çocuklar olmasaydı Liam ne isterse istesin yine de onunla giderdim. Ben de artık bir savaşıyordum. Fakat Dr. Barrett’ın sözlerinin yarattığı şaşkınlığım azaldıkça Liam’in haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Arkadaşlarımızı yarı yolda bırakamazdık. Eğer ikimiz birden Octavio’yu kurtarmaya gidersek ve yaralanır, yakalanır ya da daha kötü bir durumla karşılaşsak o zaman diğerlerini hiçbir zaman kurtaramayacaktık.

“Doğru kararı vermeliyiz,” dedim. “Sen yalnız gitmelisin ve ben de burada kalmalıyım.”

Bu sözleri söylemek kalbime saplanan bir bıçak gibi canımı yakmıştı. Eğer ben gitmeyeceksem, Liam’a da gitmemesi için yalvarmak istiyordum. Fakat doğru olan kararın bu olduğunu biliyordum. Eğer Liam’m babası benim yüzümden ölürse, bununla yaşayamazdım. *Ve bu bir süre sonra mutlaka aramızdaki ilişkinin bozulmasına neden olurdu.* “O senin baban. Onun yanında olmalısın.”

“Öyle mi?” Liam’in yüzündeki acı dolu ifadeyi görebiliyordum. Sözlerim onu şarşırtmışa benziyordu. “Seni burada tek başına bırakamam,” dedi. “Birbirimizden ayrılmamalıyız. O zaman ikimiz de kalıyoruz. Karar verilmiştir.”

Ağlamamak için çabalarırken yüzünü ellerimin arasına aldım. “Liam, yapma. Burada tek başıma iyi olacağım. Plandaki gibi çarkta yeniden buluşacağız.”

“Bunu yapamam,” diye mırıldandı. “Seni bırakamam. Babam için bile olsa.”

Uzanarak o sevgi dolu gözlerine baktım. Ben de onun gideceği düşüncesine katlanamıyordum. Fakat aynı zamanda bunu yapması gerektiğini biliyordum. “Seni seviyorum fakat bu riski göze almalısın.” Sesim titredi ve gözlerimi sildim. “Ve sonra birlikte Gadya, Rika ve çarktaki tüm dostlarımızı kurtarmaya gideceğiz.”

Başını salladı. “İstediğin şeyin bu olduğuna emin misin?”

"Evet."

"Sana kötü bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

"Ben de aynı şeyleri hissediyorum ve o nedenle kendine oralarda dikkat etsen iyi olur." Gözlerimi son kez silerek geri çekildim. "İki saat uzun bir zaman değil," dedim. "Dr. Barrett onunla gitmeye karar verdiğini öğrense iyi olur. O da böylece seni yolculuk için hazırlayabilir. Belki de sana gerçek silahlar verir."

Gülümsedi. "Her şey yolunda gidecek," dedi. "Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diye cevap verdim. Ve o anda içimde her şeyin yolunda gideceğiyle ilgili bir umut belirdi. Liam babasını kurtaracak ve birlikte çarkı ele geçirmeye gidecektik.

Liam eğilip beni öptü. Kendimi onun kollarına bıraktım. *Başarısızlığı kaldıramazdık; herkes bize güveniyordu.* Ve her şey çok hızlı geliyordu. Karşıma ne tür güçlükler çıkarsa çıksın, sağ salım Liam'a kavuşana kadar her şeyle mücadele edeceğim konusunda kendi kendime yemin ettim.

AYRILIK

İki saat sonra Liam gitmeye hazırdı. Kendisine bir silah ve tıpkı nöbetçilerin giyindiği gibi siyah-yeşil bir üniforma verilmişti. İkimiz de küçük karo taşlı zemini olan bekleme salonunda nöbetçilerin gelip bizi almalarını bekliyorduk.

Liam aynalardan birine baktı ve kaşlarını çattı. "Bu kıyafetle tıpkı bir BKİ askerine benzedim."

"Hayır, iyi görünüyorsun. Sayılır."

Yakasını düzeltti. Birlikte biraz güldük. Fakat attığım küçük kahkaha gerginliğimi ve korkumu saklamaya yetmemiştir.

Liam, nöbetçilerden birinin kendisine verdiği ağır, yakası kürklü ceketi aldı ve kolunun altına sıkıştırdı.

Octavio'nun hidrofiline ulaşmak için hangi araçla yola çıkacaklarını bile bilmiyordum. *Belki buraya geldiğimiz denizaltılardan birini kullanırlardı.* Fakat Güney Arkı'nın kendisine ait başka gemileri olduğunu tahmin ediyordum. Henüz böyle bir araç görmemiştim çünkü Dr. Barrett işleri çok gizli yürütüyordu ve her tarafı kilitli tutuyordu.

En azından ekibin başında Dr. Barrett olacaktı. Sert karakterine rağmen eğer kırk sene boyunca, yani BKİ bile kurulmadan önceden beri, bu buz gibi hiçlikte hayatta kalmayı başardıysa, bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydı.

Liam'ı bu yolculuğa çıkması için cesaretlendirdiğime hâlâ inanamıyordum. Bu sevimsiz durumun bazı olumlu yönlerini düşünmeye çalıştım. Belki Dr. Barrett yokken burada daha özgür bir şekilde dolaşabilir ve David'e ulaşmanın bir yolunu arayabilirdim. Ayrıca hâlâ Cass'e ve arkadaşlarına tam olarak güvenemesem de, onda ihtiyacım olan bilgiler olduğu açıktı.

Salonun kapısı çalınmadan aniden açıldı. Kapıya döndüm. Suratsız bir nöbetçi beni görmezden gelerek Liam'ı yukarıdan aşağıya süzdü.

"Vakit geldi," dedi Liam'a bakarak. "Dr. Barrett sizi bekliyor."

Liam'la birlikte nöbetçiye takip ederek karo zeminli koridora çıktık. Hızlıca diğer insanların yanlarından geçtik. Bazıları bize bakıyorlar, büyük olasılıkla Liam'ın neden üniforma giydiğini ve elinde bir silah taşıdığını merak ediyorlardı.

"Dr. Barret yokken buradaki işleri kim yürütecek?" diye sordu Liam nöbetçiye. "Yardımcısından bahsetmişti. O nerede?"

"Eminim onunla bir şekilde tanışacaksınız. Dr. Barrett her şeyi uzaktan takip ediyor olacak."

"O neden gidiyor ki?" diye sordum. "Yani gittiğine memnun oldum fakat neden?"

"Dr. Barrett kendi yapmak istemediği hiçbir şeyi adamlarından istemez," dedi nöbetçi. "Onu liderimiz olarak görmemizin nedeni de bu." Bir an duraksadı. Biz de durduk. Dönüp bize baktı. "Dr. Barrett çok fazla güçlülükle karşılaştı. Ve her seferinde galip gelmeyi başardı. Dünyada Neil Barrett dışında itaat etmek isteyeceğim kimse yok." Nöbetçi yeniden önüne dönerek yürümeye devam etti.

Başımı salladım fakat onun tapınmayı andıran bu bağlılığı beni rahatsız etmişti. Bana fazlasıyla Keşiş'e tapan yandaşları hatırlatıyordu. Liam da durumu fark etti ve bana bakarak tek kaşını kaldırdı.

Bir kapıya gelene kadar sessizce yürüdük. Nöbetçi kilitli kapıyı açtı ve kapının ardından yukarı doğru kavislenen uzun bir tünel görüldü. Liam'ın yanında yürümeye başladım fakat nöbetçi yolumu kesti.

"Siz daha ileri gidemezsiniz," dedi. "Burada beklemelisiniz çünkü..."

"O da benimle geliyor," diye araya girdi Liam. "Veda etmek için." Nöbetçi elini indirerek bana baktı. "Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?"

"Elbette," dedim. "Neden olmayayım ki?"

Omuz silkti. "Pekâlâ. Bu taraftan o halde. Fakat soğuk konusunda uyarmadığımı söylemeyin." Konuşması bitince tünelin içinde yürümeye devam etti. Liam ve ben de hemen arkasındaydık.

"Tekneyle mi, denizaltıyla mı yoksa helikopterle mi gidiyoruz?" diye sordu Liam.

"Yakında göreceksiniz," diye seslendi.

"Aynı sözleri duymaktan sıkılmaya başladım," diye mırıldandım.

Yürümeye devam ettikçe havanın soğuduğunu hissediyordum. Liam kolunu omzuma attı ve ben de ona iyice sokuldum.

Koridor, karşımıza çıkan alçak duvarlı, küçük odaya açılarak sona ermişti. Duvarlar ve zemin siyah-beyaz karo taşlarla kaplıydı. Etrafıma bakındım. Solumuzdaki duvarda, çok eski görünümlü ve üzerlerinden kırmızı kablolar sarkan elektrik düğmeleri vardı. Nöbetçi metal bir düğme kutusuna takılı siyah düğmeye bastı.

"Hazırlanın," dedi.

Ve bir dakika kadar sonra odanın tüm tavanı geriye doğru kaymaya başlarken içeriye kar ve buz parçaları döküldü. Aniden içeriye dolmaya başlayan dondurucu hava saçlarımı uçuruyordu. Artık içerisi neredeyse çarktaki gri bölge kadar soğuk olmuştu.

Nöbetçi duvarlardan birinden metal bir merdiven indirdi. "Yukarıya tırmanın ve dışarı çıkın," dedi nöbetçi. "Kaybedecek vakit yok."

Liam merdivene doğru yürüyerek çıkmama yardım etti. Ben tırmanırken Liam ve nöbetçi de hemen arkamdalardı. Metale çıplak tenimle dokunmamak için parmaklarımı ince ceketimin içine soktum.

Buzun üzerine çıkınca ayağa kalktım. Dondurucu rüzgâr kıyafetlerimin içine sızarak titrememe neden oluyordu.

Parlak ışıktan dolayı gözlerimi kısarak etrafıma bakındım. Hava güneşli değildi; yalnızca griydi. Fakat ışık bembeyaz karların üzerinden yansıyor, etraf inanılmaz bir şekilde parlıyordu. Dişlerim birbirine çarpıyordu. Liam hemen yanımdaydı. Bana üzerindeki kalın montu verince omuzlarıma sardım.

Arkama bakınca elli altmış metre ilerideki Güney Arkı'nın devasa duvarlarını gördüm. O tuhaf karolu tüneller binanın oldukça ilerisine kadar uzanıyor olmalıydı. Acaba bu buz kütlelerinin altında daha ne kadar ileriye uzanıyorlardı?

"Şuna bak," dedi Liam beni dürterek.

Onun baktığı yere bakınca solumuzda kocaman, siyah, askeri bir helikopterin durduğunu gördüm. Çifte rotoruyla buzun üzerinde duruyordu. Eski görünüyordu, belki de merkez kurulduğundan beri buradaydı. Bir tarafı metal parçalarıyla perçinlenmişti. Sanki eski kurşun deliklerini saklıyor gibi görünüyordular.

Helikopterin etrafında buzları ve karları temizlemek için koşuşturan nöbetçiler vardı. Ve onların ortalarında beyaz kürk içinde, elinde siyah eldivenleri ve ayağında botlarıyla Dr. Barrett duruyor, etrafına emirler yağırdırıyordu.

"Gelin," dedi nöbetçi Liam'a. Bir yandan da helikopterin durduğu yöne doğru ilerliyordu. "Vakit geldi." Fakat Liam'm gideceği fikrine henüz hazır değildim.

"Vedalaştığımıza inanamıyorum," diye mırıldandım, dondurucu rüzgârdan korunmak için üzerimdekilere sarılarak. Aniden ne yaptığımızı fark etmiştim. Liam'm gitmesine izin verecek kadar delirmiş olabilir miydim? Kalmasını her şeyden çok istiyordum ya da bu yolculuğa onunla birlikte çıkmak istiyordum. Doğru seçimi yapmanın bu kadar zor olacağını bilmiyordum. Acaba kendi fikrimi ya da Liam'inkini değiştirmek için geç mi kalmıştım?

"Eğer kalmamı istersen kalırım," dedi Liam, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. Sıcak nefesi yanağımı okşuyordu.

Ona daha sıkı sarıldım. "Biliyorum. Fakat sonra bu kararından dolayı benden nefret edebilirsin."

"Senden hiçbir zaman nefret edemem."

"Belki edemezsin ama ben kendimden nefret edebilirim." Geri çekildim. "Yani sana seçme şansını tanımiyorum." Soğuk havaya rağmen bana verdiği montu çıkardım. "Yolculuk sırasında buna ihtiyacın olacak."

Helikopterin rotorları yerdeki buzları etrafa sıçratarak ve takırdayarak çalışmaya başladılar.

"Liam!" diye seslendi Dr. Barrett. Sesi gürültüden güçlükle duyuluyordu. "Gelmiyor musun?"

"Git," dedim montunu vererek. "Babanı bul. Çarkta görüşeceğiz."

Öpüştük. Dudakları sıcak ve yumuşaktı. Ömrümün sonuna kadar böyle kalabilirdim. Fakat o güzel an sona ermişti.

"Kendine dikkat et," dedi gözlerimin içine bakarak. "Helikopterde ya da babamın hidrofilinde nasıl bir haberleşme sistemi olduğunu bilmiyorum ama sana ulaşmaya ve mesaj göndermeye çalışacağım. Ayrıca Cass'e ve başka kimseye fazla güvenme. Çarka ilk geldiğin günkü gibi tetikte ol."

"Olurum. Sen de Dr. Barrett konusunda aynı şekilde davranırsan," dedim.

"Anlaştık."

Helikopterin sesi daha da arttı. Nöbetçiler Liam'ın helikoptere binmesi için sabırsız bir şekilde ellerini sallıyorlardı.

"İçerisi sıcak, girsene iyi edersin," dedi Liam montunu giyerken.

Son kez öpüştük.

Sonra birbirimizi bıraktık ve Liam kendisini bekleyen helikoptere doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Helikoptere ulaştığında dönüp bana el salladı, sonra da bindi. Helikopterin kapısının onun arkasından kapandığını gördüm.

Ve neredeyse anında helikopter yerdeki buzun üzerinden havalandı. Liam'ın pencerelerden beni görebildiğini umut ederek ayağa kalkıp el salladım. Artık Liam'ı göremiyordum. Helikopterin

bombeli camına ışık vuruyordu. Yine de el sallamaya devam ettim. Helikopter yükselerek kuzeye doğru uzaklaştı.

Orada öylece durarak gözden kaybolmasını bekledim.

Çok geçmeden helikopter bulutların içinde küçük bir noktaya dönüştü. Liam'ın gitmiş olduğuna inanamıyordum. Gözlerimi kapayarak kendi kendime her şeyin yolunda gideceğini söyledim. Liam'ın, babasını kurtarmaya yardım edeceğini ve çarkta sorunsuz bir şekilde yeniden bir araya geleceğimizi söyledim. Fakat bu söylediklerime inandığımdan pek emin değildim.

Yerdeki delikten bir nöbetçi göründü. "Soğuktan donacaksınız," dedi. "İçeri girin."

Üşüyerek deliğe doğru güçlkle yürüdüm. Buz tutmuş merdivenden aşağıya hızla inmeye başladığımda dondurucu rüzgârdan uzaklaştığıma sevinmiştim.

Karolu yere basarken ellerimi ve ayak parmaklarımı hissetmiyordum. Nöbetçiye baktım. Dış dünyaya açılan kapıyı kapatıyor, bizi Güney Arkı'na kilitliyordu.

Merkeze doğru giden tünelde yürümeye başladım.

Yürüken, Liam'm yokluğu fiziksel bir acı gibi göğsüme yerleşti. *Liam gerçekten gitmişti.* Ne kadar çılgınca olduğunu bilsem de koşarak geri dönmek, dışarıya çıkıp helikopteri yakalamak istedim. Ağlıyordum fakat gözyaşlarımı tutmaya çabaladım. Gözyaşlarımı, Liam'la yeniden buluştuğumda akıtmak için kendi kendime yemin ettim. Böylece sevinç gözyaşları dökmüş olacaktım.

Ana koridora ulaştığımda, kollarım ve bacaklarım merkezin içindeki sıcak havadan sızlıyordu.

Derin bir nefes aldım. Artık burada kendimi çok yalnız ve buraya ait değilmişim gibi hissediyordum. Çarkta gözlerimi ilk açmam ve David'le tanışmamdan öncesinden beri kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Ve o zaman korkunç bir zamandı.

Koridora varınca büyük salonlardan birine doğru yürümeye başladım. Cass ve Emma'yı bulmam gerektiğine karar vermiştim. Liam'ın yokluğunda en azından çarkı terk ettiğimizden beri orada

neler olduğuyula ilgili elimden geldiğince fazla bilgi toplamam gerekiyordu. Ve bunu yapabilmemin tek yolu David'le ilgili daha fazla şey öğrenmekti.

Cass'ı bulmam çok uzun sürmedi. Kafeteryada, bir masada, kafaları kazınmış üç haydut kılıklı çocuktan birinin yanında oturuyordu. Bu, tek gözü kapalı olan çocuktu. Cass benim geldiğimi görünce dirseğiyle yanındaki çocuğu dürttü. O da başını kaldırarak bana baktı.

"Hey, selam," dedim kendimi tuhaf hissederek. Daha önce hep yanımda Liam olurdu.

"Selam," dedi Cass. Çocuk sesini çıkarmadı.

Yavaşça karşılarındaki sandalyeye oturdum. "David'den bir haber var mı?" diye sordum.

"Belki." Duraksadı. "Liam nerede?"

Ben de duraksadım. Yalan söylemek üzereydim ki nasıl olsa yarı yolda kalan babasını kurtarmaya gitti. "Buradan ayrıldı. Dr. Barrett'la birlikte, Lerato Üssü bombalandıktan sonra buraya gelmeye çalışırken yarı yolda kalan babasını kurtarmaya gitti."

Cass düşünceli bir şekilde başını salladı. "Umarım başarır."

Cass'ın yanındaki çocuk aniden elini uzatarak beni şaşırttı. "İsmim Alun," dedi.

Elini sıktım. Utangaç bir tavırla gülümsedi. Yüzünde beliren beklenmedik gülümseme, iri ve tehditkâr havasını silerek şapşal ve sevimli görünmesine neden olmuştu. "Sana kaba davrandıysam özür dilerim. Cass bana Liam ortalıktayken fazla konuşmamam gerektiğini söylemişti. Liam'ı kızdırmamak için. Oldukça nam salmış biri."

Kahkaha atmak istedim. Eğer Liam'ı benim tanıdığım gibi tanısalardı, korkulacak bir şey olmadığını bilirlerdi. Elbette yandaşlar söz konusu olduğunda Liam korkutucu bir savaşçıydı. Bir katildi. "Sorun değil," dedim Alun'a başımı sallayarak. "Siz yandaşların da nam saldığınızı söyleyebilirim."

"Eski yandaşlar," diye düzeltti Cass. Elini kısa saçlarının arasında gezdirdi. Kollarının iç kısmında daha başka eski yara izleri olduğunu

gördüm. Bunlar eskiden kalma ve yatay bir şekilde uzanan yara izleriydi ve Cass tarafından yapılmış gibi görünüyordular. "Bu geceki buluşma planımızda bir değişiklik yok," diye devam etti. "Fakat akşam yemeğinden sonra. Yalnızca birkaçımız. David ve bilimin-sanlarının Alfa Adası'yla ilgili planları hakkında konuşmak için."

"Şimdi söylesen olmaz mı?"

Karolu duvarları işaret etti. "Destiny Merkezi'nde dersimi aldım. Birileri dinliyor veya izliyor olabilir."

Baktığı yere doğru baktım. Yalnızca her zamanki karolu duvarları görüyordum. Fakat haklı olduğuna emindim. Nerede olursak olalım her zaman bir çeşit gözlem altındaymışız gibi hissediyordum. Burada da farklı bir şey beklememeliydim.

Başımı salladım. "Tamam. Söyleyebileceğin kadarını söyle öyleyse."

Cass öne doğru eğildi ve bana da aynı şeyi yapmam için işaret etti. "Bu gece saat ikiyi çeyrek geçe gelip seni alacağım," diye güçlükle duyulan bir ses tonuyla kulağıma fısıldadı. "Gizlice haberleşme merkezlerinden birine gireceğiz ve diğerleriyle buluşacağız."

"Gizlice girmek mi?" dedim. "Ciddi misin?" Cass beni susturdu.

Sesimi alçalttım. "Büyük olasılıkla yakalanırsınız," diye fısıldadım. "Bizim casus olduğumuzu düşünerek bizi bir yere kapatırlar! Nöbetçiler fazlasıyla paronayak, bunu fark etmediniz mi?"

"Bir yerlere girmek ve bir şeyler çalmak konusunda oldukça iyiyimdir," dedi Cass. Bu becerileriyle gurur duyuyormuş gibi konuşmuyordu fakat kendini suçlu hisseder bir hali de yoktu. Soğukkanlı görünüyordu. "Saat ikiyi çeyrek geçe hazır ol, tamam mı? Tabii eğer ilgileniyorsan."

Alun'a baktım. Cesaretlendiren bir tavırla bana bakıyordu.

"Burada kendimi tehlikeye atıyorum," dedim Cass'e. "Bu bir tuzak olabilir."

Cass iç çekti. "Bak, biz yandaşların çoğu BKİ'nin bize verdiği ilaçlardan dolayı o şekilde davranıyorduk. İlaçlar sizi aynı şekilde etkilemediği için siz şanslıydınız. Fakat şu anda çılgın veya vahşi gibi görünüyor muyuz?"

“Burada herhangi bir kontrol odasına girmek kulağa oldukça çılgınca ya da en azından tehlikeli geliyor.”

“Biz de sizin istediğiniz şeyi istiyoruz,” diye ekledi Alun yumuşak ve neredeyse hüzünlü denebilecek bir sesle. Sağlam olan gözüyle beni süzdü. “Arkadaşlarımızı ormandan ve arşivden kurtarmayı... David’in, tüm adada biliminsanlarının iletişim kurabildiği tek kişi olduğunu düşünüyoruz.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

“Yalnızca öyle duyduk,” diye cevap verdi şifreli konuşarak. “Nedenini ve tam olarak nasıl olduğunu bilmiyoruz.”

Cass eğilerek fısıldadı: “Bu gece iletişim kurdukları sistemi çalıştırmak için uğraşacağız. David’le konuşmaya çalışacağız.”

“Nöbetçileri nasıl atlatacağız? İletişim merkezinin sürekli izleniyor olduğunu tahmin ediyorum.”

“Ben icabına bakacağım.”

“Ya yakalanırsak? İyi bir bahane bulmamız gerekecek.”

Cass başını salladı. “Ben dikkatlerini dağıtmak için bir şey bulur sonra da suçu üzerime alırım. Böylece siz de kaçabilirsiniz.”

Ona ve sonra da Alun’a baktım. “Pekâlâ,” diye iç geçirdim. “Geleceğim.”

Cass gülümsedi. “Geleceğini biliyordum.”

Alun arkamızdaki yemekhaneyi işaret etti. “Yiyecek bir şeyler ister misiniz?”

“Ben aç değilim,” dedim. Liam’ı düşündükçe midem altüst oluyordu.

“Yemek porsiyonları azaltılmadan önce bir şeyler yesen iyi olur,” dedi Cass. “Yakında böyle bir şey yapacaklarını duydum.” Ayağa kalktı. Alun da kalan suyunu başına dikerek bitirdikten sonra ayağa kalktı.

“Bu gece görüşürüz,” dedi Cass. Sonra duraklayarak ekledi: “Fakat planımızdan birine bahsedecek olursan, bunu öğreniriz. Ve plan yatar.”

“Bu plandan bahsedecek kimsem yok,” diye mırıldandım dürüstçe.

Cass ve Alun’un uzaklaşmalarını izledim. Şu an, Liam’ı her zamankinden çok özliyordum. Ve Gadya’yı, Rika’yı, David’i, Markus’u ve diğer herkesi de... Hatta Meira’yı bile özliyordum. Elbette annemi de... Dr. Barrett’in söylediklerine rağmen hâlâ annemin iyi olup olmadığını bilmiyordum. *Acaba ne zaman burada olacaktı?* Destiny Merkezi’nde tam yeniden yaşadığımı hissetmeye ve özgür olmaya alışmaya başlamışken, bu duygunun henüz keyfini çıkaramadan elimden alındığını hissediyordum.

Kafeteryalardan birine yürüyüp o günkü su hakkımı aldım. Suyumu birkaç yudumda bitirdim. Cass’in David’le iletişim kura-
bileceğimiz konusunda haklı çıkmasını umut ediyordum. Zihnimde ona soracağım milyonlarca soru vardı.

İlk önce iyi olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Sonra da algılayıcıdan nasıl kaçabildiğini sormak istiyordum. Ve üçüncü olarak ise Güney Arki’ndaki bilimsani ve nöbetçilerle nasıl iletişim kurduğunu merak ediyordum. Birlikte ne kadar fazla sırrı açığa çıkarırsak, çarka döndüğümüzde o kadar başarılı olabileceğimizi düşünüyordum.

Kafeteryadan çıkarken Emma’ya ya da başka herhangi birine bakındım fakat etrafta tanıdık kimse yoktu. O nedenle günün geri kalanını nöbetçiler tarafından durdurulmadan merkezi elimden geldiğince keşfetmeye çalışarak geçirmeye karar verdim. Kendime güveniyormuş gibi görünmeye çalışarak koridorlarda gezindim. Bu çorak yerde yeşeren bir şey görebilme arzusuyla yeraltı serasını bulmaya çalışıyordum.

Koridorların sonu yok gibiydi. Her biri de çıplak floresan ampulleriyle aydınlatılmıştı. Arada sırada görev başındaki nöbetçiler, merkezin diğer sakinleri ve Destiny Merkezi’nden gelen sığınmacılardan bazıları yanımdan geçiyorlardı.

Arada bir gençlerin oluşturduğu grupları da görüyordum. Bunlar eskiden kasabalı olan çocuklardı fakat içlerinde tanıdığım biri

yoktu. Bir an bazılarına katılmak istedim. Çoğu arkadaş canlısı gibi görünüyordu. Fakat şu anda hiç vakit kaybetmek istemiyordum.

Yürümeye devam ettim ve küçük birkaç basamaktan aşağı indim.

Alçak tavanlı, iki tarafı kavisli, dar bir tünele geldim. Burada daha az insan vardı ve etrafı gürültülü bir uğultu sarmıştı. İlerledikçe ses artıyordu. Sonunda AK-47 tüfekli nöbetçilerin koruduğu bir grup büyük, çelik kapının olduğu bir yere geldim.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu nöbetçilerden biri, ben çaktırmadan yanından geçmeye çalışırken.

“Yürüyüşe çıktım,” dedim.

“Buraya inmeniz yasak.”

“Neden?” Çelik kapılara baktım. “Kapıların arkasında ne var?”

“Jeneratörler ve bataryalar,” dedi nöbetçi, kelimelerini dikkatle seçerek.

“Güney Arkı’nın kullandığı yakıt nereden geliyor?” diye sordum. Bir an bu merkezi ayakta tutmak için fazlasıyla enerji gerekeceğini fark etmiştim.

“Herkes sık sık bu soruyu soruyor,” dedi nöbetçi. “Yenilenebilir kaynaklar kullanılıyor. Güneş enerjisi, türbinler ve su gibi. Buraya yakın bir yerde rüzgâr değirmenlerimiz ve kıydan uzak yerlere kurulmuş sualtı türbinlerimiz var. Jeneratörlerimiz bu kaynaklardan elde edilen enerjiyi elektriğe dönüştürüyorlar.”

Başımı salladım.

“Şimdi geldiğiniz yere dönün.” Kaba bir tavırla merdivenleri işaret etti. “Haydi, gidin.”

Tünelin devamını görmek istiyordum. Daha ileriye doğru uzayıp gittiğini görebiliyordum. Ve burada jeneratörlerin sesleri artmıştı. Fakat artık diğer nöbetçiler de beni yakından izliyorlardı ve çok fazla dikkat çekmek istemiyordum.

“Çok teşekkür ederim,” dedim sahte bir kibarlık takınarak ve merdivenlere doğru yürümeye başladım.

Acaba iletişim odaları jeneratörlerin ilerisinde bir yerlerde olabilir miydi? Şimdiye kadar herhangi bir iletişim odasına rastlamamıştım.

Fakat bu gece o odaları bulma şansım olacağını biliyordum. Ve eğer her şey yolunda giderse, yeniden David'le konuşma ve beni rahatsız eden gizemli sorularıma cevap bulma şansım olacaktı.

9 İLETİŞİM

O gece, Destiny Merkezi'nden gelen on iki sığınmacıyla aynı odada, bir ranzada otuyordum. Saat ikiyi çeyrek geçe Cass ve Alun beni almaya gelecekleri için uyku tutmamıştı. Bir süre, odadakilerin o saate kadar uyumayacaklarını düşünerek endişelendim. Dar ranzalarda uyumaya çalışırken durmadan kıpırdanıyor, dönüp duruyorlardı. Bazıları kâbus görerek bağırıyor, uyanıyor ve sonra yeniden uykuya dalmaya çalışıyordu.

Liam'ı düşünmeden edemiyordum. *Nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını merak ediyordum. Babasını kurtarmaya yaklaşmış mıydı? Onun da beni düşündüğünü umut ediyordum.*

Acaba burada olsa bana ne yapmamı önerirdi? Belki de Cass'i dinleyerek çok büyük bir hata yapıyordum. Bu gece uyuyor gibi yapıp onları atlatma şansım hâlâ vardı. Fakat David'e neler olduğunu öğrenme isteğim korkumdan daha ağır basıyordu.

Vakit geçirmek ve bana yol gösterecek bir şeyler bulabilmek için *Sisifos Söyleni* kitabının sayfalarını karıştırmaya başladım. Elimdeki kopya eskiydi ve bazı sayfaları eksikti. Sayfalara göz atarken bir satır dikkatimi çekti: "Çaba gerektirmeyen arzu yok gibidir." Çarkta yaşadıklarımın sonra, bu sözlerin doğru olduğunu biliyordum.

Okumaya devam edecektim fakat floresan ışıklar yalnızca on bire kadar yanmış ve sonra aniden kesilmişti. Neredeyse zifiri karanlıkta

kalmıştım. Yalnızca kapının üzerindeki kırmızı çıkış lambası biraz ışık veriyordu. Bunun bir çeşit güç tasarrufu olduğunu tahmin ediyordum. Kapıya yakın olan duvardaki saatin kollarını bile güçlkle görebiliyordum, o nedenle kitabımı kapayıp bir kenara koydum.

Sonunda odadaki herkes tek tek uykuya daldı. Derin nefes alışlarını ve horultularını duyabiliyordum. Ranzanın üzerinde, ince, gri bir battaniyenin altında öylece yatıyordum. Kıyafetlerim üzerimde, botlarım ayaklarımdaydı.

İki çeyrek yaklaştıkça daha da gergin hissetmeye başlamıştım. Saate bakıp duruyordum. Beni uyanık tutan tek şeyin adrenalin seviyem olduğunu hissediyordum. *Cass'in beni almaya gelip gelmeyeceğinden bile emin değildim.* Belki de beni davet ettiği için pişman olmuştu.

Fakat saat tam ikiyi çeyrek geçe kapı hafifçe vuruldu. Üzerimdeki battaniyeyi attım ve elimden geldiğince sessizce yatakta yavaş yavaş doğruldum. Dikkatli bir şekilde ayaklarımı yere indirdim.

Kapı yeniden vuruldu. O kadar hafifçe vuruluyordu ki eğer bekliyor olmasaydım sesi duymayabilirdim. Ayağa kalkarak mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapıya doğru yürüdüm. Kapının kulpunu tutup indirdim ve kapıyı açtım.

Koridora doğru baktım. Koridor yalnızca birbirinden beş metre kadar aralıklarla yerleştirilmiş kırmızı acil durum lambalarıyla aydınlanıyordu. Karanlık gölgelerin içinden Cass'in hayalet gibi görünen yüzü belirdi. "Hazır mısın, Alenna?" diye fısıldadı.

Cass'in arkasına bakınca aralarında Alun ve Emma'nın da olduğu sekiz kişilik bir grup gördüm. Bu kadar kalabalık olacaklarını düşünmemiştim.

Güçlkle yutkunarak başımı salladım.

"Haydi, öyleyse," diye fısıldadı Cass. Ayaklarıma baktı. "Fakat önce botlarını çıkar yoksa çok ses yaparsın."

Hepsinin çıplak ayaklı olduğunu fark edince Cass'in söylediğini yaparak botlarımı çıkardım. Sonra kapıyı biraz daha aralayarak dışarıya çıktım.

Koridora çıktığımda parlak ışıklar ve insanlar olmadan merkezin şimdi çok daha soğuk göründüğünü fark ettim. Çoraplarım ayağımda olmasına karşın yerdeki buz gibi taşların soğuşunu hissedebiliyordum.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapadım. "Sen yolu göster," dedim Cass'e, loş koridorda etrafa bakınarak.

"Selam," diye fısıldadı Emma yanıma gelerek. "Ortam senin için yeterince korkunç mu?"

Hafifçe gülümsedim. "Çarkta geçirdiğim gecelerden iyidir," diye fısıldadım. "Yakalanmayacağımıza emin misiniz?"

"Endişelenme," dedi Alun beni duyarak. "Cass ne yaptığını biliyor."

"Umarım öyledir," diye cevap verdim. "Yoksa hepimizi bir yere kapatacaklar." Güney Arkı'nda kilitli iletişim odalarına girmenin cezasının ne olabileceğini hayal bile edemiyordum. Biraz ağır bir ceza olacağını tahmin ediyordum. Dr. Barrett, bir isyancı merkezini yönetmenin yanı sıra maksimum güvenlik önlemleri olan bir hapis-hane yönetmekten de hoşlanacak birine benziyordu.

Koridorda hızlı hızlı ilerlemeye başladık. Lambalar her şeyi kırmızıya boyuyordu.

"Eğer herhangi bir nöbetçiye rastlarsak konuşma işini bana bırakın," dedi Cass hepimize, "ama umarım rastlamayız. Yalnızca acele etmemiz gerek."

Yürümeye devam ettik. Bir köşeyi dönerek başka bir koridora geldik. Çıkan en ufak ses bile sessizlik içinde yankılanıyordu; kıyafetlerimizin hışırtısı, ayaklarımızın taşlara dokunuşu ve hatta nefes alış verişlerimiz bile...

"Şuna bak," diye fısıldadı Emma yürürken, elindeki küçük, beyaz şeyi göstererek. Bu, loş ışıktaki görebildiğim kadarıyla bir çeşit uzaktan kumandaya benziyordu.

"O nedir?"

"İletişim odasının anahtarı. Cass bugün bir nöbetçiden aldı. Görünüşe göre kaybolduğunu hâlâ fark etmemiş."

Cass bir elini kaldırdı. Herkes bir anda durdu. Neredeyse Alun'a çarpacaktım fakat tam zamanında durmayı başardım.

"Ne var?" diye tısladı biri Cass'e bakarak.

"Şişşt," dedi Cass. "Dinleyin."

Dikkatlice dinledim fakat bir şey duyamadım. Yalnızca gecenin sessizliğini duyabiliyordum. "Sanırım bir sorun yok," dedim sonunda.

"Yalnızca dikkatli olmaya çalışıyorum," diye cevap verdi Cass. Deminkinden daha da temkinli bir şekilde yeniden yürümeye başladık.

Birkaç dakika sonra gideceğimiz yere varmıştık. Burası merkezin henüz görmediğim bir bölümü, yeraltına inşa edilmiş yeni bir kanadıydı. Karolar kırmızı ışıktaki parıldıyordu. Kalın, metal bir kapının önünde toplandık. Siyaha boyanmıştı ve bir banka kasasını andırıyordu.

"Burada antenlerin altındayız," diye açıkladı Emma. "Burası iletişim kanadı."

"Kimse geceleri bu bölgeyi korumuyor mu yani?" diye şaşkın bir şekilde sordum. "Koruyor olmaları gerek fakat nöbetçiler arada gizli sigara molalarına çıkıyor. Dr. Barrett bundan habersiz fakat bu buradaki tüm sığınmacılar tarafından bilinir. İyice soruşturduk. Fakat hızlı hareket etmeliyiz. Nöbetçiler on dakika sonra dönecekler."

"On dakika mı?" Şaşırmıştım. "Bu kadar vaktimiz mi var?" Emma başını salladı.

"Muhtemelen daha da az. Cass'in sana bundan söz ettiğini sanıyordum."

"Bu iş çabucak yapılacak bir iş," diye mırıldandı Cass. "Uzun zamana ihtiyacımız yok. Emma, kapıyı aç."

Emma kumandanın düğmesine basınca siyah kapının kilidi otomatik olarak açıldı ve kapı açılınca arkasından karanlık görüldü. Kapı neredeyse yarım metre kalmılığındaydı. Aralıktan hızla içeriye süzüldük. Kapı ruhsuz bir tıkırtıyla arkamızdan kapandı.

Birçok bilgisayar ekranının önünden geçerek teknoloji deryasının kalbine doğru ilerledik. Baktığım her yerde bilgisayarlar, kablolar ve parlak plazma ekranlarda akıp duran renkli bilgiler vardı. Cass'in

hemen arkasından giderek Emma'nın ve diğerlerinin yanından geçtim. Eğer yalnızca on dakikamız varsa bu vakti iyi değerlendirmeliydim.

Cass bir bilgisayarın yanındaki dokunmatik ekrana hızlı bir şekilde bazı sayılar girmeye başladı. Benim baktığımı görünce, "Onunla bağlantı kurmak için kullandıkları kodu ezberledim. Destiny Merkezi'nde sayıları girerlerken seyretmiştim," dedi.

Emma arkamdaydı. "Bu kod uydu yoluyla bir sinyal yollayacak ve bu sinyalin doğrudan David'e ulaşacağını umuyorum."

"Kafam karıştı. Bu sinyali hangi aletten alacak?" diye sordum. "Bir bilgisayarı yok ki."

Cass ve Emma birbirlerine baktılar. Sonunda Cass yeniden ekrana bakarak konuşmaya başladı: "Belki de çarka geldiğinde üzerinde kibritten daha fazla şey vardı. Emin değilim."

Şaşkınlıktan donup kalmıştım.

"Bekle bir dakika... Bunu nereden bilebiliyorsun?" Çarka gittiğimiz ilk gün David bana gizli kibritlerini gösterirken tamamen yalnızdık. Kimse bizi izlemiyordu. Ve bu konudan kesinlikle kimseye bahsetmemiştim."

"Belki de hepimizin David'le bağlantı kurmak için kendimize ait nedenleri vardır," dedi Cass.

O zaman anladım ki Cass ve diğerleri David'i bir şekilde tanıyor olmalıydılar. Belki New Providence'taki direniş hücresinden tanışıyorlardı. Belki de tamamen farklı bir yerden. Bundan biraz şüphelenmiştim. Bana bunu daha önce söylememiş olmaları beni şaşırtmıştı o kadar.

Tam olarak neler olduğunu sormak üzereydim ki bilgisayardan yüksek bir bip sesi gelmeye başladı.

"Kapat şunu!" diye tısladı çocuklardan bir tanesi.

"Uğraşıyorum!" diye cevap verdi Cass tuşlara daha da hızlı basarken. Bipleme sesi durdu. Hiç hareket etmeden orada öylece kalakalmıştık.

"Sizce biri duymuş mudur?" diye fısıldadı Emma. Cass dışında herkes sessizdi. O ise yeniden sayılara basmaya başlamıştı.

“Kapı kapalı ve bu oda ses geçirmez,” diye açıkladı. Tam o sırada bize en yakın ekranda bir şeyler belirdi.

“Bakın,” dedim.

Cass başını salladı. “Bağlandık.”

Ekrana baktım. Sanki uydu sinyali zayıfmış gibi siyah-beyaz görüntü biraz bozuktu. Fakat baktığım şeyin ne olduğunu anlayabileceğim kadar iyiydi.

Bu David’in yüzüydü.

Yerde yan dönmüş, el örgüsü bir battaniyenin altında kıvrılmış yatıyordu. Bir an kesin öldüğünü ve onun cesedine bakıyor olduğumuzu düşündüm. Bir deri bir kemik kalan yüzü kesikler ve morluklar içinde perişan görünüyordu. Fakat sonra göğsünün inip kalktığını gördüm. Uyuyordu.

“David?” dedi Cass, bilgisayarın önündeki bir mikrofona konuşarak.

“Benim, Alenna!” diye ekledim, kimsenin beni durdurmasına fırsat vermeden. “Beni duyabiliyor musun? Liam ve ben çarktan ayrıldık!”

Kıpırdadığını gördüm. David kahverengi badem gözlerini açtı ve uykulu bir halde kameranın lensine baktı.

Diğerleri bilgisayarın başına toplanırken, “David,” dedim bir kez daha. Onların sesleri de araya karışıyordu.

“Alenna?” dedi David, sersemlemiş bir şekilde. Sesi bozuk ve cızırtılı gelmişti. Kamerayı alarak yüzüne yakınlaştırdı.

Şu an birbirimizle nasıl konuştuğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. David gülümsedi. Sanki ekrandan doğrudan bana bakıyor gibiydi. “Başardın,” dedi. “Başaracağını biliyordum.” Duraksadı. “Ben o kadar şanslı değildim.”

“Biz de buradayız,” diye ekledi Cass.

David başını salladı. “Biliyorum, seni duyabiliyorum.”

"Birisi bana neler olduğunu anlatsın," dedim gergin bir şekilde. "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz? Ve David, algılayıcıdan kaçmayı nasıl başardın? Şu anda olan hiçbir şeyi anlamıyorum."

"Alenna, bunun için zamanımız..." diye söze başladı Cass.

"Hayır, bunu bilmem gerek. Bu önemli bir konu."

"Algılayıcının beni düşürmesini sağladım," dedi David yorgun bir sesle. Sesi çok zor duyuluyordu. "Göldeki algılayıcıyı düşürdükten sonra, alt kısmında, BKİ logosunun altına gizlenmiş bir pil kapağı gördüğümü hatırladım. Şeklinin, New Providence'taki direniş hücremde gördüğüm birkaç şemayla aynı olduğunu fark ettim. Algılayıcı beni yakaladığında, kollarından yukarı tırmandım ve pilini yakaladım. Alçaldığı sırada pili çıkarmayı başardım ve algılayıcı boruların üzerine düştü."

Şaşkın ve sessiz bir şekilde anlattıklarını dinledim. *Bu mümkün olabilir miydi? David doğruyu mu söylüyordu?*

"Başımı vurdum ve bayıldım," diye devam etti. "Uyandığımda, başka bir algılayıcı beni bulmadan önce saklandım. Ve sonra şehirden çıkmanın başka bir yolunu buldum. Kıyıdan, gölün etrafından ormana dönen bir yol. Tesadüfen bariyerin altından geçen, daha önce fark etmediğimiz bir tünel buldum. O zamandan beri kaçıyorum." Duraksadı. "Cass muhtemelen söylemiştir fakat onu direniş hücrelerinden tanıyorum."

"Hayır söylemedi," dedim Cass'e bakarak. "Fakat o kadarını tahmin etmiştim."

"David, fazla zamanımız yok," dedi Cass. "Biliminsanlarıyla nasıl iletişim kuruyordun? Çarkta bir çeşit iletişim aracı mı buldun?"

"Her algılayıcının önündeki bir bölmeye takılmış kamera, mikrofön ve hoparlör olduğunu keşfettim. Beni düşüren ve boruların üzerine çakılan algılayıcıdakileri söktüm. Ve imdat sinyalleri göndermeye çalıştım. BKİ'nin bu sinyalleri tespit edeceğini biliyordum tabii. Fakat bazı isyancıların da sinyalleri yakalıyor ve takip ediyor olacaklarını umuyordum. Ve haklı çıktım." Soluklanmak için duraksadı. "Destiny Merkezi'ndeki biliminsanları sinyali yakalayarak

benden gelen sinyalleri BKİ'nin izini süremeyeceği başka bir frekansa yönlendirdiler. Onlarla iletişimim böyle başladı. Ve işte şimdi sizinle konuşabiliyorum. Siz beni görebiliyorsunuz fakat ben sizi yalnızca duyabiliyorum."

"İnanılmaz," diye mırıldandı Alun gözündeki bandı düzeltirken.

"Alenna, diğerlerine ne oldu?" diye sordu David. "Bizimle gri bölgeye gelenlerden söz ediyorum."

"Rika ve Markus'u da algılayıcılar götürdü. James'i ve Keşiş'in yandaşını da. Şimdi numune arşivindeler. Gadya da, tabii eğer hâlâ yaşıyorsa, orada mahsur kalmıştı."

Cass araya girdi: "Şu anda çarkta neler oluyor? Bize koordinatlarını söyle ki oraya geldiğimizde seni bulabilelim."

"Tek bir noktada kalamıyorum. Algılayıcılar ve yandaşlar yüzünden durmadan yer değiştiriyorum." Görüntü sarsılarak karardı.

Çocuklardan biri düzeltmek için ekrana yaklaştı. Diğerleri ise disk sürücülerinden alelacele bilgileri almaya ve çaldıkları portatif okuyuculara aktarmaya çalışıyordu.

"Hiç gerçek bir yandaş oldun mu?" diye fısıldadım Cass'e. "BKİ'deyken direniş hücresindeysen, bu seni de bir isyancı yapmıyor mu?" Tüm bu farklı topluluklar ve sırlar kendimi sürekli değişen koşulların içinde hissetmeme neden oluyordu.

"Hem isyancı hem de yandaş oldum," dedi.

David'in görüntüsü yeniden belirince tekrar ekrana döndük. "Tahminen neredesin?" diye sordum David'e. "Hangi bölgede?"

"Bilmiyorum. Güneşe bakılırsa, sanırım mor bölgeye geldim. Fakat mühendisler son iki haftadır nerelerde olduğumun bilgisini tutuyorlar. Eğer yapabiliyorsanız, bilgisayarlardan bulun."

"Bulacağız," dedi Cass. "Sisteme girdik bile. Senden çarkta neler olduğunun bilgilerini istiyorlar, değil mi?"

David başıyla onayladı. "Gözlem yapıyor ve onlara coğrafi koordinatlar yolluyorum. Böylece geldiklerinde incekleri güvenli bölgeleri belirliyorlar."

Arkamızdaki çocuklardan biri, "Yalnızca üç dakikamız kaldı," dedi.

"Bilgilerini alacak ve nerede olduğunu bulacağız," dedim. "Sadece aynı bölgede kalmaya çalış, yeter."

Görüntü yeniden titreyerek ekrandan silindi. David'le bağlantıyı tamamen kaybedeceğimizden korkuyordum.

"David, sinyal kopuyor," dedim.

"Alenna, Dr. Barrett ve biliminsanlarının herkese söylediklerinin tam olarak doğru olduğunu sanmıyorum," dedi. Sesi ani bir cızırtıyla çatallaştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Numune arşivindeki çocukları serbest bırakmayı planladıklarını sanmıyorum. En azından çok uzun bir süre için."

"Neden?" diye aceleyle sordu Cass.

"Çocukların orada güvende olduklarını ve kendilerine sorun çıkarmayacaklarını düşünüyorlar. Uzun bir süre onlarla uğraşmaları gerekmeyeceğini düşünüyorlar. Sadece kendilerine yardım etmemiz için bize önce onları kurtaracaklarını söylüyorlar. En azından ben böyle düşünüyorum."

Dr. Barrett ve diğerlerinin bize başka ne yalanlar söylemiş olabileceklerini düşünüyordum. "David, Liam babası Octavio'yu bulmaya gitti. Buradan kilometrelerce uzakta bir hidrofilde mahsur kalmışlar. Bundan söz eden bir biliminsanı oldu mu?"

"Hayır. En azından benim yanımda olmadı. Beni yalnızca kendilerine bilgi vermem için kullanıyorlar."

"İki dakika," diye uyardı arkamızdaki çocuk. "Birazdan çıkmamız gerek."

Cass ekrandan gözlerini ayırarak Emma, Alun ve diğer çocuklara doğru baktı. "Bulabildiğiniz tüm bilgiyi kaydedin," dedi. "Ve buradan çıkıp gidelim." Yeniden David'e döndü. "Seninle yeniden iletişime geçmeye çalışacağız. Fakat bir dahaki görüşmemiz çarkta olabilir."

"Umarım öyle olur."

“Doksan saniye!” dedi çocuklardan biri paniğe kapılmış gibi.

Ellerimi ekrana dayadım. David’in siyah beyaz görüntüsü titredi. “David, seni kurtarmaya geliyoruz,” dedim. “Dayan, tamam mı?”

Yorgun bir ifadeyle gülümsedi. “Bir an önce gelin, Alenna.” Kameraya çabucak elini salladı ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Ve ekran bir anda parlayıp sonra karardı. David gitmişti ve neredeyse hiç zamanımız kalmamıştı.

“Haydi, gidelim!” diye fısıldadım.

Siyah kayar kapıya ulaşmak için koşmaya başladık. Alun’un elinde Emma’nın uzaktan kumandası vardı. Geniş parmaklarıyla düğmelere basmaya başlamıştı bile. Fakat kapı hiç kıpırdamıyordu.

“Haydi ama!” dedi Cass.

Alun, düğmeye daha sert vurarak, “İşe yaramıyor!” diye cevap verdi. “Belki de sadece dışarıdan açmaya yarıyordur!”

Kapıya ulaşınca önünde durduk. Kapının üzerinde bir kulp veya sürgü yoktu. Yalnızca elektronik bir anahtar yeri vardı. Ve bizim anahtarımız yoktu. Burada kapalı kalmıştık.

“Yakalanacağız!” dedi diğer çocuk. “Nöbetçinin geri dönmesine altmış saniye kaldı!”

Birden bir şey gözüme takıldı: Kapının yanında kırmızı bir acil durum düğmesi vardı. İleriye atılarak avcumla düğmeye hızla vurdum.

Kapı anında tıslayarak açıldı. Fakat aynı zamanda yüksek sesli bir alarm çalmaya başladı. Bizi kurtardım mı yoksa başımızı belaya mı soktum bilemiyordum.

“Koşun!” diye bağırdım kapıdan dışarıya atılarak.

Koridora çıktık. Alun dönerek uzaktan kumandadaki düğmeye bastı ve kapı arkamızdan kapandı. Fakat alarm çalmaya devam ediyordu. Ses Destiny Merkezi’ndeki alarmların sesinden daha yüksekti. Koridoru aydınlatan kırmızı ışıklar da yanıp sönmeye başlamıştı. Herkesin hareketi, sanki elektronik flaşa yakalanmışız gibi kesik kesik ve tuhaf görünüyordu. Yakındaki nöbetçilerin ayak sesleri yaklaşıyordu.

Koridorda elimizden geldiğince hızlı koşuyorduk. Uzaklaştıkça, bir kapının, sonra bir diğerinin açıldığını gördüm. Şaşkın ve korkmuş insanlar görüldü. Bir an donup kaldıysam da, bu insanların nöbetçiler değil diğer sığınmacılar olduğunu anladım. Bazı sığınmacılara bu kanattan odalar verilmiş olmalıydı. Alarının sesiyle artık tüm merkezdekiler uyanmaya başlamıştı.

Cass'ın elinin kolumu kavradığını hissettim. "İyi işti," diye fısıldadı. "Sanırım güvendedeyiz." Yeniden yürümeye başladık.

Etrafımız gittikçe çoğalan, bağırان ve sorular soran sığınmacılarla dolmuştu. Nöbetçiler de artık dönmüşler, silahlarını indirmişler, neler olduğunu anlamaya ve düzeni sağlamaya çalışıyorlardı. Fakat kalabalık önlerini kesiyordu. Biz de kasıtlı olarak kalabalığın arasına karışarak yeni uyanmış gibi yaptık. Alarının sesi kesildi.

Aniden şüphelenerek, "Bizi gizli kameradan görmeyecekler mi?" diye sordum Cass'e. Bizi yakalarlarsa, çarka dönmemize izin vermeyeceklerinden korkuyordum. *Ve o zaman Liam'ı bir daha görmeyecektim.* Hiçbir şeyin bunu tehlikeye atmasına izin veremezdim.

Cass gülümsedi. Gözleri yanıp sönen kırmızı ışıktaki parlıyordu. "Tüm merkezin gizli kamera kayıtları o iletişim odasında kaydoluyor." Avcunu açarak bana taşınabilir küçük bir disk gösterdi. "Sanırım o kayıtlar da kayboldu..."

Küçük grubumuz dağılmaya başladığında, "Hey, siz oradakiler!" diye seslendi nöbetçilerden biri. "Siz!" Cass diski yeniden cebine sokarken, disk elinden sihirli bir şekilde aniden kaybolmuştu. O diski alacak zamanı nereden bulduğunu hâlâ biliyordum.

"Evet?" diye sordum nöbetçiye, olabildiğince masum görünmeye çalışarak.

"Odalarınıza!" Nöbetçi etrafına bakındıktan sonra bir kez daha yüksek sesle bağırdı: "Herkes odasına! Yanlış alarm!"

Rahat bir nefes alarak Cass'le birlikte aynı yöne doğru yürümeye başladık. Yalnızca ikimiz aynı yöne doğru gidiyorduk, diğerleri dağılmışlardı.

“Demek David’in direniş hücresindeydin, öyle mi?” diye sordum alçak sesle. “Bana her şeyi anlat.”

“Onun hücresinde değildim. Teknik olarak değil yani. Ben New Providence’tan değilim. Dayton, Ohio’danım.” Duraksadı. “Yani Başkan Harka ve BKİ her şeyi mahvetmeden önce Dayton denen yerden söz ediyorum. Fakat bazen farklı hücreler birlikte çalışırlardı. David’le bir buçuk sene önce şifreli bir internet bağlantısı sayesinde tanıştım. Ülkenin farklı yerlerine dağılmış bir grup hücre, HKPT testinin nasıl işlediğini anlamaya çalışıyorlardı. Beni gizli yerlere nasıl gireceğim ve yakalanmadan nasıl bir şeyler yürütebileceğim konusunda eğitmişlerdi. Ayrıca bana ve David’e bazı BKİ teknolojilerini nasıl çökerteceğimizi öğretmişlerdi.”

“O halde David’le hiç yüz yüze karşılaşmadın? BKİ’de veya çarkta yani?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, sadece internette. Fakat ona kendi aile bireylerimden daha çok güvenirim. Sen ve David çarka geldiğinizde ben çoktan numune arşivinde dondurulmuştum. David büyük olasılıkla benim orada olduğumu bilmiyordu. Yani bir sene önce HKPT’de başarısız olduğumu biliyordu. Fakat bir algılayıcı tarafından götürüldüğümü bilemezdi.”

Yürümeye devam ettik. “New Providence’ta yaşarken ben bu direniş hücrelerini neden hiç duymadım?” diye sordum.

Cas gözlerini kısarak bana baktı. “Bilseydin, gerçekten katılır mıydın? HKPT’de başarısız olmadan önce yani?”

Bir an düşündükten sonra, “Hayır, herhalde katılmazdım. Fakat o zamanlar BKİ’de gerçekte neler olduğunu bilmiyordum.”

“Eğer büyük ağabeyim Vincent HKPT’de başarısız olmasaydı, benim de hücrelerden haberim olmazdı. Ailem, BKİ’nin kardeşimin sapkın eğilimleri olduğuna ve ileride potansiyel bir sapık olabileceği yalanına inanmıştı. Onun fotoğraflarını duvarlardan indirdiler ve hiç varolmamış gibi davrandılar. Fakat ben gerçeği biliyordum. O asla yanlış bir şey yapmamıştı. Hiçbir şey. Ailem beni dinlemedi. Diğer akrabalarım da öyle. İşte yetişkinlere olan güvenim o zaman

sarsıldı; ve etrafımdaki her şeyi sorgulamaya başladım. Gerçekten çok bunalmıştım. Öfkeliydim. Sonunda yerel bir hücre benimle bağlantıya geçti." Omuz silktili. "Çok fazla bir şey başardığımız yoktu. Sonuçta çarka gönderildik."

"Ne şekilde olursa olsun, BKİ'ye direnç göstermenin bir anlamı vardır," dedim. "Ve dışarıda başka direniş hüceleri olduğundan eminim. Belki henüz kimsenin haberdar olmadığı hücreler vardır."

Bana baktı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Olmak zorunda."

Sonunda odamın kapısına kadar gelmiştik. Oda arkadaşlarım alarm sesinden uyanmış, koridorda geziniyorlardı. Kırmızı ışıklar hâlâ yanıyordu fakat artık kesik kesik yanıp sönmüyorlardı.

"Çarkta ağabeyini bulabildin mi?" diye sordum Cass'e.

"Evet." Duraksadı. "Fakat hayatta değildi. Turuncu bölgede bazı kasabalılar tarafından öldürülmüştü; yandaşlar orayı ele geçirmeden önce." Gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Sanki ruhunda kapanmamış bir yara var gibiydi. "Onun mezarını buldum."

"Üzgünüm."

Gözlerini kaçırıldı. "Ben de."

Bir an tuhaf bir sessizlik oldu ve orada öylece dikildik. Belki de Cass'in yandaşlara katılmasının bir nedeni de buydu. *Ağabeyinin intikamını almak istemişti.*

"Gitsem iyi olacak," dedi Cass sonunda. "Birisi diski üzerimde bulmadan saklamalıyım. Konuşmaya sabah devam ederiz."

"Kesinlikle."

Cass gitmek üzere arkasını döndü. Bir süre koridorda öylece durup uzun tünelde Cass'in uzaklaşmasını izledim. Kırmızı ışık karoların üzerinden yansıyarak garip, hipnotize edici desenler oluşturuyordu.

Sonra odama dönüp ranzama gittim. Kısa süre sonra sabah olacaktı ve bazı planlar yapmamız gerekecekti. Gece, o hain çarkta Liam'la birleşeceğimiz günü özlemle düşünerek uykuya daldım.

10 HAVA GEMİLERİ

Yüzüme vuran parlak floresan ışıklarıyla uyandım. Sanki uykuya dalalı yalnızca birkaç saniye geçmiş gibi gelse de, sabah olmuştu bile. Duvardaki saate baktım. Saat yediydi.

Üzerimdeki battaniyeyi atarak yataktan kalktım ve giyindim. Kendimi yorgun hissediyordum, susamıştım. Saçlarımı düzelttim. Sonra botlarımı giyip cebine kitabımı koyduğum ceketimi aldım. Üzerinde hâlâ insanların uyuduğu ranzaların yanından geçerek dışarı, boş koridora çıktım.

Görünüşe göre dün gece yaptıklarımız yanımıza kâr kalmıştı. Eğer yakalanacak olsaydık çoktan yakalanırdık, diye düşündüm. Payıma düşen suyu ve yiyecekleri almak için koridorda yürümeye başladım. David'le, çarkla ve Cass'le ilgili öğrendiğim her şeyi Liam'a anlatmak için sabırsızlanıyordum. Şimdiye kadar babasını bulmuş olacağını umut ediyordum.

Keşke David'le olduğu gibi Liam'la iletişim kurabilmenin de bir yolu olsaydı. Fakat Dr. Barrett'ın helikopteri ile Octavio'nun hidrofilisi arasında geçen konuşmaların sinyallerini alabilmek büyük olasılıkla imkânsızdı ve sinyaller sıkı bir şekilde korunuyor olmalıydı.

Yemekhaneye yaklaşınca Cass'e bakındım. Ortalıkta görünmüyordu. Yalnızca duvarlara yakın yerlere yerleşmiş nöbetçiler ve yetişkinler vardı.

"Alenna?" diye seslendi arkamdan bir ses. Arkamı dönünce Emma'yı gördüm. Saçlarını topuz yapmıştı.

"Selam," dedim.

"Diğerleri uyuyor. Cass dışında ama o zaten çok az uyur. Birlikte yiyecek bir şeyler alalım mı?"

"Tabii." Yiyeceklerimizi almak için harekete geçtik. "Cass ve diğerleriyle takılmaya nasıl başladın?" diye sordum.

"Yani bir yandaş olduğu için neden ondan nefret etmediğimi mi soruyorsun?"

"Kesinlikle."

Güldü. "Eee, sen de David'le arkadaşsın, değil mi? Ve herkes onun çarkta bir yandaş olduğunu düşünüyordu. Kişilerin kimliği her zaman herkesin düşündüğü kadar açık olmuyor."

"David farklı. O, yandaş olmaya zorlandı ve sadece rol yapıyordu."

Emma bana baktı. "Belki benim arkadaşlarım için de aynı şey geçerlidir. Fakat öyle olmasa da önemli değil. Artık aynı amaç uğruna savaşıyoruz. Çarka gidip yandaşları zihinlerini kontrol eden ilaçların etkilerinden uzaklaştırdığımızda çoğu kendisine gelecektir." Çarkta hasta olan yandaş ve kasabalıları düşündüm. Çarkta bu kişilere Acı Çekenler derdik. BKİ'nin yeni ilaç deneylerinin kötü etkilerinden bu hale geliyorlardı. Ve bu ilaçlar insanların etlerinin yavaş yavaş parçalara ayrılmasına neden oluyordu. Her zaman ölümle sonuçlanırdı. Emma'ya baktım. "Acı Çekenler'e ne olacak? Onlara yardım etmemizin bir yolu var mı?"

"Biliminsanları bir çeşit aşı üzerinde çalışıyorlar," diye cevap verdi Emma. "Cass böyle söyledi." Duraksadı. "Ashında ben kendi kasabamda Acı Çekenler'e hemşirelik yapıyordum. Görevim buydu."

"Bunu bilmiyordum," dedim şaşkın bir şekilde. "Zor olmalı."

"Öyleydi. Bu iş için gönüllü olmuştum. Neyle karşı karşıya olacağımı bilmiyordum." Gözlerini kaçırıldı. "Fakat buna değerdı. Bu konuda fazla konuşmam."

Acı Çekenler konusunda ona daha fazla soru sormak istiyordum fakat konuşmaya istekli görünmüyordu. Nedenini anlıyordum. Bü-

yük olasılıkla hepimizden daha çok ölüm yaşamıştı. Bu nedenle onu zorlamadım. Emma'da bir yumuşaklık ve sevecenlik vardı. Solgun yeşil gözlerindeki nazikliği ve de hüznü görebiliyordum.

Yiyecek ve suyumuzu aldık. Tıpkı gemideki gibi herkese bir tane protein barı ve bir bardak su veriliyordu. Sonra duvara yakın duran metal bir masaya doğru yürüdük. Masaya karşılıklı oturduk ve kimsenin bizi duymaması için alçak sesle konuşmaya başladık.

"Artık Başkan Harka öldüğüne göre, yandaşların hiyerarşik yapılarının sarsılmaya başladığına eminim," diye devam etti Emma, gözlüklerini çıkarıp masaya bırakırken. "Varolma nedenlerini kaybettiler. Liderleri olmaksızın çözülmeye sürükleneceklerdir..."

Bir an yandaşların ahlaksız yaşamlarını düşündüm. Zihnim hasta çocukların, yiyecek için kendilerini satan kızların görüntüleriyle doldu ve burnuma çürümüş et kokusu geldi. "Bu iyi bir şey olmayabilir," dedim.

"Doğru," dedi Emma düşünceli bir şekilde.

Protein barımdan ısırırken çarka döneceğimiz zamanı düşündüm. Bıraktığımızdan daha kötü bir durumla karşılaşmayı kesinlikle istemiyordum.

"Keşke David'e kasabalılar ve yandaşların ilişkilerini, işlerin kötüye mi yoksa iyiye mi gittiğini soracak kadar vaktimiz olsaydı." David için korkuyordum. İç çektim. "Umarmı biz oraya gidene kadar hayatta kalmayı başarır."

"Direniş hücresinin ona zor şartlarda hayatta kalmayı öğrettiği açık. Bence iyi olacak."

Protein barından bir ısırık daha alarak büyük bir yudum su içtim. "Sen de mi direniş hücresindeydin?"

Güldü. "Hayır ben tüm olanlardan habersizdim."

"Evet. Ben de öyle."

"Diğer çocuklar çarkta bundan bahsedinceye kadar böyle bir şeyin varlığından bile habersizdim."

Başımı salladım. "Ben de. Nerelisin? Yani nerede doğdun?"

"Los Angeles?," dedi. Gözleri uzaklara dalmıştı. "Orayı özlüyorum. BKİ'deki hayatı değil tabii ama ailemi. Kumsala gitmeyi. Takılmayı. İyi şeyleri özlüyorum." Duraksadı. Bir an onun hatıralarını kıskanmışım. Hükümetin yetimhanesine gönderilmek yerine, büyürken ailemin yanımda olmasının nasıl bir duygu olabileceğini düşündüm.

"Ben New Providence'ı özlemiyorum," dedim. "Orada benim için nostaljik olabilecek fazla bir şey yok."

Bana baktı. "Biliyorum. Ve baban için üzgünüm. İnsanların Destiny Merkezi'nde baban hakkında konuştuklarını duymuştum."

Başımı salladım. "Sorun değil. Çok uzun zaman geçti. Fakat annem için endişeleniyorum. Buraya doğru yola çıkmıştı ama henüz gelmedi."

O sırada Alun ve kahverengi saçlı bir çocuk daha ellerinde yiyecekleriyle masanın başında belirdiler. Diğer çocuğu daha önce görmemiştim. Sıksalıktan kemikleri görünen, sivri çeneli, kahverengi salaş saçları ortadan ayrılmış bir çocuktü. Dün gece bizimle birlikte değildi. Çarktayken kasabalı mı yoksa yandaş mı olduğu anlaşılmıyordu fakat yandaş olduğunu tahmin ediyordum.

"Selam," dedi Emma.

"Merhaba," dedim.

"Gerçekten bir algılayıcı düşürdün mü?" diye sordu bana, kahverengi saçlı çocuk kendisini tanıtmadan.

"Donan gölde?" Sanki bu soruyu sormak için uzun süredir bekliyormuş gibi kelimeler ağzından hızla dökülmüştü.

"Evet," dedim. "Yani ben ve birkaç kişi daha."

"Gerçekten mi? Yani bu sadece bir hikâye değil, öyle mi?"

Başımı salladım. "Kalabalık olduğumuz için ondan güçlüydük ve onu buzun üzerine düşürdük." David'in algılayıcılarla ve onların pil bölmeleriyle ilgili söylediklerini düşündüm. "Algılayıcılar herkesin düşündüğü gibi yenilmez değiller."

Alun, "Onun bir algılayıcıyı düşürdüğünü sana söylemişim," dedi çocuğa. "Şimdi borcunu öde." Diğer çocuk kendi protein barını Alun'a verdi.

İki çocuk atışarak yanımdan uzaklaşırken ben de şaşkın bir ifadeyle Emma'ya baktım. "Neydi bu şimdi?"

"Senin üzerine iddiaya girmişler," dedi Emma hafifçe gülümseyerek. "Sen ve Liam çarkta yaptıklarınız sayesinde burada efsane gibi bir şey oldunuz."

"Tek yaptığımız hayatta kalmaya çalışmaktı."

"Öyleyse herkesten daha başarılı oldunuz." Duraksadı. "Keşke ben de bir algılayıcı düşürebilseydim. Fakat bir tanesi beni yakalayıp dondurdu. Biliminsanları beni çözdiğünde gözlerimi Destiny Merkezi'nde açtım. Yakalandığımdan beri aylar geçmişti. Korkunçtu; sanki hayatımın büyük bir bölümü çalınmış gibiydi."

"Hatırladığın bir şey var mı?" diye sordum merak içinde. "Donmanın nasıl bir duygu olduğu gibi? Ya da algılayıcı seni aldıktan sonra neler olduğu gibi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yalnızca bedenime sarılan kolların içinde havada uçtuğumu hatırlıyorum. Nefes alamıyordum. Kıpırdayamıyordum. Sonra da ya bayıldım ya da algılayıcı bana bir şey enjekte etti. Her şey birden karardı. Ve sonra ışığı ilk gördüğüm an, Destiny Merkezi'nde medikal laboratuvarımdaydım." Ürperdi. "Biliminsanları, içinde olduğum uçağı düşürmeselerdi bana neler olurdu bilmiyorum."

Yakındaki karoların içine monte edilmiş ekranlar birden açıldı. Aynı anda bir uyarı alarmı çalmaya başladı. Ben ve Emma da dâhil olmak üzere yemek salonundaki herkes birden sustu.

Karanlığın içinden Dr. Barrett'm sıska ve kırışık yüzü belirdi. Bu canlı bir görüntüydü.

"Formalíteler veya incelikler için vakit yok," diye söze başladı Dr. Barrett, doğrudan kameraya bakarak. "Okyanusta her şey beklediğimden daha kötü. BKİ'nin güneyinden gönderilen iki düşman aracına rastladık ve onları bozguna uğrattık." Duraksadı. "Şu an sizinle Lerato Merkezi'nin hidrofilinden konuşuyorum. Octavio Bernal'ı ve mürettebatından kalan kişileri bulup kurtardık. Ve aracına yakıt takviyesi yaptık. Şimdiye kadar adamlarımdan hiçbiri

öldürülmedi. Şimdilik güvendeyiz. Fakat kaynaklarımız azaldı ve yardımınıza ihtiyacımız var. Daha fazla saldırıyı kaldıramayız.” Yorgun gözleri çatık kaşlarının altından bize bakıyordu. “Alfa Adası’na düzenleyeceğimiz saldırının vakti geldi. Daha fazla bekleyemeyiz.”

Etrafımızda, şaşırانların uğultusu başlamıştı. Emma’yla birbirimize baktık. Bu günün bu kadar çabuk geleceğini düşünmemiştim ama aynı zamanda Liam’a kavuşmak için sabırsızlanıyordum. Çok korkuyor fakat aynı zamanda içimde garip bir coşku hissediyordum.

“Adamlarım ne yapacaklarını biliyorlar,” diye devam etti Dr. Barret. “Herkesin Güney Arki’ndan ayrılması ve hemen Alfa Adası’na doğru yola çıkması için gereken işlemleri başlatacaklar.”

Etrafımızdaki uğultular artıyordu. Emma da ben de ekrana bakarak ayağa kalktık. Aniden annem için endişelenmeye başladım. Onun gemisi buraya gelmeden buradan ayrılırsak ne olacaktı? Buraya gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü hâlâ bilmiyordum. Sanırım onun gemisi bizimki kadar hızlı değildi fakat aynı zamanda kötü bir şey olduğundan endişe ediyordum.

Ekrandaki sinyal bir an için kesildi ve sonra bağlantı yeniden geldi.

“Nöbetçilerin emirlerine uyun,” diye devam etti Dr. Barrett. “Onlar sizi doğrudan Alfa Adası’na götürecek olan araçlara yönlendirecekler. Ayrıca sizi izleyeceğimiz yol konusunda bilgilendirecekler.”

“Cass’i bulmam gerek,” diye fısıldadı Emma gergin bir sesle.

Dr. Barrett ekranda konuşmaya devam ediyordu. “Adaya gitmenin ve adayı yandaşların ve algılayıcıların elinden kurtarmanın vakti geldi. Adaya indiğinizde Octavio ve ben sizi orada karşılayacağız. Soğukkanlı olmalı ve tüm cesaretinizi toplamalısınız.” Gözlerinde beni hem cesaretlendiren hem de rahatsız eden bir tutku vardı. “Başarısız olmayı göze alamayız. Tüm geleceğimiz, Alfa Adası’nı başarılı bir şekilde ele geçirmemize bağlı.”

Görüntü bir kez daha titredi. Sinyali kaybetmek üzereydik. Ekran aniden karardı fakat Dr. Barrett’in görüntüsüz sesi konuşmaya devam etti.

“Yakında Alfa Adası bizim olacak. Adayı ele geçirene kadar asla pes etmemeliyiz. Gereken her şeyi...” Yüksek bir cızırtıyla sözleri yarım kalmıştı. Sonra tüm ses kesildi. Etrafımızdaki herkes yüksek sesle konuşuyor, Dr. Barrett’ın az önce söyledikleriyle ilgili yorum yapıyorlardı. Kimse bugün böyle bir mesaj geleceğini beklemiyordu. Çoğu kişi üzgün görünüyordu fakat ben Liam’ın hayatta olduğunu ve ona ulaşmak için yapacağım yolculuğun başlayacağını öğrendiğim için rahatlamıştım.

Güçlü ayak sesleri duyunca başımı çevirdim ve kantine giren nöbetçileri gördüm. “Bu taraftan!” diye bağırdı biri herkese. “Dr. Barrett’ı duyduunuz! Vakit geldi!”

“Uçaklara bindiğimizde size bilgi vereceğiz!” diye bağırdı başka bir nöbetçi. “Şu an kaybettiğiniz her saniye, sonra bize kaybedilen bir hayat olarak dönebilir.”

Nöbetçilerin şaşkın insanları kollarından tutarak iteklediklerini gördüm. “Yürüyün! Hava gemilerine!”

“Hava gemisi mi?” diye sordum Emma’ya. Gözümde beni ve Liam’ı çarktan alarak Destiny Merkezi’ne getiren büyük kargo uçakları canlanıyordu.

Emma da dikkat kesilmiş bir şekilde bana baktı. “Eğer burada uçakları varsa, çok iyi saklamışlar demektir.”

Haklıydı. Dr. Barrett’ın helikopterinden başka burada buz dışında hiçbir şey görmemiştim.

Çabucak, nöbetçileri takip ederek çıkışlara doğru yönelen insanların arasına katıldık. Şimdi her yerde nöbetçiler vardı. Bu an için çok iyi hazırlandıkları, daha önce birçok kereler tatbikat yaptıkları belli oluyordu.

Bir nöbetçinin yanına geldik. Kendimi tutamayarak, “Tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Umursamaz bir tavırla eliyle işaret etti. “Merkezden çıkıyoruz. Şimdi ilerleyin!”

“Fakat eşyalarımı almam gerek!” dedi Emma, nöbetçinin şu an yola çıktığımızı kastettiğini fark ederek. “Her şeyim hâlâ ranzamin üzerinde.”

“Çok geç,” diye cevap verdi. “Yürümeye devam edin.”

“Ne? Bu çılgınlık! Fakat...”

Kalabalık öne doğru ilerleyince nöbetçinin yanından uzaklaşmak zorunda kaldık. İnsanlar koridoru doldurmuş, ilerliyordu ve biz de aralarına karıştık. Sanki tüm merkez boşaltılıyor gibiydi.

Dr. Barrett, işlerin düşündüğünden daha kötü olduğunu söylerken ne demek istemiş olabileceğini düşündüm. Liam’ın beni saran kollarını hissetmeyi çok özlemiştim. Gitmesine hiç izin vermemeliydim. Midemde bir ağırlık hissettim. *Ya yaşıyorsa fakat yaralanmışsa?* Dr. Barrett kimsenin ölmediğini söylemişti fakat yaralanan yok dememişti. Yeniden paniklemeye başladım.

“Bu taraftan!” diye bağırdı nöbetçi.

Karolu merdivenlerden yukarıya doğru yönlendiriliyorduk. Güney Arki’ndan dışarıya, dondurucu soğuğa doğru ilerledik. Hâlâ merkezin içinde olmamıza rağmen, yüzümüze vuran soğuk rüzgârı daha şimdiden hissedebiliyordum. Dışarıya açılan kapılar, kapaklar ve geçitler ardına kadar açılmış olmalıydı. Ceketimin üzerimde olmasına sevinerek düğmelerimi ilikledim. Emma da rüzgârdan korunmak için kendi ceketinin yakasını kaldırdı.

İkimiz de Cass’e ve diğer arkadaşlarına bakınıyorduk. Burası o kadar kalabalıktı ki Cass her yerde olabilirdi.

Geniş bir merdivene daha ulaşarak tırmanmaya başladık. Hava gittikçe daha da soğuyordu. Merdivenler de bitmek bilmiyordu. Üzerimizde güneş ışığının içeriye süzüldüğü geniş bir açıklık vardı.

“Vay be,” dedi Emma. Bir şey dikkatini çekmişti. Bir yandan yürürken, diğer yandan da başımı onun baktığı yere çevirerek açıklıktan dışarı baktım.

Bir an kocaman silindir şeklinde bir şey gökyüzünde hareket ederek güneşi engelledi. Bu bir çeşit devasa BKİ savaş gemisine benziyordu. Şaşkına dönmüş bir şekilde durunca arkamdaki kalabalık

tarafından sarsıldım. Sonra gökyüzündeki şey gözden kayboldu. Boynumu uzatarak gittiği yöne doğru baktım.

"Neydi o?" diye sordum Emma'ya.

"Bilmiyorum."

"Öğrensek iyi olur." Yeniden yürümeye başladık.

Yanımda Emma'yla merdivenlerin tepesine ulaştım. Buzun üzerine, dondurucu soğuğa çıktık. Burnumun içindeki tüylerin şimdiden donmaya başladığını hissediyordum. Ellerimi ceketimin cebine soktum. Emma yanımda titriyordu. Güneş şimdi buzun üzerinden öyle güçlü yansıyor ki gözlerimi acıtıyordu. Her tarafta birbirlerine bağırarak nöbetçiler vardı.

Fakat benim dikkatimi asıl çeken gökyüzündeki şeydi. Tam tepemizde, havada asılı duruyordu. Gazla dolu bir zeplini andıran, koskocaman, gri bir hava aracıydı. Bir futbol sahasının yarısı kadar vardı ve yerden yaklaşık altı metre kadar yüksekteydi. Halatlarla buzun üzerine çakılmış metal direklere bağlanmıştı.

Silindir biçimli gövdenin altında yolcu taşıma amaçlı olduğu açıkça anlaşılan büyük bir bölme vardı. Dar pencerelerin arasına yerleştirilmiş olan taretlerde makineli tüfekler görünüyordu. Aracın arka kısmında karmaşık bir motor sistemi ve kocaman pervaneler vardı.

"Güney Arkı'ndan bununla mı gideceğiz yani?" diye şaşkın bir halde sordum. Sanırım daha teknolojik bir araç görmeyi bekliyordum.

"Bununla daha gökyüzündeyken vurulup düşeriz!" dedi Emma. Tıpkı benim gibi o da dehşete düşmüştü. "Çarka varamayacağız bile!"

Alun'un kalabalığın içinde ilerlemeye çalıştığını gördüm. Dazlak kafasına bir yün şapka takmıştı. Emma'yla birlikte ona seslendik. Sesimizi duydu ve olduğumuz yere yöneldi.

"Şuna bakın!" diye haykırdı yanımıza gelince. Ağzından buharlar çıkıyordu ve yanakları kızarmıştı. Tepemizde süzülen aracı işaret etti. "Buna inanabiliyor musunuz?"

"Bu araç herkesi taşımaz," dedim. "Anlayamıyorum."

"Ben de," diye ekledi Emma.

“Size bir şey göstereceğim.” Alun kalabalığın içinde aceleyle ilerleyerek bize yolu gösterirken, iri cüssesiyle deyim yerindeyse insanları yoldan çıkarıyordu. Bazılarının üzerlerinde ceketleri vardı, bazılarının ise yoktu. Nöbetçiler bize öylesine acele ettirmişlerdi ki kimse bu yolculuğa hazırmış gibi görünmüyordu. Her şeyin bu denli sert ve ani biçimde yapılması görünüşe göre Güney Arki’nda yaşamın bir parçasıydı. Yerdeki buzları ezerek kalabalığın bittiği yere kadar Alun’u takip ettik.

Artık etrafı rahatça görebiliyordum ve buzun ilerisine doğru bakınca şaşırdım.

Buzun üzerinde, sayısız gri hava aracı dizilmiş, sönük bir halde yaklaşık birkaç kilometre boyunca uzanıyorlardı. Yumuşak gövdeleri, yolcu bölmelerinin üzerini kaplıyordu. Fakat kızakların üzerindeki nöbetçiler devasa metal makinelerle araçların aralarında dolaşüyor, bu tuhaf araçları havada tutan nasıl bir gazsa, hava bölmelerini çabucak bununla dolduruveriyorlardı.

“Bunlardan yaklaşık on tane var,” diye açıkladı Alun. Bunlar, sentetik fiberden yapılmış, şişirilebilir hava araçları. Her biri yaklaşık yüz kişi ve ayrıca erzak taşıyabiliyor.”

“Ve bunları düşürmek için bir tek kurşun veya havai fişek yeter,” dedim.

“Doğru söylüyor,” dedi Emma. “Bunlar bir kuşunla ateş topuna dönerler.”

“Hayır, bunları şişirmek için yeni bir çeşit inert helyum kullanıyorlar. Bir nöbetçiye sordum. Bu gaz yanıcı değil,” diye cevap verdi Alun. Ve her birinin içinde kendisine ait yüzlerce bölmesi ve bu bölmelerin subapları var. Eğer bölmelerden biri vurulur ve hava kaçırmaya başlarsa, diğerleri anında ondan ayrılıyorlar. Ve hasar gören bölme kendisini tamir ediyor; sentetik fiber kapanarak hasarlı bölgeyi onarıyor. Ayrıca makineli tüfekler herhangi bir saldırının icabına bakacaklardır. Aslında bu şeyleri düşürmek oldukça zor. Cass birkaç saat önce bu araçların teknik özelliklerine ulaşarak beni bilgilendirdi.”

“Bu çok çılgınca,” diye mırıldandım.

Cass’in arkamdan, “Gerçekten mi?” dediğini duydum.

Artık onun bir kedi gibi sessizce yanımıza sokulmasına alışmıştım. Arkamı döndüm. Üzerinde kalın, siyah bir ceket, başında ise siyah bir kasket vardı. İkisi de dikkatsiz bir nöbetçiden çalınmış gibi görünüyordu.

“Bu araçlar radarda görünmüyor,” diye devam etti. “Üzerlerinde metal yok. Her şey radar tutucu fiberglas ve polimerden yapılmış; silahlar bile. Ayrıca yere oldukça yakın uçabiliyorlar. Bu araçların varlığından haberdar olan kimse yok. Dr. Barrett’in adamları sekiz senedir buzun altında bu hava araçlarını yapıyorlardı. Bu kadar çok kişiye fark edilmeden okyanusu geçirmenin başka bir yolu yok.”

“Peki ya çarka varınca ne olacak?” diye sordum. “İnsanlar o zaman bizi görecekler. Yandaşlar ve algılayıcıların bizimle savaşmaya çalışacakları kesin.”

“Bu doğru,” dedi. “Fakat sanırım mor bölgede boş bir alana iniş yapacağız. David’in görüntülerinden anladığım kadarıyla, inebileceğimiz yer David’in biliminsanları için arayıp bulduğu güvenli bir yer.”

“Mor bölge yandaşlar tarafından istila edilmemiş miydi?” diye sordu Emma.

Cass başını salladı. “Bir kısmı evet. Fakat belki David’in bulabildiği tek geniş alan oradadır. İniş yapabilmek için öyle bir yere ihtiyacımız var.” Havada süzülen araca baktım. İçi gaz dolu devasa silindirik gözüme hâlâ hantal ve tehlikeli görünüyordu. Soğuk havaya ne kadar dayanıklı olduğunu bilmiyordum. Fakat en azından silahlar güven veriyordu.

Rüzgâr kıyafetlerimizin içine işlerken dördümüz buzdan alanda öylece duruyorduk. Çevremizde insanlar koşuşturuyor, yolculuk için hazırlanıyorlardı. Üşümek için ellerimi birbirine sürtüp ayaklarımı yere vurdum.

Yandaşların bize saldırmak için ellerinde ne varsa kullanacaklarından şüphem yoktu. Oraya vardığımızda Cass’in eski kabilesiyle savaşmak konusunda nasıl hissedeceğini merak ediyordum. Ya da

belki Cass kendisini hiçbir zaman bir yandaş olarak görmemişti. Bunu bilemiyordum.

Emma'nın, Alun'a yolculuğumuzun ne kadar süreceğini sorduğunu duydum. Cevabı duymak için yaklaştım. şu an çarktan binlerce kilometre uzakta olduğumuzu biliyordum. Bu araçların çok hızlı gittiklerini düşünemiyordum.

Kalabalığın uğultusu ve rüzgârın sesi arasında Alun'un, "Herhalde bir hafta," diye tahmin yürüttüğünü duydum. Düşünmemeye çalıştım. Gözlerimi bir anlığına kapadım. Liam için endişeleniyordum. Yalnızca sesini duymaya ve iyi olduğundan emin olmaya ihtiyacım vardı. Fakat bunun gerçek olmasının tek yolu ikimizin de sağ salım çarka varmasıydı.

"Haydi," dedim. "Binelim."

Bir saatten az bir süre sonra şişme araçlardan birindeydik. Neredeyse herkes Güney Arkı'ndan sonsuza dek ayrılıyordu. Yalnızca çok az sayıda nöbetçi kalarak merkeze göz kulak olacaklar ve Destiny Merkezi'nden gelecek olan ve annemin de içinde olduğu üçüncü denizaltıyı bekleyeceklerdi. Eğer biz başamazsak, büyük olasılıkla BKİ'ye karşı ayaklananlar içinde tek sağ kalanlar onlar olacaktı.

Aracın yolcu kabinine çıkan ve sabit olmadığı için sallanan katlanır merdivene ayak bağığında merdivenin başında bir nöbetçinin beklediğini gördüm. Araca binen herkese küçük, beyaz bir şey veriyordu. Önümdeki adamın nöbetçiden aldığı şeyi ağzına attığını gördüm. Bu bir ilaçtı. Birden dikkat kesildim.

"O nedir?" diye sordum Cass'e. Hemen önümde, parmaklıklara tutunmuştu. Eğer bu ilacın ne olduğunu bilen biri varsa o kişinin Cass olacağını düşünüyordum.

Arkaya uzandı. "Çarktaki havaya ve suya karıştırılmış olan yeni ilaçlar için bir panzehir. Böylece çarka gidince kimse bir yandaşa dönüşmeyecek. Ya da Acı Çekenler'e katılmayacak. Bu ilacın, vücudu BKİ'nin zehirlerine karşı koruduğu sanılıyor."

Başımı salladım. "Sen buna inanıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Güvendiğim söylenemez. Fakat bundan içmeden bizi araca bindirmezler. Bu ilacı Destiny Merkezi'ndeki biliminsanları geliştirerek denizaltılarla buraya getirdiler."

"Öyle mi?" Gergin hissediyordum. *Acaba annemin geliştirilmesine yardım ettiği bir ilaç mıydı?*

Cass başını salladı. "Nöbetçiler ve biliminsanları da ilacı alıyorlar. Kimse Acı Çekenler'e katılmak istemiyor."

Yukarıya varıncaya kadar katlanır merdivenin basamaklarını tırmanmaya devam ettik. Cass ilacını aldı ve göstererek ağzına attı.

Sıra bendeydi. Nöbetçi ilacı avcuma bıraktı. Bu ilaç herhangi bir şey olabilirdi. Duraksadım ve ilaca daha yakından bakmak için kaldırdım. Gerçek olamayacak kadar zararsız görünüyordu. Küçük, yuvarlak ve beyazdı ve üzerinde herhangi bir yazı veya harf bulunmuyordu.

Hayatta kalma konusunda Dr. Barrett'a ve biliminsanlarına güvenmek zorunda bırakılıyordum fakat aynı zamanda başka bir seçeneğini olmadığını hissediyordum. *Kim bilir BKİ bizim yokluğumuzda çarka başka ne tür ilaçlar bırakmıştı?*

"Eğer ilacı içmezsen burada kalırsın," dedi nöbetçi, bitkin bir ifadeyle silahını düzelterek. "İçecek misin, kalacak mısın?"

Daha fazla düşünmeden ilacı ağzıma koydum. Bir an dilimin altına saklamayı düşünmüş olsam da, sonunda yutmaya karar verdim. *Eğer içmezsem Liam'a kavuşamayacaktım.* Ayrıca hastalığa yakalanmak da istemiyordum. Su olmadığı için ilacı güçlükle yutabildim. Kötü yan etkileri olmayacağını umuyordum.

Nöbetçiye ilacı yuttuğumu göstermek için ağzımı açtım. Bana araca girmemi işaret etti. Aracın ana gövdesi altında yer alan geniş yolcu kabinine girene kadar ilerledim. Her şey sert plastikten yapılmıştı. Rüzgârın etkisiyle hafifçe hareket ettiğini hissedebiliyordum. Ve bu hareket bana deniz tutmasım andıran bir his veriyordu. İçerisi ısıtılmış gibi şaşırtıcı denecek kadar sıcaktı.

Bir kesiği andıran dar pencerelerin birinden dışarıya, aşağıdaki buzun üzerinde dolanıp duran insanlara baktım. Etrafta başka hava araçları da vardı ve gerçeküstü gri bulutlar gibi havada süzülüyorlardı.

Kabine yeniden şöyle bir baktım. Koskocaman bir alandı ve duvarlara monte edilmiş yataklar vardı. Arka tarafta daracık banyolara açılan kapılar vardı. Bu aracın yalnızca basit ihtiyaçları giderecek şekilde yapıldığı açıktı. Sığınmacılar daha şimdiden yarısını doldurmuşlardı ve merdivenlerden yenileri gelmeye devam ediyordu.

Altı farklı silah bölmesi vardı. İkişer tanesi yanlarda, biri önde ve diğeri de arkadaydı. Her birinin başında, gözlerini elektronik vizörlerden ayırmayan nöbetçiler bekliyordu. Silahlar dışarıya takılıydı fakat içerideki bilgisayarlardan kontrol ediliyorlardı. Yani içeriye soğuk havanın girebileceği doğrudan bir açıklık yoktu.

Yolcu kompartmanının tam önünde, bir tarafa bitişik, ayrı, camlı bir kontrol kabini bulunuyordu. İçinde iki adam oturuyordu; bunlar pilotlarımızdı. Önlerinde de kollar ve direksiyonu andıran kontrol sistemleri vardı. Ayrıca birçok düğme ve yanıp sönen dijital ekranlar da görüyordum. Bu araçların on tanesi şöyle dursun, birini bile yapmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edemiyordum. Dr. Barrett'ın Güney Arki'ndan daha erken ayrılmak için bu araçları kullanmadığına şaşırıyordum fakat belki de Destiny Merkezi'nden gelecek ilaçları beklemişti.

Kabinin orta kısmına plastik oturma yerleri dizilmişti. *Ben de denizaltının kötü olduğunu düşünmüştüm.* Burada kendime ait neredeyse hiçbir özel alan olmadan, bir sonsuzluk hissi içinde ve içimi kemiren gerginlikle bir haftanın nasıl geçeceğini tahmin edemiyordum.

Cass'le birlikte oturacak bir yer bulduk. Emma ve Alun da bize katıldılar. Dazlak diğer iki çocuğun nerede olduklarını merak ettim fakat ortalarda görünmüyorlardı. Karşımızdaki duvarda bir ekran vardı. Büyük bir pencere misali geminin ön, dış tarafına takılı olan kameralardan dışarıdaki bembeyaz ıssızlığı gösteriyordu.

Hafifçe eğilerek görmeye çalıştım. Ekranın köşesinde betondan yapılmış, kocaman Güney Arki binasının kenarını görebiliyordum.

Cass'e döndüm. "David'e ait bilgiler hâlâ sende, değil mi?" diye alçak sesle sordum.

Paltosunun cebine hafifçe vurarak başını salladı. "Bu sabah bir nöbetçiden çaldığım GPS de dâhil olmak üzere her şey burada. İndiğimizde David'in yerini bulabiliriz; yani bulabileceğimizi umuyorum."

İkimiz de ekrana bakarak buzun üzerindeki diğer hava araçlarını izliyorduk. Araçlardan birinin hafifçe yükseldiğini gördüm. Önce kazara olduğunu düşündüm fakat sonra aşağıdaki nöbetçilerin, aracın bağlı olduğu halatları kesmekte olduklarını gördüm. Araç havalanmak üzereydi.

"Bak," dedim ekranı göstererek. "Birazdan sıra bize gelecek." Yakınlardaki diğer bir aracın yükselerek neredeyse gözden kayboluşunu izledik. Yavaş hareket ediyorlar, amaçsızca gökyüzüne yükseliyorlardı. Pervaneleri hareket etmiyordu çünkü pilotlar henüz motorları çalıştırmamışlardı. Alçaktaki tehlikeli hava akımlarından kaçınmak için araçların daha fazla yükselmesini bekliyorlardı.

Öndeki ince, uzun boylu nöbetçi kalabalığın gürültüsünü keserek, "Pekâlâ, dinleyin!" diye bağırdı. Yolcu bölmemiz artık dolduğu için kapılar kapandı. "Eğer henüz oturmadıysanız, oturun."

"Sanırım herkesten erken davrandık," diye mırıldandı Cass.

Tam o sırada yavaşça hareket ettiğimizi hissettim ve yükselmeye başladık. Yolculuğumuz başlamıştı.

Araçtaki herkes bir an için sustu. Etraftaki genç ve yetişkinlerin endişeli yüzlerine baktım. Hepimiz bu araçlara ve Dr. Bennett'in planlarına güvenmiş olan sığınmacılardık. Nöbetçiler silahlarının başında duruyor, dikkat kesilmiş halde önlerindeki ekranlara bakıyorlardı.

"Yolculuğumuz beş ila on bir gün arasında sürecektir," diye devam etti nöbetçi. "Bu şişme araçlar saatte en yüksek yüz elli kilometre hızla gidecek şekilde tasarlandılar fakat bu rüzgâra ve başka bazı etkenlere bağlı. Kendinizi uzun ve rahatsız bir yolculuğa hazırlayın."

Kalabalık, nöbetçiye öylece bakıyordu.

"Ayrıca," dedi nöbetçi, "acil bir durum olursa Dr. Barrett durmamızı ve diğer bir araca yardım etmemizi yasakladı. Eğer gemi-

lerimizden birine bir şey olursa, onu içindeki yolcularıyla birlikte bırakmamız gerekir. İlk hedefimiz, Alfa Adası'na gitmek."

Gözlerimin önüne düşen saçları çekerken midem bulanıyordu. Araç şimdi daha çok sallanıyordu. Cass'e, "Sanki HKPT'de başarısız olduğum günden beri kaçıyorum," diye fısıldadım. "Hiç bitmeyecek bir kâbus döngüsüne girmişim gibi. Keşke şimdiden çarka dönmüş olsaydık."

"Bence de," dedi Emma beni duyarak.

"Aynı fikirdeyim," diye söylendi Alun.

Cass hipnotize olmuş gibi ekrana bakıyordu. "İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı.

Aşağıdaki her şey gittikçe küçülüyordu. Artık Güney Arkı yalnızca birkaç metre boyutundaydı. Aşağıdaki insanları seçemiyordum bile. Motorlar gürültüyle çalışınca arkadaki pervaneler de dönmeye başladı.

"Çarka vardığımızda artık kaçmayacağız," dedim diğerlerine bakarak.

Cass bana dönerek, "Anlaştık," dedi.

"Orada savaşımızı vereceğiz," diye devam ettim. "Ve vazgeçmeyeceğiz. Ne olursa olsun. Liam'ı, David'i ve diğer herkesi bulacağız."

Diğerleri de başlarını salladılar.

Pervanelerin tıkırtısı artık gürültülü, cızırtılı bir uğultuyu andırıyordu.

Aracımız havada önce yavaş fakat sonra hızlı bir şekilde ilerlemeye başladı. Ekrana baktım. Güney Arkı gittikçe küçülürken, çarkta bizi bekleyen kadere doğru ilerliyorduk.

11 GERİ DÖNÜŞ

Hava aracında geçen altı gün hayatımdaki diğer tüm günlerden daha yavaş geçmişti. Öte yandan içimde sürekli saldırıya uğrayacağımız ve düşürüleceğimiz korkusu vardı. Fakat diğer taraftan da çoğu yabancı olan bir dolu insanla aym yere kapatılmış olmanın ve uçsuz bucaksız okyanusun üzerinde ilerleyip durmanın verdiği bitmek bilmez sıkıntı vardı.

Sürekli Liam'ı düşünüyordum. Dr. Barrett'tan yeni bir haber almayı umuyordum fakat bu zamana kadar hiç haber gelmemişti. Bu kötü bir işaret gibi görünse de bu konuya fazla takılmamaya çalışıyordum. Yalnızca kendi kendime her şeyin yoluna gireceğini söyleyip duruyordum. Girmek zorundaydı. Mor bölgeye iner inmez Liam beni bulacaktı. Başka bir olasılığı düşünmek istemiyordum.

Ayrıca annemin Güney Arkı'na varıp varmadığını da merak ediyordum. Çarka vardığımızda onunla bağlantı kurmanın bir yolunu bulmayı umuyordum.

Bu araçta mahsur kaldığımızdan Cass herhangi bir bilgi almak için bilgisayar sistemlerine giremiyordu. Henüz David'in yeni görüntülerine de ulaşamamıştık. Fakat gece tuvalete saklanarak Cass'in çalıntı ekranından eski görüntüleri izlemiştim.

Gördüklerim inanılmaz derecede rahatsız ediciydi. David yaralı ve yorgun görünüyordu, algılayıcılar ile yandaşların önünde olmaya

çalıştığı için sürekli hareket halindeydi. Korkmuş ve bitkin düşmüştü. Fakat asıl korkunç olan arkasındaki görüntülerdi. Çarkta her şey çok daha kötüye gidiyor gibiydi; en azından ekranda yakalayabildiğim bozuk görüntülerden böyle anlaşıyordu.

Ara sıra, geniş alanlara yayılmış ve kontrolden çıkmış orman yangınları olduğunu görüyordum. Ya da gökyüzünden alçalarak kollarını ağaçlara çarpıp duran algılayıcı topluluklarını. David saklanma konusunda ustaydı fakat bu şiddetli saldırılara çok fazla dayanamazdı.

Kendi kendime, en azından bizim hava aracımıza yolculuk boyunca kimsenin saldırmadığını söyledim. Nöbetçiler yirmi dört saat boyunca nöbetleşerek silahların başında bekliyorlardı fakat bir kez bile ateş etmeleri gerekmemişti. Antarktika'nın soğuşundan açık denize çıkarken karşılaştığımız hava basıncı geçişleri dışında kötü havaya bile maruz kalmamıştık.

Yolculuğumuz boyunca nöbetçiler bizi yapacaklarımız konusunda bilgilendirmiş ve birçok toplantı düzenlemişlerdi. Plan basitti. On hava aracı mor bölgede temiz bir alana iniş yapacak ve orada Dr. Barrett ve adamlarıyla buluşulacaktı. Sonra kendimize belirli bir alan seçecek ve burayı korunaklı bir üs haline getirecektik. Ondan sonra da her gün silahlarımızı kuşanarak alanımızı genişletecektik. Her araçta bolca silah ve cephane vardı.

Fakat yalnızca mecbur kalırsak zor kullanmamıza izin verilecekti. Nöbetçiler ve biliminsanları; onları kurtarmaya geldiğimiz ve BKİ tarafından gönderilen vahşi ve istilacı bir güç olmadığımız konusunda yandaşları ve kasabalıları ikna edebileceğimizi umut ediyorlardı. Kasabalıların bunu hemen anlayacağını biliyordum fakat yandaşlarla başa çıkmak çok daha zor olacaktı.

Plan, mor bölgedeki üssümüz güvenli bir sığınma merkezi haline gelene kadar büyümeye devam etmekte. Ve yavaş yavaş düzeni sağlayabilecek, algılayıcıları vurarak düşürecek, panzehirleri dağıtacak ve gruplar arasındaki savaşı durdurabilecektik.

Adayı ele geçirdiğimizi fark ettiğinde BKİ'nin bizi bombalamasından endişe ediyordum fakat biliminsanları BKİ'nin kendi hapishane kampını yok etmeyi asla göze almayacağını düşünüyordu. Ve Dr. Barrett'in sayesinde biliminsanları radar sinyallerini bozabilecek ve füzeleri vurabilecek aletlere sahiplerdi. BKİ'nin askerleri öylesine yoğundu ki kimse onların çarka gerçekten asker yollayacağına inanmıyordu.

Numune arşivindekileri kurtarmaya gidebilmemiz için adayı kontrol altına almamız gerekiyordu. Fakat elbette o andan itibaren bizim planımız ve biliminsanlarının planı biraz farklılaşıyordu. Eğer olabilirse benim arşive o zamandan çok daha erken ulaşmak ve arkadaşlarımızı kurtarmanın bir yolunu bulmak gibi planlarım vardı. Cass ve Emma da aynı şekilde düşünüyorlardı. Benim Liam'a yaptığım gibi tek tek yapmamız gerekse bile, arkadaşlarımızı oradan çıkarabileceğimizi biliyordum.

Zaman geçirmek ve zihnimi streten uzak tutmak için *Sisifos Söyleni*'ni daha çok okumaya başlamıştım. Bu durum kendimi babamın hatırasına daha yakın hissetmemi sağlıyordu. Babamın bana eskiden söylediği, zor zamanlarda sabretmenin önemini anlatan satırı buldum: "Kişi, Sisifos'un mutlu olduğunu varsaymalıdır." Bu satırı bu kitapta görmek garip bir şekilde içimi rahatlatmıştı.

Fakat aynı zamanda beni rahatsız eden bölümler de bulmuştum. Camus'ye göre, dini inanç da, bilim de dünyayı açıklamakta eşit derecede yetersiz kalıyorlardı. Camus, dünyanın korkutucu ve saçma bir yer gibi göründüğünü söylüyordu. Ona göre dünya, insanların birbirlerine korkunç şeyler yaptıkları fakat sonuçlarıyla yüzleşmedikleri bir yerdi.

Camus'nün kitabın arka kapağındaki siyah beyaz fotoğrafı belli belirsiz, karanlık bir ifadeyle bana bakıyordu. Arkadaki kısa biyografisinde, onun Fransız bir filozof ve İkinci Dünya Savaşı'nda Nazilere karşı oluşan direnişin bir üyesi olduğu yazıyordu. *O da bizim gibi bir isyancıydı.* Savaş sırasında dünyanın nasıl bir yer olduğu ve faşizmle nasıl savaşılabileceğiyle ilgili biraz bilgisi olmalıydı.

Hava aracındaki altıncı günümüzün sabahında sonunda ekranlardan uzakta da olsa çark göründü. Kapalı gökyüzünün altındaki bulutların ve denizin ötesinde Alfa Adası'nı gördüğümde sanki kalbim bir anlığına durdu.

Daracık ranzamda uzanmış kitap okuyordum ve Cass de tepemdeki yataktaydı. Ada ilk belirlediğinde kitabımı bir kenara bırakarak ekrana koştum.

"Geldik!" dedim. Bağırarak konuşmak istemiştım fakat sözcükler ağızımdan fısıltı gibi dökülmüştü. Yine de Cass ve diğer bazı yolcular beni duymuşlardı. Hemen koştular ve hepimiz ekranların önünde toplandık.

Bu uzaklıktan bakıldığında, çark terk edilmiş gibi görünüyordu. Fakat aslında öyle olmadığını biliyordum. Ada, ağaçlarla kaplı sarp dağlarıyla, yalnız ve görkemli bir şekilde suyun içinden yükseliyordu. Acımasız ve vahşi... *Burası mor bölgenin kıyısı olmalıydı.* Aracımız adaya hızla yaklaşırken ayrıntılar yavaş yavaş beliriyordu.

Dağların dışında çark, tıpkı hatırladığım gibiydi. Burası, sık ağaçların oluşturduğu ormanın her yanında açan rengarenk çiçeklerle bezenmiş tropik bir adaydı. Bu bölgedeki tek fark, ortalığı bulanırdırın yoğun, beyaz sis tabakasıydı. Fakat onun dışında mavi veya turuncu bölgeden bir farkı yoktu. Hayvanlar ve müthiş güzellikteki kuşlarla dolu olan ada, içinde BKİ ve yandaşlar tarafından yaratılan deliliği ve karmaşayı gizliyordu.

Emma yanımıza gelirken Cass alaycı bir tavırla, "Evim evim, güzel evim," dedi. Alun da Emma'nın hemen arkasındaydı.

Adaya yaklaştığımız için yavaşlıyorduk. Yakındaki araçların da aynı şekilde yavaşladıklarını gördüm. Yolcu bölünemiz bir an sarsıldıktan sonra normale döndü.

Algılayıcı var mı diye gökyüzünü şöyle bir taradım. Ayrıca Dr. Barrett'in helikopterini ya da Octavio'nun hidrofilini de arıyordum. Fakat şimdiye kadar bir şey görememiştım.

Kendi kendime eğer onlardan önce gelmediyse aşağılarda bir yerlerde olmaları gerektiğini söyledim. *Belki de bir yere saklanmış bizim gelmemizi bekliyorlardı.*

Bedenimdeki korkuyu dışarı atmak istercesine nefes verdim. Biraz titriyordum ve ağzım kurumuştı.

Eğer Liam dönmezse, hayatın benim için nasıl olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Şimdi güçlü olmam gerekiyordu yoksa hayatta kalamazdım. Çarkın ne kadar çetin ve acımasız bir yer olduğunu unutmamıştım. Liam ve ben bir önceki sefer canımızı zor kurtarmıştık.

"Gergin misin?" diye sordu Emma yumuşak bir ses tonuyla.

"Evet. Sen?"

Başını salladı. "Çok. İneceğimiz yeri gördün mü?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Yaklaşıp gözlüğünün ardından gözlerini kısarak ekrana baktı. "Ben de."

Yaklaşmaya devam ediyorduk. Önce kıyının tepesinden sonra da dağların üzerinden geçtik. Araçlarımızın ineceği yeri bulmaya çalışıyorduk. Hâlâ tam olarak alçalmadığımız için henüz her şeyi göremiyorduk.

Aniden kompartımanın dışından yüksek bir çatırtı duyuldu ve alarmlar çalmaya başladı. Altı gün boyunca aracın içinde hiç uyarı alarmları çalmamıştı. *Bu iyiye işaret değildi.*

"Algılayıcılar mı?" diye sordu Cass, heyecanlı bir şekilde. "Ya da belki yandaşların attığı fişeklerdir."

Ekrandan gözümü ayırmıyordum. Herkes etrafta koşuşturarak pencerelerden neler olduğunu görmeye çalışıyordu. Bu ses bana algılayıcı veya havai fişek gibi gelmemişti.

Ses bir kez daha duyuldu. Bu kez daha yüksekti. Birkaç kişi korkarak bağırdı. Uyarı alarmları çalmaya devam ediyordu.

"Yerlerinize oturun!" diye bağırdı nöbetçilerden biri.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Cevap vermedi. Aracımız ilerlemeye devam ediyordu. Pilot daha da alçaldı.

“Kuşlar!” diye bağırdı Alım, sesin nedenini anlamış olmanın verdiği heyecanla. “Sadece kuşlar. Bakın.” Rahatlamış bir şekilde gülmeye başladı.

Ekrana baktığımda ben de birden rahatladım. Haklıydı. Bir martı sürüsünün içinden geçiyorduk. Yolcu kompartımanında yankılanan patırtılar, araca çarpan martıların gürültüsüydü.

Emma solgun görünüyordu. Alnundaki teri sildi. “Derin nefes al,” dedi Cass.

Alçalıyorduk. Aracımız şimdi en önde çarka doğru alçalırken diğer araçlar da arkamızdan ve tepemizden takip ediyorlardı.

“Aşağıya bakın,” dedim. Beyaz sisin içine gizlenmiş yeşil ağaç tepelerinin üzerinden geçiyorduk. Henüz algılayıcılar tarafından saldırıya uğramadığımıza çok şaşıırıyordum.

Sonunda önümüzde bir şey gördüm. Bu, ormanın içinde neredeyse bir buçuk kilometre uzunluğunda ve sekiz yüz metre genişliğinde, koskocaman açık bir alandı. Solunda ağaçlarla kaplı bir dağ vardı. Diğer taraflarını ise sık ağaçların oluşturduğu orman çevreliyordu.

İniş alanımız burası olmalıydı.

Yaklaştıkça bu alanın neden bu kadar düz ve boş olduğunu anladım. Tüm alan yanmıştı. Ağaçlar yakılmış, küle ve enkaz yığınlarına dönmüştü. Açıklığın kenarlarında dik bir şekilde duranlar bile kararmış ve ölmüştü.

Aracımız ilerlemeye ve alçalmaya devam etti. Herkes pencere-lerden dışarıya ve ekranlara bakıyordu. Bir algılayıcının bizi fark ederek harekete geçmesini bekliyordum. Fakat böyle bir şey olmadı.

Ekrana bakarken birden ağaçların arasından birinin belirerek yanmış alana doğru güçlükle ilerlediğini gördüm. Kalbim anında hızlanmıştı. Gördüğüm kişi boş alana sinmiş olan ince sisin içinde ilerledi ve bize elini sallamaya başladı. *Bu Liam mıydı? Yoksa David mi?* Kalbim hızla atmaya devam ederken görebilmek için gözlerimi kıstım.

Alandaki kiři ellerini sallamaya devam ediyor, inmemizi işaret ediyordu. Bizi dűzgűn bir şekilde indirmek için çabaladığı açıktı. Ayakta zor duruyordu ve kıyafetleri yırtık pırtıktı.

Yaklaştıkça kim olduğundan emin olmuştum. "David!" dedim.

"Olamaz!" dedi Cass daha iyi gűrebilmek için ekrana yaklaşırken. "Haklısın. Bu o. Bize yardım etmeye alışıyor."

Yere yaklařıyorduk. David ve sis haricinde tűm alan terk edilmiřti. *Belki de yangın herkesi uzaklařtırmıřtı.* Ya da belki burası da David'in bir zamanlar birlikte kaçarak kendi kolonimizi kurmayı önerdiđi sırada bana söz ettiđi, çarktaki boř alanlardan biriydi. Çok az sayıda yandařın ve kasabalının evi olarak g rdűđű yerlerden... Nedenini bilmediđim halde bazen David'in teklifini hâlâ dűřűnűyordum.

Aracımız yana doğru yatınca, "Sıkı tutunun!" diye bağırdı bir nöbetçi. "Hızlı bir iniş yapıyoruz!"

Ekrana bakınca yanımızdaki araçların da alçaldığını g rdűm. Bu koskocaman yanmış alana inecektik. Bu araçtan inerek David'i yeniden görmek için sabırsızlanıyordum. Onu çok özlemiştim. Her řeye rağmen hayatta kalmayı başarmıştı.

Yere yaklaşana kadar alçalmaya devam ettik. Nöbetçiler silah turetlerinin altlarındaki kapakları açarak uçlarına ağırlık bağlı halatları aşağıya sarkıtmaya başladılar. Bazı nöbetçilerin halatlara asılarak aşağıya indiklerini g rdűm. Aracı sabitlemek için ağırlıkları toprak zemine saplıyorlardı.

Çarkın sıcak, nemli havası anında aracm içine dolmaya bařladı. Tıpkı anımsadıđım gibi űrűmű yaprakları andıran rutubet ve kűf kokuyordu.

Cass ayağa kalktı. "Sanırım David'i aramamıza gerek kalmayacak."

Açılan kapaklardan aşağıda alabildiğince uzanan araziye baktım. Burada sis seyreli miř olsa da ormanın kenarlarına doğru yoğunlaşıyordu. Henűz göremesem de Liam ve babası buralarda bir yerlerde olmalıydı.

Nöbetçiler yolcu kompartımanının  nűndeki merdivenleri indirmeye başladılar. Herkes aceleyle  n taraflara akın ediyordu.

Ekranlardan, David'in ilerideki araçlara yol göstermek için elini kolunu salladığını gördüm. Onlar da yanmış olan araziye iniş yapıyorlardı. Etrafta hâlâ herhangi bir algılayıcı veya yandaş yoktu. Yalnızca David vardı. Neler olduğunu anlamamış olsam da David'i gördüğüm için hissettiğim rahatlık bana yetmişti. Liam'm yerini biliyor olmasını umut ediyordum.

Aracın içinde geçirdiğim onca günden sonra, temiz havaya duyduğum özlemle inmeye çalışan kalabalığın arasına karıştım. Cass ve Emma da yanımdalardı ve Alun da arkalarından takip ediyordu. Merdivene ulaşınca basamakları inmeye başladık.

Havanın tenime dokunuşu hoşuma gitti. Ilık bir esinti yüzümde ve saçlarımın arasında dolaştı. Basamakları indim. Kaçmak için uzun süre çabaladığım o adaya dönüyor olduğum gerçeğini düşünmemeye çalışıyordum. Kendi kendime artık her şeyin daha farklı olacağını söyledim. Kendime, silahlı, büyük bir grup isyancıyla birlikte olduğumu, güvende olduğumu hatırlattım. Fakat bu söylediklerime inandığımdan pek emin değildim.

Son basamaktan inerek yanık toprağa bastım. Yerde süzülen ince sis tabakasının içinde kaybolan ayaklarıma baktım. Bastığım yerde kömür ve külden başka bir şey yoktu. Orman arazinin kenarlarını çevreliyordu. Solumuzda ise yaklaşık yirmi metre yüksekliğinde, büyük, gri bir tepe vardı. İnsanlara yol vermek için kenara çekildim.

Cass de yanıma geldi ve bir an duraksadı. Tıpkı Emma gibi, Cass'in de çarkta son hatırladığı şeyin bir algılayıcı tarafından götürülüşü olduğunu biliyordum. Sersemlemiş gibiydi.

Etrafıma bakındım. Diğer bazı gençlerin yüzlerinde de geri döndüklerine inanamadıklarını gösteren o şaşkın ifade vardı. Yandaş veya kasabalı olsun, hepsinin yüzünde de aynı şaşkın ifade vardı. Birkaç tanesi düşmemek için diz çöktü. Bazıları da ağlıyordu. Onlar için buraya geri dönmek, benim için olduğundan çok daha kötüydü. Ben kendi çabalarımınla ayrılmıştım fakat onlar öyle değildi. Ayrıca Liam da buralarda bir yerde beni bekliyordu. Güney Arkı'nda güvende fakat tek başıma olmaksansa burada Liam'la olmayı tercih ederdim.

Cass hareket etmiyordu.

"En azından burada algılayıcılar yok," dedim. Gri gökyüzüne baktım. "Ayrıca nöbetçilerin de silahları var. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Götürülmekle ilgili endişelenmene gerek yok."

Bana baktı. "Ben algılayıcılardan korkmuyorum."

"Haydi gel, gidip David'i bulalım." David'in ileride insanlara işaretlerle yardım etmekte olduğunu görebiliyordum. Fakat Cass merdivenin yanında öylece duruyordu. "Sorun nedir?"

"Daha önce olduğum kişiye dönüşmekten korkuyorum," dedi alçak sesle. "En son çarktayken düzgün düşünemiyordum. Yani, önceleri Vincent'a olanlar yüzünden yandaşların yanında olmayı seçmiştim. Ayrıca ne zaman istesem taraf değiştirebileceğimi düşünmüştüm. Fakat sonra düşüncelerim bulanıklaştı ve kendimi yarı deli gibi hissetmeye başladım. Sanırım bunun nedeni ilaçlardı. Bir çeşit kâbusa benziyordu. Bana yeniden aynı şeyin olmasından korkuyorum." Acı dolu gözlerle bana baktı. "Aklımı kaçırmaktan korkuyorum."

"Cass sana bir şey olmayacak. Bize tüm ilaçlara karşı bir panzehir verdiler, unuttun mu?"

"Evet ve işe yarasa iyi olur yoksa gerçekten çok sinirleneceğim." Bileklerindeki yara izlerine baktı. "Bunları fark etmişsinizdir, değil mi?"

Başımı salladım.

"Kendime bunları yaptığımı hatırlamıyorum bile. İşte zihnim o kadar bulanıktı. Görünüşe göre bunları bir gece kırık bir cam parçasıyla yapmışım. Hayatta kaldığım için şanslıyım." Alun'a baktı. "O da gözünü sarhoş bir şekilde havai fişek yakarken kaybetti. Yandaşlar için yaşamının hiçbir önemi yok."

Onu rahatlatmak istediğim için, "Panzehir işe yarayacak," dedim. İyi hissetmesini, içindeki acının ve korkunun kaybolmasını istiyordum.

Etrafımızdaki insanlar birbirlerini iterek ilerliyorlardı. Emma ve Alun da yakınlarda bir yerde bekliyordu. "İlacın işe yaramama

ihtimaline karşı gözünü üzerimden ayırma ve garip davranmaya başlarsam söyle, olur mu?" dedi Cass.

Başımı salladım. "Söz." David'in bizden uzaklaştığını gördüm. "Fakat şimdilik David'e ulaşmaya odaklanmalıyız. Sen iyi olacaksın. Gözümü üzerinden ayırmayacağım." Cass'i de kolundan çekiştirerek yürümeye başladım.

Diğer araçların yarısı inmişti ve inenlerin hepsi de bölgede bizim bulunduğumuz yere yakındı. Ortalık gençler ve yetişkinlerle doluyordu. Nöbetçiler iniş yaptığımız yeri çevrelemek için silahlarını çekmişler ve harekete geçmişlerdi.

Cass ile ben David'e doğru yürümeye başlayınca Emma ve Alun da bize katıldılar. İnsanlar ve çevreyi saran sisin içinde, David'i görmek oldukça zorlaşıyordu. Artık pusun içinde belli belirsiz bir gölgeden ibaretti.

İsyancı ve nöbetçi topluluklarının aralarından doğruca David'e doğru koşuyorduk. Ona ulaşmadan kaybolmasından korkuyordum. Hızlandım.

"David!" diye seslendim kalan mesafede biraz daha hızlanarak.

Sesimi duyarak döndü. "Alenna?" diye seslendi bize doğru topallayarak. Sonra arkamdan gelen Cass, Emma, ve Alun'u gördü. "Başardınız!"

"Tabii ki başardık!" diye bağırdım sonunda ona ulaştığımda. Uzanıp kollarını boynuma doladı. Bir an ona sıkıca sarıldım. "İyi olduğuna çok sevindim!" Sonra onu bırakarak geri çekildim. Gözlüğü gözünde idi fakat hatırladığımdan daha dayanıklı ve sert bakıyordu.

"Yüz yüze tanıştığımıza sevindim," dedi Cass'e.

"Aynı şekilde. Beklediğimden daha kısasın," diye cevap verdi Cass.

"Sağ ol," dedi David. İkisi sarıldılar.

"Yaralısn," dedim. David'in bir yanağında çizikler, üst kollarında ise yanık izleri vardı. Ve tüm vücudu kabuk tutmuş yara ve morluklarla doluydu.

"Hiç önemli değil," dedi. "Çarkta yaşam böyledir işte."

Öylece durarak birbirimize baktık. Emma ve Alun kendilerini tanıttılar. Artık neredeyse tüm araçlar inmiş, halatlar, ağırlıklar ve kazıklarla yere sabitlenmişlerdi. Alan insanlarla doluydu. Nöbetçiler kalabalığı kontrol etmekte zorlanıyorlardı. Onlar kalabalığa çekidüzen vermeye çalışırken herkes aynı anda bağışıyordu.

David, "Pekâlâ, Alenna ne biliyor?" diye sordu Cass'e.

"Her şeyi," dedi Cass.

"Bana neden Cass ve senden söz etmedin? Ve BKİ'deki direniş hücrelerinin birbirleriyle iletişim halinde olduklarından?" diye David'e sordum.

"Söylemek istedim fakat böyle şeyler duyulursa kasabada kim-senin bana güvenmeyeceğini biliyordum. Özellikle de Veidman ve Meira'nın."

"Destiny Merkezi'ndeki biliminsanları ikisinin de casus olabileceğini söylediler," diye ekledim.

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," dedi.

"Liam'ı gördün mü?" diye sordum. "Babasını bulmak için Dr. Barrett'la birlikte Güney Arkı'ndan ayrılmıştı. Bizimle burada buluşacaklardı."

Bir an gözlerinde karanlık bir ifade gördüğümü düşündüm. *Sanki daha çok şey biliyor fakat söylemek istemiyor gibiydi.* Belki de ben uyduruyordum. Fazla önemsemedim.

"Henüz gelmediler," dedi tamamen doğal bir ifadeyle. Artmaya başlayan paniğimi yatıştırmaya çalıştım. "Fakat onlar bizden önce ayrılmışlardı. Bazı BKİ araçlarına rastladıklarını bildiren bir görüntü aldık. Belki de..." Sustum. Sözcükleri söyleyemiyordum bile. *Belki de başaramamışlardı.* Fakat bu mümkün değildi. Bir an buna inanmayı reddettim. "Belki de gelmelerine daha vardır."

"Mor bölgede başka bir yere inmiş olabilirler," dedi Cass. "Belki de şu an buraya doğru geliyorlardır."

"Onlara da size verdiğim koordinatları verdim," diye cevap verdi David.

“Baksana, nasıl oluyor da burada hiç yandaş bulunmuyor?” diye sordu Emma. Çarka vardığımızdan beri çok sessizdi.

“Evet, ve bu açık alanı nasıl buldun?” diye ekledim.

“Burayı algılayıcılardan kaçarken ve hava araçlarının inebileceği kadar büyük bir alan aramaya çıktığımda buldum,” dedi. “Yandaşların başlattığı yangınlardan birinin kalıntısı olmalı. İniş için diğer bir seçenek de deniz kıyılarından biriydi fakat kıyıların büyük bir kısmı artık yandaşlarla dolu. Gri bölgedeki kumsal hariç. Fakat tabii ki soğuk hava nedeniyle oraya inip orada kamp kuramazdınız.” Duraksadı. “Ayrıca diğer bölgelerin çoğunda oldukça çok sayıda algılayıcı var.”

Algılayıcıların lafı geçince otomatik olarak gökyüzüne baktım. Fakat hiçbir şey yoktu. Galiba Dr. Barrett hava araçlarını üretirken ne yaptığını biliyordu. Gelişimizin gizli hareket algılayıcılarını uyaraacağından ve büyük bir algılayıcı saldırısına neden olacağından emindim fakat bir şekilde havada fark edilmeden gelmiştik.

“Fakat burada neden hiç yandaş yok?” diye üsteledi Emma kaşlarını çatarak. “Kasabadayken, bu bölgenin onlar tarafından istila edildiğini sanıyorduk. Tamamen yanılmış mıydık yani?”

David cevap vermedi.

Birden etrafımızdaki insanlar ilerlemeye başladılar. Gürültülü kalabalığın içinde eziliyordum. Sanki herkes bir nedenden harekete geçmişti.

“Gitmeliyim,” dedi David aniden. “Araçların pilotlarıyla ve Dr. Barrett’ın yardımcısıyla konuşmam gerek. Her şeyi ayarlamak ve öğrendiklerimi onlara anlatmak zorundayım.”

“Biz de seninle geliyoruz,” dedim.

David başını hayır anlamında salladı. “Bunu yalnız yapmam daha iyi olur.”

Nedenini anlamasam da onun da kendine ait nedenleri olduğunu düşündüm. Belki bu da Dr. Barrett’ın güvenlik kurallarından biriydi. Daha sonra David’le konuşacak çok zamanım olacağını biliyordum.

“Benim de zaten Liam’ı aramam gerek,” dedim. Son kez sarıldık. Sonra o uzaklaştı.

Bir dakika sonra ani bir patırdı duyuldu. Gürültülü bir patlama sesiydi. Sesi herkes duydu ve kalabalıktan gelen gürültü yükseldi. Yandaşların attığı bir havai fişek göreceğimi düşünerek gökyüzüne baktım. Fakat gri gökyüzünde bulutlardan başka bir şey yoktu.

Sonra çığlıklar başladı.

Patlama sesi birkaç kez tekrarlandı.

Ve çarktaki insanların bu kez silahlı olduklarını hatırladım. Duyduklarım havai fişekler değil, silah sesleriydi.

“Yere yatın!” diye bağırdı birkaç kişi.

Hava araçlarından birinden aşağıya indirilmiş merdivenlerin arkasına geçtim ve sisler içindeki yanık toprağın üzerine çöktüm. Cass ve Emma da benimle birlikteydiler fakat Alun korunmak için yakınlarda bir yere koşmuştu. Merdivenlerin arkasına saklanamayacak kadar iriydi.

Yeniden silah sesleri duydum. Sesler, dikdörtgen şeklindeki arazinin diğer ucundan geliyor gibiydi. İnsanların ve araçların ilerisine bakmaya çalıştım. Nöbetçiler ormana doğru ateş ediyorlardı fakat nedenini bilmiyordum.

İnsanlar paniklelemeye başladılar. Yandaş saldırısı ihtimaline karşı, kendilerini korumak için bulabildikleri her şeyi kullanıyorlardı. Bazıları sığınmak için merdivenlerden çıkarak yeniden araçlara koştular.

Emma yüzünü saklıyordu. Cass de şaşırmış fakat tetikte görünüyordu. David’i bulmaya çalıştım fakat artık onu göremiyordum. Daha iyi görebilmek için ayağa kalkarak birkaç adım sola yürüdüm. Arazinin diğer ucuna doğru koşan başka nöbetçiler gördüm. Önlerindeki ağaçların arasında görünmeyen bir şeylere ateş ediyorlardı. Etrafın hafif sisli olması, doğru düzgün görmemi engelliyordu.

Sonra karşı uca en yakın olan araç, makineli tüfeklerini ormana doğru doğrulttuğunda büyük bir gürültü koptu. Kurşunlar tropik yaprakları ve dalları dolu yağıyormuşçasına tokatlayarak ormana doğru püskürüyorlardı.

Aniden içimi bir korku kapladı. Belki de bir hata yapıyorlardı.

Belki şu an Dr. Barrett, Liam ve Ovtavio'nun adamlarını ormanın içinden yanımıza getiriyordu ve nöbetçiler onları bir yandaş ordusu sanmışlardı. Neredeyse nöbetçilere ateşi kesmeleri için çığlık çığlığa bağıracaktım.

Fakat sonra silahlar bir anlığına durdu ve yüksek, mekanik bir ses sağır edici sessizliği bozdu. Ses ormanın içinden geliyordu ve gizli bir mekanizmayla yükseltiliyordu. Hepimiz net bir şekilde duyabiliyorduk.

"Kâfirler! Ateşi kesin!" Ses tüm arazide yankılandı. "Lideriniz Dr. Barrett'ı ve beraberindeki diğer inançsızları yakaladık!" Ses tuhaf ve metalikti. Hiç tanıdık değildi fakat bir yandşa ait olmalıydı. Büyük olasılıkla bu gölgedeki bir bekçi veya lider olabilirdi. "Eğer bize bir daha ateş ederseniz, inançsızları öldürürüz. Artık onlar bizim savaş tutsaklarımızdır."

Bacaklarımın titrediğini hissettim.

Bu gerçek olamazdı.

"Blöf yapıyor," dedi Cass bana. Cevap veremedim bile.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere çöktüm. Eğer ses yalan söylemiyorsa, bu, yandaşların Liam'ı yakaladıkları anlamına geliyordu. Tutsak edilmişti ve öldürülebilirdi. Bu yolculuğun bir risk olduğunu biliyordum fakat Dr. Barrett ve Octavio'nun Liam'ı ve kendilerini koruyacaklarından emindim. *Nasıl bu kadar yanılmışım?*

Nöbetçilerin ve araçların yeniden ateşe başlayacaklarını düşündüm fakat öyle olmadı. Yalnızca sessizlik vardı. Ormana yakın olan nöbetçilerin tüfekleri ellerindeydi fakat sesi dinlemek için durmuşlardı.

"On bin askerim etrafınızı sarmış durumda," diye devam etti mekanik ses. "Gelişinizi bekliyorduk. Tek bir kez daha ateş ederseniz, bunu savaş çağrısı olarak kabul edeceğiz. Sizde silahlar var fakat bizde de lideriniz var ve bir kişiye on kişi gibi bir sayıyla sizden üstünüz."

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadım şoka girmiş bir halde.

“Bizim binlerce askerimiz mızrak ve oklarla bu adayı kuşatmış-ken, silahlarınız bir işe yaramaz,” diye devam etti ses. “Hiçbirimiz hayatımızı feda etmekten çekinmeyiz. Siz kâfirsiniz! Cezalandırılmanız gerek.”

Daha önce turuncu bölgede etrafımız yandaşlar tarafından sarıldığında neler olduğunu hatırlıyordum. O savaşta Liam algılayıcı tarafından götürülmüş ve savaşçılarımızın yarısı öldürülmüştü.

“Bu bir tuzaktı,” dedim Cass’e gözlerimi sımsıkı kapatarak. “Bu bölge. Bu boş alan. Her şey.” Cass’e baktım. “Burada bizi bekliyorlardı. Anlamıyor musun? Nasıl olduysa nereye ineceğimizi kesin olarak biliyorlardı.”

Cass bir şey söylemedi. Haklı olduğumu bildiği ortadaydı.

Sessizliğin içinde yüksek ve gevrek bir tonla, “Kimsin sen?” diye seslendi bir nöbetçi. Üniformasının kollarında altın renkli çizgiler vardı. Acaba bu Dr. Barrett’ın yardımcısı mıydı, diye düşüdüm.

“İsmimin önemi yok,” diye cevap verdi ses. “Silahlarınızı bırakın ve teslim olun. Burası sizin değil, bizim aramız. Ve artık hepiniz birer tutsaksınız. Kaderinizi kabul ederseniz yaşarsınız. Karşı koyarsanız ölürsünüz. Silahlarınızın size bir faydası yok. Bu bölgeyi iyi biliyoruz fakat siz bilmiyorsunuz.”

Garip sesler duyunca başımı kaldırdım. Yüksek tepenin kenarında en az bin yandaşın ortaya çıktığını gördüm. Oklarını doğrudan üzerimize doğrultmuşlardı. Ayrıca etrafımızı çevreleyen ormandan da sesler geldiğini duydum. Koskoca bir ordunun sesiydi. Bunun bir blöf olmadığı kesindi.

Cass’le birbirimize baktık. Hissettiğim çaresizlik onun gözlerinden de yansıyor. Ayaklarımızı saran sis yoğunlaşıyordu.

Çarkı ele geçirme planımız henüz başlamadan tehlikeye girmişti. Ağlamak istiyordum fakat böyle bir lüksüm yoktu. Eğer Liam hâlâ yaşıyorsa; bir yerlerde tutsak bile olsa, hâlâ umut var demekti.

Onu bulmak zorundaydım. O zaman bu durumu tersine çevirmek için birlikte çabalayabilirdik. Teslim olmaktan başka çaremiz yoktu ve bu bir seçenek bile olamazdı. *Sisifos Söyleni’nden bir*

satırı hatırladım. Varoluşun ve evrenin gerçek anlamını yalnızca bir savaşçı anlayabilir ve kişi her zaman beklemek yerine harekete geçmeyi seçmelidir. Tüm gücümü topladım. Liam için savaşacaktım. Her şeyi yapacaktım.

12

İHANET

Bir an nöbetçilerin yine de ateşe devam edeceklerini düşünerek endişelendim. Araçlardaki silahların yandaşların çoğunu vurabileceğini tahmin ediyordum. Fakat fazlaca olan sayılarıyla sonunda bizi kuşatacaklar ve konum itibarıyla üstün duruma geçeceklerdi. Ayrıca bu nöbetçiler Dr. Barrett için çalışıyorlardı. Onun hayatını tehlikeye atmak isteyeceklerinden emin değildim.

Fakat yandaşlara teslim olmak sonunda yine ölmek anlamına geliyordu. Eğer bu yandaşlar Liam'ı kaçırmamış olsalardı, nöbetçilerin ateş etmelerini isteyecektim.

“Eğer yeniden araçlarınıza binmeye kalkışırsanız, yolcu kompartımanlarını ateşli oklarla yok ederiz,” diye sakın bir sesle konuşmaya devam etti. “Tek seçeneğiniz teslim olmak ve bizim bölgemizde bizim kurallarımızla yaşamak.”

“Bizi köleleri yapmak istiyorlar,” diye tısladı Cass. “Kafalarının nasıl çalıştığını biliyorum. Kendilerine hizmet ettirecek ve ağır işlerini bize yaptıracaklar. Ve daha da kötü şeyler olacak!”

“Biliyorum.” Doğru bildiğim şeyi yapma arzum ve Liam'a olan aşkımın arasında paramparça oluyordum. Hiçbir şeyin onun hayatını tehlikeye atmasını istemiyordum.

Saniyeler saatler gibi geçiyordu. İki taraf da hareket etmiyordu. Bu durumda Liam ne yapardı, diye düşündüm. Veya Gadya. Onlar

kesinlikle savaşmak isterlerdi. Fakat aynı zamanda eğer işleri yoluna koymanın daha akıllıca bir yolu varsa, sevdikleri kişinin hayatını tehlikeye atmayacaklarını da biliyordum.

“Yandaşlar buraya iniş yaptığımızı nereden biliyorlardı? Ya da hava araçlarıyla geleceğimizi?” diye sordum Cass’e anlamaya çalışarak.

“Bir şekilde konuşmalarımızı dinlemiş olmalılar. Ya da biri bizi sırtımızdan bıçakladı.”

“Bunu kim yapar ki?”

Cass cevap vermedi. İkimiz de güvendiğimiz birinin bize ihanet etmesinin ne kadar korkunç bir şey olacağını düşünmek istemiyorduk.

Aniden ormandan hışırtılar geldiğini duyduk. Nöbetçilerimizin sisin içinde geri çekildiklerini gördüm. Sonra da dönerek kendilerini güvenli bir yere atmak için bize doğru koşmaya başladılar. Hışırtılar daha kötü bir sese dönüştü. *Bulunduğumuz yere doğru yaklaşan binlerce ayak sesine.*

Keşke şu an bir silahım olsaydı. Kullanabileceğim bir şey var mı diye etrafıma bakındım fakat bir şey göremedim.

Kısa süre sonra ağaçların arasından bir sıra yandaş belirdi ve sonra bir sıra daha ve bir sıra daha. Boş arazide bize doğru yürümeye başladılar. Hepsinin üzerinde de el yapımı siyah giysiler vardı.

Yandaşların bir çeşit askeri birlik gibi dizildiklerini fark edince şaşırdım. Daha önce çarkta hiç böyle bir şey görmemiştim. Yandaşlar, iyi eğitilmiş BKi askerleri gibi bize doğru ilerliyorlardı.

Hiçbiri küfretmiyor veya havai fişek atmıyordu. Eskisi gibi delirmiş bir halleri yoktu. Ruhsuz gibilerdi. Bir bilgisayar programıyla hareket eden robotları andırıyorlardı. Bazılarının elinde mızraklar, bazılarında oklar ve yaylar vardı.

Ordu yaklaşıyordu. Liderlerini göremiyordum. O hâlâ ağaçların arasında saklanıyordu.

“Yandaşlarda bir değişiklik var,” diye fısıldadı Cass. O da benim gibi şoka uğramış görünüyordu.

Ordunun yaklaşmasını izledik.

Yandaşlar araçlarımızdan ve durduğumuz yerden yaklaşık yüz adım kadar ileride durdular. Sanki birden görünmez bir işaret almışlardı. Kulağa imkânsız gelse de sanki kulaklarına BKİ'nin kulaklıklarını takmışlar ve onlardan emir alıyorlardı. Yanmış arazide şimdi en az birkaç bin yandaş vardı.

Bu tam bir emniyet mesafesiydi. Kocaman hava araçları arasına sığınmış, karşımızdaki devasa düşman topluluğuna bakıyor, korku içinde bekliyorduk.

Liderlerinin cihazla yükseltilmiş olan sesi yeniden gürledi. "Bu yalnızca ordumun bir kısmı. Tepedeki savaşçıları saymazsak her tarafınız eşit sayıda askerle kuşatıldı."

Etrafıma bakındım. Görünüşe göre kimse ne yapacağını bilmiyordu. Nöbetçilerin, Dr. Barrett'la burada buluşarak kendilerini yönlendirmesini bekledikleri açıktı. Savaşacak mıydık yoksa özgürlüğümüzü bu yandaş ordusuna mı teslim edecektik henüz bilmiyordum. Her durumda Liam'm hayatı da benimki de tehlikedeydi.

"Seçim sizin," diye devam etti ses. "Karar vermek için altmış saniyeniz var. Tek bir el ateş ederseniz ölürsünüz. Eğer silahlarınızı bırakırsanız yaşarsınız."

Aniden bir hareketlenme fark ettim.

Sisin içinde arazi boyunca büyük adımlarla yürüyen birini gördüm. Bizim tarafımızdan yandaşların olduğu yere doğru yürüyordu.

Kafam karıştı. *Deli miydi bu?* Öldürülecekti! Ve sonra bunun David olduğunu fark ederek taş kesildim. Ne yaptığını anlamıyordum.

Hiç düşünmeden ayağa kalkarak ona seslendim. Cass de onu çağırıyordu. *Yandaşlarla pazarlık etmek gibi saçma sapan bir amaç uğruna ölecek miydi?*

"David!" Cass ve ben bağırmaya devam ediyorduk. "Geri dön!" Diğer insanlar bizi susturmaya çalıştılar.

David geri dönmedi ve arkasına da bakmadı. Belki de bizi duymamıştı. Hızla ilerlemeye devam ediyordu.

“David!” diye bağırdım bir kez daha, sessiz olmamı söyleyen nöbetçileri duymazdan gelerek. David’in kendini feda etmesini istemiyordum. Bir yandaşın atacağı tek bir ok onu hemen öldürebilirdi.

Yürümeye başladım. Eğer mecbur kalırsam, az sonra olacaklardan onu kurtarabilmek için arazinin ortasına kadar koşup onu geri getirmeye hazırdım. O bir keresinde buzun üzerinde Rika’yı kurtarmıştı. Şimdi kurtarılmaya ihtiyacı olan kişi oydu. Cass de sadece bir adım arkamdaydı.

“David, bunu yapma!” diye bağırdım. Ne yaptığından pek de emin değildim. Fakat sonra gözlerimin önünde David iki elini birden havaya kaldırdı. İşaret parmaklarını ileri uzatarak garip bir hareket yaptı. Bu, teslimiyet göstergesi veya savaşa çağrı değildi. Orduya işaret veriyordu. Ön sıradaki yandaşlar da ellerini kaldırarak onun yaptığı şekilde işaret verdiler.

Ve sonra birden korkunç gerçeği anladım. David bizim tarafımızda değildi.

Onların tarafındaydı.

Konuşamıyordum. Midem bulanıyordu. Yeniden yere çökerken inanamayan, şaşkın gözlerle ona baktım.

Yanıma gelen Cass öfke dolu bir sesle, “Hayır!” diye bağırdı. “Bu imkânsız! David bunu yapamaz!”

David’in yürümeye devam ettiğini gördüm. Kararmış toprağın üzerinde hızla topallayarak karşıda bekleyen orduya doğru gidiyordu.

Ben de olanlara inanamıyordum.

“Bize ihanet etti,” dedim. Her bir sözcük dudaklarımdan acı vererek dökülmüştü. Apaçık ortada olan gerçeği daha önce görmeliydim. Fakat uyarı sinyallerini görmeyi reddetmiştim. Bu iniş bölgesini bizi tuzağa düşürmek için ayarlamıştı. Bize defalarca yalan söylemiş ve o aldatıcı görüntüleri göndermişti. *Ama neden?*

David yandaşların yanına ulaştı. Hemen ona yol açtılar. Açtıkları yoldan güvenli bir şekilde geçti. “İneceğimiz yeri onlara söyleyen David’di,” dedim bitkin bir şekilde. “Yandaşlar konuşmalarımızı falan dinlemediler. Bu bir tuzaktı.”

"Onu öldüreceğim," dedi Cass. "Onun o cılız boynunu kıracağım!" Ağlayacak gibiydi. "Bunca zaman buraya gelip ona yardım etmek istedim! Ama o bizi aptal yerine koydu!"

"Biliyorum," dedim çaresizce.

Liam, David'in yaptıkları yüzünden ölebilirdi. David arkadaşlarına nasıl böyle korkunç bir şey yapabiliyordu? *Ona her konuda güvenmiştim!* Belki de birisi bunları yapması için David'i zorluyordu. Fakat yine de bu bize ihanetini açıklamıyordu. David tüm planımızı berbat etmişti.

Liam en başından beri haklı mıydı yani? Ve David'in, Keşiş'in casusu olduğunu düşünen diğer herkes? David beni en başından beri kullanıyor muydu? Kabul etmesi gücü fakat kanıtlar gözümün önündeydi.

"Altmış saniyeniz sona erdi," dedi ağaçların arasından gelen ses. "Kararınızı verin ya da kaderinizle yüzleşin."

David yandaşların aralarında yürümeye devam ediyordu. Sisin içinde ormana girerek ağaçların gölgeleri arasında kayboldu.

Aynı anda önümüzdeki yandaş ordusu mızrak ve oklarını havaya kaldırdılar. Ağaçların arasından yeniden sesler geldi. Ve tepenin üzerinde daha fazla yandaş belirdi. Tepenin kenarında omuz omuza dizilmişlerdi ve arkalarında destek için bir sıra yandaş daha vardı. Eğer ateş edersek, nişan alınmış binlerce ok üzerimize yağacaktı.

Yandaşların lideri, "Savaş hazırlanın!" diye bağırdı ordusuna. Oklar yaylara yerleştirildi.

Hemen ardından Dr. Barrett'ın yardımcısı lidere bağırdı: "Bekleyin! Durun! Ateş etmeyin! İstediklerinizi yapacağız."

"Hayır!" diye bağırdı Cass. Birkaç kişi daha ona katıldı. "Teslim olmayın! Yine de bizi öldürecekler!" Diğerleri de bağırdılar.

Fakat artık çok geçti.

Araçlardaki silahlar indiriliyordu.

Bu doğru karar mıydı? Emin değildim. Tepeden yağacak oklardan kurtulmanın bir yolu yoktu. Yandaşların çoğu bizim silahlarımızla vurulabilirdi fakat bizden de çoğu kişi ölecekti. *Fakat bu yine de*

bana doğru kararımı gibi gelmiyordu. Kendi kendime eğer ses yalan söylemiyorsa, bu kararın en azından şimdilik Liam'ı tehlikeye atmadığını söyledim.

Alandaki yandaş ordusu ilerlemeye başladı. Etrafımızı saran ağaçların arasından yeni yandaşlar çıkıyordu. Tepemizdeki yandaşlar ise üzerimize doğrulttukları oklarını hiç çekmemişlerdi.

Onların davranışları da tıpkı David'inki kadar şaşırtıcıydı. *Tüm bu yandaşlar yalnızca bir ay içinde nasıl bu kadar eğitilmiş ve disiplinli bir hale gelmişlerdi?* Bu imkânsız görünüyordu.

"Hâlâ savaşabiliriz," diye fısıldadı Cass kulağıma. "Nöbetçilerin söylediklerini yapmak zorunda değiliz. Savaşabilir ve sonra da kaçmayı deneyebiliriz!"

Kaçabileceğimiz bir yer var mı diye etrafıma bakınırken başımı salladım.

Fakat o sırada Destiny Merkezi'nden bir bilimsan kalabalıktan sıyrılarak nöbetçilerden birinin silahına yapıştı. Silaha asılarak nöbetçinin elinden çekti. Kimsenin onu durdurmasına fırsat kalmadan silahı yandaşların üzerine doğrulttu.

Bir an bunun bir isyanı başlatacağını düşündüm.

Fakat bir saniye bile geçmeden bedenine dört tane ok saplanmıştı. Yere yuvarlandı. Tek bir el ateş etmeye bile zamanı olmamıştı.

Ortalığa sessizlik çöktü. İki bilimsan adamın yerde yatan bedenini kaldırmak için koştu.

"Bize ateş açmaya çalışan herkes öldürülecek," dedi yandaşların lideri, kararlı bir sesle. "Silahlarınızı bırakın. Ellerinizi başınızın üzerine kaldırın. Hayatta kalabilmeniz için tek yolu bu."

Yandaş ordusu ilerlemeye devam ediyordu. Çok geçmeden yanımızda olacaklardı.

Cass'e baktım. "Şimdilik bitti," dedim alçak sesle. "Onlarla savaşırsak öldürülürüz. Plan yapmak ve sonra sayıca bu kadar az olmadığımız bir zaman intikamımızı alabilmek için günü kurtarmalıyız."

"Bunu onlara en kısa zamanda ödeteceğim," dedi Cass. Kahverengi gözlerinden öfke saçıyordu. "Özellikle de David'e."

Uzunca bir süre bakiştık. David'in bana ihanet edebileceğini hiç düşünmemiştim. Kimse ona inanmadığında ben tüm kalbimle ona güvenmiştim. Kasabada onu tek savunan kişi bendim. "David yaptıklarını ödeyecek," diye karşılık verdim. "Yaptığı şey affedilemez. Zamanı geldiğinde önce onun peşine düşeceğiz."

Cass bir şey söylemek üzereydi fakat o sırada yandaşlar yanımıza ulaştılar.

"Diz çökün!" diye bağırdı bir tanesi, mızrağını üzerimize doğrultarak. Cass ve ben istemeyerek de olsa diğer isyancılarla birlikte diz çöktük.

Konuşan yandaşa baktım. Gözleri garipti; cam gibi donuktu. Yüzü şişmandı ve kısa saçları birkaç bölgede dökülmüştü. Yandaşların nasıl delirmişçesine vahşi bir şekilde davrandıklarını, gözlerini nasıl kan bürümüş olduğunu hatırladım. Fakat bu yandaş ruhsuz görünüyordu. Sanki aslında burada değilmiş gibiydi. Beyni yıkanmış BKİ bürokratlarını andırıyordu.

Yanımıza ulaşan yandaşların sayısı artıyordu. Çarka döndüğümde bunların olacağını beklemiyordum. Aslında bu durum aklıma gelebilecek en kötü şeydi. Yalnızca Liam'ı yakında bulabileceğimi ve bulduğumda hayatta olacağını umuyordum.

Beni ayağa kaldırmak için çekiştiren yandaşın ellerini bedenimde hissettim. Hiç hareket etmedim, karşı koymadım. *Şu an uysal görünmem gerekiyordu.* Böylece sonradan karşı koyduğumda hazırlıksız yakalanacaklardı. Cass'in de aynı şeyi yaptığını fark ettim. Dikkatleri daha fazla üzerimize çekmenin bir anlamı yoktu. En azından iyi bir planımız olana kadar...

Yandaşlar silahımız olup olmadığını anlamak için üzerimizi aradılar. Üzerimizdeki ceketleri de çıkardılar. Cass'in gizli diskini ve GPS'ini bularak ellerindeki mızraklarla yerde ezdiler.

Sonra, diğer gençler, bilimsanları, yaşça daha büyük isyancılar ve nöbetçiler gibi itilip kakılarak ilerlemeye zorlandık. Yandaşlar bizi iniş bölgesinden uzaklaştırarak ormana soktu.

Başkan Harka öldüğü için şimdi onlara kimin liderlik ettiğini merak ediyordum. Mutlaka biri olmalıydı çünkü bu delilerin kendi başlarına bu kadar düzenli hareket etmelerine imkân yoktu. *Liderleri ormandan gelen sesin sahibi miydi?*

“Daha hızlı,” dedi yandaşlardan biri arkamdan iterek. Çoğunun, sanki konuşmak zor geliyormuşçasına kısa cümleler kurduklarını fark ettim.

Aniden arkamda bir patlama oldu ve sıçradım. Herkes neler olduğunu görmek için arkaya bakarken, kalabalıktan bir uğultu yükseldi.

İniş alanından büyük turuncu bir ateş topu gökyüzüne yükseldi. Arkasında ise yoğun, siyah bir duman bulutu bıraktı. Burnuma yanmış plastiğin keskin kokusu geliyordu.

Alanda başka bir patlama daha yankılandı. Gökyüzüne yükselen ikinci bir ateş topu gördüm.

“Araçları yok ediyorlar!” diye bağırdı mühendislerden biri. Araçların içindeki gaz yanıcı olmayabilirdi fakat yolcu kompartımanlarındaki cephane ve yakıtın yanıcı olduğu açıktı. Ayrıca panzehirlerin de yok edildiğini fark ettim.

Yandaşların araçları yok edeceklerini tahmin etmeliydim. Araçları çarktan kurtulmak için kullanabilecekleri halde tamamen yok etmeyi tercih etmişlerdi. Yandaşların bu adadan gitmek istemediklerini unutmuştum. Burada, ölümün ve yıkımın ortasında mutluydular.

“Çarktan ayrılabilmemizin tek yolu o araçlardı,” diye mırıldandı Cass, devam eden patlama seslerinin arasında. Ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ediyorduk. Araçlar tamamen yok edilmeden yandaşların durmayacaklarını biliyordum. *Keşke kimin emirleriyle hareket ettiklerini bilseydim.*

Bazı gençler ve yetişkinler ağlıyorlardı. Fakat çoğu sabırlı bir şekilde yürüyorlardı.

“Kendimizi bile kurtaramazken başkalarını nasıl kurtaracağız?” diye sordu Cass yürümeye devam ederken. Tam yanımdaydı. Arkama bakınca Emma ve Alun’un bizden biraz uzakta olduklarını gördüm.

Yandaşlardan biri Alun'un göz bandını çıkardığı için tişörtünden bir parça koparıp bir kurdele gibi başına bağlayarak yenisini yapmıştı.

şimdi daha hızlı yürüyor, yemyeşil ormanın derinliklerine doğru ilerliyorduk. şu an tutsak olmuş olsak da zamanı geldiğinde çarkı kurtarmak için savaşacaktık. *Amacımıza ulaşmaya çalışırken öldürüleceğimizi bilsek de bunu yapacaktık.*

Ormanda yürürken yandaşlar tarafından en son kaçıırıldığım zamanı düşündüm. O zamanlar yandaşlar deli gibi yüzlerini boyamış bir şekilde hoplayıp zıplayarak etrafta dolaşıyor, zevk için bize eziyet ediyorlardı.

O zamanlar çok korkunçtu fakat en azından davranışlarında insan olduklarını gösteren bir şeyler vardı. Bu yeni yandaşlar neredeyse daha korkutucuydu. Yüzlerinde hiçbir duygu ifadesi yoktu. Hiçbiri birbiriyle konuşmuyordu. Ve ilerlememizi söylemek dışında bizimle de neredeyse hiç konuşmuyorlardı.

Belki de çarka yeni bir tür ilaç bırakılmıştı. *Yandaşları uyuşturmak için kullanılan yeni bir BKİ formülü olabilirdi.* Bir şeyin yandaşları korkunç ve görünürde daha zeki bir ordu haline getirdiği açıktı. Yüzlerindeki ifadesizlik, acımasız ve ruhsuz halleri kadar rahatsız ediciydi.

Belki de BKİ sonunda aradığı mükemmel ilacı bulmuştu. En aykırı zihinleri bile uysallaştıran türde bir ilaç... Hatta belki David bile bu ilaçtan etkilenmiş olabilirdi. Yaptıklarının açıklaması ancak bu olabilirdi.

Yandaşlar bizi ağaçların arasında yürütmeye devam ettiler. Ormanın içinde en az bir saattir yürüyorduk. Sıcaklamış, terlemiş ve bitkin düşmüştüm. Gittikçe umutsuzluğa kapılıyordum.

Sonunda yandaşlar biraz yavaşladılar.

Terk edilmiş büyük bir kiliseyi andıran koskocaman bir binaya geldik. Binanın ağaçların arasından yükseldiğini görebiliyordum. Yıkık dökük kırmızı tuğlaları ve çürük tahta bir çatısı vardı. Duvarlarından birini büyük, yuvarlak bir cam mozaik süslüyordu. Üzerinde bir kaplanın karşısında duran bir kuzu vardı. Diğer pencerelerin

çoğu kırık. Çatıda delikler vardı ve binanın yanlarını ve etrafını halatları andıran yeşil sarmaşıklar sarmıştı. Bakımsızlığına rağmen kocaman ve heybetliydi.

Bir ağaç köküne takıldım fakat sonra dengemi yitirmeden yürümeye devam ettim. Tuğla binaya yaklaşıncı başımı kaldırıp bir kez daha baktım. Bu bina çarptaki eski zamanlardan kalmış olmalıydı. Anne ve babamın burada oldukları zamana ya da onlardan bile önceye ait olabilirdi.

Görünüşe bakılırsa şimdi bizim hapishanemiz olacaktı. Yandaşların bizimle ne yapacaklarına karar verene kadar bizi burada tutacakları açıktı.

Bizi geniş, kaldırım taşlı bir patikaya yönlendirdiler. Taşların arasında otlar ve küçük beyaz çiçekler büyümüştü. Baktığım her yerde üzerimize oklarını doğrultmuş yandaşlar vardı. Kaçmaya kalkışan veya karşı koymaya çalışan herkese düşünmeden ateş açacaklarını biliyordum. Şimdi bazılarının ellerinde Dr. Barrett'ın nöbetçilerinden aldıkları ateşli silahlar da vardı.

"İlerleyin," dediler çürük binaya girmemizi işaret ederek. Cass'in yanında yürümeye devam ettim. İkimiz de sessizdik. Tuğladan kocaman kemerli bir girişten geçerek mağarayı andıran binaya girdik.

Gergin sesler taşlardan yankılanıyordu. İçeriye, en az on beş metre yükseklikteki çatının üzerindeki deliklerden gri ışık huzmeleri süzülüyordu. Çatı kirişlerinin kalıntılarına yuva yapmış kuşlar, içeride uçuşuyorlardı.

İsyancılar binayı doldurmaya devam ediyorlardı. Eski kilise öylesine büyüktü ki içeride bizim için oldukça geniş bir alan vardı. Yerler taş ve toprakla kaplıydı.

Yakınlarda bir yerlerde itiş kakış başladı. Dr. Barrett'ın nöbetçilerinden birkaç kişi, yandaşlardan birini yakalamış, silahını almaya çalışıyorlardı. İçgüdüsel olarak onlara yardım etmeye hazırlandım. Bir kez daha bir isyan çıkmasını ümit ediyordum.

Fakat yukarıdan anında yağmaya başlayan oklar beni şaşırttı. Dr. Barrett'ın nöbetçileri yere yığıldılar. Öldürülmüşlerdi.

Şaşkınlıktan donarak başımı kaldırdım.

İşte o zaman yüksekteki çürük, ahşap iskelelerin üzerinde, gölgelerin içinde dolanan boyalı insanları gördüm. Burası yandaş kaynıyordu.

Acaba Liam burada mı yoksa başka bir yerde mi tutuluyordu? Dr. Barrett'la mı yoksa Octavio'yla mı birlikteydi? Çaresizce etrafıma bakınarak onu aradım fakat bulabilmemin bir yolu yoktu.

Kilisenin ön kapılarına baktım. İsyancılar, kapılardan girmeye devam ediyorlardı. Yaklaşık bin kişi olmamıza rağmen, yandaşların yanında bir hiçtik.

Kalabalık şimdi sessizdi. Duyulan en yüksek ses, fısıltılardı. Dışarıdaki ormanın ve tepemizde bağrıışan kuşların seslerini duyuyordum.

Sonra aniden bir gürültü oldu. Dönüp baktığımda kalın ahşap kapıların arkamızdan kapanarak sürgülendiğini gördüm. Dışarı çıkmamız için bu kattaki kırık pencerelerin üstü kalaslarla kaplanmıştı. Cass'in yanında öylece durarak etrafıma bakındım. Yandaşların bir sonraki adımının ne olacağını bilmiyordum.

Binayı ateşe verebilir, bizi alevlerin ve dumanın içinde bırakarak öldürebilirlerdi. Fakat isteselerdi bizi çoktan öldürmüşlerdi.

Aramızdaki yandaşların garip bir şekilde diz çöktüklerini fark ettim. Silahlarını bize doğrultmuş fakat az sonra dua edecekmiş gibi toz toprak dolu yere çökmüşlerdi.

"Ne halt ediyor bunlar?" diye fısıldadı Cass.

"Bilmiyorum!"

Kafam karmakarışık olmuştu. Etrafıma bakındım. Yandaşlar yine tek bir vücut gibi hareket ediyorlardı. Kalabalığın arasında bir an Dr. Elliott'ı gördüm. Onu uzun zamandır görmemiştim. Buraya başka bir araçta gelmiş olmalıydı. Yandaşları çok yakından inceliyordu. Biliminsanları da yandaşların bu davranışına en az bizim kadar şaşırmışlardı.

Bir ses aniden, "Savaş tutsakları!" diye bağırarak sıçramama neden oldu. Bu, ormanda duyduğumuz mekanik sesin aynısıydı.

“Yeni evinize; mor bölgenin merkezindeki 4. Ceza İnfaz Evi’ne hoşgeldiniz.”

Kalabalıktan çıkan uğultu arttı. Herkes etrafına bakınmaya başladı. Ses sanki her yerden geliyordu fakat aynı zamanda bir kaynağı yok gibiydi.

Görebilmek için boynunu uzatırken Cass yanımda, “Nerede bu pislik?” diye söylendi.

“Onu bulduğumda sana gösteririm,” diye fısıldadım, kalabalığı tararken.

Dr. Elliott, “Bizden ne istiyorsun?” diye yüksek sesle bağırdı. Yalnızca konuşarak bile hayatını riske atmış oluyordu. “Çarkı ve hepinizi özgürlüğe kavuşturmak için geldik!”

Diğer sığınmacılar onu desteklercesine yüksek sesle bağırdılar: “Biz de sizinle aynı taraftayız!”

“Tıpkı sizin gibi biz de BKİ’den nefret ediyoruz!”

“Gelin işbirliği yapalım,” diye söze başladı yanımda duran bir biliminsanı. Fakat bir mızrağın arka ucu başına inerek onu susturdu.

Yandaşlarla anlaşmanın boşa harcanan bir çaba olduğunu unuttum. Onlara göre biz onların yaşam tarzlarına en az BKİ kadar tehdit oluşturuyorduk.

Tepemizdeki iskelelerden birinin ayak sesleriyle gıcırdadığını duyunca başımı kaldırdım. Bir sıra yandaş hızla iskelenin üzerinden geçerek kilisenin diğer ucundaki büyük, ahşap balkonun olduğu yöne yürüdü. Balkon, altı metre kadar tepemizde, gölgede kalıyordu.

Burası bir zamanlar org veya koro galerisi olarak kullanılıyor olmalıydı. İki yanından eski, çürümüş, mavi ipek perdeler sarkıyordu ve önünde de ahşap bir parmaklık vardı. Yanlarında, başka yönlere açılan karanlık boşluklar olduğunu gördüm. Fakat balkonun büyük bir kısmı kontrplaklarla kapatılmıştı.

“Biz hiçbir zaman aynı tarafta olmayacağız,” dedi gizemli ses. “Siz çarkı yok etmek için buradasınız! Sonsuz hayatı yaşama şansımızı elimizden almak için buradasınız. Planlarınızdan haberimiz

var. Bu planları gerçekleştirmenize izin veremeyiz." Yandaşlar aynı anda hızlı bir duaya başladılar.

Keşiş'in öldüğünü bilmiyorlar mıydı? Ve hatta onun bir keşiş bile olmadığını, aslında maskenin altında gizlenen kişinin Başkan Harka olduğundan haberleri yok muydu? David'in bunların hiçbirinden söz etmediği açıktı. Tepemizde yeniden gıcırtilar başladı.

Aniden bir şey fark ederek Cass'i dürttüm. "Balkona bak," diye fısıldadım. "Sanırım ses oradan geliyor."

Balkona tam zamanında bakınca bir grup yandaşın iskelelere ulaştıklarını gördük. Etrafımdaki herkes de yukarı bakıyordu. Balkondaki yandaşlar meşaleler yakarak karanlık balkonu sıcak, sarı bir ışıkla aydınlattılar. Gerçekten de eski organ kalan parçaları görebiliyordum. Parçalanmıştı.

Diğer yandaşlar kontrplakları kenara çekerek arkalarındaki siyah, mağaramsı boşluğu açığa çıkardılar. Ve sonra karanlığın içinden bir gölge belirerek balkonun önüne ilerledi.

Gördüğüm şey az kalsın kalbimin durmasına neden olacaktı.

Çevremdeki insanların nefeslerini tuttuklarını gördüm. Yanımızdaki yandaşların çoğu hâlâ dua ediyordu. Cass'in destek almak için bana tutunduğunu hissettim.

Balkonda duran kişi bir daha hiç görmeyeceğimi düşündüğüm biriydi. Donmuş bir gölün kıyısında, gözlerimin önünde ölmüş olan biri... Ahşap, alaycı maskesi ateşin ışığında parlarken, onu tanıyan kalabalık dehşet içinde fısıldaşıyordu. Herkes bu kişinin kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Aman Tanrım," dedim.

Diz çökmüş olan yandaşlar ona tapındıklarını gösteren dualarını sürdürürken herkes korku içinde birbirine bakıyordu. Balkonda, etrafı silahlı yandaşlarla çevrili, siyah kukuletalı peleriniyle duran kişi Keşiş'ti.

13

MASKELER

Maskeli Keşiş'e baktım. Gördüğüm manzaraya inanamıyordum. "Sen ölmüştün," diye fısıldadım kendi kendime. "Ölüşünü izlemiştim..."

Fakat maskeli kişiye bakarken, ilk anda yaşadığım şok çabucak kayboldu. Bu kişi Keşiş değildi; en azından Başkan Harka değildi.

Bu kişinin taşınmaya ihtiyacı yoktu. Daha genç ve dinamik biri gibi kendi kendine ayakta durabiliyordu. Keşiş yürüyemiyor ve son zamanlarda konuşamıyordu bile. Fakat bu kişi ikisini de sorunsuz yapabiliyordu.

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Cass, kalabalığın sesi yükselirken. "Onun öldüğünü söylemiştin!"

"Bu başka biri. Yalnızca aynı maskeyi takıyor." Çoğu yandaş büyük olasılıkla gerçek Keşiş'lerinin öldüğünü fark etmemişlerdi. Ya da belki her zaman birden fazla Keşiş vardı. Belki bu kişi onun kopyalarından yalnızca biriydi. Eğer Başkan Harka'nın BKİ'de kopyaları varsa, belki burada da vardı.

Maskeli kişiye dikkatlice baktım. Sesi tanıdık değildi fakat büyük ihtimalle tanınmaması için özellikle bozuluyor ve mekanikleştiriliyordu. Üzerinde bir yerlerde saklı bir mikrofön ve balkonda saklı hoparlörler olmalıydı. Bir an maskenin arkasında saklanan gerçek haninin Dr. Barrett olabileceğini düşündüm fakat maskenin

ardındaki kişi çok daha kısa boyluydu. O zaman aklıma korkunç bir düşünce geldi:

“Bu...” İsmi söylemek istemediğim için sustum.

“*David* olabilir mi?” diye fısıldadı Cass.

Gözlerimizi kısarak dikkatle maskeli kişiye baktık. *David* olabilirdi fakat emin değildim. Çok uzaktaydık ve maske ile pelerin, içindeki kişiyi iyi saklıyordu. Ayrıca bu durum *David* yanımızdayken ormandan gelen o mekanik sesi açıklamıyordu fakat ses kayıt da olabilirdi. Çarkta her şey olabilirdi.

Gözlerimizi ayırmadan ona bakıyorduk. “Kâfirlerin liderini getirin,” dedi maskeli kişi.

Bu sözleri üzerine, balkonun karanlık olan arka kısmından beyaz saçlı, üstü çıplak yaşlı bir adam getirildi. Yandaşlar iki kolundan tutuyorlardı. Başı göğsüne düşmüştü ve kötü bir şekilde dövüldüğü anlaşılıyordu. Sakallı yüzü morluk ve kesiklerle doluydu. Göğsü ve kolları da aynı şekilde. Onu hemen tanıdım.

Bu Dr. Barrett’ti.

Kalbim duracaktı. *Eğer Dr. Barrett buradaysa, Liam da burada demek oluyordu!* Belki de yakınlarda bir yerdeydi.

Onu bulmak için etrafıma bakındım. Ona seslenmek, ismini haykırmak için yanıp tutuşuyordum. Fakat bu ikimizin hayatını da fazlasıyla tehlikeye atmak olurdu.

“Lideriniz bu mu?” diye sordu maskeli kişi, cevabı bilmiyormuş gibi. “İnsanlığın yüz karası bu zavallı mı? Yaşlı ve unutulmuş. Bilimi inancın üzerinde tutan bu adam mı?” Duraksadı. “Bu adam inancı, yok edilmesi gereken bir hastalık olarak görmüştür. Antarktika’da kurduğu merkezden tatmin olmayarak buraya, adamızı ele geçirmeye geldi.”

“Bu doğru değil!” diye bağırdı mühendislerden biri. “Biz sizi kurtarmaya geldik!”

“Kurtarılması gerekenler bizler değiliz,” diye devam etti Keşiş.

Yandaşları alçak sesle, komik denecek kadar uyduruk dualarını etmeye devam ediyorlardı. “Sizlersiniz.” Yeniden duraksadı. Maskenin

arkasında gizlenen yüzünde zalim bir gülümseme olduğunu hissettim. "Dr. Barrett'tan başlayarak bunu anlamanıza yardımcı olacağız."

Balkondaki yandaşlar Dr. Barrett'ı öne çıkardılar. Konuşmaya çalıştı fakat sözcükleri ağzından çıkaramayacak kadar bitkin ve zayıftı. Ona ne zamandır işkence ediyor olduklarını merak ettim. Dr. Barrett'ı hiç bu kadar perişan ve kırılgan göreceğimi tahmin etmemiştim. *Acaba Liam'a da işkence etmişler miydi? David nasıl bu zulmün bir parçası olmaya katlanabilirdi?*

Yandaşlar Dr. Barrett'ı balkonun parmaklıklarına dayadılar. Bir an onu balkondan aşağıdaki kalabalığın üzerine atacaklarından korktum. Fakat sonra bir yandaş öne çıktı. Uzun boylu, ince bir gençti. Elindeki şeyi herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırdı.

Bu başka bir maskeydi. Parlak ve metalikti. Gözler için delikleri vardı fakat burun ve ağız için yoktu. Sonra arkasını çevirdi. Maskenin içine 3 santim uzunluğunda metal çubuklar takılıydı. Bıçak kadar sivriydiler.

Aramızdaki yandaşlar zevk içinde bağırmaya başladılar. Gürültü sağır edici ve bunaltıcıydı. İlk kez duygularını böylesine coşkulu bir şekilde gösterdiklerini görüyordum. Bağırırken yumruklarını havaya savuruyorlardı. Fakat yine de hareketleri programlanmış gibiydi. İnsandan çok robotları andırıyorlardı.

"Tak şunu!" dedi Keşiş. Gürültüyle çıkan yüksek sesi kalabalığı bastırıyordu.

Yandaş maskeyi kaldırdı. Dr. Barrett geri çekilerek yandaş kenara itmeye çalıştı. Diğer yandaşlar onu arkadan yakaladılar. Dr. Barrett bağırarak için ağzını açtı fakat kalabalık çok gürültü yaptığı için onu duyamıyordum bile.

İnsanlar hareketlenmeye başladıkları için arkamdan birilerinin ittiğini hissettim. Yandaşlar kendilerine yaraşır bir şekilde kahkahalar atıyor, haykırıyorlardı. Sonunda içlerindeki çılgınlık ve öfke dışarı çıkmıştı. En azından bu beklediğim bir şeydi. Şimdi belki yandaşlar kazandıklarını düşündüklerinden kendilerini özgürce ifade

edebileceklerini hissediyorlardı. Herkes bağırp çağırırken kilisenin alt katında büyük bir kavga başlamıştı.

Rastgele savrulan bir dirsekten kaçmak için eğilirken gözümü Dr. Barrett'tan ayırmamaya çalıştım. Yandaş maskeyi biraz daha kaldırarak Dr. Barret'in yüzüne yaklaştırdı. Yaşlı adam debelenerek kaçmaya çalıştı. Fakat yandaşların acıması yoktu.

Maskeyi tutan yandaş bir adım öne çıkarak maskeyi Dr. Barrett'ın yüzüne tüm gücüyle bastırdı. Aynı anda başka bir yandaş arkasından yaklaşarak maskeyi sıkıca kilitledi. Metal çubuklar etine saplanırken Dr. Barrett acı içinde bağırdı. Maske şimdi yüzüne sabitlenmişti.

Balkondaki yandaşlar onun yanından çekildiler. Dr. Barrett titreyen ellerle maskeyi tutmaya çalıştı. Göğsüne kan damlıyordu.

"Burası sizin topraklarınız değil!" dedi Keşiş, aşağıdaki gürültünün sesini bastırarak. "Siz buraya zorla geldiniz. Günahkârlar! Eğer çarka gelmek istiyorsanız bize katılmanız gerekir. Artık gri bölge de dahil tüm bölgeler bize ait. Artık hiç kasabalı kalmadı. Mavi bölge bizim. Kasabalıların hepsi öldü!"

Bir zamanlar yandaşın beni nasıl tehdit ettiğini hatırlayınca midem bulandı. Çarkta ilk günümdü. Bana yandaşların kısa süre içinde tüm adayı ele geçireceklerini ve biz kasabalıları okyanusa dökceklerini söylemişti. *Bir zamanlar imkânsız gibi görünen o tehdit, şimdi gerçek olmuştu.*

Dr. Barrett balkonda metal maskesiyle uğraşıyordu. Fakat maskeyi çıkarmasının bir yolu yoktu. Yüzünden hâlâ kanlar akıyordu.

"Çarkta tek kaçış yolunu biz sunuyoruz," diye devam etti Keşiş. "Ölümden sonra yaşam. Çark ruhumuz için bir sınav yeridir. Burada bilimin yeri yoktur."

Dr. Barret tökezleyerek bir dizinin üzerine çöktü. Yandaşlar yeniden belirerek onu kollarından tuttular. Onu sertçe karanlık gölgelerin içine çektiler. Uzun süre dayanabileceğini sanmıyordum.

"Geçmişinizi unutun. Gelecek planlarınızı unutun. Kim olduğunuzu unutun. Bize katılın ve sonsuza dek yaşayın," dedi Keşiş.

Yandaş ordusu monoton bir şekilde hep bir ağızdan bağırdı. "Bize katılmazsanız açlıktan ölene kadar burada tutsak olarak kalacaksınız."

Cass'e döndüm. "Liam'ı ve bulabildiğimiz herkesi bularak buradan gitmek zorundayız!"

Cass başını salladı fakat sersemlemiş görünüyordu. "Cass?" dedim.

"Ben gerçekten böyle miydim?" diye sordu. "Ben yandaşken böyle miydim?"

"Bu çok daha kötü," dedim dürüstçe cevap vererek. "Bu yeni bir ilaç olmalı. Ve Başkan Harka tam bir sahtekâr da olsa, korkarım bu yeni Keşiş, söylediği şeylere kendisi de gerçekten inanıyor!"

Yakınlarda Emma ve Alun'u gördüm. Kalabalık onlarla aramıza girmişti fakat şimdi dikkat çekmemeye çalışarak yanımıza yaklaşıyorlardı. Herkes hareket ediyor ve bağıırıyordu.

"Bize katılın ve özgür olun!" diye devam etti Keşiş yüksek kurulduğu balkondan. Keşke maskenin ardındaki gözlerini görebilseydim fakat aradaki mesafe çok fazlaydı. Onun David olduğunu sanmıyordum fakat artık David konusunda kendi fikirlerime de güvenmiyordum.

"Size hiçbir zaman katılmayacağız!" diye bağırdı yakındaki bir genç. Bu, Destiny Merkezi'nden tanıdığım eski bir kasabalıydı. "Sizin türünüzle daha önce savaştım. Yine savaşacağız!"

Yandaşlar öne çıkarak onu dövmeğe başladılar. Yere düştü ve kalabalığın içinde kayboldu.

"Sizin gibi olmaktansa ölürüz," diye bağırdı birisi. Bu, gözlüklü, orta yaşlı, bilgiç görünlü bir adamdı. "Sizin burada yaptığınız şey BKİ'den de kötü! Bizi dinlemek zorundasınız. Şunu anlamanız gerek..."

Yandaşlar mızraklarıyla adamın üzerine gittiler. Kalabalık yeniden hareketlendi.

Bu kargaşada bir kaçış yolu bulabileceğimizi düşünerek etrafıma baktım. Fakat çıkış sıkı şekilde korunuyordu ve Keşiş ile yandaşları yukarıdaki balkondan her şeyi izliyorlardı.

Aniden koluma birinin dokunduğunu hissettim. Korkarak kolumu hızla çektim. Başımı kaldırıncı karşımda uzun boylu, başlığı yüzünü gizleyen siyah pelerinli bir yandaşın durduğunu gördüm. Elinde bir mızrak tutuyordu. Korku ve öfke içinde geri çekildim.

Fakat biraz daha yakından bakınca bu adanın bir yandaş olmayacak kadar büyük olduğunu gördüm. Hepsi ya benim yaşımda ya da benden biraz daha büyüktü fakat bu adam kırklarında veya ellili yaşlarının başında görünüyordu. Koyu teni ve içten bakan siyah gözleriyle oldukça yakışıklıydı. Garip bir şekilde bana tanıdık gelmişti. Cass hemen yanımda adama bakıyordu.

“Alenna Shawcross?” diye sordu adam alçak sesle. Yakında olan kimsenin yüzünü görmemesi için başını önüne eğmişti.

Başımı salladım.

“Benimle gel.”

“Siz kimsiniz?”

Sorumu cevaplamadı. “Burada güvende değiliz. Beni izle. Seni Liam’a götüreceğim.”

Kalbim hızlanmıştı. “O yaşıyor mu? İyi mi?”

Adam başını salladı. Ve o zaman bu yabancıncın kim olduğunu anladım.

“Sen Octavio’sun!” diye fısıldadım. “Liam’ın babasıncı.”

Parmağını dudaklarına götürdü. “İsmimi söyleme. Yalnızca beni takip et.” Hızla dönerek kimsenin birbirimizi tanıdığımızı fark etmesini istemiyormuş gibi kalabalığın arasında yürümeye başladı.

Şaşkın bir şekilde hemen peşine takıldım. Cass de hemen arkamdaydı ve onun arkasında da Emma ve Alun vardı.

“Duydun mu?” diye fısıldadım Cass’e. Kalbim mutluluk ve rahatlamayla hızla çarpıyordu. “Liam yaşıyor! Bu onun babası!”

“Duydum. Buradan çıkmanın yolunu biliyor mu?”

“Umarım.”

Yürümeye devam ettik. Octavio başını önünde tutarak mızrağını havada sallamaya devam etti. Pelerini ve başlığıyla onu bir yandaş

sanıyorlardı. Kimse onu durdurmuyordu. *Bizim de onun tutsakları olduğumuzu düşünüyor olmalıydılar.*

Kalabalığın içinde ilerlemeye devam ettik. Keşiş hâlâ herkese kendi yolundan gitmeleri konusunda öğütler verirken, yandaşları da ona karşı çıkan herkesi acımasızca dövüyorlardı.

Bir grup gencin, yarı çökmüş, tuğladan bir merdivenin altına gizlendiği sol duvara doğru gittiğimizi fark ettim.

"Ona güvenebilir miyiz?" diye fısıldadı Cass yürürken.

"Evet," diye cevap verdim. Sonra da ekledim: "Sanırım." David'le yaşadıklarımızdan sonra hiçbir şeyden emin olamıyordum. Bu adamın Octavio olduğundan bile emin değildim. Yalnızca onun sözüne ve Liam'a olan benzerliğine güveniyordum. Şimdilik bunun yeterli olması gerekiyordu.

Gençlerin ve yetişkinlerin arasında güçlükle ilerleyip yandaşların yanından geçerek yıkık merdivenlere ulaşana kadar yürüdük. Herkes bağıyordu.

Octavio durdu. Bize döndü. "Fazla vaktimiz yok," diye fısıldadı. "Beni bu binanın altındaki işkence hücrelerinde tutuyorlardı. Birisi çıkmamıza yardım etmek için içeriye silah ve anahtarları attı. Bir nöbetçiyi öldürerek pelerinini ve mızrağını aldım. Ölen nöbetçiye de kendi kıyafetlerimi giydirdim fakat kısa süre içinde kaçtığımı fark edecekler."

"Liam da mı aşağıda?" diye sordum aceleyle.

"Hayır. O da bir nöbetçi öldürerek kıyafetlerini aldı. Birlikte nöbetçileri atlatarak yukarı, kiliseye kaçtık. Birkaç adamım da aynı şeyi yapabildiler." Octavio bana baktı. "Seni arıyorduk. Liam dövüşebileceğini söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet, beni o eğitti." Octavio başını salladı.

"Güzel."

"Ben de dövüşebilirim," diye ekledi Cass.

Alun başını salladı. "Aynen."

“Eğer çok mecbur kalırsam ben de dövüşürüm,” diye fısıldadı Emma.

“Yani Liam kalabalığın arasında bir yerlerde, öyle mi?” diye sordum Octavio’ya. Çaresizce pelerinli yandaşlara bakıyor, Liam’ı bulmaya çalışıyordum. Fakat burada yüzlerce yandaş vardı. *Onu nasıl bulacaktım ki?*

Aniden bir ses kalabalığın sesini bastırdı. “Siz!”

Döndüğümde, o donuk gözleriyle beni ve Octavio’yu izleyen üç yandaş gördüm. Octavio’nun onlara arkası dönüktü. Eğer yüzünü görürlerse onun kendilerinden olmadığını anlayacaklardı.

“Evet?” dedim korkumu saklamaya çalışarak.

Tam o anda Cass sinirli bir şekilde, “Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Fakat bu yandaşların hiçbiri bize bakmıyordu. Şimdi üçü de yalnızca Octavio’ya bakıyorlardı. Ters bir şey olduğundan şüphelenmiş olmalıydılar. “Yüzünü dön,” dedi bir tanesi. Diğeri de yayını kaldırdı ve bir ok çekti.

Octavio arkası dönük öylece duruyordu. Onlara tepki vermiyordu. Cass ve ben onunla yandaşların arasına girmeye çalıştık fakat yandaşlardan biri bizi kenara itti.

Üçüncü yandaş, “Yüzünü göster,” diye emretti Octavio’ya. Etrafımızdaki kalabalık karşı koyuyor, insanlar yardım istiyorlardı. Yandaşlar kalabalığın arasında geziniyor, isyancıları dövüyordu. Balkona baktım. Keşif tüm olanları onlaylarcasma seyrediyordu.

“Hemen yüzünü dön!” dedi elinde yayı olan yandaş. Okunu tam Octavio’nun ensesine nişan aldı. “Ya da olacaklara razı ol!”

Octavio yavaşça dönmeye başladı. Üç yandaş şaşırtmamak için yavaş yavaş hareket ediyordu. Cass ve ben aradan çekildik. Eğer Octavio da Liam’a benziyorsa, az sonra olacakları tahmin edebiliyordum.

Octavio’nun yüzünü gördüğünde yandaşlardan birinin nefesini tuttuğunu gördüm. Diğerlerini uyarmak için bağırarak üzereyken Octavio’nun elindeki mızrak uçarak yandaşın göğsüne saplandı. Mızrak, daha önce hiç görmediğim bir hızla uçmuştu. Ucu doğrudan yandaşın kalbine saplanmış, onu yere yığmıştı.

Tam o sırada, elinde yayı olan yandaşı okunu doğrudan Octavio'nun yüzüne fırlattı. Octavio'nun kaçacak yeri yoktu. Kötü bir şey olacağını düşünerek bağırdım. Fakat Octavio kolunu kaldırdı; pelerini dalgalandı ve ok kumaşa isabet ederek yere düştü. Yandaş şaşırıp benziyordu.

Octavio üç adım ileri atılarak yandaşı boynundan yakaladı ve güçlü parmaklarıyla boğazını sıktı. Üçüncü yandaş kaçmaya çalışıyordu. Octavio boğazını sıktığı yandaşın belinden bir bıçak çıkarıp kaçmaya çalışan yandaşa fırlattı. Bıçak yandaşın tam sırtına isabet etti ve yandaş anında yere yığılırken kalabalık geri çekilerek yer açtı.

Afallamıştım.

İki saniye içinde Octavio üç yandaşı yenmiş hatta onları öldürmüştü. Daha önce belki Liam dışında o kadar hızlı hareket eden kimseyi görmemiştim. Fakat sorunlarımız daha yeni başlamıştı çünkü herkes kavgayı fark etmişti. Yandaşlar bize doğru geliyorlardı.

"Koş!" diye bağırdı Octavio. Mızrağını yandaşın bedeninden çıkardı ve kanlı silahı kullanarak kalabalığın içinde kendisine yol açtı. Mızrağını ve pelerini kullanarak üzerine doğru yağın oklardan kurtulmayı başardı.

Cass, Emma, Alun, ve ben onun arkasından giderken kendimizi oklardan güçlkle koruyabiliyorduk.

Octavio'nun yaptıkları vahşi bir başkaldırıya neden olmuştu. Diğer bilimsan ve kasabalıların da dövüşmeye başladıklarını görüyordum. Oklar ve mızraklar havada uçuşuyordu.

Karşımıza bir yandaş çıktı ve sivri dişlerini göstererek sırttı. Bir dakika içinde yumruğumla başının yan tarafına vurarak onu yolumdan çektim.

Yerde yatan bedenine bastım ve kaburgalarının botumun altında ezildiğini hissederken acı içinde inledi. Yukarıdaki iskeleden aşağı oklar yağıyordu. Bir tanesi tam omzumun yanından geçti fakat ben yürümeye devam ettim.

Yukarıdaki balkondan gelen çığlıkları duyunca başımı kaldırdım. Yandaşlar Keşiş'in etrafını sararak onu korumaya almışlardı. Çünkü balkona bir yabancı çıkmıştı.

Bu kişinin pelerinli ve uzun boylu olduğunu görünce şaşırdım. Elllerinde iki tane uzun bıçakla Keşiş'e yaklaşıyordu. Yüzünü göremesem de hareketlerinden onu tanımıştım.

Bu Liam'dı!

Yaşıyordu!

Ve korkusuzca doğrudan Keşiş'in yanına gitmişti. Bir şekilde balkona çıkmayı başarmıştı. Aşağıdaki yandaşlar okları üzerine yağdırdılar. Oklardan kaçabilmek için en yakınındaki parmaklığın üzerine sıçradı.

Kalabalığın çığlıkları arasında kendimi tutamayarak ona seslendim. "Liam! Benim!"

Sonra sırtıma bir şeyin vurduğunu hissettim. İleri doğru tökezledim. Bir an bir mızrakla vurulduğumu düşündüm. Fakat sonra bunun yukarıdaki iskeleden düşen bir yandaşın bedeni olduğunu anladım.

Darbenin etkisinden kurtularak ilerlemeye devam ettim. Bir an yandaşları bir şekilde yenebileceğimizi ve kilisenin kontrolünü ele alabileceğimizi düşündüm. Fakat oklar havada uçmaya devam ederken, ana kapıların aniden açıldığını gördüm. Kiliseden içeri yüzlerce yandaş girdi. Ve dışarıda da binlercesi vardı. Sayıları çok fazlaydı. Onlarla burada savaşılamazdık. Ormana kaçarak yeniden toparlanmanın bir yolunu bulmalıydık.

Octavio'nun, pelerinlerini atarak kimliklerini ele veren adamlarının sayısı artıyordu. Yetenekli ve acımasız dövüşçülerdi. Etrafımızı saran şaşkın yandaşların arasına dalarak büyük bir savaş başlattılar.

Bir kez daha, tüm gücümle, "Liam!" diye bağırdım. Bu sefer Liam beni duyarak aşağıya baktı.

"Alenna!" diye bağırdı, oklardan kaçmaya çalışırken. Oklar çok fazlaydı. Kısa süre sonra vurulacaktı. Keşiş ve yandaşları balkonun arkasındaki küçük, karanlık koridora yürüdüler. Burası bir çeşit kaçış yoluydu.

Liam balkonun kenarındaki eski, çürük perdelerden birini yakaladı. Oklardan kaçmaya çalışırken Liam'ın perdeye tutunarak kaydığını gördüm. Aşağıya kayarak yere düştü. Ayaklarıyla yandaşlara tekmeler savurarak onları dağıttı.

Kiliseye karmaşa hâkimdi. Oklar ve mızraklar aralıksız bir şekilde havada uçuşuyordu. Octavio'nun adamlarından bazıları balkona çıkmış, yandaşları aşağıya atıyorlardı.

Liam'a ulaşmak için çabalıyordum fakat önümde çok fazla insan vardı. Sonra Liam beni bir kez daha gördü. Bıçaklarıyla kendisine yol açarak bana doğru ilerlemeye başladı. Bıçakları kılıç gibi uzun ve keskindi.

Birkaç saniye sonra yanımdaydı.

"Tanrı'ya şükür, hayattasın!" diye bağırdı. Bana sımsıkı sarıldı.

Bu anın geleceğini hiç sanmıyordum.

Kollarımı onun boynuna doladım. Onu bir daha hiç göremeyeceğimden çok korkmuştum. Şimdi onu asla bırakmak istemiyordum. Ve bırakmayacaktım.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdım. "Planın ne?"

"Babam bir çıkış yolu biliyor," dedi. Etrafımızdaki savaş devam ederken ilerlemeye başladık. Liam bıçağıyla bir yandaşın üzerine doğru giderek onu kaçırdı. Karşı koyduğumuz için yandaşlar hem öfkelenmiş hem de şaşırmış görünüyorlardı. Fakat her türlü savaşta sırf sayısal üstünlükle kazanabilirlerdi.

Octavio'yu takip ediyorduk. Cass, Emma ve Alun da Octavio'nun adamlarıyla birlikte aynı şeyi yapıyorlardı. Bizden birkaç adım önde ayaklanan kalabalığın arasında ilerlemeye çalışıyorlardı. Alun'un ense-sinde kan olduğunu gördüm. Bir okla kesilmiş olmalıydı. Hiçbirimizin öldürülmediğine veya kötü şekilde yaralanmadığına şaşıırıyordum.

Octavio doğrudan kilisenin kırmızı tuğla duvarlarından birine doğru yürüyordu. Nereye gittiğini anlamamıştım. Burada çıkış olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Yalnızca tuğlalar vardı.

"Liam?" dedim koşarken.

"Sorun yok! Devam et."

Balkona baktım. Keşif gitmişti. Orada olduğuna dair hiçbir iz yoktu. *Bu yeni Keşif kimdi? Ve kontrolü nasıl bu kadar çabuk eline alabilmişti?*

Az önce Octavio'nun olduğu yere baktım fakat şimdi ondan da hiçbir iz yoktu. Kafam karışmıştı. Sonra Cass'in duvardaki aynı noktaya ulaştığını gördüm. Hafifçe eğildi ve kalabalığın arasında kayboldu. Bir saniye kadar sonra orada bir açıklık olabileceğini anladım. Kilisenin duvarının altından geçerek ormana çıkıyor olabilir. Dışarıda binlerce yandaş vardı fakat dışarı çıkmak burada kapalı olmaktan daha iyiydi. O şekilde şansımız artabilirdi.

Liam ve ben hızla tuğla duvara doğru koştuk. Emma ve Alun'un da gözden kaybolduklarını gördüm. Yolumuza daha fazla yandaş çıktı. Birkaç basit hareketle silahlarını ellerinden aldık.

Sonunda vardığımızda Liam'la birlikte sertçe duvara çarptık. Aşağı bakınca ayaklarımın yanındaki kirli zeminde yuvarlak bir delik gördüm. Bu bir kanalizasyon kapağıydı. Metal kapağı kenara itilmişti. Diğerlerinin gittiği yol burası olmalıydı.

Delik dışarı açılıyor gibi görünmüyordu. Yeraltına, büyük olasılıkla aşağıdaki işkence hücrelerine gidiyordu.

O sırada başlarımızın üzerine yağmaya başlayan oklar tuğla duvara çarptılar. Liam ve ben eğildik.

Oklar tuğlalara çarparak bir zarar vermeden düştüler. Fakat bununla kalmayacağını biliyordum. Yaralı yandaşların, gençlerin, isyancıların ve mühendislerin çığlıkları birbirine karışarak sağır edici bir gürültüye dönüşmüştü.

"Git!" dedi Liam. "Arkadayım!"

"Tamam!"

Ayağa kalktım. Etrafımda oklar uçuşmaya devam ediyordu. Saçlarımı sıyrarak geçtiklerini hissediyordum.

Fazla düşünmeden doğrudan deliğin içine atladım. Karanlıkta bizi bekleyen şeyle yüzleşmeye hazırdım.

14 HARİTALAR

Beton zemine hızla çarptım. Liam da hemen arkamdan atladı ve üzerime düştü. Sersemlemiş bir şekilde ayağa kalkarak etrafıma bakındım. Liam da ayağa kalktı. Büyük, yatay bir tünelin içindeydik. İki yöne de uzanıyordu; hem kilisenin altına hem de ormana.

Octavio ve adamları birkaç adım ötede durmuş bizi bekliyorlardı. Cass, Emma, ve Alun çoktan tünelin ormana giden kısmında koşmaya başlamışlardı bile. Yerdeki yağlı su birikintisi attıkları adımlarla etrafa sıçırıyordu.

"Kaçmanız gerek," dedi Octavio. Sesi kavisli beton duvarlarda yankılanıyordu. "Hazır şansınız varken."

"Baba, seni burada bırakmam," dedi Liam. Üzerindeki pelerini çıkardı; altında kötü ve tişörtü vardı. Bıçaklarını sırtına taktığı deri kılıflara soktu. "Adamlarımdan bazıları hâlâ tehlikede ve ben onları korumaya yemin ettim. Bunu biliyorsun. Ve Dr. Barrett'ı da kurtarmaya çalışacağım. Haydi şimdi gidin!" Tüneli işaret etti. "Alenna'yı güvenli bir yere götür. Kendini de tabii. Ben iyi olacağım. Zamanı gelince sizi yeniden bulacağım."

Liam başını salladı. "Nasıl?"

"Benim de kendime göre yollarım var," dedi Octavio.

"Haydi," dedim Liam'a.

Bir an duraksadıktan sonra, "Kendine dikkat et," dedi babasına.

Octavio başını sallayarak karşılık verdi. "Sen de." Bir an birbirlerinin elini sıkıca tuttular ve sonra da ayrıldılar.

Liam ve ben diğerlerinin peşinden koşmaya başladık. Yukarıdaki savaşın sesleri hâlâ duyuluyordu. Şimdi uğultuyu ve çığlıkları silah sesleri kesiyordu.

"Ölmüş olabileceğini düşünüyordum!" diye itiraf ettim koşarken. Nefes nefese kaldığım için sözcükler ağzımdan güçlkle çıkabiliyordu. "Çok korktum! Neler oldu?"

Elimi tuttu ve ben de onunkini sıkıca tuttum. Dokunuşunu yeniden hissedebilmek inanılmaz bir duyguydu.

"Babamın teknesinin yakıtı yoktu," dedi. "Sürükleniyorlardı. Dr. Barrett ve biz oraya vardığımızda yakıtımız vardı fakat birkaç kere savaşmak zorunda kalmıştık. Başka bir şeyimiz yoktu."

Koşmaya devam ediyorduk. Arkama baktım. Octavio'nun adamlarından birkaçı daha tünele ulaşmıştı ve Octavio onlara inmeleri için yardım ediyordu.

"Sonunda çarka ulaştık," diye devam etti Liam, "helikopterimiz ve hidrofilimiz sahile ulaşır ulaşmaz binlerce yandaş tarafından pusuya düşürüldük. Sanki geleceğimizi biliyorlardı."

"Biliyorlardı," dedim. "Onlara David söyledi."

"O çocuğa güvenilmeyeceğini biliyordum!"

"Haklıydın. İki tarafa birden çalışıyormuş. Güney Arki'ndan buraya indiğimizde bizi doğrudan tuzağa düşürdü. Ağaçların arasından çıkan yandaşlar bizi esir alarak araçlarımızı yok ettiler."

"Bu her şeyi açıklıyor." Tünelde bir dönemeci takip ederek koşmaya devam ettik.

"Helikopteri bombaladılar ve hidrofil de batırdılar. Yani, burada mahsur kaldık. Bir kez daha." Elim hafifçe sıkı. "Fakat en azından birlikteyiz. Seni Güney Arki'nda hiç yalnız bırakmamalıydım. Helikopter havalandığı an pişman oldum!"

"Ben de öyle! Sana gitmeni söylememeliydim!"

Konuşacak çok şey vardı fakat daha sonra bunlar için vaktimiz olacağını umuyordum. Şu anda yalnızca hayatta kalmaya odaklanmalıydık.

Koşarken tünelin ilerisine bakıyordum. "Bu yol nereye gidiyor?"

"Kilisenin dışına çıkıyor olmalı. Hücremize silahları bırakan kişi benimkine bir de bu bölgenin haritasını bırakmış. Cebimde. Henüz bakacak vaktim olmadı."

Daha hızlı ve dikkatli bir şekilde koşmaya başlamıştık. Botlarımız ayaklarımızın altındaki soğuk sudan sırlıslıklaştı.

"David konusunda sana inanmadığım için üzgünüm," dedim nefes almaya çalışırken. Tünelin sonu yok gibiydi. "Her zaman bir casus muydu yoksa bize ihanet etmesi için ona işkence edip beynini mi yıkadılar bilmiyorum. Fakat ne olursa olsun ona güvenmemeliydim."

"Önemli değil. Önemli olan senin iyi olman ve şu an birlikte olmamız. En azından yandaşlar hava araçlarına havadayken saldırmadılar."

"Yeni Keşiş bir sebepten bizi canlı istemiş olmalı."

"Büyük olasılıkla bizim yandaşların yaşıyor olmalarını istediğimiz sebeptendir; onların bizim gibi düşüncelerini sağlamak ve sayımızı artırmak istemiyor muyuz?"

O kadar nefessiz kalmıştım ki konuşmak imkânsızlaşmıştı. Yalnızca başımı önüme eğerek daha hızlı koşmaya çalıştım. Sonunda, ileride beyaz bir ışık olduğunu ve arkadaşlarımızın o ışığa doğru koştuklarını gördüm.

Arkamda aniden silahlar patlamaya başladı. Liam da ben de eğildik. Arkama baktım.

Silah seslerini yeniden duydum ve silahın namlusundan çıkan alevi gördüm. Biri bize mi ateş ediyordu yoksa Octavio ve adamları bir şekilde silah edinmiş de yandaşlara mı ateş ediyordu, emin değildim.

Liam'la birlikte ışığa doğru koşmaya devam ettik. Tünelin bitişi yerde yandaş olmamasını umuyordum. Yoksa burada mahsur kalabilirdik.

Sonunda Cass, Emma ve Alun'a yetiştik. Onlar da güçlükle nefes alıyorlardı ve artık oldukça yavaşlamışlardı. Alun ensesindeki yaradan çok fazla kan kaybetmişti. Uzun kollu gömleği kan içindeydi.

"Hey, Liam," dedi Cass. Emma destek almak için ona tutunuyordu. Liam başını salladı.

"Selam."

Emma da Alun da çok korkmuş görünüyorlardı. Alun ensesindeki yarayı incelemek için elini uzattı.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet."

Hep birlikte tünelin sonuna kadar kalan yolu koştuk. Tünel doğrudan dışarıya, ormana çıkıyordu. İleride yeşil ağaçları ve günışığını görebiliyordum.

Fakat demir bir parmaklık yolumuzu kapatıyordu. Aralıkları kol ve bacak ge ebilece  kadar genişti fakat tamamen geçebilmek olanaksızdı. Demir betona gömülü olduğu için parmaklığı çekip çıkarmak im ansızdı. Bir an midemin bulandığını hissettim. *Burada kapalı kalmıştık.*

  melerek nefes alabilmek için  abalar en parmaklığın   n nde bir an öylece durduk. Tünelin i i çok kötü kokuyordu.

Arkamızdan yine silah sesleri duydum.

Liam gevşek bir tarafını bulabilmek için parmaklığı sıkıca tuttu. Ben de aynı şeyi yaptım ve diğerleri de. Demir oldukça sağlam görünüyordu. Sonra Liam geri çekildi, iki bıçağını da çıkararak havaya kaldırdı.

"Bu işe yaramayabilir," dedi. "Demirin ne kadar güçlü olduğuna bağlı."

"Bir dene," diyerek onu cesaretlendirdim.

Duraksadı ve uzun bıçaklarından birini bana uzattı. "Benimle birlikte denemek ister misin?"

Gülümseyerek bıçağı aldım. "Teşekkürler."

Liam bıçağı yukarı kaldırarak parmaklığa vurdu. Bıçak demire çarptığı anda kıvılcım çıktı. Bir an bıçağının kırılacağından korktum. Ben de ileri doğru atılarak bıçağı savurdum. Bıçak, kalın demir parmaklıklara çarpınca kolumun zonkladığını hissettim.

Başta, bu yaptığımız işe yaramayacakmış gibi göründü. Fakat demir parmaklıklar eskiydi ve biz vurmaya devam ettikçe, çubuklardan biri kırılarak ikiye ayrıldı ve yere düştü. Birlikte parmaklıklara vururken bir yandan da gözlerimi koruyordum. Sonra bir parçayı daha kırmayı başardık. Demir parçaları havada uçuşarak yere düştü.

Birkaç darbe daha vurduktan sonra aradan sığabileceğimiz kadar parmaklığı kırabilmiştik. Liam da ben de nefes nefese kalmıştık. Bıçağını kılıfına soktu. "Gidelim," dedi. Elimdeki bıçağı geri vermedim çünkü ellerimde yeniden bir silah tutabildiğim için rahatlamıştım.

Sırayla delikten dışarı çıkmaya başladık. Liam ve ben birlikte en arkadaydık. Ondan hemen önce tırmandım ve kırık demir parçaları kıyafetlerimi ve tenimi yırttı. Fakat çok geçmeden dışarıdaydım. Diğerleriyle birlikte ormanın sıcaklığında beklemeye başladım. Bir dakika kadar sonra Liam da çıktı.

Hepimiz dikkatli bir şekilde etrafımıza bakındık. Burada yandaşlar yoktu; ya da vardıysa da ağaçların arasına iyi gizlenmişlerdi. Ne yöne gideceğimizden veya ne yapacağımızdan emin değildim. Artık kiliseyi göremiyordum.

Tünelden belli belirsiz silah sesleri geliyordu. "Burada böyle duramayız," dedim. "Kaçmalıyız." Cass başını salladı.

"Hangi yöne?" diye sordu Alun bitkin bir halde. "Eğer yanlış bir karar verirsek yakalanırız..."

Liam elini arka cebine soktu ve cebinden katlanmış, buruşuk bir kâğıt çıkardı. Bu harita olmalıydı. "Şuna bir bakın," dedi diğerlerine. "Birisi bize yardım etmek için silahlarla birlikte bu haritayı da benim hücreme atmış."

Liam haritayı açarken biz de etrafına toplandık. Her an yenden silah sesi duyabilirdik ya da ağaçların arasından yandaşlar

çıkabilirdi. Ya da daha kötüsü, gökyüzünden algılayıcılar inerek bizi yakalayabilirdi.

Kâğıda baktım. Bu elle çizilmiş eski bir haritaydı. Başımı yana eğerek anlamaya çalıştım.

“Bir neredeyiz şimdi?” diye sordu Cass.

“Bakın,” dedim, ormanın olduğu yerdeki küçük X işaretini göstererek. İşaret büyük bir karenin dışına çıkan kesik çizginin ucundaydı. “Şu an bulunduğumuz yer burası. Kare olan yer kilise ve kesik çizgi de tünel.”

“Nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordu Cass. “X bulunduğumuz yeri değil gideceğimiz noktayı da gösteriyor olabilir.”

“Haritada başka X yok,” dedim.

“Fakat Liam’a bu haritayı veren kişi buraya geleceğimizi nereden biliyordu?” diye sordu Emma. Gözlüklerini düzelterek yeniden haritaya baktı.

“Büyük ihtimalle tünelin başka çıkışı olmadığı içindir,” diye cevap verdi Liam. Etrafına baktı. “Allena haklı. Buradaki bazı yerler haritada gösterilenlere benziyor.” İleride, sağda duran büyük taş yığınının işaret etti. Sonra da haritada işaretlenmiş küçük bir üçgeni gösterdi. “Bakın. Bu üçgen taş yığınının gösteriyor olabilir.”

Şimdi hepimiz karışık haritayı inceliyorduk. Büyük olasılıkla X bulunduğumuz yeri gösteriyordu fakat ne tarafa gidecemizi göstermiyordu. Hiçbir yer işaretlenmemişti. Harita yalnızca tuhaf sınırlarla, kesik çizgilerle ve üzerinde numaralarla ormanı gösteriyordu. Ayrıca bu sınırların içinde küçük kareler ve diktörtgenler de vardı. Fakat haritanın dilinden anlamadan buraların ne ifade ettiğini bulmak zordu. *Ayrıca bu haritaya güvenebileceğimizden de emin değildim. Keşke GPS hâlâ Cass’te olsaydı.*

Haritayı Liam’ın elinden aldım.

“Kareler büyük olasılıkla binaları gösteriyor,” dedi Cass, omzumun üzerinden.

Başımı onaylarcasına salladım.

Liam, iki yanından kalın, siyah çizgiler çıkmış başka bir kareyi işaret etti. Çizgiler haritanın iki kenarına kadar uzuyordu. "Eğer bu kare başka bir binaysa, o zaman kiliseden sonra bize yakın olan en büyük bina bu. Oraya gidip bir bakalım. Eğer yandaşlar kiliseyle meşgullerse, belki bu bölgeyi keşfedebilir ve başka silahlar bulabiliriz."

"Bu da başka bir tuzak olabilir," dedi Emma gergin bir şekilde. "Ya da başka bir ceza infaz evi ya da adı her neyse."

"Eğer tuzaksa yine kaçırız," dedim. "Ormana döneriz." Haritayı Liam'a verdim.

"Belki de orada bazı erzaklar ya da işimize yarayacak başka şeyler bulabiliriz," dedi Liam.

"Gidelim o zaman," dedim.

Ağaçların arasına koşarken, Liam da haritayı kullanarak bizi yönlendiriyordu. Yerlerde yeniden ufak sis kümeleri görmeye başlamıştım.

Sis bu bölgeye özgü bir şey olmalıydı. Eğer yoğunlaşmaya devam ederse, bizi gizleyebilirdi fakat aynı zamanda bize yaklaşan herhangi birilerini görmemizi zorlaştırabilirdi.

İlerlerken bir yandan Octavio için endişeleniyordum. Tünelden çıkabilmesini umut ediyordum. Bize kaçmamızı söylemişti fakat belki de onu beklemeliydik. Kimsenin benim için kendisini feda etmesini istemiyordum. Hele Liam'ın babasının hiç. Kendi anneme ne olmuş olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Fakat belki de çarkta olmadığı için daha güvendeydi.

Ağaçlar, gittikçe yoğunlaşan sisin içinde acımasız ve tehditkâr görünüyordlardı. Mümkün olduğunca birbirimizden ayrılmadan koşmaya çalışıyorduk. Hiçbirimiz burada kaybolmak istemiyorduk. Liam ve ben en önde, yan yanaydık ve Cass de bizimle birlikteydi. Alun yaralı olduğu için geride kalmıştı fakat Emma ona yardım ediyordu. Onun Alun'un ensesindeki kesiği incelediğini gördüm. Hemşirelik tecrübesinin Alun'a yardım edebilmesini sağlayacağını umuyordum. Arada sırada durup haritayı ayrıntılı bir şekilde inceliyorduk.

Etrafta hâlâ hiç yandaş yoktu. Çoğunun kilisede olduğunu tahmin ediyordum. Fakat maskeli kişinin yandaşlardan bazılarını peşimize takacağını biliyordum.

“Durun! Bekleyin!” diye seslendi Liam. Onun etrafına toplandık.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Sanırım yaklaştık.”

Hep birlikte bir kez daha haritaya baktık. Sis etrafımızı sarıyor, gittikçe yoğunlaşıyordu. Liam sağımızı işaret etti. “Eğer öyle bir bina varsa, oralarda bir yerde olmalı.”

Sisin içinde etrafımıza bakındık. Yakınlarda bir ağaçtan öterek havalanan bir kuş bizi korkuttu.

“Buradan nefret ediyorum,” diye söylendi Cass, Emma’ya.

Sağımızdaki yolu takip ederek Hindistan sakız ağaçlarının arasındaki çalıların içinden yürümeye başladık. Liam da ben de bıçaklarımızı çekmiştik. Birkaç dakika yürümeye devam ettik.

“Sanırım bir şey görüyorum,” dedim sonunda bir an duraksayarak. Diğerleri de durdu.

“Nerede?” diye sordu Liam alçak sesle.

“Şu tarafta.” İlerideki ağaçları işaret ettim. Herkes, sık ağaçların ve sisin arasında bir şey görebilmeye çalışarak baktı.

Bir an sis bulutu yanımızdan geçerek ileriye görmemize olanak verdiğinde, “O da ne?” dedi Cass.

İleride gerçekten de betondan bir yapı vardı. Fakat bu bir bina değildi. Yaklaşık on metre kadar tepemizde, ağaçların arasından geçiyordu. Gözlerimi kısarak neye baktığımı anlamaya çalıştım.

Liam yine haritayı çıkardı. “Bak,” dedi bana. “Bulmaya çalıştığımız binanın yanlarından çizgiler çıkıyor. Yükseltilmiş yollar veya bir tren yolu gibi.”

Kulağa çılgınca gelse de bu şey bana tam da BKİ’deki yükseltilmiş yolları hatırlatıyordu. New Providence’ta yoksul kasabaların üzerinden geçen ve yolları gölgeleyen yolları andırıyordu. Fakat bu yol burada tamamen alakasız görünüyordu. “Büyük olasılıkla

bu BKİ'nin çarktaki her şeyi yaptığı zamandan kalmadır," dedim. "Terk edilmiş bir şeydir."

"Bu bir tren yoluysa, çalışıyor olması imkânsız," diye cevap verdi Cass.

"Kim bilir. Gri bölgede çoğu şey çalışıyordu," dedim. "Her şey otomatikti."

"Yalnızca bir yol bile olsa, oraya bir şekilde çıkmalı ve oradan gitmeliyiz," dedi Liam. "Hem yönümüzü belirleyebilir hem de çarkı daha iyi görebiliriz."

"Ya bu yolun kontrolünü de yandaşlar sağlıyorsa?" dedi Emma. Huzursuz bir ifadeyle yüksek yolu incelerken bir yandan da Alun'a destek oluyordu. "Ya yukarıda bizi bekliyorlarsa?"

"O zaman şanslı olmayı umut etmekten başka çaremiz yok," diye cevap verdi Cass. Etrafımızı saran sisin içinde birbirimize baktık. Fazla zamanımız olmadığını biliyordum çünkü her an birisi bizi bulabilirdi. "Önce, yukarı çıkmanın bir yolunu bulmalıyız," dedim.

Liam yine haritaya bakıyordu. "Haritadaki kare biraz daha sağımızda. Ve bu bir bina olmayabilir. Yukarı çıkmak için bir araç olabilir, mesela büyük bir merdiven veya bir yolcu terminali gibi."

"Haydi, gidip öğrenelim," dedim.

Bıçaklarımız elimizde yeniden yürümeye başladık.

Bu bölgedeki toprak ve çalılıklar daha yumuşak ve çamurluydu. Sis ise daha yoğundu. Hava öylesine nemli ve bunaltıcıydı ki nefes almak çok güçtü.

Yürümeye devam ettik. Birkaç dakika sonra, sisin içinden bir yapının yükseldiğini gördüm fakat bu sefer yüksekte değil yürüdüğümüz yerdeydi. O tarafa yöneldik.

Yakınlarda bir yerde herhangi bir yandaş veya algılayıcı olma ihtimaline karşı tetikte bekliyordum.

Yapı belli olmaya başladıkça, betonun üzerinde çatlaklar olduğunu gördüm.

Bir kısmı kırık döküktü. Kiliseden daha kötü bir durumdaydı. Bazı yerlerinden demir çubuklar çıkmıştı. Etrafımız, yerlere saçılan beton parçalarıyla doluydu. Bina bombalanmış gibiydi.

"Bu harabeye dönmüş," dedi Emma. Bir an duraksadı. Hemen yanındaki Alun kesik kesik soluk alıyordu.

"Bu çarkta her şey öyle," dedim. "Bunun bir anlamı yok."

"Evet. Haydi gel Emma," dedi Cass ilerleyerek.

Liam ve ben de yürüyorduk. Diğerleri de peşimize takıldılar. Beton yapının yan tarafları delik deşikti. En geniş açıklığa ulaştığımızda durduk. Kimse ses çıkarmıyordu. Yandaşların bizi tuzağa düşürmek için burada bekliyor olabileceklerini biliyordum fakat öyle hissetmiyordum. Burada bizden başka kimse yok gibiydi.

Birer birer, yavaşça açıklıktan içeriye girdik. Burası tam olarak bir bina değildi. Daha çok, yükseltilmiş yola erişim için yapılmış eski bir kuleyi andırıyordu. Büyük olasılıkla işçilerin yola ormandan erişim sağlayabilmesi için yapılmıştı. Solumuzda çok eski ve bir kısmı erimiş bir asansör olduğunu gördüm. Sanki yanmıştı. Fakat diğer tarafta, yukarıya doğru çıkan daracık, taş basamaklar vardı.

Basamaklar da çatlaktı fakat sağlam görünüyorlardı. Nereye gittiklerini göremiyordum çünkü yola çıkarken bir yerde kavisleniyorlardı.

"Bu taraftan," dedim basamakları işaret ederek. Burada her yer toz toprak içindeydi ve dışarıdaki sis duman gibi içeriye süzülüyordu. Başımı kaldırınca yukarıdaki betonun çatlakları arasında sarmaşıkların büyüdüğünü gördüm.

Liam'la birlikte basamaklara yürüdük. Cass, Emma ve Alun da hemen arkamızdaldı. Cass en alttaki basamağa ayağıyla vurunca ses içeride yankılandı.

"Dikkatli ol," dedim. "Çok ses çıkarma."

Cass başını salladı. "Yalnızca betonun ne kadar sağlam olduğuna bakıyordum."

“Bu sisten bir an önce kurtulmak istiyorum,” diye mırıldandı Alun. Hava soğuk olmadığı halde titriyordu. Ensesindeki yara hâlâ açıktı ve kanamaya devam ediyordu.

Liam ilk basamağa çıktı. Elini tuttum ve bana yardım etti. Birlikte bir basamak daha çıktık. Cass de Emma ve Alun’la birlikte tam arkamızdaydı.

Basamakları hızla tırmanmaya başladık. Basamaklar döner merdiveni andıran bir şekilde kıvrılıyordu. Bazı yerlerde beton kırılımış ve boşluklar oluşmuştu. Fakat neyse ki basamaklar sağlamdı. Çok geçmeden yukarıda, yükseltilmiş yolda olacaktık. Ya da adına ne deniyorsa işte.

Çarka dönerken tüm bunların olacağını hiç düşünmemiştim. Liam’la birlikte bilimsansanları tarafından yönetilen koskoca bir orduyla herkesi kurtarmaya geleceğimizi düşünmüştüm. Fakat yalnızca beş kişi kalmıştık. Çarkta tek başımıza yolumuzu bulmaya ve hayatta kalmaya çalışıyorduk.

Yolumuza ne çıkarsa çıksın devam etmek zorundaydık. *Sisifos Söyleni*’nde geçen başka bir satırı hatırladım. Sürekli zihnimde dö-nüp duran bir satırdı bu: “Yaşama nedeni denilen şey aynı zamanda çok güzel bir ölme nedenidir de.” Bu beni korkutuyordu fakat aynı zamanda doğru olduğunu biliyordum. Liam’ın elini bırakmıyordum. Birlikte olduğumuz sürece her şeyin düzeleceğini biliyordum; en azından basamakların sonuna geldiğimizde kendi kendime söylediğim şey buydu.

15 YÜKSELTİLMİŞ

Liam basamakları benden bir saniye önce çıktı. Bıçağı elinde, her an saldırıya hazır bekliyordu.

Ben de son basamağı onun arkasından kendimi en kötüsüne, yine sessiz bir yandaş ordusuyla karşılaşabileceğim düşüncesine hazırlayarak çıktım. Fakat yukarıda bizden başka kimse yoktu. Üzerinde durduğumuz çatlak yol iki tarafa birden uzanıyordu. Terk edilmiş, yüksek bir karayolunda duruyorduk.

Burası sis tabakasının ve çoğu ağacın tepesindeydi. Karşımdaki gerçekdışı manzaraya baktım. Sis büyük bir kısmını örtüyordu. Bazı bölgelerde ağaçlar sisin içinden yükseliyordu. Çarkı buradan daha iyi görebileceğimizi umut etmiştim fakat yol biraz daha yükselmiyorsa veya sis kalkmazsa bu mümkün olamayacaktı.

Cass, Emma ve Alun da arkamızdan geldiler.

“Vay be,” dedi Cass, imalı bir ses tonuyla. “Arabamız olsa muhteşem olurdu.”

“Ayaklarımız var,” dedi Liam. “Buradan yürüyerek çıkmamız gerekecek. Bu bölgeden çıkacak ve yandaşlardan uzaklaşacağız. Sonra da bir saldırı planı yapacağız.”

Etrafıma bakındım. Yolun bize yakın olan tarafında, BKİ'deki tramvayların kullandığına benzeyen metal bir demiryolu uzanıyordu. Onun yanında fazla derin olmayan, yapraklarla dolu, beton bir su

kanalı vardı. "Belki de arabaya ihtiyacımız olmayabilir," dedim demiryolunu işaret ederek.

Alun rayları incelemek için topallayarak o tarafa yürüdü. Kanaması şimdilik durmuştu. "Tren olmadan demiryolunun bir anlamı yok," dedi.

Liam ve ben de onun peşinden giderek yarım metre kalınlığındaki metal raya baktık. Bazı yerleri paslanmıştı ve üzeri toz toprakla kaplanmıştı fakat sağlam görünüyordu. Liam aniden çömelerek onu durdurumama vakit kalmadan metal raya dokundu.

"Dikkat et!" dedim rayların elektrikli olabileceğinden korkarak. Fakat Liam'a hiçbir şey olmadı. Parmaklarıyla raylara birkaç kez vurdu.

Sonra biraz daha eğilerek metale kulağını dayadı. Yolda giden bir vagon olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Bir şey duydun mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi doğrularak. Ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Belki de ileride bir yerlerde boş boş duran bir araç vardır," dedim.

"Olabilir." Liam haritayı çıkardı ve ikimiz de incelemeye başladık. Diğerleri etraftaki ağaçlara bakıyorlardı. Her taraf sessiz ve hareketsizdi.

"Bu yol üzerinde küçük bir kare daha var," dedi Liam. "Bak." Ben de söz ettiği kareyi gördüm. Etrafından kesik oklar çıkıyordu. "Bu, bir çeşit ulaşım merkezi olabilir. Belki de orada bir vagon buluruz."

"Bulsanız bile çalışıyor olması imkânsız," diye seslendi Cass bize doğru yürürken. "Bu hayal kurmaktan başka bir şey değil."

"Oraya kadar yürümek zorundayız," dedim Liam haritayı katlarken. "Zaten o yöne gitmemiz gerekmiyor mu? Liam'ın dediği gibi kiliseden uzaklaşmalıyız. Belki de numune arşivinin yolunu kendiliğimizden buluruz veya mavi bölgede hâlâ hayatta olan kasabalılara rastlarız. Şu an çarktayız ve her şey yanlış gidiyor. Bu nedenle amaçlarımıza ulaşmak için yeni bir yol bulmalıyız."

"Pekâlâ." Cass alabildiğine uzanan ıssız yola baktı. "Ne duruyorsunuz o halde?" Sinirlenmiş gibi bizden ayrılarak yürümeye başladı.

Liam ve ben birbirimize baktık. Sonra da yanımızda Emma ve Alun'la birlikte onun peşine takıldık.

Çok geçmeden Cass'e yetiştik ve şimdi yan yana yürüyorduk. Yol, terk edilmiş sekiz şeritli bir karayolu kadar genişti ve bir tarafında uzanıp giden bir ray vardı. Fakat yolda eski tekerlek izleri haricinde hiçbir işaret yoktu.

"Eminim BKİ bu yolu numune arşivini ve gri bölgedeki diğer şeyleri inşa ederken yapmıştır," dedi Liam. "Çarkın içinde veya dışarıdan deniz yoluyla içeriye sokulan malzemeleri taşımak için kolay bir yol gibi görünüyor."

"Kesinlikle." Bu yol, sürgün edilen mühendislerin yapamayacağı kadar genişti. Ayrıca annem adada yollar veya arabalar olduğundan hiç söz etmemişti. Bundan hiçbir kasabalı veya yandaş da bahsetmemişti. Ayaklarımızın altındaki eski tekerlek izleri geniş ve soluk renkteydi. Ve bu da uzun zaman önce sanayi kamyonlarının ve makinelerin bu yolu kullanmış olduklarını gösteriyordu.

"Neden burada yandaş yok?" diye sordum Liam'a. "Burası etrafı gözleyebilmek için çok iyi bir yer, yani sis bu kadar yoğun olmadığı zamanlarda."

"Bilmiyorum. Fakat belki de burası her zaman sislidir. Ya da belki algılayıcılardan korkuyorlardır."

"Çarka döndüğümüzden beri hiç algılayıcı görmedim." Bana baktı. "Bu tuhaf değil mi? Belki de bu bölgede algılayıcı yoktur. Çok anlamsız." Sırıttı. "Onları özlediğim için falan değil tabii."

Bıçaklarımız hâlâ elimizdeydi ve yürürken bir yandan da başka bir tuzak olma ihtimaline karşı ağaçların tepelerini gözlüyorduk.

"Haritaya tekrar bakabilir miyim?" diye sordum Liam'a.

Haritayı cebinden çıkararak bana uzattı. Baktım fakat ölçeği olmadığı için ne kadar yol yürümemiz gerektiğini anlayamadım. Fakat şimdiye kadar haritadaki çoğu şey yakınlardaydı. O nedenle yol üzerindeki bir sonraki binanın çok uzak olmadığını umut ediyordum.

Cass yolun metal rayların ve oluğun olmadığı karşı tarafından yürüyor, bir yandan da uzaklara doğru bakıyordu.

“Bir şey görebildin mi?” diye seslendim.

Bana baktı. “Sis ve ağaç dalları. İlginç bir şey yok.”

“Algılayıcı veya yandaş olmasın da bana yeter,” dedi Emma gözlüğünü düzelterek. Gözlerini Alun’dan ayırmıyordu. Eğer Alun kötüleşirse, ona iyi bakacağını umut ediyordum.

Alun bir şey söylemiyordu. Kan kaybetmiş olmasının onu inanılmaz derecede kötüleştirdiğini biliyordum fakat bu konuda oldukça metanetli görünüyordu.

Yürümeye devam ettik. Cass sonunda yolun kenarından çekilerek bizimle birlikte yürümeye başladı. Yolun böylesine ıssız olması şaşırtıcıydı fakat hızla ilerleyebilmemizi sağlıyordu.

Sonunda yolun raylı kenarında bir şey fark ettim. Konuşmama fırsat kalmadan Cass bağırdı: “İşte orada! Gördünüz mü?”

Başımı salladım.

Hızlandık.

Yolun kenarındaki şeyin yanına henüz ulaşmamış olmamıza rağmen ne olduğu açıkça görülüyordu. Rayların üzerinde küçük, gri bir araç duruyordu. Gökyüzünün maviliğinin üzerindeki silüetini görebiliyordum.

Diğer her şey gibi o da bomboştu. Yaklaştıkça, önceden gördüğümüz asansör gibi bunun da tamamen kullanılmaz halde olmasından endişelenmeye başladım.

Aracın yanına yaklaşmadan önce içinde saklanan biri olabileceğini düşünerek yavaşladık. Artık bunun kesinlikle bir çeşit taşıt olduğunu görebiliyordum. Çarkta erzak veya insan taşımak için yapılan bir çeşit tramvaya benziyordu. Bizden tarafa değil, gitmek istediğimiz yöne dönüktü.

Kenarları kalın kromdandı ve büyük, saydam pencereleri vardı. Birkaç penceresi çatlaktı fakat hiçbirisi tamamen kırık değildi. Taşıt metal rayların üzerine sağlam bir şekilde oturmuştu. Tekerlekleri veya dışarıya uzanan herhangi bir silahı yoktu.

Kasabalıların veya yandaşların bunu şimdiye kadar bulup kullanmadıklarına inanmıyordum. Ya da belki denemişlerdi ama çalışmamıştı. Fakat öyle bile olsa parçalayıp malzemesinden silah yapmadıklarına şaşırmıştım.

Etrafindan dolanarak önüne geçtik. Kayar kapı açıldı ve içerideki metal şaşılacak kadar temizdi. İçeride yaklaşık altı sıra dar oturma yerleri vardı. Yaklaştık.

İçeri baktım. Bir direksiyon veya şoför koltuğu yoktu. New Providence'ta Tarama Bölgesi'ndeki tramvaylar gibi bunun da otomatik olduğu açıktı. Aracın önü koskocaman bir camdan oluşuyordu.

Liam eğilmiş, aracın alt kısmını kontrol ediyordu. "Hâlâ raylara takılı durumda," dedi.

"Güç var mı?"

"Sanmıyorum."

Hepimiz aracın etrafında dolanıyor, her yanını inceliyorduk.

Uzaktan gelen bir uluma duyarak bir an duraksadım. Fakat sonra sesin bir çatalayağa ait olduğunu anladım. Çatalayaklar çarkın ana besin kaynağını sağlayan, genetiğiyle oynanmış hayvanlardı. Gürültülü olmalarına karşın zararsızlardı. Onların varlığını neredeyse unutmuştum. Attıkları çığlıklar bir zamanlar beni çok korkuturdu fakat artık varlıklarını fark etmiyordum bile. Etrafta yandaş olup olmadığını kontrol etmek için yeniden etrafıma bakındım fakat kimse yoktu.

Cass ani bir çatırtıyla tramvayın içine daldı. Şaşkın bir şekilde içeri girmek için ilerledim fakat Liam koluma dokundu. "Bırak girsin."

Cass tramvayın içinde dolanarak boş bir çabayla aracı çalıştırmanın bir yolunu ararken ben de dışarıda onu izliyordum. "Burada hiçbir şey yok! Bu şeyi çalıştırmak imkânsız!" Öfke ve çaresizlik içinde metal duvarı tekmeledi ve sonra da koltuklardan birine çöktü.

Bana bir yandaş gibi tuhaf ve çılgın davranırsa kendisini uyar-
mamı söylediğini hatırladım. Bir şey söylemek istedim fakat galiba hissettiği bu çaresizlik doğaldı. Ya da en azından ben öyle olmasını umuyordum.

Emma ve Alun dışarıda kalarak etrafı gözlerken, Liam ve ben de Cass'le birlikte etrafa bakmak için içeri girdik. İlk fark ettiğim şey tramvayın içinde, kapıya yakın bir yerde yan yana duran altı düğme oldu. Farklı renklerde dikey bir şekilde dizilmişlerdi. Her bir düğmenin çapı iki buçuk santim kadardı. Üç tanesi siyah, ikisi kırmızı ve biri de beyazdı. "Şunları dene," dedim Cass'e.

"Zaten denedim," dedi.

Liam elini uzatarak düğmelere bastı. Hiçbir şey olmadı. Tramvay bozuktu.

Geri çekildim. "Yürümeye devam etsek iyi olur."

Cass iç çekerek aşağıya indi. Fakat ben ve Liam içeride bir süre daha kaldık. Tramvayı çalıştırmanın bir yolunu bulmak için elini duvarlarda gezdirdi. Fakat her seferinde düğmelere geri döndü.

Kapının yanında duruyordum. Cass ise aşağıda, diğerlerinin yanında homurdanıyor, küfredip duruyordu.

"Gerçekten bu şeyi çalıştırabileceğimizi düşünüyor musun?" diye alçak sesle Liam'a sordum. "Eğer düşünmüyorsan, bir an önce bırakıp yola koyulmamız gerek. Zamanı boşa harcamak istemiyorum."

"Evet, sanırım bu şeyin motoru yanmış," diye fısıldadı. "Eğer BKİ'deki tramvaylara benziyorsa, o zaman elektromanyetik güçle çalışıyor demektir. Fakat çalıştırmanın bir yolunu bulamıyorum. Bulsam bile, pilleri çoktan bitmiş olabilir."

"Sence gri bölgeden ne kadar uzaktayız? Ya da başka bir bölgenin sınırından?"

"Çok uzaktayız." Yüzüme baktı. "Bu gece bu bölgede kalmamız gerekebilir."

Başımı salladım.

"Bir de ben deneyeyim," dedi Emma beni şaşırtarak. Arkamdan tramvayın kapısında belirmişti. Uzanmış, düğmelere bakıyordu. "Kaldığım kasabada avcılarımız bir kere böyle bir şey bulmuşlardı. Yani, tam olarak bunun gibi olmasa da üzerinde düğmeler vardı."

Kenara çekilerek yukarı çıkması için yol açtım. Alun ve Cass'in dışarıda konuştuklarını görebiliyordum. Betonun üzerine oturarak bacak bacak üstüne atmış, bir eli ensesinde dinleniyordu.

Emma sarı saçlarını geriye attı ve düğmelerin önünde durdu. Liam da yandaş ve algılayıcıların gelme olasılığına karşı ön pence-re-den gözcülük yapıyordu.

"Siz kasabanızda ne bulmuştunuz?" diye Emma'ya sordum, o düğmeleri incelerken.

"BKİ'ye ait karada ve havada gidebilen eski bir araç. Yalnızca bir kişilikti. Bir gece yandaşlar gelip havai fişeklerle onu yok edene kadar saklamıştık." Parmağım uzatarak siyah düğmelere basmaya başladı. "Önce nasıl çalıştıracağımızı bilememiştik fakat sonra düğ-melerin bir sırası olduğunu keşfettik." Parmağını siyah düğmelere basılı tuttu fakat bir şey olmadı.

"Fakat bu altı düğmeyle birçok kombinasyon yapılabilir," dedim.

"Bu bir kod ya da ona benzeyen bir şey değildi. Daha çok bir başlatma mekanizması gibiydi. Zor bir şey olduğunu sanmıyorum. Yalnızca üç siyah düğmeyi basılı tutarken beyaza basıyorsun." Parmaklarıyla beyaz düğmeyi yokladı ve sonra da bastı. "Sonra bunları bırakıp iki kırmızı düğmeye basıyorsun."

Siyah ve beyaz düğmelerden elini çekti, sonra uzanarak kırmızılara bastı.

"Böyle," dedi. Kırmızı düğmelere güçlü bir şekilde bastırıyordu. O anda altımızdan ve tramvayın çevresinden bir vınlama sesi duyuldu. Liam şaşkın bir şekilde Emma'ya ve bana baktı.

"Sanırım başardı," dedim şaşkın bir şekilde Emma'ya bakarak. O da benim kadar şaşkın görünüyordu. Pencereden Cass ve Alun'un bize baktıklarını gördüm.

"Sanırım bu Japonca bilmekten daha çok işe yaradı," dedi Emma.

Tramvay titreşmeye başladı. Ses yükselirken pencereler titri-yordu. Eski elektrik bobinleri yeniden çalışmaya başlayarak araca güç verirken yanık toz kokusu alıyordum.

"Bu şey nasıl hâlâ çalışıyor?" Liam sesli düşünüyordu.

“Belki bu da gri bölgedeki makineler gibidir,” dedim. “İnsanlar gittikten sonra bile çalışmaya devam ediyordur. Ya da belki güneş enerjisiyle çalışıyordur.”

Bir süre orada öylece durarak birbirimize baktık. Sonra tramvay hareket etti. Önce yavaş yavaş, duraklayarak, sarsılarak başladı ve neredeyse dengemi kaybederek düşmeme neden oldu. Sonra hızlandı. Gürültülü bir şekilde uğuldayarak rayların üzerinde kaymaya başladı.

Buna inanamıyordum ve mutluluktan uçuyordum.

Sonra birden Cass ve Alun’un dışarıda kaldıklarını fark ettim. “Dur!” diye seslendim.

Emma hızla düğmelere basarak aracı durdurmaya ya da yavaşlatmaya çalıştı. Fakat tramvay daha da hızlanıyordu. Bir kere çalıştırıldıktan sonra varış noktası her neresiye, oraya ulaşana kadar durmayacaktı.

Liam kapıyı açmak için uzandı. “Gelin!” diye bağırdı, Cass ve Alun’a.

Her geçen saniye hızlanıyorduk. Ne kadar hızlandığımızı görünce şaşkına döndüm. Ben de Liam’ın arkasından başımı dışarı uzattım ve Cass ve Alun’un tramvayın arkasından koştuklarını gördüm.

“Daha hızlı!” diye bağırdım. Kısa süre sonra o kadar çok hızlanacaktık ki artık bizi yakalama şansları kalmayacaktı. Şu an bile saatte 25 kilometre hızla gidiyorduk.

Cass birden nereden geldiğini anlamadığım bir enerjiyle hızlandı. Kapıya ulaşmayı başardı. Alun da hemen arkasındaydı fakat çok zorlanıyordu. Liam ve ben kapının iki yanındaki kalın metal kollara tutunarak eğildik. Cass’i yakalamak için kollarımızı uzattık.

Parmaklarıma dokundu. “Yardım edin!” diye bağırdı.

“Ben de öyle yapıyorum!” diye seslendim. Elini sımsıkı tuttum. Şimdi yarı koşuyor, yarı sürükleniyordu.

İyice eğilerek daha güçlü bir şekilde çektim. Bir an az kalsın elim kayıyordu fakat sonra tutmayı başardım. İleriye doğru atılarak aracın içine girdi. İkimiz de acı veren bir hızla metal zemine düştük.

Kapıya bakınca Liam'ın yarı beline kadar sarkmış, Alun'u kurtarmaya çalıştığını gördüm. Cass kenara doğru yuvarlanınca güçlükle doğrularak Liam'ı ayaklarından yakaladım. Düşeceğinden korkuyordum. Bedeninin yarısından fazlası dışarıdaydı. Ve hâlâ hızlanıyorduk.

Neredeyse Alun'un elini tutabilecekti. "Koş!" diye bağıırıyordu Alun'a. "Yapabilirsin!"

Liam'ı sıkıca tutarak yardım etmeye çalıştım. Dışarı doğru biraz daha sarktı. Sıktığı kaslarını hissedebiliyordum. Onu tüm gücümle tuttum. Cass ve Emma da benim arkamdalardı ve Alun'a koşması için bağıırıyorlardı. Eğer hızlanmazsa orada kalacaktı. Bu ıssız yolda tek başına kalacaktı. Sonra birden Liam onu bileğinden yakaladı. Alun'un gövdesi sert bir şekilde tramvayın yan tarafına çarptı. Fakat sonra onu hızla içeri çektik. Geriye doğru savrulurken metal zemine düştük. Koltuklardan birinin arkasına tutunarak ayağa kalktım.

"Az kalsın başaramayacaktık," dedim nefes almaya çalışırken. Bacaklarım titriyordu. Liam ayağa kalkarak bana sarıldı. Emma da Alun'a ayağa kalkması için yardım etti. Kusacak gibi görünüyordu. Ensesindeki kesik yeniden kanamaya başlamıştı.

Sonra dışarıdan gelen sesler kesildi. Neler olduğuna bakınca Cass'in kapıyı kapamış olduğunu gördüm.

Kendisine baktığımı fark edince, "Yardım ettiğin için teşekkürler," dedi.

Başımı salladım. "Sorun değil."

Alun tramvaya çarptığı yeri ovalıyordu. Çok acı çektiğini görebiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu Liam, Alun'a.

Alun başını salladı. "Yaralıyım."

"Gururun yaralandı sanırım," diye takıldı Cass. Fakat aynı zamanda endişeli görünüyordu. "Neden o kadar yavaş koştun ki? Ölebilirdin."

"Sen de boynuna bir ok ye de, bakalım ne kadar hızlı koşuyorsun," diye öfkeli bir tavırla çıkıştı. Kendi yaptığı göz bandını düzelitti.

Emma onu sakinleştirecek boynundaki yarayla ilgilenmeye başladı.

“Ee, bu şeyi çalıştırmayı nasıl başardınız?” diye sordu Cass, Liam ve bana.

“Biz yapmadık,” dedim. “Emma yaptı.” Düğmeleri işaret ettim. “Ne yapılacağını o buldu.”

Cass, Emma’ya sırtıttı. “İyi iş, tatlım.” Emma da ona güldü.

Tramvayın içinde, ön camdan dışarıyı izleyerek ilerliyorduk. Şimdi saatte altmış beş kilometreye çıkmıştık ve hâlâ hızlanmaya devam ediyorduk.

Kendimizi tehlikeye attığımızın farkındaydım. Bu tramvayın nereye gittiği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Tek bildiğimiz, rayların ileride zarar görmüş olabileceği ve bu nedenle yoldan çıkabileceğimizdi. Fakat artık aşağıya atlayamayacağımız kadar hızlı gidiyorduk. Eğer beton yola atlamaya kalkarsak, bacaklarımızı kırabilirdik. Düğmeler sadece tramvayı çalıştırmak içindi; durdurmanın bir yolu yoktu.

Önümüzdeki yol ufka kadar uzayıp gidiyordu. Uzaklara kadar uzandığı için sonu yokmuş gibi görünüyordu. İki tarafta alabildiğine ağaçlar diziliydi. Sis artık neredeyse yok gibiydi. *Başka bir bölgeye geçmiş olabilir miydik?* Ağaçların boyları uzamıştı ve çoğu yoldan da yüksekti. Fakat yine de büyük bir kısmı bizim altımızda kalıyordu. Yol daha da yükselmışti, bazı yerlerde yerden neredeyse on iki metre yükseliyordu.

Gözlerimi kısarak uzağa doğru baktım fakat yol hafifçe kıvrıldığı için ileride ne olduğunu göremiyordum. Çarkın neresinde olduğumuz veya bu bölgenin neden terk edilmiş olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Algılayıcılar konusunda gözümüzü açık tutmalıyız,” dedim, birdenbire birinin inerek bize saldırabileceği ihtimalini düşünerek.

Manzaradan büyülenmiş şekilde ön camdan dışarıya bakmaya devam ettim. El değmemiş ormanın içinden geçiyorduk. Acaba kaç farklı bölgeden geçecektik? Belki de hâlâ mor bölgedeydik. Bunu bilmenin bir yolu yoktu.

“Şu an neredeyiz sizce?” diye mırıldandı Emma düşündüklerimi seslendirerek. Kimsenin buna verecek cevabı yoktu. Alun’un moraran kaburgasını incelemek için eğildi.

Liam haritayı çıkardı ve hepimizin görebilmesi için kaldırdı. “Sanırım bu siyah çizgi gittiğimiz yolu gösteriyor.”

“Nereye gidiyor peki?” diye sordum.

“Haritanın dışına.”

“Gerçekten mi?” dedi Cass.

Haritaya daha yakından baktım. Haklıydı. Bu, sayfanın bitimine kadar uzayan çizgilerden biriydi. Ve sayfanın arkasında hiçbir şey yoktu.

“O halde nereye gittiğimiz konusunda bir fikrimiz yok, öyle mi?” diye sordu Cass.

“Yandaşlardan ve kiliseden kaçmak zorundaydık zaten,” dedim uzaklara bakarak. “Bu tramvay bizi onlardan uzağa götürecekt.”

“Fakat aynı zamanda biliminsanlarından ve Octavio’nun adamlarından da uzaklaştıracak,” dedi Alun. Bir elini yan tarafına bastırıyordu. “Bu iyi bir fikir mi?”

Liam ona baktı. “Orada kalsaydık yandaşlar bizi yakalayabilirdi.” Duraksadı. “Ve babam başının çaresine bakar. Hatta şimdiye kadar kiliseyi ele geçirmiş bile olabilir.” Liam’ın sesindeki umut ve endişeyi hissedebiliyordum. Elini tuttum.

“Kesinlikle,” dedim, kimsenin konuşmasına fırsat vermeden. “Arkadaşlarımızı kurtarmak istiyoruz. Şu anda tek seçeneğimiz bu.” Duraksadım. “Eğer yemiden gruplaşırsak belki diğerleri bizi bulabilir. Sonunda bir şekilde numune arşivine ulaşabiliriz. Arşivin içinde binlerce kişiden oluşan potansiyel bir ordu var. Onlar yeni Keşiş ve yandaşlara karşı bizim tek şansımız olabilir; en azından diğerleri olmasa da dondurulmuş olan kasabalılar bize yardım ederler.”

“Birilerini kurtarmayı nasıl başaracağız ki?” diye sordu Alun yüzünü asarak. “Hiç erzağımız yok. Ayrıca sadece beş kişiyiz.”

“Ben bundan daha az sayıda insan tarafından kurtarıldım,” dedi Liam. “Beni kurtarmayı başaranlar yalnızca Alenna ve Gadya oldu. Savaştiğimiz sürece her zaman umut vardır.”

Cass’e baktım. Huzursuz görünüyordu. Dalgın gözlerle pencereden bakıyordu.

Rayların üzerinde kayarcasına ilerlemeye devam ediyorduk. Liam’ın elini sıkarak diğerleri gibi pencereden dışarı baktım. Çarkın el değmemiş kalbine doğru ilerlerken ağaçlar iki tarafımızdan hızla geçiyordu.

16

KAVUŞMA

Bir yarım saat daha ilerlemeye devam ettik. Hızımız saatte seksen veya yüz kilometrede sabitlenmişti fakat kesin olarak söylemek güçtü. Etrafta yandaş veya algılayıcı yoktu. Her şey hâlâ boş ve terk edilmişti.

Liam'ın yanındaki koltuklardan birine oturup pencereden ormanı izledim. Tanıdık bir şey yoktu. Yalnızca ağaçların üst kısımları görünüyordu.

Tam yolculuğumuzun nerede biteceğini düşünürken ileride garip bir şey gördüm. Gördüğüm şey bu sefer yolun kenarında değil, doğrudan ortasında ve dolayısıyla bizim yolumuzun da ortasında duruyordu. Liam da ben de hemen ayağa kalktık.

Cass de fark etmişti. "Bu da ne böyle?" diye sordu ayağa kalkarak.

"Bilmiyorum." O şeye çarpacağımızdan korkuyordum. Eğer bu hızda gitmeye devam edersek kesinlikle çarpacaktık. Fakat aynı anda tramvay hızla yavaşlamaya başladı. Düşmemek için Liam'ın omzuna tutundum. Diğerleri de koltuklara ve koltuk başlarına tutundular. Hafif bir uyarı sinyali çalmaya ve duvardaki kırmızı düğmeler yanıp sönmeye başladı.

Biraz daha yavaşladık.

"Neler oluyor?" diye sordu Emma, Alun'a ayağa kalkması için yardım ederken. Alun şimdi çok daha kötü görünüyordu. Sersemlemiş gibiydi.

Yolun ortasında duran şey gittikçe netleşiyordu. Şimdi ondan sadece elli metre kadar uzaktaydık. Bir taş yığınının benziyordu. Yola çürümüş çatalayak leşleri ve beton parçaları atılmıştı.

Bir an kafam karıştı. *Fakat sonra bunun kasıtlı olarak yapılmış bir bariyer olduğunu anladım.* Birisi bu şeyleri yolun ortasına bilerek bırakmıştı. Leşler ve taşlar rayların ve yolun üzerinde yaklaşık bir metre yüksekliğinde kümelenmişti ve geçişi engelliyordu.

"Bu bir tuzak," dedi Liam delici mavi gözleriyle barikatı inceledi.

"Başka bir pusu," dedim. Midemin altüst olduğunu hissettim.

"Bu şeyin ne kadar süredir burada olduğunu bilmiyoruz. Belki de çok eskidir," dedi Emma. "Belki de bu tuzağı kuran kişi çoktan gitmiş veya ölmüştür."

"Bu konuda bahse girmek istemem," dedim.

Çatalayak leşleri taze görünüyordu. Her an yandaşların belirerek bizi ok yağmuruna tutmalarını bekliyordum.

"Birbirimizden ayrılmayacağız," dedi Liam herkese. "Savaşabilirsek savaşacağız." O da benim gibi gözleriyle ormanı ve yolun iki tarafını tarıyordu.

Tramvay daha da yavaşladı. Yumuşak uyarı sinyali çalmaya ve kırmızı ışıklar yanıp sönmeye devam ediyordu.

Kısa süre sonra tamamen durduk. Bariyerden yalnızca beş metre kadar uzaktaydık. Işıklar ve ses aniden kesildi. Tramvay sessiz ve hareketsizdi.

"Sanırım burada inmemiz gerekiyor," dedi Cass.

Bir dakika kadar içeride öylece durduk. Hâlâ kimse gelmemişi. Tramvayın içinde kalmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Eğer bir saldırı olursa bizi yeterince iyi korumayacak hatta daha da kötüsü içeride kapalı kalacaktık. Ayrıca yoldaki yığını temizlemeden yola devam edemeyeceğimiz de açıktı.

Uzanarak kapıyı açtım. "Haydi gidelim," dedim.

Liam başını salladı. Bıçağını çıkardı ve tramvaydan yolun kenarına indi. Ben de arkasından indim.

Ben yanına gidince sessizce, "Arkamı kolla," dedi. "Birinin bizi izlediğini hissediyorum fakat emin değilim."

"Yandaşlar mı?"

"Olabilir."

Arkamdan diğerlerinin de tramvaydan indiklerini duydum. Liam ile ben bıçaklarımız elimizde hazır bir şekilde dikkatlice bariyere doğru yürümeye devam ettik. Bulunduğum yerden çürük çatalayak kokusunu alabiliyordum. "Bu kadar iğrenç bir şeyi ancak yandaşlar yapabilir," dedim.

"Acele edersek belki bunları yoldan çekebiliriz." Liam bana baktı. "Emma haklı olabilir. Bu bir pusu olsa şimdiye kadar ortaya çıkardı."

Ölü çatalayak ve taşlardan oluşan duvara baktım. "Yolu açmak vakit alacak. Sence tramvayı yeniden çalıştırabilir miyiz?"

"Önüne çıkan şeyleri algılayan bir lazer sensörü olduğunu tahmin ediyorum. Eğer yolu temizlersek eminim çalışacaktır."

Diğerleri de yanımıza geldi. Bariyerin yanında öylece duruyorduk. Diğer tarafta yolun devamından başka hiçbir şey yoktu. Eğer bu pisliği temizleyebilirsek, yolumuza devam edebilirdik. *Tabii ileride başka bariyer yoksa.*

"İşe koyulsak iyi olur," dedi Liam bariyere doğru yaklaşarak.

Ben de ona yardım etmek üzere yanına gittim.

Tam o sırada içime garip bir his doğdu. Tarif edemiyordum. Birden yalnız olmadığımız hissine kapılmıştım. Histen daha öte bir şeydi; buna emindim. Birinin bizi izlediğini biliyordum. Liam'ın söz ettiği his bu olmalıydı.

"Liam..." diye söze başladım.

Ve o sırada on adım solumuzda, bariyerin içinden biri çıktı.

Hareket edemeyecek kadar şaşırmıştım.

Herkes korku içinde bir yana dağılırken Liam hiç kıpırdamadı. Aniden ortaya çıkan kişi kocaman ve korkunçtu.

Kanlı çatalayak postunun içine gizlenmişti ve iki elinde de bıçak vardı. Yüzünde kamuflaj için kurutulmuş çatalayak derisi vardı. Yarı insan yarı canavar gibiydi. Eğer bu bir yandaşa, yeni bir tür olmalıydı çünkü şimdiye kadar gördüklerimin en korkuncuydu.

Bağırmama fırsat kalmadan bariyerin farklı yerlerinde kıpırtılar olduğunu fark ettim. Taş ve leş yığınının içinden başkaları da çıkmaya başladı.

Bariyerin içine gizlenmişlerdi. Büyük olasılıkla raylardaki titreşimlerden tramvayın geleceğini anlamışlardı. Hepsinin üzerinde çürümüş etleri arkasından sarkan çatalayak postları, ellerinde ise parlak, keskin bıçakları vardı. Bedenlerinin açıkta kalan kısımları ise kuru, koyu gri çamurla kaplanmıştı.

Hepsi üzerimize doğru gelirken ulumaya başladılar. Kaç tane olduklarını bilemiyordum. En azından on beş veya yirmi kişiydiler.

Kaçmamak için sahip olduğum tüm cesareti toplamam gerekmişti. Liam'ın yanından ayrılmadım. Savaşmaya hazır şekilde bıçağımı kaldırdım.

Liam önündeki ilk kişiye saldırdı ve bıçağı karşısındakinin bıçağına çarparken kıvılcımlar saçıldı. Bu savaşı kazanmamızın hiçbir yolu yoktu. Fakat ben yine de Liam'ın savaştığı kişinin yanındakine saldırmaya çalışarak ileri atıldım.

Cass'in de bir kenarda biriyle dövüştüğünü gördüm. Emma ve Alun ortada yoklardı. Bir ihtimal kaçıyorlar olabilirlerdi. Onları suçlamıyordum. Fakat şahsen aynı şeyi yapamayacağımı biliyordum.

Aralarından birinin Cass'i yere düşürdüğünü gördüm. Tam üzerinde durmuş saldırmaya hazırlanıyordu.

"Hayır!" diye bağırdım. "Ona dokunma!"

Liam aym anda dört kişiyle birden uğraşıyordu. Başka bir tanesi alevler saçan gözleriyle üzerime gelerek elindeki uzun, sivri bıçağı bir beyzbol sopası gibi savurdu.

Darbeden korunmak için bıçağımı kaldırdım.

Fakat son anda beklenmedik bir şekilde durdu. Şaşırmış bir halde kalbini hedef alarak üzerine atıldım.

Fakat kendisini yan tarafa atarak kaçmayı başardı. Bıçağımın ucu yalnızca üzerindeki çatalayak postunu sıyırarak bir tutam tüyü kesmişti.

"Haydi gel!" diye bağırdım, oracıkta ölebileceğimizi bile bile. "Ne bekliyorsun?" Savaşmakla bir şey kaybetmeyecektik. En azından kendimizle birlikte bu yandaşların birkaçını da öldürebilirdik. Tabii yandaş olduklarını varsayıyordum. Arkamdan çığlık sesleri geldiğini fark ettim. Emma ve Alun yakalanmış olmalıydı.

"Durun!" diye bağırdı, önümdeki gözü dönmüş yandaş aniden. Yüksek ve gür sesi savaşın gürültüsünü bastırıyordu.

Sesin bir kıza ait olduğunu anlayınca şaşırdım.

Kız bana baktı. Sonra bıçağını başının üzerine kaldırdı ve kötü bir niyeti olmadığını göstermek için iki eliyle yan tarafında tuttu.

Neler olduğunu anlamaya çalışarak baktım. Liam da durmuş ve kavga ettiği dört kişiyi bırakarak gerilemişti. Onlar da Liam'a bakıyorlardı. Silahlarını kullanmak için hazır beklemelerine rağmen saldırmayı bırakmışlardı.

Yana dönünce Cass'e saldırmak üzere olan kişinin de durmuş olduğunu gördüm. Bıçağı Cass'in boynunun birkaç santim üzerindeydi. Bir saniye daha geçse, Cass'in boynunu kesmiş olacaktı.

"Kimsiniz?" diye bağırdı Liam. Orada öylece durmuş, karşımızdaki savaşçılara bakıyorduk.

Kavgayı durduran kız bir adım öne çıktı.

Sonra gülümsedi. Yüzündeki kuru çamur kabuk kabuk kırıştı. "Eski dostunuzu tanımadınız mı?"

Ve o anda kim olduğunu anladım.

"Bu olamaz!" dedim şaşkınlık içinde.

Saçlarını gizlemek için çatalayak derisinden yaptığı başlığı çıkarınca maviye boyanmış perçemleri açığa çıktı.

"Gadya!" diye bağırdım.

Bu olanlar imkânsız görünüyordu.

Fakat yine de oluyordu işte.

Liam da benim kadar şaşkın görünüyordu. Cass yavaşça ayağa kalktı. Az önce boğazını kesmek üzere olan kişi şimdi onun kalkmasına yardım ediyordu.

“Gadya kim?” diye sordu Cass, boynunu ovalayarak.

İleriye atılarak Gadya’ya sımsıkı sarıldım. Onun bana sıkıca sarıldığı hissedebiliyordum. Çatalayak kanı, çamur ve ter kokuyordu. Bu şekilde kavuştuğumuza inanamıyordum. Bu kadar zamandır onu nasıl bulacağım ve kurtaracağım konusunda endişelenmiştim fakat şimdi burada, tam karşımda duruyordu.

“Seni bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum!” diye fısıldadı sesi titreyerek.

“Ben de öyle!” Ben de ağlamak üzereydim. Bu terk edilmiş yolda Gadya’yı canlı olarak görebileceğimi hayal bile edemezdim. “Numune arşivinden çıkmayı nasıl başardın?” diye sordum. “Dondurulduğunu veya başına daha kötü bir şey geldiğini düşünmüştüm! Seni ve diğer herkesi kurtarmaya gelecektik fakat tuzağa düşürüldük.”

“Ben zaten kurtarıldım,” dedi, çevremizi saran diğer kirli kişileri işaret ederek. Bazıları çatalayak postundan yapılan kamuflajlarını çıkararak üstlerindeki çamuru temizliyorlardı. Hiçbirini tanı mıyordum. Aslında bu kişiler çarkta gördüğüm çoğu gençten daha büyüklerdi. Veidman’la aynı yaşta olabilirlerdi. En azından on sekiz veya on dokuz yaşlarındalardı.

Alun ve Emma bariyere getirildikleri için yeniden aramıza katılmışlardı. İkisi de şaşkın fakat hayatta oldukları için rahatlamış görünüyordu.

“Bu kişileri tanıyor musun?” diye ters bir şekilde sordu aralarından biri Gadya’ya.

“Evet!” dedi Gadya. “Bazılarını.” Grubumuza bir göz gezdirdi. Liam’ı görünce heyecanlı bir şekilde, “Liam!” diye bağırdı.

“Gad!” diye seslendi Liam. “Gerçekten de sensin!”

“Benim!” Bizi izleyen diğerlerine döndü. “Alenna ve Liam’la mavi bölgede aynı kasabadaydık. Onlar çarktan kaçanlar, size bahsetmiştim ya!”

“Doğru,” dedi içlerinden biri başını sallayarak. Omzunda kocaman bir yara izi vardı ve sağ kulak memesi yoktu. “Bir kapsüle girerek Alfa Adası’ndan ayrılmıştınız. Eğer Gadya’nın anlattıkları doğruysa.”

Liam ona baktı. “Doğru.”

“Neden geri döndünüz?” diye sordu bir başkası. Sesinde şüphe ve saygı bir aradaydı.

“Herkesi kurtarmaya, adayı BKİ’den geri almaya ve yandaşları eski hallerine döndürmeye geldik,” diye açıkladım. “BKİ dünyadaki isyancı merkezlerinin çoğunu yok etti. Yani buraya numune arşivindeki herkesi serbest bırakmaya ve kasabalılarla yandaşlar arasındaki kavgaya son vermeye geldik. Bu adayı yeni üssümüz yapacak ve burayı BKİ’ye bir saldırı düzenlemek için kullanacaktık.”

“O halde diğer herkes nerede?” diye sordu Gadya. “Yalnızca beş kişi misiniz? Daha büyük bir orduyla geri döneceğinizi düşünmüştüm!”

“Yandaşlar ordumuzu yakaladılar,” dedi Liam. “David adaya hava araçlarıyla inen herkesi pusuya düşürdü.”

“Gerçekten mi?” Gadya şoka uğramış görünüyordu. “Bunu neden yapsın ki?”

“Daha da kötüsü var,” diye devam ettim. “Yeni bir Keşiş var ve...”

“Biliyoruz,” dedi Gadya’nın yanındakilerden biri.

“Kim bu yeni Keşiş?” diye sordu Liam. “Başkan Harka öldü.”

“Kimse bilmiyor,” dedi Gadya. “Fakat kontrolü ele alarak yandaşları sadece birkaç hafta içinde yeniden yapılandırdı. Onun hâlâ aynı Keşiş olduğunu sandıkları ortada; mucizevi bir şekilde iyileştiğini falan düşünüyor olmalılar.” Duraksadı. “Sizce David en başından beri bir casus muydu yani?”

“Öyle görünüyor,” dedim.

“İğrenç,” diye cevap verdi. Yere tükürdü. “Onu öldüreceğim!”

“Sıraya gir.” Olanları düşündükçe midem bulanıyordu. “Kaçtı ve yandaş ordusuna katıldı. O zamandan beri onu hiç görmedik. Belki çılgınca bir nedeni vardı, belki de yoktu. Sonuçta ona güvenmemize imkân yok. Hepimize ihanet etti. Onun yüzünden neredeyse ölüyorduk ve biliminsanları da onun yüzünden yakalandılar.”

“Gitsek iyi olur,” dedi Gadya’nın yanındakilerden biri. Çatala-yak postunu ve bıçaklarını havaya kaldırdı. Arkama baktım. Emma bitkin görünüyordu. Alun ise yere yığılmak üzereydi. O garip tipler aceleyle etrafımızda koşuşturarak bariyeri eski haline getirdiler.

“Bizi yeni arkadaşlarıyla tanıştırtman gerekecek,” dedim Gadya’ya.

“Tanıştıracam. Aklınız başınızdan gidecek.” Gülümsedi. “Ve gri bölgeden nasıl kurtulduğumu da açıklayacağım. Geri döndüğünüze çok sevindim! Gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum.”

“Ben de öyle.”

“O halde sana ve Liam’a her şeyi yolda anlatırım...” Cass, Emma ve Alun’a bakınca sustu.

“Onlardan zarar gelmez. Bizimle birlikteler,” dedim. Liam da aynı fikirde olduğunu belli etmek için başını salladı.

“Umarım David’den daha güvenilirlerdir,” diye ekledi Gadya. “Haydi, gelin bakalım. Size nerede yaşadığımızı göstereyim.”

Diğerleri bariyeri eski haline getirmeyi neredeyse bitirmişlerdi. Yoldan geçen herkesi durduracağından emin olmaya çalışıyorlardı.

Yolun kenarında yürümeye başladık. İlk defa bundan sonra neler olacağı konusunda endişelenmiyordum. Gadya, David gibi değildi. Ona canımı emanet edebileceğimi biliyordum. Ve bir yanımda Gadya, diğer yanımda Liam’la kendimi yeniden her şeye hazır hissediyordum.

Üçümüz yan yana yürüyorduk. Cass, Emma ve Alun ise arkamızdan geliyorlardı. Gadya’nın yanındaki kişiler onların yanından yürüyor ve onları yakından izliyorlardı çünkü Gadya hiçbirini tanıımıyordu.

Belki de kader ilk kez bizden yanaydı. Çarka dönmek istememin en önemli nedenlerinden biri Gadya'yı bulmaya çalışmaktı. Ve şimdi Liam'la birlikte amacımıza tamamen tesadüfî bir şekilde ulaşmıştık.

"Bileğin nasıl?" diye sordum. En son gördüğümde kırık gibi görünüyordu. Üzerine basamıyordu bile. Eğildi ve yırtık, çamurlu kotunun paçasını yukarı çekti. "Çok iyi değil."

"Of," dedim tenini görünce. "Canım yanıyor mu?"

"Her gün."

Gadya'nın sol alt bacağını, canını yakıyormuş görüntüsü veren metal bir atel çevreliyordu. Bileğinde ise el yapımı bir kırık tahta vardı. Koskocaman, kabarık bir yara izi bileğinden başlayarak neredeyse dizine kadar uzanıyordu. "Beni iyileştirdiler. Tamamen iyileşmedim fakat az kaldı."

"Kim bunlar?" diye sordu Liam. "Bu bölgede saklı bilmediğimiz bir kasaba filan mı var?"

Gadya başını iki yana salladı. "Onlar kasabalı veya yandaş değiller. Bu tamamen bambaşka bir grup. Çarkta kendi gizli dünyalarını kurmuşlar."

"David bir seferinde böyle bir şeyden söz etmişti," dedim. "Yani söylediklerinin bir önemi olduğundan değil tabii. Fakat ormana giderek kendi hayatlarını kuran insanlar olduğunu söylemişti. Onunla gitmemi istemişti."

"Gitmediğin için mutluyum," dedi Liam bana bakarak. "Şaka yapmıyorum."

"David birçok konuda yanılmış olabilir belki fakat ormanda yaşayan insanlar konusunda yanılmamış," dedi Gadya.

Yolun kenarındaki alçak, beton duvara ulaştık. Aşağıdaki ormana nasıl ulaşacağımızı bilmiyordum çünkü yaklaşık yirmi metre aşağıdaydı. Ne kadar yükseğe çıktığımızı fark etmemiştim.

Kenardan aşağıya baktım. Yere kadar uzanan ve üzerinde düğümler olan beş tane halat gördüm. Güvenlik kemeri falan yoktu. Hiçbir alet yoktu. Yalnızca halatlar vardı.

"Vay canına," dedim. "Burası oldukça yüksek."

“Keşke daha basit bir yolu olsaydı,” dedi Gadya. “Fakat sorun çıkmaz. Yalnızca on veya on iki metredir.”

Başımı salladım. “Daha yüksek görünüyor.” İnsanlar çoktan bazı iplerden aşağıya inmeye başlamışlardı bile. Aşağıdaki yeşil çalılıkların arasına nasıl kaydıklarını izledim.

“Bariyerin yanındaki yoldan aşağıya inmek için tek yolumuz halatlardır,” dedi Gadya. “Haydi. Aşağıya inelim de size etrafı göstereyim.”

Liam’la birbirimize baktık. İkimiz de Gadya’yı bulduğumuza inanamıyorduk. Hatta o ve yeni grubu tarafından kurtarılacağımızı hiç düşünmemiştik.

Liam yolun kenarından aşağıya baktı. “Aşağıya yan yana inebiliriz,” dedi cesaret verircesine. “Halatların üzerinde ayaklarımızı koyabileceğimiz düğümler var.”

Eğilerek bir halatı yakalayıp bana verdi. Sonra yolun kenarına oturarak kendine de bir halat yakaladı. “Sustalı halka ve emniyet kemerleri olsa daha kolay olurdu,” dedi Gadya’ya.

“Bir süre sonra kolayca inip çıkarsınız,” dedi Gadya. Durumu biraz eğlenceli bulduğu sesinden anlaşılıyordu. *Her zamanki Gadya*, diye düşündüm. “Buralarda her şey böyle yapılıyor. En kolay yoldan.”

“Eee, bu grubun bir ismi var mı?” diye sordum. Bu arada kopmayacağından emin olmak için halatı inceliyordum.

“Kendilerine gezginler diyorlar. Göçebeler. Sorunlardan mümkün olduğunca uzak duruyorlar ve buldukları en huzurlu bölgelere yerleşiyorlar.”

“Pusu kurmak ve insanlara saldırmak bana pek de huzurlu görünmüyor,” dedim. Hâlâ halatımı inceliyordum.

Gadya bana baktı. “Çarkta huzurlu olmak göreceli bir kavramdır, unuttun mu? Gezinler hayatta kalabilmek için yapmak zorunda oldukları şeyi yapıyorlar.”

Liam hafifçe elime dokundu. “Hazır mısın?”

Başımı salladım. “Evet, tabii. Eğer sen hazırsan.”

Bıçak kılıflarından birini çıkararak bana verdi. Bıçağımı kılıfına sokarak omzuma astım. Aşağıya baktım. Bazı gezginler Cass, Emma ve Alun'a yakınlardaki halatları tutmaları için yardım ediyorlardı.

"Tırmanma kemeri yok mu?" diye sordu Emma. "Kask falan? Hiçbir şey yok mu?" Gezinler onu görmezden geldiler.

"Evet, kask iyi olurdu," diye mırıldandım.

"Çok fazla düşünme," dedi Liam. "Bedeninin seni yönlendirmesine izin ver. Beni izle."

Halatına sıkıca tutundu ve yolun kenarındaki alçak duvarın ucuna kadar ilerledi. Sonra iki eliyle tutunarak yolun kenarından destek alacakmış gibi kendini hafifçe bıraktı.

"Dikkat et!" diye seslendim fakat halinden memnun olduğu açıktı. Yavaşça aşağıya kaymaya başladı ve ayaklarını ilk düğüme basarak durdu. Halata tutundu ve öne arkaya sallanmaya başladı. "Sıra sende!" diye bağırdı.

Yolun kenarındaki duvara oturdum ve bacaklarımı aşağıya sarkıttım.

"Hiç buradan düşen oldu mu?" diye sordum Gadya'ya.

"Hayır, olmadı. O yüzden lütfen başarı serimizi bozma."

Derin bir nefes aldım. Gezinlerin halatlardan kolaylıkla aşağıya kaydıklarını görebiliyordum. Halatın ucuna yaklaşıncı yavaşlıyorlar ve yükseltilmiş devasa yolun altındaki çalılıkların içine nazikçe iniyorlardı.

Cass'ın çoktan bir halatın üzerinde olduğunu, örümcek ağına takılmış bir sinek gibi hiç hareket etmeden öylece durduğunu gördüm. Ona yardım etmeye çalışan gezginlere bağılıyor, onlarla tartışıyordu. Fakat o en azından halatın üzerindeydi. *Cass yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.*

Yüzüm yola dönük olacak şekilde pozisyon aldım. Halata sımsıkı tutundum ve sonra kendimi yolun kenarından aşağıya bıraktım.

Bir an düşeceğimi sanarak korktum. Ağırlığım beni aşağıya çekiyordu, o nedenle ellerimi halatın etrafında kenetledim. Kendini

tutamıyordum. Halatın üzerinde salladım ve ayaklarım bir düğüm ararken kalbim hızla çarpıyordu.

“Aferin!” dedi Liam. “Çok iyi gidiyorsun...”

Sağ ayağımla sonunda bir düğüme dokunabilmişim. Bedenimi döndürmeyi başararak Liam’a baktım. Tam karşımdaki halatın üzerindeydi.

“Bu hiç de eğlenceli değil,” dedim. “Şimdiye kadar yüksekten bu kadar korktuğumu hiç bilmiyordum!”

“Kısa bir süre sonra aşağıda olacağız,” dedi. “Üçe kadar sayacağım ve başlayacağız, tamam mı?”

Başımı salladım. Saydı ve birlikte yavaşça bir alttaki düğüme kadar indik. Ve sonra da diğerine. Ve ondan sonrakine...

Başımı kaldırdığımda Cass’in hâlâ herkesle kavgaya ediyor olduğunu gördüm. Bir santim bile kıpırdamamıştı. Emma ve Alun ise henüz halatların üzerinde bile değillerdi.

Liam’la birlikte ilerlemeye devam ediyordum. Yavaş gidiyorduk fakat ilerliyorduk. Sonra aniden esen rüzgâr halatımın sallanmasına neden oldu. Aşağıya bakmak gibi bir hata yaptım ve o anda donup kaldım.

“Sadece bana bak,” dedi Liam sakın bir ses tonuyla. “Başka hiçbir konuda endişelenme. Tamam mı?”

“Tamam.” Gözlerimi Liam’a diktim. Alçalmaya devam ettik ve kısa süre sonra yolu yarılادık. Artık solumam normale dönmüştü.

Arada sırada düğümleri ısıkalıyor fakat halatın üzerinde kalmayı başarıyordum.

Yere iyice yaklaşmıştık. Yalnızca dört-beş metre kaldığı için artık korkmuyordum. Başımı kaldırdım ve artık iyice yüksekte kalmış olan yola baktım. Cass ve diğerleri de aşağıya inmeye başlamışlardı. Biraz ara vererek halatın üzerinde bir süre öylece asılı kaldım. Liam da durdu. Halatların üzerinde birbirimize baktık.

“Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum. Sonunda kimse bizi duymadan konuşabileceğimiz bir anı yakalamıştık. “Çarkta başka gruplar olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır. Yani, bazen ben de senin gibi bazı söylentiler duyuyordum. Fakat daha önce gezginlerle ilgili hiçbir şey duymamıştım. Ne Veidman’dan ne de başka birinden.”

“Eğer Gadya’yı kurtararak ayağını tedavi ettilerse, erzakları var demektir,” diye fısıldadım. “Ve kötü insanlar olamazlar. Gadya onlara güvenebileceğini düşünmeseydi, burada onlarla birlikte olmazdı.”

Başını salladı. “Doğru fakat başka şansı olmayabilir. Onu kurtardılar. Gidebileceği hiçbir yer olmadığı için onlara inanmak istemiş olabilir.” Yine yavaşça ilerlemeye başladı. “Haydi, aşağıya inip öğrenelim. Kim bilir. Belki babamı ve adamlarını nasıl bulacağımız konusunda bir şeyler biliyorlardır.”

Annemi düşünerek başımı salladım. Sonra ben de yeniden ilerlemeye başladım. Çok geçmeden aşağıda, gezginlerin kampında olacaktık. Yalnızca göründükleri gibi olmalarını umut ediyordum. Ayrıca numune arşivine dönmemiz ve çarka özgürlüğü getirmemiz için gereken kaynaklara sahip olmalarını da.

17 GEZGİNLER

Sonunda halatın sonuna ulaştım. Liam da benden birkaç saniye önce inmişti. Kollarımı yukarı uzatmış bana yardım etmek için aşağıda bekliyordu. Son bir metre kala kendimi aşağıdaki gür çalılıkların ve toprağın içine bıraktım.

Dev yılanlar gibi yukarıdan sallanan halatlara baktım. Yol çok yukarıda kalıyordu. "Burası on iki metreden çok daha yüksek görünüyor."

"Kesinlikle," dedi Liam, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Tahminim on beş, on sekiz civarı. Sanırım Gadya korkmoyalım diye hepimize öyle söyledi."

"Gerçekten mi? Bunu biliyordun ve bana söylemedin, öyle mi?" Sinir olduğum için koluna bir yumruk attım. "Pislik."

Gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa işe yaradı."

Kendimi tutamayıp güldüm. Sonra yukarıdan gelen sesleri duyunca başımı kaldırdım. "Bazılarımız için işe yaramış olabilir." Cass yukarıya yakın bir yerde gezginlere bağıırıyordu. Alun ve Emma ise yavaş yavaş iniyorlardı. İkisi de halatlardan kolaylıkla inmekte olan gezginlerin sırtlarındalardı.

"Senin yardımın olmasaydı, korkarım ben de tıpkı onlar gibi olacaktım," dedim.

“Senin yardımın olmasaydı, ben numune arşivinde ölmüş olacaktım.” Uzanıp beni öptü.

Bazen, böyle anlarda keşke burada yalnızca ikimiz olsaydık diye düşünüyordum. Çarkta yalnız olsaydık fakat kimseyle savaşmak zorunda olmasaydık ya da hayatta kalmak için mücadele etmemiz gerekmeseydi. Bizi nelerin beklediğini bilmiyordum. Sadece, bir gün aradığımız huzuru bulabilmeyi umut ediyordum.

Liam geri çekilerek etrafına baktı. “Haydi şimdi burada neler olduğunu öğrenelim.”

“Kesinlikle.”

Birlikte çalılıkların arasında yürümeye başladık. Gezginseler etrafımızda dolanıyorlardı. Gadya da bir kenarda, bir meşe ağacının altında birileriyle konuşuyordu. Ona doğru yürüdük.

“Hey!” diye seslendim. “Gadya!” Döndü ve hızla yanımıza geldi. Bacağındaki sakatlıktan dolayı yalnızca hafifçe topallıyordu. Fark edilmiyordu bile. Bacağının bu kadar çabuk iyileştiğine inanmıyordum.

“Halatları alt edebilmişsiniz,” dedi sırtarak. “O kadar kötü olmadıklarını söylemiştim.”

“Sen her gün inip çıkıyor musun?” diye sordum.

“Yok. Yola genellikle bir veya iki gözcü koyuyoruz. Yolu ve rayları gözetliyor. Eğer şüpheli bir şey görür veya duyarsa, birkaçımız daha yukarı çıkıyoruz. Fakat bu pek sık olmuyor. O tramvayı çalıştırmayı başaran ilk kişiler sizlersiniz. Fakat bazen yandaşlar yürüyerek yolu buluyorlar ve o zaman onlarla ilgilenmemiz gerekiyor. Fakat çoğu buraya gelmeye çok korkuyor. Bu yolda hayaletler ve şeytanlar olduğunu düşünüyorlar. Aslında onların gezginseler olduğunu bilmiyorlar. Nedendir bilinmez, Keşiş buraya gelmeleri için onları hiç zorlamıyor.”

“Peki sen arşivden çıkmayı nasıl başardın? Senin için çok endişelenmiştim!”

“Siz ikiniz kapsüle girip numune arşivindeki uçağa bindirildikten sonra, ben de gözlem odasında, soğukta beklemeye başladım. Başta,

o küçük algılayıcıların bazılarının geri dönerek beni yakalayacaklarını düşündüm. Fakat gelmediler. Sonra da eğer bir şey yapmazsam donarak öleceğimi fark ettim." Sanki o acı dolu anı hatırlamış gibi uzaklara daldı. Yerde sürünerek dışarıya çıkmayı başardım. Gök yüzünden büyük algılayıcıların inerek herkesi aldıkları gibi beni de alıp dondurmalarını umut ediyordum..." Birden ağlamamak için çaba sarf ettiğini fark ettim.

"Seni orada bıraktığım için kendimi çok kötü hissettim," dedim uzanıp ona bir kez daha sarılırken.

"Gitmenizi ben istedim, unuttun mu? Liam ve sana gitmenizi ben söyledim. Kurtulmamız için tek seçeneğimiz oydu."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Liam, yumuşak bir ses tonuyla. "Gezginler seni nasıl buldu?"

"Çok şanslıydım. Arada sırada gri bölgeye keşifçiler yolluyorlardı. Bariyerin altından gri bölgeye giden, bilmediğimiz çok fazla tünel var. Biz o tünellere ulaşamadık çünkü girişleri farklı bölgelerde gizlenmiş durumda. Fakat bir gözcü beni gri bölgede buldu." Beklenmedik bir şekilde gülümsedi. "Başta sanrı gördüğümü düşündüm çünkü üzerinde çatalayak postu vardı. Onun bir canavar olduğunu sandım. Fakat aslında o bir gezgindi. Beni postuna sardı ve mor bölgeye çıkan gizli bir tünel boyunca taşıyarak gri bölgeden çıkardı." Maviye boyanmış perçemini arkaya itti. "İyileşmem biraz zaman aldı. Gezginler özel iksirler ve bitkisel tedaviler kullandılar ve bacağumdaki kemiği yerine yerleştirdiler. Hep sizi düşündüm, nerede olduğunuzu, başarıp başarmadığınızı, ne yapıyor olduğunuzu..."

"Biz de seni düşünüyorduk," dedim. "Buraya nasıl geri döneceğimizi, seni ve diğer herkesi nasıl bulacağımızı planlıyorduk. Çarkı terk ettiğimiz uçak, isyancı biliminsanları tarafından düşürüldü. Bizi Avustralya'da gizli bir merkeze götürdüler fakat orası BKİ'nin silahları tarafından yok edildi. Sonra Antarktika'da başka bir merkeze gittik ve sonra da ben bir hava aracıyla buraya geldim. Liam ve babası da bir hidrofile geldiler. Buraya geri dönüşümüzün kısa hikâyesi bu."

Gadya şaşırılmış görünüyordu. "Vay canına. Bu çok çılgınca bir yolculuk olmuş!"

"Biliyorum."

"Yani buraya beni ve diğer herkesi kurtarmaya mı geldiniz gerçekten?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Ve isyancıların hava araçları ve hidrofilleri mi varmış? Bu kadar hazırlıklı olduklarını bilmiyordum."

"Hava araçları ve hidrofilleri vardı fakat yandaşlar onları ele geçirerek yok ettiler. Şimdi her şeye en baştan başlamak zorundayız."

"Harika," dedi Gadya. Omuzları düşmüştü.

"Eee, gezginlerin kampı nerede?" diye sordu Liam, etrafa bakınarak. "Onların göçebe olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet fakat yalnızca mecbur kaldıklarında yer değiştiriyorlar. Dört aydır burada yaşıyorlar." Bize eliyle yolu işaret etti. "Haydi gelin. Size göstereyim."

Yürümeye başladık.

"Eğer başka tüneller varsa, gri bölgeye geri dönebilir ve yakalanmış olan bazı kasabalıları kurtarabiliriz," dedi Liam. "Burada söz sahibi olan kişi kim? Onunla konuşabilir miyiz? Birlikte plan yapabilir miyiz?"

Gadya yürürken Liam'a bakmak için döndü. "Burada söz sahibi biri yok. Burada Veidman ve Meira gibi ya da yandaşların Keşiş'i gibi bir lider yok. Herkes birlikte çalışıyor."

"Fakat bir lider olmadan her şey karmakarışık olmuyor mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu çocuklar bizden büyükler. Burada hepimizden uzun yaşamışlar. Hayatta kalmak için en iyi becerilere sahipler. Ayrıca onlar Acı Çekenler gibi hastalığa da yakalanmıyorlar. On sekiz yaşını geçmiş olmalarının nedeni bu. Onlar lidere ihtiyaç duymuyorlar ve öyle birini istemiyorlar. Karar vermek için oylama yapıyorlar fakat kimse kendi istediği olmadığı için sinir-

lenmiyor. Her şey huzur içinde yapılıyor." Sesini alçalttı. "Genellikle benim, sizin gibi sığınmacıları aralarına almıyorlar. Kendi kendilerine yaşıyorlar. Fakat beni bulmadan kısa bir süre önce aralarından bir grup ormanda yandaşların tuzağına düşerek öldürülmüş. O nedenle kendilerine katılacak yeni kişiler arıyorlarmış."

"Nasıl bir araya gelmişler? Nereden gelmişler?" diye sordum.

"Bu hareketi kimin başlattığım bile bilmiyorlar. Büyük ihtimalle kendi küçük gruplarını kurmak isteyen birkaç çocukla başlamıştır. Birkaç sene önce kendi istekleriyle farklı kasabalardan ayrılan çocuklar. O zamandan beri grup gitgide büyümüş."

Başımı salladım.

"İkiniz kolayca uyum sağlarsınız fakat arkadaşlarınız konusunda pek emin değilim," diye devam etti Gadya. "Cass bir yandaştı, değil mi? Bu anlaşılıyor. Hatta belki Alun da öyleydi."

"Evet ikisi de," diye cevap verdi Liam.

"Onlara isyancı merkezinde bizi kurtaran biliminsanları tarafından rehberlik edilmiş ve çarktaki BKİ ilaçlarına karşı panzehirler verilmiş," dedim çabucak. "Yani çılgın gibi davranmayacaklar; yani öyle davranacaklarını sanmıyorum. Ayrıca Cass henüz buraya gelmeden önce kasabalılar onun ağabeyini öldürmüşler. Yandaş olmasının bir nedeni de bu."

"Çılgın gibi davranmazsa iyi olur, yoksa gezginler onu ormanda bırakıp gitmek için oylama yapabilirler."

"Peki gezginler gri bölgeye gidebiliyorlarsa neden çarktan ayrılmıyorlar?" diye sordu Liam yürümeye devam ederken. Önümüzde, yükseltilmiş yolu destekleyen devasa, beton kolonlar, ağaçlar ve uzun çimenlerden başka hiçbir şey görmüyordum.

"Buradaki hayatlarına razı olmuşlar. Ayrılmak onlar için bir anlam ifade etmiyor. Ayrıca nereye dönecekler ki?"

Yeniden Camus'nün kitabını, özgürlük ve tutkular için savaşmanın önemini nasıl vurguladığını düşündüm. Camus olsaydı gezginlerle ilgili nasıl bir yorum yapardı? "Yani umut etmeyi bırakmışlar, öyle mi?" diye sordum. "Bu oldukça üzücü."

“Hayır, yalnızca sorunlardan kaçarak çarkta doğa ve çevreyle uyum içinde yaşamanın mümkün olduğunu anlamışlar.”

“Sen de böyle mi hissediyorsun?” diye sordum şaşırarak. Liam’ın da Gadya’ya şaşkın bir ifadeyle baktığını fark ettim. Gadya bir an konuşmadan bize baktı.

“Hayır tabii!” diye fısıldadı sonunda, kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafına bakınırken. “Fakat bunu onlara söyleyemem. Bunu duymak istemezler. Onlar mutlu. Ayrıca çarkı ele geçirmek için sayılarının oldukça az olduğunu da farkındalar. O nedenle çenemi kapalı tutuyorum.”

“Eninde sonunda öldürülecekler,” dedi Liam. “Yandaşlar şimdi tıpkı BKİ ordusu gibi örgütlenmiş. Ordularım gördük. Çarkı kasıp kavuracaklar.”

Gadya omuz silkti. “Gezginlere bir şey olmaz. Onlar hayal edebileceğimizden çok daha kötü şeyler yaşamışlar. Göreceksiniz.”

“Peki kampları nerede?” diye sordum etrafa bakarak.

Gadya gülümsedi. “Birkaç dakikadır içinden geçiyoruz.”

Liam da ben de durduk. Etrafımızda ağaçlardan, çalılıklardan ve betondan başka hiçbir şey yoktu.

“İyi bakın,” dedi Gadya. “Size onların çevreyle ve doğayla iç içe yaşadıklarını söylemiştim, unuttunuz mu?”

Liam’la birlikte etrafımıza bakındık. İçinde gizli bir kapak olabileceğini düşünerek bir çalılığa doğru yürüdüm. Fakat hiçbir şey yoktu.

“Tüneller mi yoksa?” dedi Liam. “Mağaralar mı?”

Gadya başını iki yana salladı. “Yukarı bakın.” Aynı anda başlarımız yukarıya dönmüştü bile.

“Vay canına,” dedim. Gezginlerin kampı tepemizdeydi. Kamp- larını yükseltilmiş karayolunun tam altındaki gölgelerin arasında ve solumuzdaki ağaçların içine kurmuşlardı. Her şey sanki yolun alt kısmının bir uzantısı gibi ahşap çit ve direklerden yapılmıştı. Yo- lun alt kısmındaki betona gömülü zincir ve halatlardan platformlar sarkıyordu. Yukarıda birilerinin dolaştığını, bizi izlediğini gördüm.

Bir an kilisedeki iskelelerde yürüyen yandaşları hatırladım. Fakat sonra bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım.

Ağaçların içindeki ahşap platformlar da kuş yuvaları gibi yükseğe kurulmuştu. Neredeyse zor fark ediliyorlardı. Yaprak ve dallarla gizlenmişlerdi. Ben şu an orada olduklarını bilerek aradığım için görebiliyordum. Yoksa hiç fark etmezdim.

"Oldukça etkileyici, değil mi?" diye sordu Gadya. Şaşkınlığımız onu eğlendirmiş gibi görünüyordu. "Evet, inanılmaz," dedim. "Fakat oraya nasıl çıkacağız?"

"Sence?" Yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Halatlar," dedi Liam.

Baktığı yere döndüm. Yolun altına bağlı garip platformlardan aşağıya sarkan halatları gördüm. Çamurla boyandıkları için renkleri gri olmuştu.

"Gezginler yerden mümkün olduğunca uzak dururlar. Sorundan uzak durmanın en iyi yolu bu."

"Peki ya algılayıcılar?" diye sordum. "Eğer gezginler göçebeyse ve farklı bölgeler arasında dolanıyorlarsa, algılayıcılar onlara saldırmıyor mu?"

"Algılayıcılar onlara saldırmıyor. Nedenini bilmiyorum," dedi Gadya. "Gezginler oldukça dikkatli."

"Çarka döndüğümüzden beri hiç algılayıcı görmedik," diye ekledi Liam. "Çalışmıyorlar mı?"

"Bazen uzaktan seslerini duyuyorum," diye cevap verdi Gadya. "Neden artık eskisi kadar çok olmadıklarını bilmiyorum."

"Hâlâ mor bölgede miyiz?"

Başını salladı. "Evet."

Gadya algılayıcılar konusunda haklı olabilirdi fakat bir yerlerde olmalıydı. Liam ve ben kaçtığımızdan beri çarkta her şeyin bu kadar değişmiş olması beni rahatsız ediyordu. Eğer kurallar değişmeye devam ederse, adanın kontrolünü nasıl ele geçireceğimizi bilmiyordum.

"Eğer acıktıysanız ya da susadıysanız, yukarıda yiyecek var," dedi Gadya yolun altındaki platformları işaret ederek. "Rika'nın kasabada pişirdiklerinden iyi olmasa da yine de fena değil."

"Rika," diye tekrar ettim arkadaşımızın ismini mırıldanarak. "Uzun süredir onu düşünmemiştim. *Burada insanları unutmamanın çok kolay olması korkutucuydu.* Bunun olmasını hiç istemiyordum. "Numune arşivine geri dönmenin bir yolunu düşünmeli ve onu bulmalıyız."

"Yukarıya çıkınca bunu konuşuruz," dedi Gadya. "Fakat yalnız konuşmalıyız. Gezinlerin bizi duymalarını istemem. Eğer öyle bir planımız olduğunu düşünürlerse, bir dahaki yer değiştirmelerinde bizi burada bırakırlar. Ve şu anda onlara ihtiyacımız var."

"Pekâlâ fakat Alenna ve ben buraya herkesi kurtarmaya geldik," dedi Liam. "Bir yolun altında saklanmaya değil."

"Belki gezginleri kendi tarafımıza çekmeyi başarırsınız, ne dersin?" diye sordum.

Gadya bana şüpheli bir ifadeyle baktı. "İyi şanslar. Bunu denemediğimi mi sanıyorsun?" Yolu destekleyen beton kolonlardan birine yakın bir şekilde yürümeye devam ediyordu. Biz de arkasından gidiyorduk. "Şimdi halatlara tırmanmaya ne dersiniz?"

On beş dakika sonra halatlardan tırmanarak platformların üzerine ulaştık. Çıktığım yerde öylece durarak nefes almaya çalıştım.

Yolun yaklaşık beş metre aşağısında asılı duran ahşap bir iskelenin üzerindeydik. Her şey çürük ve derme çatma gibi görünse de ahşap platformlar şaşılacak kadar sağlamdı. Aşağıya bakmamam gerektiğini hatırladığım sürece bir sorun yoktu. Burada birkaç kuş da yuva yapmıştı. Onları rahatsız ettiğimiz için öfkeli bir şekilde ötüyorlardı.

Gezinler, platformlar arasında uzanan gıcırtilı, ahşap çıtaların üzerinde geziniyorlardı. Bazıları ise çalılıklardan yapılmış yataklarda dinleniyorlardı. Hepsi de kirliydi. Saçları uzun ve genellikle rastahıydı. Bazıları yirmi yaşlarında gösteriyordu. Pislikten ve saçlardan

kimin kız kimin erkek olduğunu ayırt etmek zordu fakat hepsi bir aradaydı. Dikkatle bizi izliyorlardı.

Yalnızca bir metre genişliğinde dar bir platformun üzerinden geçtik. Yanlarında korkulukları yoktu. Gadya en önde, ben ortada, Liam'sa arkadaydı.

Birkaç gezgin başlarını sallayarak bize selam verdiler fakat çoğu kasıtlı bir şekilde bizi görmezden geliyorlardı. Nedenini anlıyordum. Burası onların alanıydı. Ve biz henüz kendimizi onlara ispatlamamıştık.

Yürümeye devam ettik. Burnuma yemek kokuları gelince etrafa bakındım. Yakınlarda bazı gezginler iğrenç görünen bir şey yiyorlardı. Yumurta şeklinde, gevrek, kahverengi portakalları andıran bir şeydi bu. Fakat kokusu garip bir şekilde baharatlı ve davetkârdı. Herkes oldukça rahat görünüyordu. Bu çarkta daha önce hiç görmediğim bir durumdu. Ne kasabada ne de elbette yandaşların kampında...

David ve ben ilk gün çarkta yandaşlar ve sonra da Gadya tarafından değil de gezginler tarafından bulunmuş olsaydık neler olurdu, diye merak ettim.

David yine de taraf değiştirip bize ihanet eder miydi? Yaşadığım veya yaptığım hiçbir şey için pişmanlık duymuyordum fakat keşke o kadar fazla kan döküldüğünü görmeseydim. Ve keşke arkadaşlarımla çoğu ölmemiş veya arşivde dondurulmamış olsaydı.

"Alenna?" dedi Liam.

"Yalnızca geçmişi düşünüyordum," dedim.

"Biraz yiyecek ya da su ister misiniz?" diye sordu Gadya. Hafifçe topallayarak bulunduğumuz yerde iyice daralmış olan platformun üzerinde yürüdü. Dikkatli adımlar atıyordum. Liam bile dengesini sağlamaya çalışırken yavaş yavaş yürüyordu.

"Tabii," dedim. "Susuzluktan ölüyorum. Ve en son ne zaman yemek yediğimi de hatırlamıyorum."

"Güzel. Gezinlerin bolca yiyeceği var."

Tam o sırada dengesiz bir çitanın üzerinden neredeyse kayıp düşecektim fakat Liam kolunu uzatarak beni tuttu. Gadya da fark etmişti. "Dikkatli ol. Başlarda zor gelir."

Bana kızgın olmadığına ya da Liam'la birlikte olduğumuz için garip davranmadığına seviniyordum. Liam'la geçmişte yaşadıkları göz önünde bulundurulduğunda, ikimizi çift olarak görmenin ona ağır geleceğini düşünerek endişelenmiştim. İkisi eskiden, ben çarka gelmeden önce, birliktelerdi. Fakat bizi gördüğü için mutlu olmuş gibiydi ve ben de tamamen aynı şeyleri hissediyordum. Büyük, sekizgen bir ahşap platformun üzerine kadar Gadya'yı takip ettik. Başımı kaldırarak beton yolun altına baktım. Burası şimdi bizim çatımız olmuştu. Bir yerlere asılmış çatalayak eti veya kasabadaki gibi ilkel bir mutfak görmeyi bekliyordum. Fakat Gadya bizi platformun kenarındaki bir grup rengi solmuş kovanın yanına götürdü.

"Bunlar ne?" diye sordum içlerine bakarak. Kovaların içinde bir dolu garip görünümlü meyve ve sebze vardı. Hindistan cevizlerinin dışında hiçbirinin ne olduğunu anlayamamıştım. Ayrıca kovaların içinde köklere benzeyen yumru yumru bir şeyler de vardı.

"Kahvaltı, öğlen yemeği ve akşam yemeği," dedi Gadya. "Gezginler et yemez."

Liam da kovaların içindekileri incelerken, "Neden?" diye sordum.

"Sağlık nedenlerinden dolayı. Etin hastalıklı olduğunu düşünüyorlar."

"Buradaki diğer yiyeceklerin öyle olmadığını nereden biliyorlar?" diye sordu Liam.

"Çünkü gezginler hâlâ hayatta ve hiçbiri de hastalığa yakalanmadı." Duraksadı. "Ayrıca genel olarak et yemeye karşılar. Yalnızca meyve, sebze ve yemiş yiyorlar."

Kovalardan birine uzandım. Küçük, kahverengi bir portakala benzeyen şeyi aldım. Biraz tüylü gibiydi. "Bu nedir? Bazı gezginlerin bundan yediklerini gördüm."

"Genetiğiyle oynanmış gibi duruyor," dedi Liam eline bir tane alarak. "Ben çatalayak eti yemeği tercih ederim."

"Genetiğiyle falan oynanmamış, bu doğal," dedi Gadya. "Buna langsung deniyor. Tropik bir meyve."

Meyvenin kabuğunu inceledim. Kayış gibi ve yarı saydam görünüyordu. "Önce soymalıyım," dedi Gadya. "Kabukları oradaki kovaya koy." Boş bir kabı işaret etti.

Başımı salladım ve tırnaklarımı meyvenin kabuğuna batırarak soydum. Meyvenin kendisi pembeye çalan bir beyazdı. Kaldırıp bir ısırık aldım. Ekşi, asitli ve biraz da şekerliydi. "Tadı greyturta benziyor," dedim. Bir ısırık daha aldım.

Gadya gülümsedi. "Biliyorum. Çok güzel, değil mi?"

Liam elindeki langsata hızla soyarak o da bir ısırık aldı. "Tadı görünüşünden çok daha iyi," dedi çiğnerken.

"Bunlardan kasabada neden yoktu?" diye sordum Gadya'ya.

"Sanırım sadece bu bölgede yetişiyorlar. Birisi onları buraya getirip ekmiş olmalı. Gezginler bana bu meyvenin sıcak ve nemli olan her yerde yetişeceğini söylediler. Görünüşe göre Yeni Hawaii'de ve diğer adalarda oldukça fazla bulunuyorlar."

Liam yarısı yenmiş langsata elinde tutarken yerdeki kovalara bakıyordu. "Yani gezginler bu şeylerle mi yaşıyor?"

"Evet," dedi Gadya. "Ve hatta köklerle. Her şey doğal."

Arkamızdan bir gezginin geçtiğini gördüm. Kısa boyluydu ve teni güneşten kararmıştı. Gözlerinin kenarlarında belli belirsiz çizgiler vardı.

"Selam," dedi bize. Sesi dostça fakat ihtiyathıydı. Uzanarak kovanın içinden ne olduğu belirsiz yeşil bir sebze aldı. Sonra da yürümeye devam ederek ahşap platformlardan birinin üzerinden geçip gitti.

"Yani hiçbir planları yok mu? Ya da amaçları?" diye sordu Liam.

Gadya omuz silkti. "Planları hayatta kalmak."

"Bunun yeterli olduğundan emin değilim," dedi alçak sesle. "Ben çarkta hiçbir amacım olmadan yaşamak istemezdim, özellikle de o kadar kişi öldürülüyorken."

"Alenna haklı," dedi Liam. "Bundan daha iyisini yapabiliriz."

Gadya gözlerini Liam'dan bana çevirdi. "O halde birlikte bir şeyler bulalım. Eğer..." Gürültülü ayak seslerini duyunca sustu. Seslerin geldiği yöne bakınca Cass'in peşinde Emma'yla yaklaşmakta olduğunu gördüm.

"Alun nerede?" diye sordum.

"Halatlara tırmanırken çok fazla kan kaybetti," dedi Emma. "Yeniden aşağıya indi. Gezginseler şimdilik onunla ilgileniyorlar. Kalıp yardım etmek istedim fakat beni yukarı gönderdiler."

Cass ve Emma yanımıza gelince Cass kovaların içine baktı. "Langsatlar," dedi. "Güzel." Eğilip bir tane aldı. Kabuğunu bile soymadan yemeye başladı. Liam ve ben ona bakakaldık. Bunu fark edince duraksadı.

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Tabii biliyorum. Turuncu bölgede birkaç langsat ağacı vardı. İnsanlar bu meyveler için ölümüne savaşıyorlardı." Göz kırptı. "Şimdi çılgın bir kâbus gibi geliyor." Bir ısırık daha aldı. Emma da bir langsat aldı.

Sekizgen ahşap platformun üzerine oturarak bacak bacak üstüne attık. Etrafıma bakındım. Şimdi bulunduğumuz yerde hiç gezgin yoktu. Yukarıda olanlar birlikte takılıyorlardı. Birçoğunun ormanda erzak topladığını ve gözcülük ettiğini tahmin ediyordum.

"Pekâlâ, ne yapıyoruz?" diye sordu Cass ağzını silerek. "Neler oluyor?"

"Amacımıza nasıl ulaşacağımızı bulmaya çalışıyoruz," dedim. "Adayı nasıl geri alacağımızı."

"O biraz şüpheli," dedi Cass. Duraksadı. "Fakat iyi bir planınız varsa ben de varım."

"Ben de," dedi Emma.

"Henüz çok iyi bir planımız yok," diye itiraf ettim. "Yalnızca amaçlarımız var. Hâlâ arşive gitmek istiyoruz. Arkadaşlarımızı kurtarmak ve yeni Keşiş'i yenmek istiyoruz. Fakat bunları nasıl yapacağımızı bilmiyoruz."

Liam, "Gezginler yolu açarak tramvayla yola devam etmemize izin verirler mi?" diye sordu Gadya'ya.

Gadya başını iki yana salladı. "Verirlerdi fakat yol çok uzağa gitmiyor. Buradan yaklaşık on beş kilometre kadar sonra çöküyor. Gözcüler yolun devam etmediğini daha önceden görmüşler. Yol bitince tramvay yine durur."

"O halde gri bölgeye giden o tünelleri bulmalıyız. Gezginler seni bulduklarında o tünelleri kullandırlarsa, biz de buraya geri dönmek için onları kullanabiliriz."

"Peki, içerde ne yapacağız, Liam?" diye sordu Gadya huzursuz bir sesle. "Sen orada geçirdiğin sürenin büyük bir kısmında bir kapsülün içindeydin. Her şeyi Alenna ve ben yaptık. Daha bir avuç çocuğu kapsülden çıkaramadan donarız."

"Herkesi aynı anda çıkarmanın bir yolu olmalı. Bir acil durum protokolü gibi bir şey."

Etrafımdaki herkese baktım. "Eminim vardır. Arşive herhangi bir füze atılacak olsa, BKİ dikkatle topladığı numunelerinin ölmesini istemezdi, değil mi?"

"Belki," dedi Gadya. "Şu anda hayatımızı bunun için tehlikeye atmaya değer mi ona karar vermemiz gerek. Bunu Rika ve Markus'a borçluyuz fakat bu konuda akıllıca davranmalıyız."

"Böyle bir şey yapabilir miyiz ki?" dedi Emma. "Gezginlerin yardımı olmadan gri bölgeye giden tünelleri nasıl bulacağız?"

"Yardım etmezlerse kendimiz buluruz," dedi Liam ayağa kalkarak. "Ya havai fişek bulur bariyeri patlatırız ya da tünelleri kendimiz buluruz." Duraksadı. "Belki bir şekilde babamı buluruz. O bize yardım eder."

"Ya da gezginleri bize yardım etmeye ikna edebiliriz," dedi Cass.

Ayağa kalktım. Cevap vermek üzereydim ki uzaktan gelen bir ses duydum. Gök gürültüsüne çok benziyordu. Fakat aslında bu uzun zamandır duymadığım bir sestti: *Algılayıcıların sesi*.

Donup kaldım. Diğerleri de kıpırdamıyorlardı.

Gadya dışında hiç kimse. O öylece otururken, langsatından bir ısırik daha aldı. “Sadece yakınlardan geçiyorlar,” dedi umursamaz bir tavırla. “Bize hiç saldırmıyorlar. Birkaç dakika içinde gitmiş olurlar.”

Liam’a baktım. Yüzünde bir uyarı ifadesi vardı. Dikkatlice dinlemeye devam ettik. Algılayıcıların sesi gittikçe artıyordu. Gadya’nın söylediklerine rağmen, çarkta hiçbir şey önceden tahmin edilemiyordu.

Bana kalırsa algılayıcılar uzaklaşmıyorlardı. *Yaklaşıyor gibiydiler.*

Ve sonra gezginler sıçrayıp bağırmaya, ahşap platformları sarsmaya başladılar. Bu algılayıcıların yanımızdan geçip gitmeyeceklerini anlamıştım. Bizim için geliyorlardı ve karşı koymazsak bizi yakalayacaklardı.

18 GÖKYÜZÜNDEN GELEN

Liam'ın da benimle aynı şeyi düşündüğü açıktı. Hızla ayağa kalkarak yanıma geldi. "Gadya, bu algılayıcılar konusunda emin misin?" diye seslendi. Gürültü o kadar yükselmişti ki birbirimize bağlamak zorunda kalıyorduk.

Gadya birkaç saniye önce olduğu kadar emin görünmüyordu. "Geçip gidecekler. Hep böyle olur!" Başını yana eğdi. "Üç tane var. Seslerinden sayılarını tahmin etmeyi öğreniyorsun!" Ses yükselmeye devam ediyordu. Artık hepimiz ayaktaydık. Sonra çığlıklar duymaya başladım. Gezinler etrafımızda, platformların üzerinde koşuşturuyorlardı.

"Algılayıcılar burada, yolun üzerindeler!" dedi bir ses. "Ve görünüşe göre birini yakalamışlar!"

Altımızdaki çalılıklarda bir hareketlenme olduğunu gördüm. Gezinler aşağıya inmiş, çalılıkların arasında koşuşturuyorlardı. Yolun üzerinde, bariyerin olduğu yere çıkan halatlara doğru gidiyorlardı.

Gadya'ya baktım. Şaşkın görünüyordu. "Algılayıcılar her zaman geçip giderler, hiç bu kadar uzun kalmazlar!"

"Ayrıca gezinlerin savaştıklarını sanıyordum," dedim.

"Size savaşmak konusunda seçici olduklarını söylemiştim!" diye çıkıştı Gadya.

Üzerinde durduğumuz ahşap platformun kenarını tuttum ve hafif bir titreşim hissettim.

“Peki biz ne olacağız? Yukarıda mı kalacağız?” diye sordu Emma. “Saklanacak mıyız?” Bu seçenek çok cazip görünse de bunu yapamayacağımızı biliyordum. “Algılayıcının kolları burada bize yetiştirir,” dedim.

Gadya öylece dikilerek, silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak için etrafına bakındı. Fakat yukarıda hiç silah yoktu. “Yukarı çıkacağız,” dedi. “Yola çıkacağız. Gezinler bizim gölde yaptığımız gibi daha önce algılayıcıları düşürmüşler.”

“O halde gidelim!” dedi Liam.

“Bu taraftan,” diye cevap verdi Gadya. “Yukarı tırmanabileceğimiz acil durum halatları var. Doğrudan yolun üzerine çıkıyorlar.”

Hızla platformlardan aşağıya, halatlara doğru koştuk. Gezinler, halatlara doğrudan erişimi sağlayabilmek için onları yukarı çekerek kancalarla yolun kenarına takmışlardı. Şimdi yüksekte korkmanın zamanı değildi.

Halatlara ulaştığımızda bir tanesini yakaladım, ayağıma dolayıp kendimi bıraktım. Düğümleri kullanarak kendimi yukarı doğru çekmeye başladım. Liam da hemen yanımdaki halatın üzerindeydi. Altımızdaki uçurumu düşünmemeye çalışıyordum.

Liam ve ben kısa süre sonra yolun kenarından yukarıya tırmandık ve neredeyse rayların yanındaki oluğa düşecektik. Diğerleri de, hatta Emma bile, bizden çok geride değillerdi.

Gördüğüm manzara karşısında şaşkınlık içinde metal rayların yanına çöktüm. Gezinlerin kendilerinden birini bir algılayıcıdan kurtarmaya çalıştığı ve bir savaşın başlamak üzere olduğu bir manzara göreceğimi düşünüyordum. Fakat onun yerine bulutlu gökyüzünde öylece asılı duran dört algılayıcı gördüm.

Bir çeşit oluşum içindelerdi. Üç tanesi bir üçgen oluşturmuştu ve dördüncü ise tam ortalarında duruyordu. Kolları aşağıya sarkıyordu ve helikoptere benzeyen siyah gövdeleri bulutların arasına gizlenmişti. Açık alanda, gözler önünde öylece duruyorlardı. Onları havada tutmak için dönen pervanelerini görebiliyordum. Bu algıla-

yıcılar karayolunun ortasında, uçsuz bucaksız gökyüzünde öylece asılı duruyorlardı.

Pervanelerin neden olduğu rüzgâr saçlarımı uçuşturuyordu. Ses sağır edici ve korkutucuydu. Gezginler yolun kenarlarında durmuş izliyorlardı. Savaşmaya hazırlardı fakat henüz bir girişimde bulunmamışlardı.

“Çok güzel saymışsın!” diye bağırdı Cass Gadya’ya. “Dört taneler!”

Gadya gözlerini dikip ona baktı. “Benim sayemde hayattasın, yandaş! Ayrıca bu algılayıcılar diğerlerinden farklılar!”

“Şişşt,” dedim ikisine de.

Yeniden algılayıcılara döndüm. Gözlerimi dördüncü algılayıcıya diktim. Üçgenin ortasındakine. Kollarını bir şeye dolamıştı fakat ne olduğu görünmüyordu.

“Algılayıcılar ne yapıyorlar?” diye Liam’a sordum.

“Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim!”

“Algılayıcılar bir gezgini mi yakalamış? O kollarının arasındaki birinin bedeni mi?” diye Gadya’ya seslendim.

Başını iki yana salladı. “Eğer birini almış olsalardı, gezginler onu geri almak için savaşıyor olurlardı.” Gözlerini kısarak dördüncü algılayıcıya baktı. “Belki de etrafa saçmak üzere bir çanta kimyasal ya da bir bomba taşıyordur.”

Bir an kanım dondu. Şaşkın bir şekilde Gadya’ya baktım. Algılayıcılar için buraya öyle bir silah getirmenin ne kadar kolay olacağını düşündüm. *Eğer o bir bombaysa, onu patlatabilir ve hepimizi öldürebilirlerdi.*

Liam’ın koluyla beni sardığını hissettim. Dönüp ona baktım.

“Bir şey olmayacak,” diye fısıldadı kulağıma. “Etrafımızda beş yüz tane gezgin var. Onları izledim; birçoğu ağaçların içine gizlendi. Eğer algılayıcılar saldırırsa, onları düşürüp parçalarlar.” Duraksadı. “Ve o bir bombaysa, o zaman rayların oradaki oluğun içine gizlenebiliriz. Az da olsa korur.”

Başımı sallayarak havada hareketsiz duran algılayıcılara baktım. Sonra ortadaki hareket etmeye başladı.

Herkes hafifçe hareketlenerek savaşıma hazırlandı. Fakat dördüncü algılayıcı yavaşça alçalırken, diğer üçü gökyüzünde öylece duruyorlardı. Yere yaklaşık beş-altı metre kala durdu.

Siyah, metal kollarını gevşetmeye başladığında, orada öylece donmuş seyrediyordum. Kollarında tuttuğu şeyi bırakmak üzereydi.

Daha yakından bakabilmek için eğildim. Kollar tamamen açılmadan önce sahiden de birini taşıdıklarını görebilmiştim. Etrafımdaki herkes birbirine bağlıyordu.

Kollar, taşımakta oldukları bedeni ıssız yola bırakmak üzere birbirinden biraz daha ayrıldı.

“Eğil,” dedi Liam. “Ne olur ne olmaz.” Fakat başımı indirmedim. Seyrediyordum. Ve sonra solgun renkli elin hareket ettiğini gördüm.

Metal kolların arasındaki kişi hâlâ yaşıyordu. Hatta sanki kollara tutunuyor gibiydi. Ya da belki kollar onun kolları ve bacaklarına dolanmış onu tutuyorlardı. Fakat yüzünü göremiyordum.

“Yaşıyor!” diye bağırdı biri.

Gezginlerin bu kişiyi kurtarmak için harekete geçeceklerini hissettim. Liam da sanki yardım etmeye hazırlanmış gibi gerildi. Ben de bu algılayıcılarla savaşıma hazırdım.

Eğer hâlâ hayattaysa, onu kurtarabilme şansımız vardı. Algılayıcıların onu numune arşivi yerine neden buraya getirdikleri hakkında bir fikrim yoktu fakat belki de bir çeşit arıza olmuştu. Ya da belki bu algılayıcılar arşive giderken yolda durarak üç kişiyi daha almayı planlıyor olabilirlerdi.

Fakat sonra kollar hareket etti ve o kişinin yüzü görüldü.

Tokat yemiş gibiydim.

Bir an bayılacağımı sandım.

Sonra kan beyinime hücum etti ve kafamın içi zonklamaya başladı. Zihnim öfke, intikam arzusu ve bazı cevaplar alma isteğiyle doldu.

“Pislik!” diye bağırdı Gadya şaşkınlık içinde.

Kolların arasında asılı duran kişi başını bulduğumuz yere çevirerek doğrudan bize baktı.

Bu David'di.

"Onu öldüreceğim," dedi Liam ayağa kalkıp bıçağını kılıfından çıkarırken.

"Ben de!" diye bağırdı Cass.

Bir an ben de onlara katılmayı çok istedim. Liam'la birlikte David'in yanına koşmayı ve yaptığı korkunç hainliği ona ödetmeyi istedim. Liam'ın neler hissettiğini çok iyi biliyordum. Babasının ve herkesin hayatı David yüzünden tehlikedeydi.

Fakat kendimi durmaya zorladım. "Bekleyin!" diye bağırdım. İntikam arzumuzun bizi kör etmesini istemiyordum. "Durun!" Liam'ı yakaladım. Dönüp bana baktı.

"Onu koruyor musun?" diye sordu.

"Hayır!" diye bağırdım. "Sadece yaralanmanı istemiyorum! David'e güvenmiyorum. Silahı olabilir! Daha önce de bize ihanet etti!"

"Kesinlikle etti!" diye bağırdı Gadya.

"Bırakın onu gezginler yakalasın," dedim. "Onun için hayatımızı bir kez daha tehlikeye sokmak zorunda değiliz. Sırf intikam almak istediğimiz için. O buna değmez!"

David'in etrafım saran üç algılayıcının sesi aniden kesildi. Korktum. Pervaneleri artık dönmüyordu. Üçgeni oluşturan üç algılayıcı bir dakika boyunca gri gökyüzünde öylece durdular. Fakat sonra doğrudan yolun üzerine düştüler. Betona çakıldılar ve gürültülü bir patlamayla parçalandılar.

Algılayıcıların metal parçaları dört bir yana savrulunca herkes başını eğdi. Yüzümü korumak için son anda fırsat buldum.

"Neler oluyor?" diye bağırdı bir gezgin diğerine.

Sanki üç algılayıcı intihar etmişti. Fakat tabii ki onlar sadece birer makineydi. Düşünemezlerdi. Bir ihtimal yakıtları falan bitmiş olabilir. Gözüme kaçan tozlar yüzünden gözlerimi kırıştırdım.

Yeniden yukarı baktığımda gökyüzünde yalnızca bir algılayıcı vardı. *David'i taşıyan algılayıcı*. Yola yalnızca bir buçuk metre kalıncaya kadar alçaldı.

Kollar açıldı. David ellerini başının üzerine kaldırdı. Teslim oluyormuş gibi garip bir hali vardı. Gözlüğünün arkasından boş gözlerle bize bakıyordu.

Liam ve diğerlerinin kin ve nefretini hissedebiliyordum. David'in yaptığı şeyi bilen herkes şimdi ondan nefret ediyordu. David olmasaydı şimdiye kadar arşivi ele geçirmiş ve çarkın kontrolünü almış olacaktık.

Şimdi olaylar onların lehine döndüğü için gezginler David'i algılayıcılardan kurtarmak için koşturdular.

Fakat Liam, Gadya ve Cass de koşuyorlardı ve onların amaçları diğerlerinininki kadar iyi değildi. Eğer onu algılayıcılar almayacaksa, onlar alacaktı. Ben de peşlerinden koştum.

David hakkında çok kereler olumlu düşünmüştüm. Daha önce her zaman onun tarafında olmuştum, hatta bazen onun tarafında olan tek kişiydim. Fakat bize indiğimiz bölgede ihanet ettikten ve bizi yandaşlar ve yeni Keşiş'in insafına terk ettikten sonra, kalbimde eskiden olduğu gibi merhamet kalmamıştı. *David güvenimi kaybetmişti.* Artık ona inanmıyordum.

Şu anda neden burada olduğunu merak ediyordum. Belki de yeni Keşiş ona iğrenç bir ceza vererek onu uzaklaştırmıştı.

Biz ona doğru koşarken, algılayıcının kolları onu aniden bıraktı. David parmak uçları üzerinde beton zemine çömelir vaziyette düştü. Algılayıcının helikopteri andıran gövdesi biraz daha alçaldı ve David'in başının üzerinde durdu. Kolları David'in etrafında fırl fırl dönüyor, kırbaç gibi havayı dövüyorlardı.

Ona ulaşmak üzere olan birkaç gezgin gerilemek durumunda kaldılar. Algılayıcının kollarından korunmak için kaçıştılar.

Çılginca savrulan kolların ortasında kalan David onlara bağırdı, "Geri çekilin!" Kollar savrulmaya devam ediyordu. Sanki onu koruyorlardı. *Fakat bu nasıl olabilirdi?* Liam, Gadya ve ben koşmaya devam ettik. Ondan yalnızca yirmi adım kadar uzaktaydık.

"Dinleyin!" diye seslendi David bize bir kez daha. "Size yardım etmek için buradayım."

“Kes sesini!” diye bağırdı Gadya. Yanımızdan ok gibi fırlayarak doğrudan algılayıcının kollarına doğru koştu. Gezginler üzerindeki çatalayak postundan yakalayarak onu durdurmak istediler fakat sert bir şekilde kendini kurtararak koşmaya devam etti. Gözlerinden dehşet saçıyordu.

“Ona canlı ihtiyacımız var,” diye bağırdım. “Bazı cevaplar almak için!”

Liam ve ben ondan yalnızca bir adım gerideydik. Gezginler şimdi algılayıcının kollarını yakalamaya çalışıyorlardı. David artık yakalanmak üzereydi. Onu dinlememiz için bağırp duruyordu fakat kimse dinlemiyordu. Gezginler kollara çarpıyor, onları yakalamaya çalışıyorlardı.

Gadya, David’in üzerine atlamak üzereydi. Bileğindeki kılıftan çıkardığı küçük bıçağı kaldırdığını gördüm. David’in boğazını kesmeye hazırdı. Fakat o sırada bir kol Gadya’ya çarparak onu yana savurdu. Yolun kenarına savrulunca elindeki bıçak düştü.

O sırada algılayıcının tüm kollarını yakalayabilecek sayıda gezgin geldi. Onların ağırlıkları algılayıcıyı yolun kenarına doğru sürüklemeye yetti. David orada savunmasız bir şekilde öylece kaldı.

“Hey, David!” diye seslendi Liam ona doğru koşarak.

David başını kaldırdı. Bir an beni gördü ve gözleri kocaman oldu. “Alenna! İşte buradasın! Seni...” Ve o sırada Liam’ın yumruğu David’in yüzünde patladı.

David geriye doğru tökezlerken gözlüğü gözünden fırladı. Yola düşerek betona çarptı ve o anda bayıldı. Liam başında durarak ona baktı.

Ben de diğerleri gibi aceleyle Liam’ın yanına koştum. Gezginler algılayıcıyı yol boyunca sürüklemeye devam ediyorlardı.

Bir gezgin Liam’a, “Ne yapıyorsun?” diye öfkeli bir şekilde bağırdı.

“Onun ismi David Aberley,” dedi Liam. “Bize ihanet eden kişi. Herkesi tuzağa düşürdü. Onun yaptığı şey yüzünden babam ölmüş olabilir.”

“Bu doğru mu?” diye bana sordu gezgin.

Başımı salladım. “Birçok insan David yüzünden öldü. Bizim yerimize Keşiş’e yardım etti.”

Etrafımızdaki gezginler arttı. Herkes aynı anda konuşuyordu. David’in bedeninin yanına çömeldim. Gözleri, uyuyormuş gibi kapalıydı.

Başka bir gezgin daha çömeldi. “Bayılmış,” dedi.

“Onu bağlayın,” dedi Liam. “Ona güvenemeyiz.”

“Böyle bir yerde kime güvenebiliriz ki?” diye cevap verdi gezgin Liam’a bakarak.

Uzaktan gelen bir gürültü duydum. Sonuncu algılayıcıyla uğraşan gezginler sonunda onu da yere indirmeyi başarmışlardı.

Doğrudum ve Liam’ın yanında durarak David’in tuhaf bir şekilde huzurlu görünen yüzüne baktım. Liam’ın attığı yumruk nedeniyle yanağı şimdiden kızarmış ve morarmaya başlamıştı. Cass de yanıma geldi.

Çarkta David’le birlikte geçtiğimiz ilk günü düşündüm. Olayların bu duruma geleceğini hiç düşünmemiştim. Hepimize karşı David tek başınaydı. Sorular beynimi kavuruyordu: *Buraya nasıl gelmişti? Yaptıklarının nedeni neydi?* Herhalde bunun cevabını hiçbir zaman bilemezdim.

Gadya sonunda yanımıza geldi. Bıçağı yeniden elindeydi. Yanağında, algılayıcının koluyla çarptığı yerde kanlı bir sıyrık vardı. “Daha ölmedi mi?”

“Hayır.”

“Neden?” İleriye atıldı. Gezgınler onu tutarak durdurdular.

“Onu sorgulamamız gerekiyor,” dedi birisi. Algılayıcıların uzaktaki kalıntılarına baktı. “Görünüşe göre bu şeyleri bir şekilde kontrol ediyordu. Kendisini buraya kasıtlı olarak getirmiş olabilir.”

“Bunu neden yapsın?” diye sordum.

“Bilmiyoruz. İşte bu nedenle de o söylediğiniz gibi bir kişi bile çıkırsa onu öldüremeyiz.”

"O yandaşların casusu!" dedi Cass. "Bu konuda bir şüphe yok!"

Gezgin ona baktı. "Sizin politikanız bizi ilgilendirmiyor. Şu anda o yalnızca bizim bölgemize gelmiş bir insan. İlgilenmemizi ve anlayış göstermeye çalışmamızı gerektiren bir durumda."

Cass, gezgine kötü kötü baktıktan sonra iç çekerek gözlerini onun üzerinden çekti. "Pekâlâ. Yeter ki ona güvenmeyin, yoksa siz de bizim gibi yanarsınız." Sonra da David'i görmeye dayanamıyormuş gibi yürüyüp oradan ayrıldı.

"Algılayıcıları kontrol mü ediyordu?" diye sordu Liam gezgine. "Bu mümkün mü ki?"

"Bazı söylentiler duymuştuk," dedi gezgin.

"İyi ama David çarka yalnızca iki ay önce, benimle aynı zamanda geldi," dedim.

Gezgin omuz silkti. "Belki de bunu yapmanın kolay bir yolu vardır ve David birinden öğrenmiştir."

Bir an sessiz kaldık.

"David arşive giderken bir algılayıcının elinden kurtulmuştu," dedim sonunda parçaları yerine oturtmaya çalışarak. "Pilini çekip çıkardığını ve makinenin düştüğünü söylemişti. Fakat yalan söylemiş de olabilir. Belki de nasıl çalıştıklarını biliyordur."

"Belki de en başından beri biliyordu," diye ekledi Gadya.

Silahlarımızı çekmiş bir vaziyette David'e bakıyorduk. Uyanıldığında pek de hoş olmayan bir sürpriz onu bekliyor olacaktı. Bu defa kasabada yakalandığındaki gibi olmayacaktı. O zaman ben onu korumuştum. *Fakat bu defa tek başıyadı.*

Emma da gözlerini kocaman açarak yanımıza geldi. David'e baktı. "Onun burada olduğuna inanamıyorum."

David'e bakarken kıpırdanmaya başladığını gördüm. Herkes dikkat kesilmiş onu izliyordu. Gözkapakları kıpırdadı. Sonra da kara gözlerini kısarak hafifçe araladı. Bize ve arkamızdaki gözyüzüne baktı.

"Yaşıyorum..." diye fısıldadı.

“Fazla uzun sürmeyeceğini umuyorum,” dedi Gadya, ona bakarak. Fakat ani bir hareket yapmasını engellemek için gezginler Gadya’nın kollarından tutuyorlardı.

David, yüzüne doğrultulmuş mızrak ve bıçakların parlak, sivri uçlarına baktı. Elini kaldırarak gözünü ve Liam’m vurduğu elmacık kemiğini ovaladı. “Başka türlü olmasını beklemiyordum zaten,” diye mırıldandı. Gözlerini kapadı. Kendinde olup olmadığını merak ettim. Kalkmaya çalışacağını tahmin ediyordum fakat o böylece yatıyordu.

“Buraya seni biri mi yolladı? Yandaşlar seni başlarından mı attı?” diye seslendi bir gezgin. En son algılayıcı da düşürüldüğü için David’in etrafını saran gezginlerin sayıları artıyordu. Cass yeniden yanımıza gelerek ön tarafa ilerledi.

“Bize gerçekte kim olduğunu söyle!” dedi Cass. “Ve kimin tarafında olduğunu!”

David yeniden gözlerini açtı. Cass’i görünce söylediği sözler karşısında bir an yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Anlamıyorsunuz.” Duraksadı. “Hiçbiriniz.”

“O halde açıkla,” dedim soğuk bir sesle. “Bize bu kadarını borçlusun.”

“Evet, elini bu kadar kana buladıktan sonra nasıl yaşayabildiğini açıkla!” diye tısladı Gadya.

“Sen de elini kana buladın, Gadya,” dedi David yorgun bir sesle.

“Çarktaki herkesi kurtarmak için yaptığımız planı neden sabote ettin?” diye sordum. Soruma bir cevap alma konusunda kararlıydım. “Neden bize ihanet ettin?”

David oturmaya hazırlanıyormuş gibi hafifçe kıpırdandı. Herkes mecbur kalırlarsa ona yumruklarıyla veya silahlarıyla saldırmak için hazırlandı. David durumu fark ederek durdu.

“Bunu sizi sabote etmek için yapmadım, Alenna.” Etrafımızdaki kimseyi görmüyormuş gibi yalnızca bana, gözlerimin içine bakıyordu. “Bunu seni kurtarmak için yaptım.”

19 DAVID

Yarım saat sonra hepimiz karayolunun altındaki platformlara dönmüştük. Algılayıcıların kalıntıları temizlenmiş ve ormana getirilmişti. Gezginler çalıların arasında, parçaları kullanmak için kalıntıları sökmekle uğraşıyorlardı.

Liam ve ben hâlâ David'e konuşabileceğimiz kadar çok yaklaşamamıştık. Yolda söylediği gizemli şeylerden sonra, öfkeli protestolarımıza rağmen gezginler etrafını anında çevirmiş ve onu götürmüşlerdi. Şu an onu sorguya çektiklerini tahmin ediyordum. Belki de ona işkence bile ediyor olabilirlerdi çünkü izlememize izin vermiyorlardı.

Fakat ben David'in söylediği şeyi düşünüyordum. *Tüm bunları beni kurtarmak için yaptığını söylemişti.* Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu cesareti karşısında şaşkına dönmüştüm. Yaptıklarından sonra ona bir kez daha inanamazdım.

Liam ve ben, Gadya ve Cass ile birlikte yolun altında asılı duran ahşap platformun kenarında oturuyorduk. Alun ise bizden birkaç platform ileride yatıyordu. Gezginler onu buraya getirmiş, acısını dindirmek ve çok kan kaybettiği için ona bitkiler vermişlerdi. Kendine geliyor, sonra yine kendinden geçiyordu. Emma da yanibaşında ona bakıyor, gezginlere yardım ediyordu. Islak bir bezle alnını siliyordu. Ayrıca Alun için kumaştan yeni bir göz bandı yapmıştı.

Gadya, David konusunda öfkeden kuduruyordu. "Onu öldürmeliydim! O bir baş belası." Bana baktı. "Bunu bizi kurtarmak için yaptığını söyledi çünkü başka ne söyleyeceğini bilemiyordu."

Başımı salladım. "Herhalde. Fakat sanki gezginler onun bir şeyler bildiğini düşünüyorlar. Bunun ne olduğunu bir öğrenelim de."

"Onlar ne anlarlar ki?" diye saklama gereği duymadan onları aşağıladı. "Hayatta kalabilmek için savaşmanın gerektiği bir yerde yaşamlarını sorunlardan kaçarak geçiriyorlar!"

"Fakat senin hayatta kalmanı sağladılar," dedim. Davranışlarındaki bu ani değişiklik beni şaşırtmıştı.

Gadya bana baktı. "Evet, bugün bana çarkta her şeyin vahşet ve savaştan ibaret olduğunu bir kez daha hatırlattı!"

"David'den nefret ediyorum fakat Alenna haklı," diye araya girdi Cass. "Bekleyelim ve görelim. Direniş hüccresinde..."

"Direniş hüccresini dinlemekten bıktım usandım!" diye çıkıştı Gadya. "BKİ'de değiliz. Çarktayız! Burada farklı kurallar geçerli."

"İyi," dedi Cass gözlerini devirerek. "Her neyse."

"Ne olursa olsun David'e güvenmeyeceğimizi biliyoruz," dedim gergin sessizliği bozarak. "O nedenle bekleyelim ve gezginlerin ne öğreneceklerine bir bakalım, tamam mı?"

Liam başını salladı. Deminden beri Gadya ve Cass'in boş tartışmasını dinliyordu. "Eğer David'i Keşiş gönderdiyse, gezginler bu bilgiyi ondan alacaklardır. Ve eminim algılayıcıları kontrol edip edemediğini de öğrenirler. Böyle bir becerisi olduğunu öğrenmek işe yarayacaktır."

Başımı salladım. "Kesinlikle. David'in bir önemi olmayabilir. Fakat bildiklerinin önemi var."

Huzursuz bir sessizlik içinde oturarak beklemeye başladık.

Sonunda, platformların üzerinde bize doğru gelen bir grup gezgin gördük.

David'in de aralarında özgürce yürüdüğünü görünce şaşırdım. Liam ve ben içgüdülerimizle hareket ederek hemen ayağa kalktık.

Diğerleri de kalktılar. Gadya'nın eli bıçağına gitmişti bile. Liam da bıçağını kılıfından çıkardı.

"O artık sizindir. Zararsız," dedi gezginlerden biri.

"Zararsız mı?" diye sordum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ciddi misiniz?" dedi Cass. "Tüm yaptıklarından sonra mı?"

"David bize yaptığı gibi sizi de mi kandırdı çocuklar?" diye seslendi Gadya.

"Hayır," dedi gezgin. Bize yaklaşıyorlardı. David korkusuzca doğrudan bize bakıyordu. "'Zararsız' derken şu an bize zarar verebilecek bir konumda olmadığını kastetmiştim," diye açıkladı gezgin.

Gezginler yanlarında David'le bize yaklaştılar. Etrafa saçtığım gergin havayı hissedebiliyordum. Gezginler de hissedebiliyorlardı. Biri bize baktı ve sert bir sesle, "David'i rahat bırakın. Silahlarınızı kaldırın. Bugün aramızda bir kavga olmayacak. Oturun ve onunla konuşun. Konuşacak çok şeyiniz var."

Durdular.

Fakat David doğrudan yanımıza geliyordu. Gadya ve diğerleri ona bakarken pozisyon aldılar. Sanırım David'in yüzünde belli belirsiz bir korku ifadesi gördüm fakat gri ışıktaki emin olamıyordum.

"Yanıma yaklaşma, hain!" diye tısladı Gadya.

"Dinle, ben..." diye söz başladı David.

"Sessiz ol!" diye çıktım. "Bırak da soruları biz soralım. Bu iş ancak bu şekilde yürür. Anlaşıldı mı?"

David başını salladı.

"Otur," diye emretti Liam. David benim ve diğerlerinin karşısına yavaşça oturdu. Gözlüğünü takmıştı fakat bir camı çatlağı.

Onu sorguya çekecekmişiz gibi oturuyorduk. Eğer yakınlarda kalıp bizi izleyen gezginler olmasaydı, David şu an hayatta olmazdı. Ve bunun farkında olduğunu görebiliyordum.

"Bizi kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söylerken ne demek istiyordun?" diye sordu Liam. Sesi çelik kadar sert ve soğuktu.

Elini tuttum. Öfkesini bastırmak ve David'e bir şans vermek için kendisini zorladığını görebiliyordum.

David bize baktı ve iç çekti. "Yandaşlar, isyancıların planlarını en başından beri biliyorlardı."

"Büyük olasılıkla sen söylemiştin," dedi Cass.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yeni Keşiş'ten. O bir şekilde öğrenmiş ve yandaşlarına söylemiş. Keşiş sizin Güney Arkı'ndan hava araçlarıyla geleceğinizi biliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyorum. O sırada ormanda yandaşlar ve algılayıcılar tarafından kovalanıyordum. Yakalanmam an meselesiydi." Duraksadı. "Sonra yandaşların beni yakalayarak yeni Keşiş'e götürmelerine izin verdim. Ve sonra onlar için çalışıyormuş izlenimi verdim. Uydular sayesinde biliminsanlarıyla konuştuğumu biliyorlardı. Beni öldürmemelerinin tek nedeni buydu. Çünkü beni kullanmak istiyorlardı. Fakat ben de onları kullanıyordum."

"Çok yalancısın," diye söylendi Gadya.

"Evet, tüm bunları yakalandığın için söylüyorsun," diye ekledi Cass.

"Devam et," dedim. "Fakat söylediğin ve yaptığın her şeyin oldukça şüphe çektiğini biliyorsun, değil mi?"

David başını salladı. "Biliyorum. Bunun bir sebebi var. Sadece dinleyin."

"İyi bir neden olsa iyi olur," dedim.

"Keşiş'in kampının içinden her şeyi kontrol edebildiğimi fark ettim," diye devam etti. "İniş alanını ayarlamak, Keşiş'i ona her şeyi anlattığıma inandırmak gibi. Fakat aslında öyle değildi."

Liam'a baktı. "Hücrenize o silahları ve haritayı kim bıraktı sanıyorsun? Bendim. Seni ve babanı kurtarmak için yaptım. Senin Alenna ve diğerlerini kurtaracağını biliyordum."

"Devam et," dedi Liam, hâlâ dikkatli olduğunu gösteren bir tavırla.

"Kiliseye ve karayoluna yakın olan bir iniş alanı seçtim. Tüneli kullanarak dışarıya ve oradan da ormana çıkacağınızı biliyordum."

"Az kalsın başaramıyorduk," dedim.

"Fakat *başardınız*. Yani haklıydım."

"Başaracağımızı bilemezdin. Emin olamazdın. Diğer insanların hayatlarını birçok defa tehlikeye attın," dedi Liam. "Babamın hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

David'e bakarak başımı salladım. "O kilisede çok fazla insan öldü. Biliminsanları, nöbetçiler, çocuklar. Onlar ne olacak? Onların senin için bir önemi yok mu?"

"Bu zaten olacaktı," dedi David alçak sesle. "Siz buraya indiğinizde yandaşların sessiz sedasız teslim olacaklarını ya da size hoşgeldin partisi vereceklerini falan mı sandınız? Bu olamazdı. Onlar savaş istiyordu. Ben de savaş çıkmaması için üzerime düşeni yaptım. Onlar bizden bir adım önde olduklarını düşündüler. Onlarla savaşa girseydik bu kadar insan hayatta kalamayacaktı." Gözlüğünü yukarı itti. "Savaşa girseydik bir saat içinde binlerce ölü olurdu." Duraksadı. "Ve evet, Dr. Barrett'a neler olduğunu gördüm. Buna engel olamazdım. Keşiş onu herkesi korkutmak için kullandı."

"O yaşıyor mu?" diye sordum.

"Emin değilim." David başını eğdi.

Söylediklerinin bir kısmında doğruluk payı vardı. Fakat olanlardan sonra artık ona kolay kolay güvenmeyecektim. Yalan söylemek konusunda çok başarılı olduğu kesindi.

"Peki yeni Keşiş kim?" diye sordum.

Yeniden başını kaldırdı. "Başkan Hark'nın öldüğünü bilen ve yandaşların gücünden yararlanmak isteyen biri. Ve BKİ hakkında oldukça fazla şey bilen biri. Kim olduğunu veya nereden geldiğini bilmiyorum. Tuhaf olan şu ki..." Sustu.

"Ne?" diye atıldı Gadya.

"Bence... bence benim kim olduğumu biliyor. Bu konuda hiçbir şey söylemedi fakat beni tanıdığı hissine kapıldım."

"Hiç yüzünü gördün mü?" diye sordum.

"Hayır. Sadece maskesini gördüm."

“Başkan Harka’nın bir yedeği olma ihtimali var,” dedi Gadya. “Bunca zamandır bizim yanımızda olan, bizi gözleyen ve bekleyen biri.”

“Onun kim olduğunu bulmalıyız,” dedi Liam. “Yandaşları yönetmek konusunda Başkan Harka’dan çok daha başarılı.”

David aynı fikirde olduğunu göstermek için başını salladı. “Kesinlikle.”

“Kes şunu!” dedi Cass öfkeli bir şekilde. “Sen bizden biri değilsin. Kendini bize bu kadar kolay kabul ettiremeyeceksin.”

David başını sallamayı bıraktı.

“Peki buraya nasıl geldin?” diye sordum. “Yani, yolun ortasına kadar?”

“Sizin de anladığınız gibi bu zamana kadar biliminsanlarının da yardımıyla birkaç şey öğrendim.”

“Algılayıcılar hakkında, değil mi?” diye sordum.

“Kesinlikle. Bunca zamandır hep çarktan nasıl kaçabileceğimizi düşündük fakat çarkta kontrol edebileceğimiz şeyler üzerinde hiç uğraşmadık. BKİ, onca uçağın kaçırılmasını umursamıyorsa, birkaç algılayıcının da olması gerektiği gibi işlemediklerini de umursamaz diye düşündüm.”

“İyi ama bunu nasıl yaptın?” diye sordu Cass gözlerini kısarak.

“Biliminsanları bana teknik özelliklerini okudular ve sonra yapmam gerekenleri adım adım anlattılar,” dedi David. “Bana gri bölgede düşen algılayıcıdan aldığım alıcıyı, bir vericiye nasıl dönüştüreceğimi anlattılar.” Siyah pelerininin altındaki kotunun cebine uzandı.

O sırada herkes gerildi ve bıçaklar anında çekildi. David durdu.

“Yavaş yavaş,” diye uyardı Liam.

“Eğer yaşamak istiyorsan...” diye ekledi Gadya.

David iç çekti. “Gezginler zaten üzerimi aradılar.” Cebinden dikkatli bir şekilde avucu kadar siyah bir kutu çıkardı. Kutunun içinden kablolar sarkıyordu ve pürüzsüz metal yüzeyinin üzerinde sıra sıra dizilmiş küçük beyaz kollar vardı.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Cass.

“Bu kutu, düşen algılayıcının içinden çıktı ve ben de onu mühendislerin talimatlarına göre değiştirdim. Algılayıcılar radyo sinyalleriyle çalışıyorlar. Bu sinyalleri yok ederek algılayıcılara istediğimiz şeyleri yaptırmak mümkün. Biliminsanları bu kutuya bağlanarak içine bazı kodlar yüklediler. Böylece farklı düğmelere basıldığında bazı kodlar aktive oluyor ve kutu yakınarda bulunan algılayıcıları kontrol edebiliyor. Hatta eğer istersek algılayıcıları çağırmak için sinyal bile yollayabiliriz.”

“Gezinler bu kutunun sende kalmasına izin mi verdiler yani?” diye sordum.

Başım salladı. “Bana onu istemediklerini söylediler. Teknolojiyi pek umursamıyorlar. Yalnızca doğayı önemsiyorlar. Eğer kutuyu alırlarsa onlara zarar vereceğini söylediler.”

“Bunu yapmalarına şaşırmadım,” diye söylendi Gadya.

“Çekim alanı ne kadar?” diye sordu Liam. Zihninde birçok düşünce gezdiğini anlayabiliyordum. “Eğer söylediklerin doğruysa, algılayıcıları kullanarak mühendisleri, Dr. Barrett’ın nöbetçilerini ve diğer herkesi kiliseden kurtarabiliriz.”

“Maalesef o kadar uzun mesafeden çekmez,” dedi David. “Ancak birkaç yüz metredir.”

“Alana indiğimizde neden bir şey yapmadın?” dedim. “Yeni Keşiş’i orada öldürmeleri ve bizim adımıza savaşmaları için algılayıcıları getirebilirdin.”

“Etrafta hiç algılayıcı yoktu,” diye cevap verdi. “Dr. Barrett’ın adamları hava araçlarında sinyalleri engellemek ve algılayıcıları uzak tutmak için buna benzer cihazlar kullanıyorlar. O nedenle algılayıcı bulamadım.”

Aklıma bir fikir geldi. “Şimdi de çok geç değil.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Gadya.

Fakat Liam hemen anladı. “David’i ve birkaç algılayıcıyı alarak kiliseye geri dönebileceğimizi söylüyor, değil mi? Şimdiye kadar

kesin Dr. Barrett'a ait olan her şey yok edilmiştir. Sinyalleri yok eden bir şey kalmamıştır."

Başımı salladım. "Kiliseye birkaç yüz metre uzaklıkta durarak algılayıcıların yandaşlara saldırmasını sağlayabiliriz."

"Bu bir katliam olur," dedi David.

"Yaralanmaktan mı korkuyorsun?" diye çıkıştı Cass.

"Bize bir şey olmasındansa başkalarına olsun," dedi Gadya. Liam hâlâ düşünüyordu. İçindeki arzunun yoğunluğuyla gözleri parlıyordu. David'in kutusunu işaret etti. "Bu şeyle kontrolün ne kadarı sende oluyor? Nasıl çalışıyor?"

"Bunu bir algılayıcıya doğru tutuyorsun, ona kilitleniyorsun ve sonra da farklı kodları aktive etmek için değişik kombinasyonlarla düğmelere basıyorsun. Sonra başka bir algılayıcıya tutarak devam edebilirsin. Ne yapmalarını istiyorsan, birlikte yapmalarını sağlayabilirsin. Fakat biraz pratik yapmak gerekiyor. Bir algılayıcı bulduğumuzda sana gösterebilirim..."

"Hayır, dur," diye araya girdi Liam. "Algılayıcıların tek bir kişiyi almalarını sağlayabilir miyiz onu öğrenmek için soruyorum. Bizim için büyük bir savaşa girmeleri için değil."

Liam'a bakarak, "Keşiş," dedim sessizliğin içinde.

Başımı salladı. "Eğer Keşiş'i yakalatırsak, hepsinden kurtulmuş oluruz. En azından geçici olarak. Toparlanmalarını engelleriz."

"Ya da engelleyemeyiz," dedi Gadya. "Bak, Başkan Harka ölünce neler oldu."

"Eğer algılayıcıyı yeni Keşiş'i alması için kullanırsak, en azından bazı cevapları alabiliriz," dedim. "Neden bir ordu kurmak istedi? Bunu öğrenmemiz gerek."

"Denemeye değer," dedi Cass.

Liam Gayda'ya döndü. "Gezginlere bize yardım etmeleri konusunda güvenebilir miyiz?"

Gadya hayır anlamında başını salladı. "Bundan şüpheliyim."

"Onlara sormalıyız," dedim Gadya'ya.

Gadya bize baktı. "İşe yaramaz. Onlar bizden çok daha uzun süre hayatta kalmayı başardılar. Yaptıklarının yanlış olduğuna onları ikna edemeyiz. Bir aydır buradayım ve ne düşündüklerini biliyorum." Emin görünüyordu. "Gezginler hiçbir zaman istediğimiz gibi olmazlar. Buraya ilk geldiğimde bunu denedim. Arşive geri dönmelerini, Rika, Markus ve diğer kasabalıları kurtarmalarını istedim. Yapmadılar. Ve korumak için Meira'ya ve kasabamıza da dönmediler."

"Bu gece bir toplantı yapacaklar," dedi David alçak sesle. "Sorgudan dönerken konuştuklarını duydum. O zaman bunu onlara sorabiliriz."

"İyi. Bu gece onlarla konuşacağız," dedim. "Durumu açıklarız. Onlara Keşiş'i kaçırmak için algılayıcıları kullanmayı düşündüğümüzü söyleriz." Duraksadım. "Fakat David, gözümüz üzerinde olacak. Bize yine yalan söylemene izin veremeyiz. Bize yine ihanet edebilirsin."

"Ben onu izlerim," dedi Cass.

"Ben de," dedi Gadya bıçağına dokunarak.

"Hepimiz izleyeceğiz," dedi Liam.

Gri ışıktaki birbirimize baktık. Kimse karşı çıkmadı. Hiçbirimizin David'e güvenmediğini biliyordum fakat şu anda bizimle paylaşacağı her tür bilgi için onu yanımızdan ayırmamız gerekiyordu.

O sırada bir grup gezginin bize doğru geldiğini gördüm. Platformların üzerinde yürürlerken ahşap plakalar sarsılıyordu. Ayağa kalkmaya yeltendik.

"Oturun," dedi bir tanesi ciddi bir ifadeyle. Gadya'ya baktı. "Seninle yalnız konuşmamız gerekiyor."

Liam ve ben ayaktaydık. "Neler oluyor?" diye sordu Liam.

"Sorun değil," dedi Gadya bize. "Endişelenmeyin."

"Emin misin?" diye sordum. Başını salladı.

"Uzun sürmez," dedi saçları rastalı bir başka gezgin. Ses tonu tekdüze ve pürüzlü yüzü ifadesizdi. Oldukça sinir bozucu bir ortam vardı.

Gezginlere tek tek bakıyordum. Liam da öyle. Onlar da ciddi ve tamamen ifadesiz gözlerini ayırmadan bize bakıyorlardı.

“Beni merak etmeyin. Bir yere gitmeyin yeter,” diye bize takıldı Gadya. Sonra gezginler etrafını sardılar. Başka soru sormamıza fırsat kalmadan onlarla birlikte yürüyüp gitti.

Şaşkın bir şekilde onun uzaklaşmasını izledim. Keşke neler olduğunu bilseydim. Gezginlerin şimdi Gadya’nın varlığından çok da memnun oldukları söylenemezdi.

Liam’la birlikte yeniden ağır hareketlerle ahşap plakaların üzerine oturduk. Fakat eğer mecbur kalırsam her an yerimden kalkmaya hazırdım. Gadya gölgelerin içinde kayboluncaya kadar arkasından baktım.

“Pekâlâ, bu çok tuhaf bir durumdu,” dedi Cass.

“Gezginler burada olmamızdan hoşlanmıyorlar,” dedi David. “Ortallığı fazla karıştırıyoruz.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Sadece tahmin ediyorum.” Cass ona bakınca David sustu.

“Eğer en ufak bir şansımız varsa, bu gece onları ikna etmek için çok çabalamamız gerekecek,” dedi Liam sonunda.

İleriye uzandım. “Yeni yandaş ordusunu henüz görmediler. Eğer onlara açıklarsak, belki anlarlar.” Duraksadım. “Anlamalarını sağlayacağız.”

Herkes başını salladı. Kurtuluşumuzun gezginleri planımıza dâhil etmemize bağlı olabileceğini biliyordum. Eğer onları kendi tarafımıza çekebilirsek, Keşiş’i ve ordusunu yenebilme şansımız olurdu. Fakat onlar olmadan, çarkı kurtarmamız için elimizdeki son şans da yitirebilirdik.

Akşam yemeğinde, gezginler ağaçların arasında, yolun altındaki platformların üzerinde toplandılar. Sayıları rahat altı hatta yedi yüz vardı, tahmin ettiğimden kalabalıklardı. Fakat sessiz ve sakinlerdi. Sürekli tetikte, çıt çıksa farkındaydılar. Güneş henüz batmıştı fakat dolunay şimdiden çıkmış, yolun kenarındaki ağaçları aydınlatıyordu.

Sessizlik beni geri yordu. Etraftaki tek ses ormandan gelen gece sesleri ve altımızdaki ahşap plakaların gıcirtısıydı.

Bazı gezginler platformların üzerinde hızlı hızlı yürüyerek meyve ve sebze dolu kovaların yanından geçtiler. Yemek pişirmek için ateş yakılmamıştı. Yalnızca etrafa titrek bir ışık veren el fenerleri vardı.

Gözcüler aşağıda gizlenmiş, sorun çıkmaması için etrafı göz-lüyorlardı.

Hepimiz ne yapacağımızı veya söyleyeceğimizi bilemeden öylece oturuyorduk. Emma, yakında bir platformun üzerinde Alun'la ilgileniyor, sağlığına kavuşması için ona yardım ediyordu. Alun'un inlediğini duyabiliyordum. Langsatımdan birkaç kez ısırarak Liam'a baktım. Gadya'yı görürüm diye etrafıma bakmıyordum fakat ondan henüz bir haber yoktu.

"Gadya nerede?" diye Liam'a fısıldadım. "Bu saate kadar gelir diye düşünmüştüm."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi. "Yakında gelmezse gezginlere sorarız."

"Sence o iyi midir?"

"Umarım."

Gezginlerden bir kız yanımıza gelerek elindeki mataradan ahşap kaplara su doldurdu. Liam ve ben kızın bizi duymaması için sustuk. Hepimiz susamıştık. Bir kap alarak doldurması için kıza uzattım. Serin suyu sonuna kadar içerken boğazımdan geçerek mideme inişini hissettim.

Sonunda loş ışıktaki biri konuşmaya başladı.

"Yeni dostlar!" dedi ses. Belli belirsiz bir İspanyol aksanı vardı. Sesin geldiği yöne doğru baktım.

Ses, yakındaki sekizgen platformun tam ortasında duran, yirmi bir yaşlarında, büyük bir gezgine aitti. Orta boyluydu fakat diğer tüm gezginler gibi yapıydı ve teni güneşten kararmıştı. Çatalayak postu giymişti ve rastalı saçlarını siyah bir iple arkasından bağlamıştı. Bize bakıyordu. "Bugün buraya gelişiniz karışıklık yarattı." Duraksadı. "Uzun süredir bizi bulan ilk kişilersiniz."

Herkesin gözü onun üzerindeydi.

“Bildiğiniz gibi grubumuzun bir lideri yok ve buna gerek de yok,” diye devam etti. “Bugün sizinle konuşmak ve duygularımızı paylaşmak için ben seçildim. İsmim Ramiro Gutierrez.”

Başımızı salladık. Kendimizi tanıtmamızı bekliyor muydu bilemedim. Langsatımdan bir ısırık daha aldım.

“Bu nedenle bu grubun üyeleri adına konuşurken lütfen onların lideri değil yalnızca sesi olduğumu unutmayın.” Gülümsedi.

Ben de gülümsedim fakat hâlâ Gadya’nın nerede olduğunu merak ediyordum.

“Bizden ne istediğinizi zaten anladık,” diye devam etti Ramiro. “Aranızdan birinin BKİ seçim araçlarını kontrol eden bir alete sahip olduğunu biliyoruz. Ayrıca sizinle gelerek Keşiş’i kaçırmak için birkaç seçim aracı bulmamızı istediğinizi de biliyoruz.”

“Gadya her şeyi anlatmış olmalı!” dedi Cass. “Biliyordum! Sinsi!”

“Belki de yalnızca gezginlerden yardım istemiştir,” diye fısıldadım.

“Haydi ama!”

“Bu planda yoktu,” dedi Cass.

Ramiro’yu dinlemeye devam ettim. *Gezginlerin planımızı tahmin etmiş olmalarına imkân yoktu.* Ya Gadya onlara söylemişti ya da bizi konuşurken bir şekilde duymuşlardı.

“Hareketleriniz arkasında yatan mantığı anlıyoruz,” diye devam etti Ramiro. “Fakat siz de anlamalısınız ki sizin savaşıma karışmak istemiyoruz. Biz o savaşların hep dışında kaldık. Bundan sonra da böyle olacak. Çarkta uzun süre hayatta kalabilmenin tek yolu çatışmalardan uzak durmaktır.”

“Yanıyorsunuz!” diye bağırdı Cass.

“Bırak da konuşsun!” dedim öfkelenerek.

Sessizlik oldu. Bizi izleyen yüzlerce gözün farkındaydım. Gadya’nın gezginlerle ilgili anlatığı onca olumlu şeye rağmen bu insanların iddia ettikleri kadar barış düşkünü olduklarından o kadar emin değildim. *Ayrıca Gadya’dan hâlâ bir ses yoktu.*

Ramiro bize sevecen bir tavırla gülümsedi. "Eğer çarkta sorun ararsanız, her zaman bulabilirsiniz. Biz bunu öğrendik." Yeniden duraksadı ve özür diler gibi ellerini kaldırdı. "Üzgünüm ama kararımızı verdik. Size yardım edemeyiz ve etmeyeceğiz. Arkadaşlarınızı kurtarma konusundaki kararlılığınız hayranlık uyandırıcı ancak sizin savaşa olan tutkunuz bizim düşüncelerimize ters." Liam'a döndüm. Konuşma sırası bizdeydi. Gezgınlerin olayları bir de bizim açımızdan görmelerini sağlayabilmeye çalışacaktık.

Ayağa kalkacaktım fakat bilmediğim bir nedenden bir an başımın döndüğünü hissettim. Bu hissi üzerimden atmaya çalışarak, "Ben mi konuşayım yoksa sen mi?" diye Liam'a sordum.

Bana baktı. "Sen." Konuşması biraz garipti. "Ben kendimi... pek iyi hissetmiyorum." Düşmemek için ahşap çitalardan birine tutundu.

"Ben de öyle." Baş dönmem artıyordu. Deniz tutmuş gibi hissediyordum. Ramiro ve diğer gezginler bizi dikkatle izliyorlardı.

Şaşkın bir şekilde David'e ve Cass'e baktım. David'in gözleri yarı kapalıydı. Ayağa kalkmaya çabalıyordu. Cass ayağa kalkmayı başarabilmişti fakat sanki sarhoş gibi sallanıyordu.

Bize neler oluyordu?

"Ramiro, dinle," diye söze başladı. Sonra biraz tökezledi. "Sizin..." Neredeyse düşmek üzereyken dengesini sağladı ve yere çöktü. Sözcükler ağzından anlaşılmas bir şekilde çıkıyordu.

Korku içinde ayağa kalktım ve destek almak için yukarıdan sallanan zincirlere tutundum. Sanki her şey fırl fırl dönüyordu. Hiç sebep yokken sanki her an uykuya dalacakmış gibi bitkin hissediyordum.

Platformun üzerindeki su kaplarına ve yenmemiş langsat parçalarına baktım. Sonra yeniden Ramiro'ya baktım.

"Ramiro," dedim. Dilim ağzıma iki numara büyük gibiydi.

"Evet?"

"Yiyeceğimize.... bir şey... koydunuz..." diyebildim. Liam da yanımda ayağa kalkmaya çalışıyordu fakat bacakları sanki lastiğe dönüşmüş gibi onu taşımıyordu.

“Haklısın, Alenna,” diye cevap verdi Ramiro. “Hem yiyeceğinize hem de suyunuza koyduk. Biz işlerimizi tartışmadan hallederiz. Ne istediğimizi açıkça belirttik ve daha fazla tartışmaya gerek yok.”

“Gadya...” diye mırıldandım. Bu olayda onun parmağı olabileceğine hâlâ inanmak istemiyordum.

“Bu arkadaşınızın kararı değildi. Bizim grup olarak verdiğimiz bir karardı.” Ramiro duraksadı. “Bunu bilmenizi istedi.”

Bize verdikleri ne olduğu belirsiz ilaç yüzünden yeniden ahşap zemine çöktüm. Bedenim uyuşuyordu.

Ölecek miydim?

Bu kadar yolu, bize yardım edeceğini düşündüğümüz insanlar tarafından zehirlenmek için mi katetmiştik?

Gezginlere bağırmak, küfretmek istiyordum fakat her şey ayaklarımın altından hızla kayıyordu. Sanki kollarıma ve bacaklarıma ağırlık bağlanmış gibiydi. Kulaklarım çınlıyordu.

Kimse bize yardım etmek için bir şey yapmıyordu. Gezginler biz perişan bir halde platformların üzerinde kıvranırken sessizce bizi izliyorlardı.

Ramiro hâlâ bana bakıyordu. “Çarka hiç dönmemeliydiniz.”

Liam’ın yanına sürünerek çaresizce ona uzanmaya çalıştım. Artık kendinden geçmiş sayılırdı. Gözleri kapalıydı ve sık nefes alıp veriyordu.

Liam demeye çalıştım fakat dudaklarımı hareket ettiremiyordum. Kolunu yakaladım. Yaşadığına dair neredeyse hiçbir işaret yoktu. Dünya etrafımda gittikçe artan bir hızla dönmeye devam ediyordu.

Ben de kendimden geçerek dipsiz karanlığın içine düşmeden önce Liam’a sıkıca tutundum. Damarlarımda akan kanın sesi gittikçe arttı ve artık başka hiçbir şey duyamaz oldum. Görüş alanım yavaş yavaş daralıyordu. Nefes almaya çalışırken göğsüm sarsıldı.

Ve sonra her şey karardı.

20 TERK EDİLMİŞ

Karanlığın içinde isminin söylendiğini duyuyordum. Ses sanki uzun bir tünelden geliyordu. Başım zonkluyordu, ağzım kurumuştı ve kaslarım sanki bir maratona katılmışım gibi yanıyordu. Yeniden uykuya dalmak ve bir daha hiç uyanmamak istiyordum.

"Alenna!" dedi ses sert bir şekilde. Sesin beni rahatsız etmeyi bırakmasını istiyordum. Gözlerimi sıkıca kapayarak iyice büzüldüm. Fakat ses beni rahat bırakmıyordu.

Kuvvetli ellerin beni doğrulttuğunu hissettim. Yüzümdeki saçları çekti.

Ve sonra sersemliğime rağmen bu sesin Liam'a ait olduğunu anladım. Gözlerimi açabilmek için sahip olduğum tüm enerjiyi harcadım.

Onu görünce kalkmaya çabaladım. Nefes almaya çalışırken öksürerek, "Liam!" dedim.

Kendimi onun kollarında buldum. Bana sıkıca sarıldı. Göğsüne iyice sokuldum. Güçlkle nefes alabiliyordum. Ellerim ve ayaklarım hâlâ uyuşuktu ve dudaklarım karıncalanıyordu. "Ben sandım ki..."

"Biliyorum," dedi. Sesi kısık gibiydi. "Ben de. Fakat ölümcül bir ilaç değildi. Herhalde zehirli bir çeşit bitkiydi. Bizi gece boyunca uyutacak bir şey." Duraksadı. "Çoktan sabah oldu."

Birkaç dakika daha ona sarılarak öylece durdum. Sonra başımı çevirdim. Artık platformların üzerinde değildik. Ormanda bir

yerdeydik. Etrafı dev mangrov ağaçları ve çalılarla çevrili küçük bir açıklıkta, toprağın üzerinde yatıyordum. Tepemizdeki dalların arasından üzerimize hafif bir güneş ışığı süzülüyordu.

Gezginler ve kampları şöyle dursun, buradan karayolu bile görünmüyordu. Bizi ıssız bir yere getirmiş ve bırakıp gitmişlerdi.

Liam'ın gözlerine baktım. "Bunun olmasına izin verdiğimizize inanamıyorum."

"Aynen."

"Hayatta olduğumuz için şanslıyız." Etrafa bakındım. "Herkes nerede?"

"Baygınlar." Görebilmem için öne doğru eğildi.

David, Cass ve Emma arkamızda yerde yatıyorlardı.

Gadya da öyle.

"Onu da terk etmişler," dedim. "Bize bir açıklama borçlu."

"Kesinlikle."

Liam kalkmama yardım etti. Kalktığımda bir süre sallandım. Ellerim ile ayaklarımı yavaş yavaş hissetmeye başlamıştım ve dudaklarım gibi onlar da aşırı derecede karıncalanıyordu. Kan gelmesi için ellerimi ve ayaklarımı salladım.

"Alun nerede?" diye sordum.

Liam etrafına baktı. "Belki onu yanlarına almışlardır. Yani öyle umuyorum. Ağır yaralıydı. Terk etmemiş olmaları gerekir."

Başımı salladım. Ölmüş olabileceğini biliyordum.

"İyi misin?" diye sordu Liam.

"Yavaş yavaş kendime geliyorum." Ellerimi birbirine sürttüm. Liam hafifçe gülümsedi.

"Ne var?"

"Başladığımız yere geri döndük. Ormanda yapayalnızız." Bu hiç de komik değildi fakat ben de kendimi tutamayarak gülümsedim. Sonra yere baktım. Gülümsemem silindi. Diğerleri o kadar hareketsiz yatıyorlardı ki ölü gibiydiler.

"Onlar iyiler, değil mi?"

Liam başını salladı. "Uyandığımda onları kontrol ettim. İyiler. Yalnızca uyuyorlar."

Uzandım ve onu çabucak öptüm. Fakat romantizm için vakit yoktu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. Bize verdikleri zehirden başım hâlâ dumanlı gibiydi. "Yeni bir plan yapmamız gerek ve her şeye en baştan başlıyoruz. Bir kez daha."

Liam cebinden yavaşça bir şey çıkardı. Bu David'in algılayıcıları kontrol eden siyah kutusuydu. "Gezginler bunu bize bırakmışlar. Uyandığımda yanımda, birkaç yaprağın üzerinde buldum. Gezginler bunu istememiş. Birisinin sinyalleri takip ederek onları bulacağım düşünmüş olabilirler."

"Ya da gerçekten delirmiş olabilirler," dedim.

Liam başını salladı. "O da olabilir."

Kutuyu uzattı. Elinden alıp üzerindeki sayısız, minik düğmeye baktım. Bu küçük şeyin algılayıcılar gibi kocaman ve korkutucu şeyleri yönetebiliyor olması beni hayrete düşürüyordu.

"Keşke kasabadayken bu yanımızda olsaydı," dedim kutuyu elimde evirip çevirirken. "Mühendisler bize neden en başta yardım edemediler? O zaman her şey daha farklı olurdu."

"Biliyorum." Bana baktı. "Fakat kutu şimdi bizde. İlk kez David bir konuda işe yaradı."

"Şimdi yapmamız gereken tek şey birkaç algılayıcı bulmak," dedim. "Yani, eğer Keşiş'i kaçırma planımıza devam edeceksek."

Liam başını kaldırdığında gözlerinin parladığını gördüm. "Gezginlerin yardımı olmadan kolay olmayacak fakat mümkün."

"O halde başlayalım." Saçlarım ile kotumdaki toprak ve yaprakları temizledim. Diğerlerine baktım. Hâlâ uyuyorlardı. "Onları uyandırmak istemiyor olabilirim," diye takıldım.

"Evet. Ne demek istediğini anladım."

Bir an birbirimize baktık. Sanki çevremizdeki bu çılgın olaylar yokmuş, yalnızca Liam ve ben varmışız gibi... Eğer BKİ böylesine

tepeden inme, baskıcı bir yönetim kurmasaydı, belki de aynen hayal ettiğimiz gibi olurdu.

Birden arka cebimi kontrol ettim. “Kitabımı kaybettim,” dedim. “*Sisifos Söyleni*’ni.” Tuhaftı fakat üzölmüştüm. O kitap babamla aramdaki bağı simgeliyordu ve ayrıca onu bana Liam vermişti. Etrafıma baktım ama yoktu. Bir yerde düşmüş olmalıydı.

“Haydi, gel,” dedi Liam. “Herkesi uyandıralım da hâlâ hayatta olduklarını anlasınlar.”

“Birlikte diğerklerinin yanına gittik. Emma’yla başladık çünkü en huzurlu görünen oydu. Tek tek hepsini uyandırdık. Artık hepimiz ormanın ortasında öylece oturuyorduk.

Zehrin bedenimde kalan etkilerini hissedebiliyordum. Kafam ağırlaşmış gibiydi. Bu hissi görmezden gelmeye çalıştım. Diğerklerinin de aynı şeyi yaptığını biliyordum. Çok yorgunduk ve perişan görünüyorduk.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum, çocuklar,” dedi Gadya sonunda hepimize bakarak. Yerinden sökülmüş bir ağaca yaslanıyordu. Mavi gölgeli saçları darmadağınktı.

“Seni de terk edeceklerini biliyor muydun?” diye sordum.

“Elbette. Böyle bir ihtimal olabileceğini düşünmüştüm.” Kendini uyandırmaya çalışarak gözlerini ovuşturdu. “Onlara dürüstçe ne hissettiğimi söyledim. Yandaşlarla savaşmamız ve Keşiş’i yakalamamız gerektiğini anlattım. Sanırım kendilerine sorun çıkarabileceğimi düşündüler.” Rahatsız olmuş gibi bir ifadeyle Cass’e baktı. “Onları tedirgin ettiğin ve çok soru sorduğun için olanlar aslında senin hatan!” David’e baktı. “Ve senin!”

David cevap vermedi fakat Cass sinirlenmişti. “Benim hatam mı? Sen neden bahsediyorsun?” Sersem gibiydi fakat aynı zamanda kavga etmeye hazır görünüyordu. “Kandırılan biziz. Arkadaşların bizi burada dımdızlak bırakıp gittiler! Ve Alun’u da götürdüler.”

Gözlerini gözlüğünün ardında kırıştıtırırken, “Barışçıl insanlar olmaları gerekiyordu fakat güvenliğimizi pek umursuyor gibi gö-

rünmüyorlardı," dedi Emma yumuşak bir ses tonuyla. "Alun iyi mi acaba? Onun için gerçekten endişeleniyorum."

"Alun'u ona yardım etmek için götürdüler," dedi Gadya iç çekerek. "Tıpkı bana yaptıkları gibi. Yaralı çocukları hiçbir zaman bırakmazlar. Bu onların hayat görüşüne aykırı."

"Onların hayat görüşü beş para etmez," dedi Cass.

Öne eğildim. "Haydi ama. Tartışmayın. En azından ölmedik."

Liam siyah kutuyu herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı. "Ayrıca bunu da bize bırakmışlar."

David doğruldu. Şimdiye kadar sessiz kalmıştı. Derin düşüncelere dalmış olabilirdi veya zehir onu bizi etkilediğinden daha kötü etkilemişti. Ya da belki gizli ve hain planlarına yenilerini ekliyordu. "İzin ver de bir bakayım."

Liam duraksadı. "Neden?"

"Sorun değil," dedim. Zihnim netleşmeye başladığı için konuşmam kolaylaşıyordu. "David, onunla tuhaf bir şey yapmayacaksın, değil mi? Sayıca senden üstün olduğumuzu unutma. Eğer herhangi birimizi arkadan bıçaklamaya kalkışırsan, hepimize hesap vermek zorunda kalırsın."

David yavaşça başını salladı. "Biliyorum."

Liam elini isteksizce uzatarak siyah kutuyu David'e verdi. Ani bir hareket yapma ihtimaline karşı hepimiz David'i yakından izliyorduk.

Liam ayağa kalkarak, "Alenna ve ben planımıza devam etmemiz gerektiğini düşünüyoruz," dedi gruba. "Keşiş'i kaçırmak için kullanacağımız bir algılayıcı bulmalıyız."

"İyi ama Keşiş'i nasıl bulacağız?" diye sordu Emma, kısa bir sessizlikten sonra. "Kilise'ye geri dönüp dönmediğini bilmiyoruz. Şimdiye kadar çarkın herhangi bir bölgesine gitmiş olabilir."

Yeniden sessizlik oldu.

"Sihirli kutun bizim için Keşiş'in yerini bulamıyor mu?" dedi Gadya alaycı bir tavırla.

David kutunun sağlamlığını kontrol ediyordu. "Hayır," dedi.

Ayağa kalkarak Liam'ın yanında durdum. "O halde eğer kim olduğunu ve nerede olduğunu bilmiyorsak, Keşiş'i bulmanın yalnızca tek bir yolu var."

"Nedir o?" diye sordu Cass.

"Onu buraya getireceğiz."

"Gerçekten mi?" diye sordu Emma.

Başımı salladım. "Eğer onu bulmak istiyorsak, başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Alenna haklı," dedi Liam sessizliği bozarak. "Onu bir şekilde girdiği delikten çıkarmalıyız."

"Bu oldukça korkutucu bir plan," dedi Emma.

"Hayır, bu aslında harika bir plan," dedi Gadya, ayağa kalkarak. "Ben varım. Bunu nasıl yapacağımızı bulursak, bence denemeliyiz. Keşiş'i ortaya çıkarmayı başarırız, algılayıcıları onu yakalamaları için kullanabiliriz." Gözlerinde bir ateş ve kararlılık ifadesi belirdi. "Bir önceki Keşiş'le teke tek mücadele ettik ve kazandık! Yeniden yapabiliriz."

"Peki onun buraya gelmesini nasıl sağlayacağız?" diye sordum.

David konuşmaya başladı. "Bu düşündüğünüz kadar zor olmayabilir." Matlaşmış siyah saçlarını yüzünden çekti. "Keşiş zaten bizi arıyor aslında."

"Ne? Neden?" diye sordu Gadya.

"Benim yüzümden," diye cevap verdi David yavaşça.

"Bu her şeyi açıklıyor," diye söylendi Cass.

"Bunu daha önce söylemeliydin!" dedi Liam, David'e. "Alenna'yı düşündüğünü sanıyordum. Fakat sürekli onun hayatını tehlikeye atıyorsun."

"Hepimizinkini," dedi Gadya.

"Keşiş neden seni istiyor?" diye sordum. "Yandaşları Dr. Barrett'ı durdurmuşken ve tüm planımızı engellemişken seni neden istesin ki?"

David siyah kutuyu hafifçe kaldırdı. "Keşiş bunu geri istiyor. Elimde bunun gibi bir şey olduğundan şüpheleniyordu fakat emin

olamıyordu. Kutuyu bir ağaç kovuğunun içine güzelce gizlemiştim. Fakat sonra beni kendisinden ve yandaşlardan kaçmak için kutuyu kullanırken gördü ve artık böyle bir kutu olduğunu biliyor.” Etrafımızı saran ormana baktı. Bu kutu gezginlere göre işe yaramaz bir ayakbağı. Fakat Keşiş için çarkın tamamını kontrol altına alabilmesinin tek yolu. Algılayıcıların arasında bağlantı kurar ve onları kontrol edebilirse BKİ’den gelecek herhangi bir saldırıya bile engel olabilir. Keşiş eğer isterse bu adada kendi ülkesini kurabilir. Psikotik bir krallık yaratabilir. ”

Sözleri havada asılı kalmıştı.

“Yani şimdiye kadar çoktan peşimize bir orduyu takmışlardır,” dedi Liam. “Gezginlerin bizden bu kadar çabuk kurtulmak istemelerine şaşdırmamalı.” Artık hepimiz ayaktaydık. David’in açıklaması hepimize acele etmemiz gerektiği hissini vermişti.

“Paylaşmak istediğin başka sırların var mı?” diye sordum.

“Hayır, hepsi bu kadar.”

“Evet, eminim öyledir,” dedi Gadya tükürürcesine.

“Yandaşlar sandığımız kadar uzakta olmayabilirler,” dedim. “İlerlemeleri için koca bir geceleri vardı.” Ormanı şöyle bir taradık. Sessiz ve sakindi.

“Yandaşların bizi takip etmiş olabilirler mi?” diye sordu Cass.

“Olabilir,” diye cevap verdi David. “Keşiş’i küçümsememek gerek, maskenin ardında her kim varsa.”

“O zaman gezginler bizi burada ölüme terk ettiler!” dedi Gadya.

Cass ellerini yumruk yaparak havaya kaldırdı. “Bundan emin misin? Senin de David gibi bu işin içinde olmadığını nereden bileceğim?”

“Cass...” diye söze başladım. “Gadya...” Fakat beni duymazdan geldiler.

Gadya Cass’e sırtıttı. “Bir yandaşın kıcını tekmelemeyeli uzun zaman oldu fakat istediğin her an bunu yapmaya hazırım. Haber vermen yeterli.”

"Ben bir yandaş değilim fakat yüzünü toprağa gömüp kafanın üzerinde dans etmekten mutluluk duyarım."

Tartışmanın alevlenmesine fırsat vermeden ikisinin arasına girerek, "Kavga etmeyi kesin!" diye bağırdım. Liam da bana katıldı. Aralarına girmiş olmamıza rağmen Gadya da Cass de birbirlerine bakıyorlardı.

"Kesin şunu!" diye bağırdım. "Bir algılayıcı bulmamız gerek, birbirimizle tartışmamız değil!"

"Evet bunu sonraya saklayabiliriz," diye mırıldandı David arkamızdan. Gadya ve Cass öfkeli bakışlarını David'e çevirdiler.

"Seni rahat bıraktıkları için şanslısın," dedim David'e.

"Çok şanslısın," diye ekledi Liam. Etrafındakilere baktı.

"Alenna haklı. Kavga etmeyi bırakıp algılayıcı avına çıkmanın zamanı geldi."

Gadya başını sallayıp yumruklarını yavaşça indirdi. "İyi fikir."

Liam ve ben aralarından çekildik. Gadya da yanımıza geldi. İkinci bir kez dönüp Cass'e bakmamıştı bile. Cass ise Emma'nın yanına gitti.

Tartışma nedeniyle ikiye bölünerek gergin bir sessik içinde, geldiğimiz yoldan yürümeye başladık. Gözlerimi David'den ayırmıyordum.

Gezginlerin bizi buraya getirmek için kullandıkları yolu bulmak şaşılacak kadar kolay olmuştu. Bunun nedeni yerdeki çalılıkların ezilmiş olmasıydı. Sanki hareketsiz bedenlerimiz orada sürüklenmiş gibiydi. Şu an gittiğimiz yoldan geri dönmedilerse, başka yöne gittiklerine dair hiçbir iz yoktu.

Sık ormanın tam ortasındaydık. Ve tamamen kaybolduğumuzu düşündüyordum.

Fakat yirmi dakika sonra beni şaşırtan bir şey oldu; ağaçların arasından çıktık ve yükseltilmiş yolu tam karşımızda bulduk. Bir an için gezginlerin hâlâ yolun altında olacaklarını düşündüm. Bunu bizi sınamak veya bize bir ders vermek amacıyla yapmış olabileceklerini düşündüm.

Liam da ben de gözlerimizi kısarak yolun altındaki platformlara baktık. Şu an orada kimseyi görmüyordum fakat bu buralarda olmadıkları anlamına gelmiyordu.

“Zamanınızı boşa harcamayın,” dedi Gadya yanımdan geçerken. “Çoktan gittiler.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.”

“Kamplarını öylece bırakıp mı gittiler?” diye sordu Emma.

“Yenisini yapacaklardır,” dedi Gadya. “Bizim eskiden kasabada yaptığımız gibi.”

“Bu çılgınlık,” diye mırıldandım.

“Onları hayatta tutan şey bu. İşlerini şansa bırakmıyorlar. Buradan çoktan uzaklara gitmişlerdir.”

“En azından kaybolmamıza neden olmadılar,” dedi Liam. “Çok daha kötüsü de olabilirdi.”

David siyah kutusunu sıkıca tutarken gökyüzüne bakarak başını salladı. Onun hareketlerinin ardındaki nedenleri hâlâ bilmiyordum. Yaklaşık iki ay önce çarkta tanıdığım kişiden çok daha farklı görünüyordu.

Yürümeye devam ettik. Gezginlerin sırf bizim yüzümüzden tüm kamplarını terk ettiklerine inanamıyordum. Fakat görünüşe göre gerçek buydu. Yolun altında ve ağaçların içinde kalan ahşap platformları görebiliyordum. Terk edilmiş ve tamamen boşlardı.

“Halatları bırakmışlar,” dedi Liam halatları işaret ederek. “Bakın.” Onun baktığı yere bakınca sarmaşıklar gibi sarkan halatları gördüm. Bazıları doğrudan platformlara, bazıları ise yolun ilerisine, bariyerin olduğu yere bağlıydı.

“O kutunun hâlâ çalıştığından emin misin?” diye sordum David’e.

“Kesinlikle eminim.”

“Yola çıkarak algılayıcı bulmaya çalışmalıyız,” dedi Gadya.

Çalılıkların arasından yürümeye devam ettik. “Peki ya hiç algılayıcı gelmezse?” diye sordum Liam’a.

“O zaman kilisenin yakınlarına doğru dönebiliriz,” dedi ve sonra duraksadı. “Ya da yolun üzerindeki bariyeri kaldırıp tramvayla yolun sonuna kadar gidebiliriz. Umarım başka bir bölgeye falan geçeriz de hareket sensörleri bir algılayıcı gönderir. Eğer öyle bir şey olursa, David’in kutusunu algılayıcıya doğru tutarak onu kontrol etmeye çalışırız.”

Başımı salladım. Çarka ilk geldiğimde onlardan kaçmak için o kadar vakit harcadıktan sonra, bir algılayıcı bulmak isteyeceğimi hiç düşünmezdim.

Bir algılayıcıyı kontrol altına alabilirsek, Keşiş’i yakalayabilme şansımız olurdu. Ve gerçek kimliğini ortaya çıkarabilirdik. Çarkta hayatta kalmanın anahtarı bilgiydi ve şu an Liam ve benim, neler olduğunu bulmamız gerekiyordu. *Başkan Harka’yı öldürmemizin yandaşların çılgınlığına son vermesi gerekiyordu.* Onun yerine geçmeye ve bu deliller sürüsünü yönetmeye devam etmeye kim cesaret etmiş olabilirdi ki?

Keşke ne yapacağım hakkında birkaç görüş alabilmem için Camus kitabım yanımda olsaydı. Kitaptaki sözleri hatırlamaya çalıştım fakat yazılanlar kafamda birbirine karışıyordu. O kitapta, kişisel özgürlüğün ve kültürün eksik olduğu toplulukların her zaman parçalandıkları ve vahşi bir orman gibi karıştığını anlatan bir şey okumuştum. İşte çarkta olanlar tam olarak buydu.

Güçlkle ilerlemeye devam ettim. Elimi uzatarak Liam’ın elini sıkıca tuttum. Sessizleştiğini fark ettim. Ona baktığımda gözlerinin uzaklara dalmış olduğunu gördüm.

“İyi misin? Bir şey mi düşünüyorsun?”

“Hayır. Yok bir şey.” Duraksadı. “Sadece babamı düşünüyordum.”

Elini sıktım. “Ona bir şey olmayacak. Onun nasıl savaştığını gördüm. Endişelenmesi gereken kişiler yandaşlar.”

“Ben de kendi kendime böyle söyleyip duruyorum.”

“Belki de onu burada, ormanda buluruz. Çarkta bundan daha tuhaf şeyler de olmuştu. Onun ve adamlarının kiliseden kaçmayı başardıklarından eminim.”

Liam başını salladı. "Onu terk ettiğimi düşünmesini ve hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum, hepsi bu.

"Sen böyle bir şey yapmadın." Önüme düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına attım. "Baban, çarkı keşfetme ve kontrolü alma görevini ancak bizim yapabileceğimizi biliyor. "

Liam da benim elimi sıktı. "Umarım haklısındır." Duraksadı. "Sen de annen için endişeleniyor musun?"

"Her zaman," diye itiraf ettim. "Güney Arki'na ulaşmayı başarmış olmasını umuyorum fakat bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yok."

"Eğer mühendislerle ulaşabilirsek, belki onlar annenle bağlantı kurabileceğimiz bir yol biliyorlardır."

"Doğru." Karşımızda duran ve yoldan aşağıya sarkan halatlara baktık.

Gezginlerin burada bir şeyler bırakmış olmalarına şaşırmıştım. Belki de kendilerince fazla içine girmeden bize yardım ediyorlardı. Cass'in yukarı tırmanma konusunda şikâyetle başladığını şimdiden duyabiliyordum.

"Tırmanmaya hazır mısın?" diye sordu Liam, yüzündeki muzip gülümsemeyle.

Ben de ona gülümsedim ve uysal bir tavırla iç çektim. "Her şeye hazırım."

21

ALGILAYICI AVI

Çok geçmeden yine karayolunun üzerindeydik. Altı kişiydik ve hepimiz yakıcı güneşin altında öylece duruyorduk. Bugün dünden çok daha sıcaktı.

Tramvay yolun kenarında, bıraktığımız yerde duruyordu. Fakat gezginlerin yaptığı bariyer kaldırılmıştı. Bariyerden kalan tek şey çatalayak leşlerinin yerde bıraktığı kan izleriydi. Eğer istersek yola devam edebilmemiz için metal rayların önü de açılmıştı.

Yine de yolun buradan yaklaşık on beş kilometre sonra kesildiğini biliyordum. Yine daha önceki gibi olacaktı. En azından burada işler ters giderse saklanabileceğimiz, terk edilmiş platformlar vardı.

Liam rayları kontrol etmek için birkaç metre ilerledi. David'in alçak sesle, "Alenna," dediğini duydum. Arkamı döndüğümde yanıma gelmiş olduğunu gördüm. "Bana hâlâ güveniyorsun, değil mi?"

Bana şimdi bu soruyu neden sorduğunu anlayamamıştım. Neden umursuyordu ki? Gözlerinin içine baktım. "Artık neye inanacağımı bilmiyorum," dedim dürüst davranarak. İçten içe ona bir daha güvenme riskine girip girmeyeceğimden emin olmadığımı düşündüm. "Zarar görmek istemiyorum. Kendimi korumak zorundayım."

Kalbi kırılmış gibiydi. "Beni bundan daha iyi tanıdığımı sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum."

Gözlerimi ondan ayırdığımda Liam'ın geri döndüğünü gördüm. David hızla geri çekilerek siyah kutusuyla birlikte yeniden yolun kenarına yürüdü. Sanki benimle konuştuğunu Liam'ın görmesini istemiyor gibiydi.

"Keşke atabileceğimiz havai fişeklerimiz olsaydı," dedi Gadya. "O zaman biraz dikkat çekebilirdik."

"O zaman algılayıcılar yerine yandaşların dikkatini çekmiş olurduk," dedi David kutuyu kurcalarken.

"Kes sesini," diye çıkıştı Gadya.

Liam, "O kutuyla ne yapıyorsun?" diye sordu David'e.

"Arıyorum. Bölgede algılayıcı bulmaya çalışıyorum. Sanırım algılayıcıları yanımıza çağırmak için bu kutunun radyo sinyalleri göndermesini sağlayabilirim. Biliminsanları bana bir kod verdiler ve o kod buralarda bir yerlerde saklı. Yalnızca düğmelerin doğru sırasını bulmam gerek."

"Dene," dedi Liam. "Fakat beceremezsen veya yalan söylüyorsan, o zaman senin için pek iyi olmaz."

"Tamam ama kaç tane algılayıcının geleceğini kontrol edemiyorum," diye devam etti David. "Yine de deneyeyim mi? Çünkü eğer verici algılayıcıları çekebilirse, buraya yüzlercesi dolabilir. Ya da daha fazlası."

Hepimiz David'e bakıyorduk. Belki de David Keşiş için çalışıyordu ve bu da yandaşları yanımıza daha hızlı çekmesinin bir yoluydu. Bu düşünce, sıcak havaya rağmen ürpermeme neden oldu. Fakat bu riski almak zorundaydık. Bulutlu, sakın gökyüzüne ve etrafımızı saran sık ağaçların tepelerine baktım.

"Eğer algılayıcılar gelirse, halatlara zamanında ulaşabiliriz," dedim. "Gezginlerin yaptıkları gibi. Yolun altında saklanır ve onları aşağıdan kontrol etmeye çalışırız."

Liam başını salladı. "David, tek seferde kaç algılayıcıyı kontrol edebilirsin?"

David bize baktı. "Bilmiyorum. Biliminsanlarına göre algılayıcılar, ardışık bir algoritmayla çalışmak üzere programlanmışlar.

Sırayla birbirlerine bağlandıkları zaman gökyüzünde asılı kalmalarını sağlayabiliriz. Tamamen zararsız bir şekilde. Beni buraya getiren üç algılayıcıya böyle yaptım. Onları sadece buraya gelirken beni korumaları için kullandım."

"O halde onları çağırmak için gereken düğmelere bas ve ne olacağını görelim," dedim.

Orada durmuş seyrediyorduk. "Evet, yap şu işi," diye zorladı Gadya.

David yavaş yavaş birkaç düğmeye bastı, sonra birkaçına daha bastı, parmakları gittikçe hızlanıyordu. Gözlerimi kutudan ayırmıyordum. "İşte. Buldum," dedi sonunda. "Vericinin artık hedef gösterme sinyali gibi çalışıyor olması gerek. Kısa süre içinde bir şeyin bize doğru yola çıkmasını umuyorum."

"Dua edelim de Keşiş ve yandaşlarından önce gelsin," dedi Emma.

Yeniden gökyüzüne baktım. Birkaç dakika daha orada bekledik. Her yöne bakarak bekledik ve izledik.

Liam'la yan yana duruyorduk. O da ufkı dikkatle inceliyordu. Aniden duraksadı. Tüm bedeninin gerildiğini hissedebiliyordum.

"Bir şey mi gördün?" diye sordum.

"Orada." Yolun geldiğimiz yönünü işaret etti. "Ağaçların hemen üzerinde."

Gözlerimi kısıtım. "Henüz göremedim."

"Ben de öyle," diye ekledi Cass.

Liam hâlâ gökyüzünü inceliyordu. "Daha dikkatli bakın. Orada kesinlikle bir şey var."

Sonra bir şey gözüme takıldı. Ağaçların tepesinde süzülerek bize doğru geliyordu. İki-üç kilometre kadar ilerideydi.

"Sinyalin yalnızca birkaç yüz metreye kadar çektiğini sanıyordum!" dedim.

"Ben de öyle," diye cevap verdi David.

"Destiny Merkezi'nde yaptığımız hatayı tekrarlamayalım," dedim Liam'a. "İşlerin kötü gitmesi ihtimaline karşı yoldan çekilmeliyiz."

"Ben hâlâ bir şey göremedim," dedi Cass.

"Ben gördüm," dedi Gadya havada uçan şeyi işaret ederek.

"Haydi, gidelim," dedi Liam. "Sonradan pişman olmaktansa şimdi tedbirli davranmak en iyisi."

Liam ve ben yolun kenarına yürüdük. Gadya, David, Cass ve Emma da hemen arkamızdaydı. Arkamı dönüp gökyüzündeki siyah noktaya baktım. Hızla yaklaşıyordu. Daha şimdiden yaklaşan pervanelerin sesini duyabiliyordum. Yürürken bir yandan da gökyüzünü izliyorduk.

"Şimdi görebildim..." dedi Cass sonunda fakat sözü yarıda kaldı.

Biz tam yolun kenarına ulaşmışken Emma, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. Heyecanla aşağıya baktım.

Halatlar kesilmişti.

Yolun kenarından yalnızca bir-iki metre kadar aşağıya sarkıyor, havada sallanıyorlardı. Devamının keskin bir bıçakla kesilmiş olduğu açıkça görülüyordu. Kesik olan parçalar yılan gibi kıvrılmış olarak aşağıdaki çalıların üzerinde duruyordu. Halatlar olmadan platformlara ulaşmamız veya ormana inebilmemiz imkânsızdı. Yolun kenarı sadece beton ve uçurumdu.

Geri çekilerek kenardan uzaklaştım.

"Bunu kim yaptı?" diye bağırdı Gadya, öfke içinde etrafına bakarak. "Hanginiz yaptı?" David'e baktı. "Sen mi yaptın?"

"Şaka mı yapıyorsun?" diye bağırdı David. Hatta onu ilk kez şaşkın görüyordum.

Algılayıcının gürültüsü artmıştı.

"Bizden biri yapmış olamaz!" diye seslendi Liam. "Ben herkesi izliyordum! Özellikle de David'i!"

"Bunu yapanın gezginler olduğuna bahse girerim," dedim korku ve panik içinde. "Onlar yaptı, değil mi?"

"Neden?" diye sordu David. "Ve nasıl?"

“İçlerinden birisi gizlice platformların üzerine çıkmış ve halatları kesmiş, sonra da kendi iplerini ve tutma kancalarını kullanarak aşağıya inmiş olmalı,” dedi Liam.

“Canları cehenneme!” dedi Cass.

Gadya’ya baktım. “Gezginler halatları neden kesmiş olsunlar ki?”

“Onların yaptığından pek emin değilim! Fakat eğer onlarsa, bizi buraya hapsedmek istemiş olmalılar. Fakat nedenini bilmiyorum...”

Susmuş, cümlesini tamamlayamamıştı. Gezginler ancak ölmemizi istiyorlarsa bizi buraya hapsedmiş olabilirlerdi. Belki de onlara göre, ileride çıkacak olan sorunlarla başa çıkmanın en kolay yolu buydu. Fakat amaçları bizi öldürmek olsaydı, şansları varken bize verdikleri zehrin dozunu artırabilirlerdi.

David aniden kutuyu kaldırdı ve yaklaşan algılayıcıya doğru tutarak düğmelere basmaya başladı. “Halatlardan daha büyük sorunlarımız var!” diye seslendi endişeli bir sesle. “Bu şeyi kontrol edemiyorum. Algılayıcıyı yavaşlatmaya çalışıyorum fakat hiçbir tepki vermiyor!”

“Bu nasıl olabilir?” dedi Emma. Ağlamak üzereydi. “David, yalan mı söylüyorsun? Ve gezginler bizi neden bu şekilde bıraktılar?”

“Bunu yaptılar çünkü yalnızca kendilerini düşünüyorlar,” diye cevap verdi Cass. “Gadya da yandaşların kötü olduğunu düşünüyordu. En azından yandaşlar inandıkları şey için savaşıyorlar, bu çok çılgınca bir şey olsa bile. Gezginler büyük olasılıkla Alun’u da öldürmüş ve cesedini bir çukura atmıştır.”

“Böyle konuşma!” dedi Emma ağlayarak. “O senin arkadaşın! Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun?”

“Evet, çeneni kapa Cass,” dedi Gadya.

Artık algılayıcıyı açıkça görebiliyorduk. Yalnızca bir kilometre kadar ilerideydi ve oldukça hızlıydı. Ve biz ise burada korunmasız bir şekilde duruyorduk. Eğer David, kutusuyla algılayıcıya istediği şeyi yaptıramazsa, onunla savaşmamız gerekecekti.

Kendi etrafımda dönerek içinde bulunduğumuz durumdan kaçmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Liam da aynı şeyi yapıyordu. Gözlerimiz aynı anda bulduğumuz cevapla parladı.

“Tramvay!” diye aniden bağırdı Liam. “Hemen binip gidelim! David algılayıcıyı nasıl kontrol edeceğini bulana kadar.”

Hızla tramvaya doğru koşmaya başladık. Rayların yalnızca on beş kilometre kadar devam ettiğini biliyordum. Fakat tramvay bize geçici bir sığınak olacaktı. Ayrıca gerekirse hızlı hareket edebilecektik. *Belki de bu, David kutuyu çalıştırana kadar bize gereken zamanı sağlayabilirdi.*

Tramvaya ulaşınca hızla içine doluşurken yanlarını kapayan metal duvara çarptık. Liam kapıyı arkamızdan çekerek kapadı. Emma sırayla düğmelere bastı. Artık önünde bir engel olmadığı için tramvay hemen çalışıp hareket etti.

Üzerimizdeki algılayıcının çıkardığı gürültüyü duyabiliyordum. David kutunun üzerindeki düğmelerle oynuyor ve eğrilmiş anteni havaya doğru tutuyordu. “Buradan iyi sinyal alamıyorum!” diye bağırdı. Gittikçe hızlanıyorduk fakat algılayıcının sesi de artıyordu. Sanki kollarıyla tramvaya saldırıyormuş gibi alçalıyordu.

“Kendinizi koruyun,” dedi Liam beni yakalayarak. “Durum biraz sertleşebilir.”

Liam ve benim dışımızdaki herkes çılgın atmaya veya bağırmaya başladı. David kutunun üzerindeki düğmelere vuruyordu. Algılayıcı ise yaklaşıyordu.

“Sorun ne? Çalıştır şunu!” Gadya ve Cass, David’e bağıryorlardı. Hissettikleri öfke ve heyecanla sesleri garip bir şekilde birbirine benziyordu.

“Belki gezginler kutuyu bozmak için bir şey yapmışlardır!” diye bağırdı David çaresiz bir şekilde. “Halatları kestikleri gibi! Neden çalışmadığını anlamıyorum!”

“Ya da belki Emma’nın dediği gibi yalan söylüyorsunuzdur!” diye bağırarak karşılık verdi Gadya. “Belki de yine bizi kandırmaya çalışıyorsunuzdur!”

“Yemin ederim öyle değil!”

Tramvay hızlanıyor olmasına rağmen algılayıcıdan kaçabileceğimiz kadar hızlı değildi. Her an algılayıcının ilk metal kolunun tepemize çarpmasını ve bizi yoldan çıkarmasını bekliyordum.

Pencerelerden algılayıcıyı görmeye çalıştım fakat tam üzerimizdeydi. Kendini kasıtlı olarak saklıyordu.

Aniden tepemizde bir çatırtı duyduk. Silah sesini andırıyordu fakat sesin algılayıcının kolundan geldiğini biliyordum. Tramvay rayların üzerinde hafifçe sallandı. Bu tür bir saldırıya dayanıklı değildi.

Koltuklara tutundum. Liam bir kolunu omzuma dolamıştı. Algılayıcının bizi iterek yoldan çıkarabileceğini ve hepimizin aşağıya uçarak ölebileceğimizi biliyordum.

Tepemizde başka bir kırbaç sesi yankılandı. Tramvay sağa sola sallandı. Yukarı bakınca tramvayın tepesinde büyük bir kesik oluştuğunu gördüm. Artık aşağıya atlayamayacak kadar hızlı gidiyorduk. *Burada mahsur kalmıştık.*

Algılayıcı bize üçüncü kez vurdu. Biz neredeyse raydan çıkaracakken korkunç bir metal gıcırtısı duyuldu. Tepemizde bir delik oluştu ve içeriye güneş ışığı doldu.

Sonra David bağırdı: “Başardım! Algılayıcının sinyaline bağlandım!” Pervaneler hâlâ tepemizde dönüyordu. Fakat David doğru söylüyordu.

Saldırı durmuştu. Tam rahat bir nefes alacaktım ki ön camdan dışarıyı gördüm.

“Ah, hayır,” diye fısıldadım.

Algılayıcıya öyle bir dalmıştık ki yola bakmamıştık.

Birkaç yüz metre ileride yol kesiliyordu.

Sanki birden bir uçurum başlıyor gibiydi. Yolu kesildiği yer burasıydı fakat on beş kilometreden çok daha yakındaydı. Beton yıkılmıştı. Yirmi beş metre kadar ileride, yolun tekrar başladığı yere kadar yalnızca kırık dökük sütunlar vardı. On-on beş metrelik boşlukla aramızda hiçbir şey yoktu. Tramvay yavaşlamıyordu.

Fakat hepsi bu da değildi. Boşluğun içinde şimdiye dek gördüğüm en korkunç manzara vardı.

Aşağıda hareket edip duran algılayıcılar vardı. *Yüzlercesi*. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki bıçakları neredeyse birbirine çarpıyordu. Böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğine aklım ermiyordu.

Etrafımda çığlıklar duydum. Fakat çığlık atamıyordum çünkü donup kalmıştım. Saatte seksen kilometre hızla gidiyor olmalıydık. Ve algılayıcılarla dolu boşluğa doğru ilerliyorduk.

David hâlâ kutuyla boğuşuyordu. Fakat artık çok geçti.

Bir an algılayıcının tramvayı tutarak kaldırmasının bir yolu olup olmadığını düşündüm. Fakat bunun için fazla ağırdık. Onu da kendimizle birlikte boşluğa çekerdik.

Tramvayın bariyerde olduğu gibi otomatik olarak duracağından emin değildim. Bu sefer yolunu kesen bir şey yoktu. Yalnızca boşluk vardı. Gadya'nın tramvayın düğmelerine yumruklarcasma bastığını gördüm. Fakat yavaşlamamız konusunda hiçbir işe yaramıyordu.

Aniden rüzgâr saçlarımı uçurmaya başladı. Liam tramvayın kapısını açmıştı.

"Dışarı!" diye bağırdı bana. "Şimdi!"

Karşı çıkmak üzereydim fakat sonra haklı olduğunu fark ettim. Tek şansımız atlamaktı.

"Atla!" diye bağırdı Liam.

"Önce sen!"

Fakat henüz hiçbirimizin bir şey yapmasına fırsat kalmadan David kendini açık kapıdan dışarı attı. Siyah kutunun kırılmaması için kutuya sıkıca sarılarak atlamıştı. Arkaya baktığımda onun yolda yuvarlandığını gördüm.

"Birlikte!" diye bağırdım Liam'a.

Gadya da şimdi hemen yanımdaydı. Cass de Emma'yı kapının yanına doğru çeğiştiriyordu. Yalnızca birkaç saniyemiz kaldığını biliyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu Liam.

"Evet!" diye bağırdım.

Liam'la birlikte atladık.

Bir an uçuyormuşum gibi hissettim. Rüzgâr tüm bedenimi okşuyordu. Saçlarım yüzüme doğru uçuyor, toz ve kum gözlerime çarpıyordu. Liam'ı göremiyordum.

Ve sonra nefesimi kesen ani bir acıyla omzumun üzerine düştüm. Çarpmanın etkisini azaltabilmek için yana doğru yuvarlandım ama öyle sert düşmüştüm ki tüm bedenim sarsılmıştı. Yolun ilerisine, Liam'dan uzağa fırlamıştım.

Sert betona çarparak yuvarlandıkça dünya dönmeye devam ediyordu. Betonun kollarımı ve bacaklarımı çizdiğini hissediyordum. Ellerimi başımın etrafında, dirseklerimi de yüzümü korumak için havada tutmaya çalıştım.

Bir an aldığım sert darbenin beni öldüreceğini düşündüm. Paramparça edeceğini. Fakat sonunda durabildim.

Sersemlemiş bir şekilde olduğum yerde bir süre yattım. Gök-yüzündeki algılayıcının sesini ve yolun bittiği boşlukta kaynayan algılayıcıların gürültüsünü dinledim.

Doğrulmaya çalıştım. Dirseklerim ile dizlerim sıyrılmış ve tamamen açılmıştı; giysilerim de yırtılmıştı. Alnım acıyordu. Dokunduğumda bir şişlik hissettim. Omzum ve kaburgalarım zonkluyordu. Her nefes alışımında canım yanıyordu.

Diğerleri de yola saçılmışlardı. Bazıları hareketsizce yatıyordu, bazıları ise çoktan ayağa kalkmıştı. Liam topallayarak yanıma koştu. Yanağında boydan boya bir kesik vardı.

Bana uzanıp diz çöktü. Nefes almaya çalışırken ona sıkıca tutundum. Güçlü elleriyle bana destek verdiğini, beni dik tutmaya çalıştığını hissediyordum.

Konuşmak üzereydi ki yakınlardan bir yerden oldukça yüksek bir çarpma sesi duyuldu.

İleri doğru bakınca tramvayın yoldan çıkarak aşağıdaki algılayıcıların üzerine düştüğünü gördüm. Bıçaklarından bazılarının üzerine

düşmüş ve onları anında parçalamıştı. Fakat o anda yeni algılayıcılar yükselerek kollarıyla düşmekte olan tramvaya saldırdılar. Sonra da tramvay gözden kayboldu.

Korku içinde başımı kaldırdım. David'in kutusuyla bağlandığı algılayıcı tepemizde öylece duruyordu. Tuhaf fakat huzurlu bir şekilde havada asılı duruyordu. Sanki uyuyormuş gibi kolları hareketsizce aşağıya sakmıştı.

Fakat aynı şey boşluktaki algılayıcılar için geçerli değildi. Kırık yolun altındaki oyuktan vınlayarak ve uğuldayarak yükselmeye devam ediyorlardı.

"David!" diye bağırdı Liam yolun karşı tarafına. "Kalk ve bize yardım et!"

Karşıya bakınca David'in orada öylece yattığını gördüm. Hareket etmiyordu. Büyük olasılıkla kendinde değildi. Kutuyu da hiçbir yerde göremiyordum. David'in iki eli de boştu.

Liam ve ben güçlükle David'in yattığı yere yürümeye başladık. Diğerleri de uzakta değillerdi. Hepsinin bilinci yerindeydi fakat Emma'nın burnundan ve bir kulağından kan geliyordu.

David'in yanına ilk giden biz olduk. "David, haydi! Uyan!" diye bağırdım.

Liam aceleyle David'in bileğini tuttu ve nabzına baktı. "Yaşıyor. Fakat yaralı."

İkimiz de David'in yakınlarında kutuyu aramaya başladık. Algılayıcıların sesleri artık sağır edici bir seviyedeydi. Hep bir ağızdan çıkan bir gürlemeyi andırıyordu.

Yakında doğrudan üzerimize geleceklerini tahmin ediyordum. Karşı koyamazdık. Sayıları çok fazlaydı. *Bizi alacak ve arşivde donduracaklardı.* Bunun olmasına izin vereceğime ölmeyi tercih ederdim.

Siyah kutuyu yolun kenarında buldum. Bağırarak yanına koştum.

Liam korkmuş bir şekilde, "Alenna!" diye seslendi. Fakat sonra ne yaptığımı anlayarak peşimden geldi.

Kutuya ulaştınca tek elimle çabucak alıp baktım. Dış kaplaması hafif çatlamıştı fakat çalışıyor gibi görünüyordu. Düğmeleri sağlamdı.

Üzerindeki küçük kolları indirip kaldırdım fakat hiçbir şey olmadı. David'e bir şey olma ihtimalini düşünmemiş ve kutuyu nasıl kullanacağımızı ya da kodların ne olduğunu hiç sormamıştık. Fakat bize söyleceğinden emin değildim.

Gadya da yanıımızdaydı. "Çalıştır şunu!"

"Yapamıyorum!" Kutuyu bize doğru yaklaşan algılayıcılara doğru tuttum ve çaresiz bir şekilde düğmelere rastgele basmaya başladım. Fakat algılayıcılar hâlâ geliyorlardı.

Çabalarımıza karşılık veren tek algılayıcı, tepemizde duran, David'in bağlandığı algılayıcıydı. Kolları dışarı doğru açılmıştı. Birkaç düğmeye daha basınca kolları şiddetle sarsıldı. Ne yaptığımınla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Kutunun kenarındaki başka bir düğmeye bastım ve algılayıcı ileri doğru hareket etti. Bir kez daha bastım ve sanki bizi takip ediyormuşçasına bir kez daha ilerledi. En azından bir düğmenin ne işe yaradığını anlamıştım. Bunu yapabildiysem belki diğerlerinin de ne işe yaradığını bulabilirdim. Yalnızca biraz daha zamana ihtiyacım vardı fakat şu an sahip olmadığımız tek şey zamandı.

"Hemen dönerim," dedi Liam birden. Yola, David'in yerde yatan bedenine doğru koştu. David'i doğrulttuğunu gördüm. Hâlâ bilinci kapalıydı. Cass ve Emma da yanımıza geliyorlardı.

"Yoldan çekilmeliyiz!" dedim Gadya'ya.

"Biliyorum!"

Nedendir bilinmez, boşluktan yükselen algılayıcılar bize saldırmıyorlardı. En azından şimdilik. Sanki yoldaki garip çukur, onların dinlendiği veya şarj oldukları bir yerdi. Belki de onları David'in kutusu harekete geçirmiş ve yolun o tarafına çekmişti. Ya da belki yalnızca biz görünmez bölge sınırlarından birini geçtiğimiz zaman aktive oluyorlardı ve yolun çökmüş olması böyle bir durumu engelliyordu. Her şey mümkündü.

Liam, David'i taşıyordu ve bize yoldan yavaş yavaş çekilmemiz ve geldiğimiz yönden aşağıya, yeniden gezginlerin kampına inmeye başlamamızı işaret etti. Gadya ve ben başımızı salladık.

Liam'ın yanına gitmek için yol boyunca koşmaya başladık. Cass de Emma'ya yardım ediyordu.

Koşarken tepemizdeki algılayıcıyı izliyordum. Onu bizim gittiğimiz yöne ilerletecek olan düğmeye basıp duruyordum. Düğme, kutuyu takip etmesini sağlıyor olmalıydı. Düşük bir ihtimal de olsa, diğer algılayıcılar saldırmadan yoldan inmeyi başarırırsak, planımıza devam etmek için bir şansımız olacağını umuyordum.

Fakat koşmaya devam ederken tam önümüzden gelen bir ses duydum. İleride, yolun kıvrıldığı yerden geliyordu ve kaynağı henüz belli değildi. İlk başta sesin çoğalmakta olan algılayıcılardan geldiğini düşündüm.

Fakat duyduğum ses, ayak sesleriydi. Binlerce ayak sesi. Şaşkınlıktan tökezleyerek duraksadım ve yolun yan tarafına yöneldim.

Kutuya yanlışlıkla vurunca tepemizdeki algılayıcı neredeyse yere çakılıyordu fakat sonra yeniden sabitlendi. Üzerimizde, oldukça yüksekte süzülüyordu.

Gadya ve ben Liam'ın yanına ulaştık. David'i yavaşça yere koymasına yardım ettik. David hâlâ baygındı. Ayak sesleri yaklaşmaya devam ediyordu.

"Yandaşlar," dedi Liam sert bir sesle. "Tüm bir ordu."

Diğerleri de soluk soluğa kalmış bir halde yanımıza geldiler. Emma'nın başı hafifçe geriye düşüyordu. Cass'in yardımı olmasa ayakta duramazdı. İyi olacağından pek emin değildim.

Sıcaklığın ve güneş ışığının etkisiyle parıldayan yola baktım. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Yolun iki tarafında da yaklaşık on metre yüksekliğinde dik bir iniş vardı. Ve arkamızda makinelerle kayna-yan boşluktan yükselen algılayıcılar vardı. Kısa süre sonra yandaş ordusu da görünecekti.

Sonumuzun gelmiş olabileceğini düşünerek Liam'ın yanında durdum. Belki de bu bir tuzaktı. David veya gezginler tarafından kurulmuş bir tuzak...

Algılayıcımız tepemizde fakat biraz geride duruyordu. Yandaşların, onun çukurdan çıkan algılayıcılardan biri olduğunu düşüneceklerini ve onun kontrolümüzde olduğunu anlamamalarını umuyordum.

Bir çeşit piyonmuşuz gibi hissediyordum. Kurallarını bilmediğimiz bir oyunun içine hapsolmuştuk. Belki de gezginler en başından beri yandaşlarla gizli bir ittifak içinde işbirliği yapıyorlardı. Ya da belki yandaşlar algılayıcıların burada olduklarını biliyorlardı ve bizi sıkıştırmayı bekliyorlardı.

Yolu izlerken yandaş ordusunun ilk taburu görüldü. Yan yana dizilmiş en az elli kişi tüm yolu kaplıyordu. Her birinin arkasında ise sonu gelmeyen sıralar uzanıyordu. Hepsinin mızrakları veya ok ve yayları vardı. Kendi yaptıkları siyah pelerinlerini giymişlerdi. Tek vücut gibi aynı hareketleri yapıyor olmaları korkutucuydu.

Liam yolun kenarından aşağıya baktı. “Belki de atlamamız gerekecek,” diye fısıldadı. “Yolun kenarından aşağı. Umarım çalılıklar çok sert düşmemizi engeller. Daha önce, bulunduğumuz yerin sol tarafının altında bazı ağaçlar ve sık çalılıklar olduğunu fark etmiştim.”

Atlama fikri beni çok korkutuyordu. “David ne olacak?”

“Onu uyandırmaya çalışıp yanına alabilirim. Tehlikeli olur fakat ordu saldıracak olursa burada kalmaktan iyidir.”

Başımı salladım. Yapacağımız her şey yandaşlara yakalanmaktan daha iyiydi. Fakat aşağıya atlarsak kurtulabileceğimizden emin değildim; özellikle de David konusunda. “Algılayıcı hâlâ bizimle,” diye fısıldadım. “Eğer David uyanırsa, belki algılayıcının onlara biraz zarar vermesini sağlayabilir.” Ordu yüz adım kadar ileride hep birlikte aynı anda durduğunda beşimiz de ayaklarımızın dibinde yatan David ile orada öylece bekliyorduk. Yandaşların yüzlerini buradan görebiliyordum. Gözleri boş ve beyinleri yıkanmışçasına duygusuz bakıyorlardı. İnsandan çok robotu andırıyorlardı.

Arkamızdan yükselen algılayıcıların uğultusunu duyabiliyordum. Bu sese kontrolümüz altında olan algılayıcı da dâhildi. Kutuyu cebimin derinliklerine koyarak sakladım.

“Bizden ne istiyorsunuz?” diye bağırdı Liam. Sesi etrafta yankılandı.

Yandaşlar cevap vermediler. Onu duymamış gibi davranıyorlardı. Yerde yatan David’e baktım. Hareket etmiyordu.

“Sizinle savaşacağız!” diye bağırdı Gadya yandaşlara. “Her birimiz tek tek ölene kadar!”

Yandaşlar yine onu duymazdan geldiler. Ani bir hareket hissederek yandaş ordusuna baktım.

Sonra havada süzülen birini gördüm. Üzeri altın rengi kumaşlarla kaplı büyük bir platformun üzerinde, altı kişi tarafından taşınan bu kişinin yüzündeki ahşap maske hemen fark ediliyordu.

Bu Keşiş’ti.

“O burada!” dedim heyecanla.

Elim o anda cebimdeki kutuya gitti. *David’i bir şekilde uyandırmalıydim.* Algılayıcıyı kontrol etmeyi ve doğru kodu bulmak için hangi düğmelere basılacağını yalnızca o biliyordu.

Yandaş ordusu ikiye ayrıldı ve platformun üzerindeki Keşiş bize doğru yaklaştı.

Geri çekilmeden olduğumuz yerde durduk.

Botumla David’e sert bir tekme atarak, “Uyan!” diye tısladım. Cass onun yanında diz çöktü ve kulağına bağırıp çimdikleyerek uyandırmaya çalıştı. Emma güneşin altında hafifçe salladı fakat ayakta kalmayı başardı.

Yandaş ordusuyla korunan Keşiş yaklaşıyordu. Biraz daha yaklaşması için, “Korkak!” diye bağırdım. “Diğer insanların senin için savaşmasına izin veriyorsun! Buraya gel ve bizimle yüzleş.” Küçük bir kıkırdama duydum. Sesi, yükseltilmiş ve kasıtlı olarak bozulmuş elektronik bir sestir ve benim sözlerimi boğdu. Üzerinde oturduğu platformun içine bir ses yükseltme sistemi saklanmış olmalıydı. Tıpkı kilisede olduğu gibi.

Keşiş bize bakıyordu ve hepimizin tek tek isimlerini söylemeye başladığında şaşırdım: “Liam, Alenna, Gadya, Cass, Emma ve David.”

Şaşkına dönmüştüm. Hepimiz aynı durumdaydık. Keşiş bir kez daha kıkırdadı.

O korkunç maskenin ardında kim vardı?

"Sizin kim olduğunuzu bilmediğimi mi sandınız?" diye sordu Keşiş elektronik sesiyle. "Ben her şeyi bilirim." Tek tek her birimizle konuştu. "Liam, babanın öldüğünü biliyorum! Ceza infaz evinde Octavio'yu büyük bir keyif alarak bizzat öldürdüm. Ölmeden önce çok fazla acı çektiğini bilmeni isterim."

Liam'ın kolunu sıkıca tuttum. Keşiş doğru mu söylüyor yoksa moralimizi bozmaya mı çalışıyor bilmiyordum.

"Alenna," diye devam etti Keşiş. "Annenin terk edilmiş Güney Arki'nda mahsur kaldığını ve donarak ölmek üzere olduğunu biliyorum. Yakında Octavio ve cehennemdeki diğer kâfirlerin yanma gidecek!"

Nefes almakta zorlanıyordum.

"Gadya, gezginler sana ihanet ettiler," diye devam etti Keşiş Gadya'ya dönerek. "Tıpkı Liam'ın senin yerine Alenna'yı seçerken yaptığı gibi. Kendini nasıl hissettin? Ve Emma, fazla zayıf ve kırılgansın. Hayatta kalmayı hak ediyor musun sence?" Keşiş Cass'e baktı. "Ve Cass, ağabeyin Vincent'ı tanıyordum. Çarkta kimse tarafından sevilmeyen, acınası korkağın biriydi. Bir köle ve bir hiçti."

Sözleri yumruktan da ağırdı. Bu şeytanı dinlemek gibi bir şeydi. Ses alaycı ve sadistikti. Ahenki ise adeta hipnotize ediyordu. Keşiş bizimle ilgili bu kadar ayrıntıyı nasıl bilebilirdi?

"Onu dinlemeyin," dedim. "Söylediklerinin hepsi yalan."

Keşiş, David'in yerde yüzükoyun yatan bedenine baktı. "David hak ettiğini bulmuş görünüyor, değil mi? Bir daha uyanacağını sanmıyorum."

Fakat Keşiş, az önce ayaklarımın üzerinde David'in ilk kıpırtılarını hissettiğimi bilmiyordu. Hemen çömeldim. Keşiş'in onun sözlerinden etkilendiğim için yığıldığımı düşünmesini umuyordum. Fakat bir planım vardı. "David!" diye fısıldadım. "Uyan! Uyanmak zorundasın!"

Bana anlaşılmaz bir şekilde mırıldanarak cevap verdi. "Haydi ama! Yapabilirsin!"

Kutuyu gizlice avcuma alarak cebimden çıkardım ve çaresizce bir mucize bekleyerek David'in eline bastırdım.

Sonra David'in parmakları kutunun üzerine kapandı.

O an gerçekten bir şansımız olduğunu fark ettim.

Keşiş bizi incitme arzusuyla öylesine hırslanmıştı ki neler olduğunu fark etmemiş görünüyordu.

"Bir hayatı bağışladım!" diye haykırdı Keşiş. "Bakın!"

O konuşurken dört yandaştan oluşan bir grup hasır bir kafes getirdiler. İçinde, boynuna sımsıkı deri bir tasma takılmış yaşlı bir adam vardı. Bu adamı hemen tanımıştım: Dr. Barrett. Elleri ve ayakları bağlıydı ve kırışık, sakallı yüzünde yuvarlak biçimli kırmızı izler vardı. Gözleriyle öfke saçıyordu. Midem bulanıyordu. Ölüm bundan daha iyi bir alın yazısı olurdu.

"Dr. Barrett'ı bilimin inanç karşısında başırsız olduğunu hatırlatması için öldürmüyorum," dedi Keşiş.

"Sen bir şeytansın!" diye bağırırdı Cass yüzündeki tiksinen ifadeyle.

"Sahtekâr!" diye destekledi Gadya. "Sen gerçek Keşiş değilsin! O öldü." Yandaş ordusuna dönerek devam etti. "Gerçek Keşiş BKİ'deki Başkan Harka'ydı! Onu biz öldürdük. Bir sahtekârın peşinden gidiyorsunuz!"

Yandaşlar tamamen ifadesiz bir şekilde ona baktılar. Uyuşturulmuş olmalıydılar. Bu adamın onlar üzerindeki etkisini başka hiçbir şey açıklayamazdı. Dört yandaş Dr. Barrett'ın içinde olduğu kafesi alarak gözden kayboldular. Fakat onun acı çeken yüzünü aklımdan çıkaramıyordum.

"Sizden birinden istediğim bir şey var," dedi Keşiş bir an duraksadıktan sonra. "David'in benden çaldığı bir şey. Bir anlaşma teklif ediyorum. İstediğim şeyi verirseniz, sizi çabucak öldürürüm. Octavio'ya yaptığım gibi değil."

Maskenin arkasındaki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Eğer isterseniz onun başına gelenler sizinkine gelmeyebilir." Keşiş maskeli

yüzünü yandaşlara döndü. "Ya da belki, çok çabalarsanız beni camınızı bağışlamaya bile ikna edebilirsiniz. Müritlerime katılır, özverili bir bağlılık içinde yaşarsınız."

"Asla!" diye bağırdım.

David'in parmaklarının kutunun üzerinde hafifçe kırırdadığını, düğmeleri yokladığını gördüm. Artık kendine geldiğini biliyordum fakat hâlâ baygın numarası yapıyordu.

"Sen bir yalancısın!" diye bağırdım dikkatini çekmek için. "Bizi de Dr. Barrett gibi hapsedeceksin!"

Keşiş yeniden kırırdamaya başladı.

"Zaman geldi," diye fısıldadı Liam. Neler olduğunu fark etmişti.

"Ya David çalıştıramazsa? Ya da çalıştırmak istemezse?" diye fısıldadım.

"O zaman koşarak aşağıya atlar ve şansımızı deneriz."

Başımı salladım. Gadya konuştuklarımızı duymuştu. O da Cass ve Emma'ya söylüyordu.

"Karşı koymanız zaman kaybı olur," dedi Keşiş. "İhtişamuma boyun eğin... ya da öfkemle yüzleşin!" Yandaşlar yapacakları katliama hazırlanarak oklarını üzerimize doğrulttular.

Bir anlık bir sessizlik oldu.

Sonra David doğruldu ve parmakları siyah kutunun üzerinde hızla hareket etmeye başladı. Düğmelere basıyor, programlanmış kodları aktive ediyor ve algılayıcıyı Keşiş'in üzerine salmaya çalışıyordu. Kutunun antenini algılayıcıya doğrulttu ve sonra doğrudan Keşiş'in üzerine saldı.

"Al bakalım!" diye bağırdım.

Keşiş neler olduğunu fark etmişti. "Nöbetçiler!" diye bağırdı. Yandaşlar etrafını sardılar.

Fakat algılayıcı son sürat ilerliyordu. David bir şekilde onu doğrudan Keşiş'e yönlendirmeyi başarmıştı.

Keşiş platformunun üzerinde kapana kısılmıştı. Geri geri gitmeye çalışıyordu fakat bunu hiç beklemediği açıktı. Öfkeli bir şekilde

yandaşlarına bağıırıyordu. Onu geri çekmeye başladılar. Fakat algılayıcı kadar hızlı değillerdi.

Yandaşları ve algılayıcıyı izlemeye çalışıyor, bir yandan da David'e kutuyu kullanması konusunda yardım ediyordum. Algılayıcı Keşiş'e kilitlenmiş bir şekilde yaklaşıyordu.

"Saldırın!" diye aniden yandaşlarına bağıırdı. "Bu inançsızlara yaptıklarını ödetin!"

Yandaş ordusu anında üzerimize yürümeye başladı. Bir yandan da mızrak ve ok atıyorlardı. Fakat bazıları da algılayıcıya saldırmakla meşguldü. Boşa uğraşıyorlardı çünkü silahları makineye karşı bir işe yaramıyordu.

Kendimi beton yola attım. Liam da beni ve David'i koruyordu. Fakat sonra acı içinde bağıırdı. Vurulmuştu. Paniğe kapıldım.

"Liam, iyi misin?" diye bağıırdım.

"Evet!" diye karşılık verdi. "David, algılayıcının kontrolünü bırakma!"

Ve sonra başımı kaldırıp bakınca algılayıcının Keşiş'i bulduğunu gördüm. David birkaç düğmeye daha sırayla basınca algılayıcının kolları pelerinli Keşiş'i yakaladı. Pelerinine dolanan Keşiş yeterince hızlı davranamamıştı. Kollar daraldı ve Keşiş'i pırıltılı platformunun üzerinden çekip aldı. Algılayıcı Keşiş'le birlikte gökyüzüne yükseldi.

Sonra bir mızrak havada uçarak yüzüme doğru geldi. Eğildim fakat mızrağın ucu, David'in başının hemen yanına, beton yola saplandı. Hepimiz çığlıklar atıyorduk.

Liam bizim üzerimizden kalktı. Yandaşlar ok atmaya devam ediyorlardı fakat birçoğu liderlerine ne olduğunu görmüştü. Şoke olmuşlardı. Sersemlemişlerdi. Ağızlarını açmış, algılayıcıya bakıyorlardı.

"Yoldan çekil!" diye bağıırdı Liam bana. "Git!"

Fakat David yerde yatıyordu. Mızrağın etkisiyle yeniden bayılmıştı.

Liam onu kaldırmak için eğildi fakat sonra ani bir acıyla irkildi. Başka bir okla sırtından vurulmuştu.

“Hayır!” diye bağırdım ayağa kalkmaya çalışırken.

Cass ve Emma yakınlarda bir yerde, Gadya’nın yanında yolun üzerinde yatıyorlardı. Cass, Emma’yı oklardan korumaya çalışıyordu.

Bir an acı içinde gözlerini kapatınca, “Liam!” diye bağırdım.

“İyiym,” dedi dişlerini sıkarak. Fakat iyi görünmüyordu. Buradan oku göremiyordum fakat kan içinde kalmıştı. Oklar üzerimize yağmaya devam ediyordu ve bu nedenle kimse David’i kaldırmaya gidemiyordu. Onu yoldan çekmemizin bir yolu yoktu. Eğilip onu uyandırmak için bağırdım. Fakat hiç hareket etmedi.

Liam beni çekiştirmeye çalışırken, “Kaçmalıyız yoksa öldürüleceğiz,” dedi kulağıma.

Haklıydı. Başka şansımız yoktu. Yandaşların tüm hiyerarşisini bozduğumuz belliydi fakat hâlâ bizimle savaşmak istiyorlardı. Vahşet sanki onlar için otomatik bir tepkiydi.

Uzanıp kutuyu David’in elinden çektim. Cass ve Emma’ya seslendim fakat beni duyduklarından emin değildim. Eğer David bu saldırıda ölmezse, sonra onu bir şekilde gelip alabilirdik. Bir hain olabilirdi belki fakat sonunda Keşiş’i yakalamak için bize yardım ederek doğru şeyi yapmıştı. Onu terk edemezdik.

Liam’la birlikte yolun kenarına koştuk. Kutuyu elimde sımsıkı tutuyordum. Kenardaki alçak beton duvarın yanına gittik. Aşağıya baktım. Altımızda çalılık ve alçak, sık ağaçlar vardı. *Bu atlayış kemiklerimizi kıracak gibi görünüyordu. Belki ölebilirdik bile.* Fakat yapmak zorundaydık. Artık korkamazdım.

Liam’ın elini tuttum. Alçak duvarın üzerine çıktık. “Seni seviyorum!” dedim çabucak.

Sonra da elini bırakarak aşağıya atladım.

Sandığımdan hızlı bir şekilde havada süzülüdüm. Sanki bu düşüş hiç bitmeyecek gibiydi. Zihnimden, çarktaki ilk günümünden şu ana kadar olan milyonlarca düşünce ve görüntü geçiyordu. Sanki bir film izliyor gibiydim. Kasabayı, Gadya’yı, Veidman’ı, Meira’yı, Rika’yı, yandaşları, algılayıcıları ve zihnimdeki anıların hepsini gördüm. Ve

sonra ağaçların dallarına çarptığımı hissettim. Tenimi acımasızca çiziyorlardı. Ve sonra da çalıların üzerine düştüm.

Bir an her şey döndü ve karardı.

Yavaş yavaş kendime geldim. Ağaçlar ve çalılar yere çarpmamı engellemişti fakat hareket edemiyordum. Bacaklarım sızlıyordu. Ayağa kalmaya çalıştım fakat düştüm.

Liam hemen yanımdaydı ve bana yardım etmeye çalışıyordu. Hemen arkamdan atlamış olmalıydı. "Başardık!" dedi sevinçli bir şekilde. "Haydi kalk!"

Siyah kutu hâlâ elimdeydi. Ve hâlâ çalışıyor gibiydi. Aşağıdan gökyüzündeki algılayıcıyı görebiliyordum. Keşiş kollarının arasındaydı.

Sonra yola baktım. Emma, Cass, Gadya veya David'in arkamızdan geldiklerine dair bir işaret yoktu. Yalnızca Liam ve ben kalmıştık.

"Ne yapacağız?" diye sordum Liam'a acı içinde.

"Keşiş'i buraya, ormana indirmeye çalışacağız. Eğer yapabilirsek, diğerlerini sonra kurtarmaya çalışacağız. Dr. Barrett da dahil."

"Eğer' değil! Onları burada bırakamayız."

Yukarı bakarak yola bağırdı. "Gadya! Haydi!" Cevap gelmedi. "Cass! Emma!"

O sırada Liam'ın sırtında bir şey olduğunu fark ettim. "Arkayı dön!" dedim.

"Ne oldu?" Döndü.

Elim ağzıma gitti. Okun kalın, kırık sapının Liam'ın sol kürek kemiğinin hemen altına saplanmış olduğunu daha şimdi görüyordum. Sandığımdan daha kötüydü. Yarası çok fazla kanıyordu. "Yaralısın!"

"Sen iyi olduğun sürece ben de iyiyim." Elini kırık oka götürdü. Dokunabilmek için hafifçe dönmek zorunda kalınca yüzünü ekşitti. Elini indirdi. "Daha kötü şekillerde de vurulmuştum." Bana baktı.

"Eğer yandaşların dikkati yeterince dağılırsa, diğerlerinin de kurtulma şansı var. Yalnızca Keşiş'e odaklanmamız gerek."

“Ben sonra oku çıkarmana yardım ederim.” Koluna dokundum. Çok acı çekiyor olmalıydı fakat belli etmemeye çalışıyordu. Okun ne kadar derine girdiğini bilemiyordum. Oldukça kötü görünüyordu.

Etrafımızı saran çalılıkların arasından hışırtılar geldiğini duydum. Yukarı bakınca yandaşların yolun kenarında yan yana dizilmiş, bize ok attıklarını gördüm. Aniden ortaya çıkmışlardı.

“Koş!” diye bağırdım. Fakat ikimiz de koşacak durumda değildik. Bacaklarım, bileklerimden kalçama kadar sızlıyordu. Yine de ağaçların arasında izimizi kaybettirerek saklanacak bir yer bulmak için birbirimize yardım ederek güçlüklerle ilerlemeye başladık.

Kutuya sımsıkı yapışmıştım. Bildiğim tek düğmeye, algılayıcıyı bir şekilde peşimize takan düğmeye basmaya devam ederken, algılayıcı da tepemizde ormanın derinliklerine doğru ilerliyordu.

Metal kollarıyla Keşiş'i sımsıkı tutuyordu. Yüzünden çıkıntı yapmış gibi duran maskesini görebiliyordum.

“Nasil yapılacağını bulabilirsek, onu ağaçların arasına indireceğiz,” dedim. “Yandaşlarından çok uzakta bir yer.”

Liam başını salladı. Gömleğinin kandan sırsıklam olduğunu gördüm. Oku sırtından çıkarmak istiyordum fakat bunun yaranın daha fazla kanamasına yol açabileceğini biliyordum.

Kalp atışlarım hızlandı. Liam kötü bir şekilde yaralanmıştı. David kendinde değildi. Ve diğer arkadaşlarımız yolda mahsur kalmışlardı. Hiçbir şey umduğum gibi gitmiyordu.

Liam'la birlikte oklardan kaçabileceğimiz, ağaçların sıklaştığı yere doğru gidiyorduk. Yalnızca algılayıcının inmesine yetecek büyüklükte bir açıklığa ihtiyacımız vardı. Koşarken bir yandan da etrafıma bakarak böyle bir yer arıyordum.

En sonunda burada Keşiş'le baş başa kalabilecektik. Ve eğer onu çökertebilirsek çarka döndüğümüzden beri yaşadığımız gizemin sırrını öğrenebilecektik.

22 MASKENİN DÜŞÜŞÜ

Koşarken, arkamızdan uzaktan gelen bir düşme sesi duyuldu. Bir an bunun bir yandaş olabileceğini düşündüm. Belki aralarından cesur olan biri bizi kovalamaya çalışıyordu.

Fakat sonra arkama bakınca Gadya'yı gördüm. Oklar üzerine yağarken, sık çalılıkların arasında dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

"Gadya!" diye bağırdım geri dönüp ona doğru koşarak.

Tökezleyerek çalılıkların içinden ağaçların arasına yöneldi. Oklardan kaçmaya çalışarak ve topallayarak yanımıza geliyordu. Vurulmadan aşağıya inmeyi nasıl başardığını bilmiyordum.

Bize yeterince yaklaşıncı koşarak onu yakaladım. Neredeyse kollarımın arasına yığılacaktı. Onu tuttum. Liam da yanımıza koştu.

"İyi misin?" diye sordum kalkmasına yardım ederken.

Başını evet anlamında salladı. Sersemlemiş gibiydi. "Bileğimi yine mahvettim."

"Bir bakayım," dedim.

Başını reddedercesine salladı. "Görmek bile istemiyorum."

"Yukarıda neler oluyor?" diye sordu Liam.

"Bazı yandaşlar savaşıyorlar," diye cevap verdi. "Sanki başka ne yapacaklarını bilmiyor gibiler! Cass ve Emma mahsur kaldılar, onlara ulaşamadım. Ve yandaşlar David'in etrafını sardılar. Ona da ulaşamadım."

Midemin bulandığını hissettim. “Yola devam etmemiz gerek,” dedim. Tepemizde, Keşiş algılayıcının kolları arasında asılı duruyordu. “Liam yaralı.” Gadya onun sırtında duran oku görünce gözleri büyüdü. Fakat bir şey söylemedi. Yalnızca sakat bedenimizle olabildiğince hızlı bir şekilde ormanın içine doğru yürümeye devam ettik.

“Demek Keşiş’i yakaladık,” dedi Gadya ağaçların arasından gökyüzündeki algılayıcıya bakarak. Yürümesine yardımcı olması için bir dal taşıyordu. “O pislikle yalnız kalmayı sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Unutma, onu öldüremeyiz,” dedim. “En azından hemen. Bazı cevaplara ihtiyacımız var. Ayrıca kutunun üzerindeki düğmelerle hangi kodu gireceğimizi bulmalıyız. Yoksa sonsuza kadar gökyüzünde asılı kalacak.”

Ormanın derinliklerine doğru güçlkle yürümeye devam ettik. Cass ve Emma’nın yolda olduklarını ve yaşam mücadelesi verdiklerini düşünmemeye çalışıyordum. Ve David’in de öyle. Ve hatta ölmek üzere gibi görünen Dr. Barrett’m bile.

Yapraklar ve kuru dallarla kaplı küçük bir açıklığa ulaştık. Üzerindeki aralıktan ise mavi gökyüzü görünüyordu. Nefes nefese kalmıştım. Liam solgun görünüyordu. Oturdu. Çok fazla kan kaybediyordu.

“Keşiş’i buraya indirmeye çalışalım,” dedim.

“Tamam,” dedi.

Gadya yanıma geldi.

“Bu şey nasıl çalışıyor?” diye sordu kutuyu işaret ederek.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim.

Uzanıp düğmelere rastgele basmaya başladı.

“Dikkatli ol,” diye uyardım.

“Bak!” diye bağırdı, yukarı bakarak. Algılayıcı yolun tepesine doğru gidiyordu.

“Bu yanlış yön!” diye bağırdım kutuyu elinden çekerek. Onu yeniden üzerimize doğru çekmek için düğmeye bastım.

“Deneme yanılma,” diye sesledi Liam. “Algılayıcıyı indirmek için mutlaka bir kod olmalı. Uğraşmaya devam et...”

On beş dakika boyunca kutuyu keşfetmeye çabaladıktan sonra sonunda merkez kollardan birini indirerek algılayıcının alçalmaya başlamasını sağlayabilmiştik. Keşiş bize yaklaştığı için algılayıcının sert, sıkı metal kollarında debelendiğini görebiliyordum.

İçimde hiçbir acıma veya pişmanlık duygusu yoktu. Bu şartları başına gelecekleri hak ediyordu. Çarktaki tüm kötülüklerin kaynağını açığa çıkarmak üzereydik. Keşiş’i alt etmiştik. Artık onu koruyacak yandaşlar yoktu. Ve yandaşlarının beyinlerini yıkamaya yarayan BKİ ilaçları bize etki etmiyordu.

Algılayıcı alçalıyordu.

“Senin boğazını keseceğim!” diye bağırdı Gadya, Keşiş’e. Artık algılayıcıyla aramızda beş metre kadar vardı ve pervaneleri ağaç dallarına çarpacak kadar yakındı. Keşiş kıpırdamaya devam ediyordu fakat hiç sesini çıkarmaması merak uyandırıcıydı.

“Şimdi,” dedim Gadya’ya. Kolu aşağı çekmeyi bıraktım. Algılayıcı durdu. Şimdi sanki mekanik bir sinekkuşu gibi havada öylece duruyordu. “Şimdi işin zor kısmı geliyor.”

Algılayıcının kollarını gevşeterek Keşiş’i bırakmasını sağlamak için küçük kollarla birkaç dakika daha oynamamız gerekmişti.

Başardığımızda ise Keşiş için de bizim için de ani olmuştu. Tam önümüzdeki yaprak ve dal yığınının üzerine çakılıverdi. Etrafa toprak ve yapraklar saçıldı.

Yaralarına rağmen Liam çoktan ayağa kalkmıştı. Üçümüz birden orada durduk ve yerde yatan sefil Keşiş’e baktık. Küçük kolu yukarı kaldırdım ve algılayıcı yeniden gökyüzüne yükselerek gürültülü bir şekilde havada asılı kaldı.

Keşiş siyah pelerinin altına gizlenmiş bir şekilde bir süre yerde öylece yattı. Hiçbirimiz konuşmuyorduk.

Sonra hareket etmeye başladı ve doğrularak oturdu. Biz bakmaya devam ederken kolayca ayağa kalkıverdi. Yaralanmamış gibi görünüyordu. Sonra karşımızda durarak üçümüze baktı.

Ahşap maskesi yüzüne sıkıca oturmuş olduğundan bir şey görünmüyordu. Maskenin göz deliklerinden mavi gözleri parlıyordu.

Gözlerinin beyazları, Başkan Harka'nınkiler gibi kırmızı lekelerle dolu değildi fakat içlerinden taşan öfkeyi görebiliyordum. Keşiş sessizce duruyordu.

"Gününü mahvetme sırası artık bize!" diye çıkıştı Gadya. Elindeki dalı bir kenara atarak ayak bileğindeki kılıfından küçük bıçağını çıkardı. "Eminim burada bizimle baş başa kalacağın hiç aklına gelmemiştir."

Keşiş hâlâ konuşmuyor, bizi izlemeye devam ediyordu. "Maskeni çıkar," dedi Liam. "Yavaşça."

Keşiş hareket etmedi. Yalnızca nefret ve kibir dolu gözlerle bakmaya devam ediyordu. Gadya bıçağını hafifçe kaldırdı. "Maskeni çıkarmanı sağlayabilirim. Derini yüzmem gerekse bile bunu yaparım."

Keşiş sadece ona baktı.

"Bir şey söyle!" diye bağırdım. "Daha önce bize söyleyeceğin çok fazla şey vardı. Şimdi neden susuyorsun? Neden konuşmuyorsun?"

Keşiş'in mavi gözleri bana döndü. Bir dakika kadar geçti.

Ve sonra konuşmaya başladı.

"Bir şey başardığınızı mı sanıyorsunuz?" diye tısladı. "Kendi sonunuzu getirmekten başka bir şey yapmadınız!"

Şaşkın bir şekilde biraz geriledim.

Maskenin arkasından bir kız sesi geliyordu.

Liam ve Gadya da benim kadar şaşkın görünüyorlardı.

Keşiş'in bir kız olabileceği hiç aklıma gelmemişti. O zaman Keşiş'in sesini yükseltici olmadan hiç duymamış olduğumuzu fark ettim. Tonunu değiştirmek ve yükseltmek için elektronik bir dönüştürücünden geçiriliyor olmalıydı.

"Kimsin sen?" dedim.

Ben ona bakarken ellerini kaldırdı, maskeyi açtı ve arkada topuz yaptığı sarı saçları ve solgun, terli yüzü ortaya çıktı. Dolgun dudaklarından çıkan vahşi hırıltı doğal güzelliğini gölgede bıraktı.

Onu hemen tanıdım. Nefes alamıyordum. Hareketsiz bir şekilde öylece durdum. Aşağılar gibi bir tavırla maskeyi yere fırlattı. Maske yuvarlanarak ayaklarımın dibine geldi.

Keşif Meira'ydı.

"Hain!" diye bağırdı Gadya. Bıçağı havada, onun boğazını kesmeye hazır bir şekilde Meira'nın üzerine yürüdü. Liam hemen aralarına girerek Gadya'nın daha fazla ilerlemesine engel oldu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Yapma!"

Meira hiçbir şey yapmadan öylece duruyordu. Elini başına götürerek saçlarını açtı. Saçları artık hatırladığım kadar temiz ve parlak değildi. Kirli ve dağınıktı. Ve yüzünde maskenin baskısından kırmızı çizgiler oluşmuştu. Deli gibi görünüyordu.

"Bunu bize nasıl yaparsın?" dedim öfkeli bir şekilde.

"Neyi?" dedi tükürür gibi.

"Üğrunda savaştığın her şeye ihanet etmeyi!" dedi Liam. Bir taraftan da Gadya'nın onu öldürmesine engel olmak için onu tutmaya çalışıyordu.

Meira onu duymazdan geldi.

"Destiny Merkezi'ne gittiğimizde, biliminsanları senin bir casus olduğunu söylediler," dedim. "Senin ve Veidman'ın. Fakat onlara inanmamıştım."

Meira dilini çıkardı. Ve dilinin ikiye ayrılmış olduğunu görünce çok şaşırdım. Tiksintiyle irkildiğimi görünce gülümsedi. Tıpkı çoğu yandaş gibi o da dişlerini törpülemişti.

"Şimdi biliminsanlarına inandın mı?" diye sordu.

Liam, Gadya'yı en azından bir an için kontrol altına almıştı. Öylece durarak Meira'ya bakıyorduk. Hayatı bizim ellerimizdeydi fakat bunu pek umursuyor gibi görünmüyordu.

"Her şeyi açıkla!" dedim. "Aklını mı kaçırdın? Bunu neden yaptın?"

“Neden mi?” dedi sanki içine biri girmiş gibi. “Size söylemek zorunda değilim. Nasıl olsa beni öldüreceksiniz.”

“Bize bunu borçlusun,” dedi Liam. “Kasabamız için savaştım. Hepimiz savaştık. Sen ve Veidman için canımızı verirdik. Veidman olsa senin hakkında ne düşünürdü? Yoksa o da mı bu işin içindeydi?”

“Elbette,” dedi. “İkimiz de BKİ tarafından mavi bölgedeki işleri yönetmek ve kasabalıların yaptıkları hiçbir işte başarılı olamamalarını sağlamak için gönderildik. Birçok görevi sabote ettik. Biz sizden değildik.” Duraksadı. Deli gibi bakan gözleri hepimizi taradı. “Hiçbir zaman bir kasabalı olmadım. Yandaş da olmadım. Hayatta kalmam ve kontrolü elimde tutmam için şartlar neyi gerektiriyorsa o olurum.”

“Şu anda kontrol senin elinde değil ve fazla uzun bir süre yaşayacağından şüpheliyim,” dedim sakın bir sesle. Artık kasabadaki gibi Kanadalı aksanı olmadığını fark ettim. *O da numara olmalıydı.*

“Sadece nedenini söyle,” dedi Liam. “Bilmek istediğimiz bu. Bunu bize neden yaptın?”

“Çünkü HKPT gerçekten de işe yarıyor!” diye bağırdı Meira. “Çünkü sizler bir hiçsiniz. Sizler, Birleşmiş Kuzey İttifakı’ndaki elit toplumu bozuyorsunuz!” Gözleri vahşi bir mutlulukla parılıyordu. “Kasabadayken size olan gerçek duygularımı saklamam çok zor oldu.”

“O halde sen neden çarka gönderildin!” diye çıkıştı Gadya. “Yani eğer BKİ’yi bu kadar seviyorsan.” Yeniden Meira’nın üzerine atlamak için yanıp tutuştuğundan emindim. Liam ve ben de aynı şeyleri hissediyorduk. Fakat bazı cevaplar alma arzumuz bir şey yapmamızı engelliyordu.

“Buraya gönderilmedim, geri zekâlı!” dedi Meira, Gadya’ya. “Veidman ve ben ulusumuza hizmet etmek için gönüllü olduk.” Duraksadı. “Hiç anlamıyorsunuz, değil mi? HKPT, hepinizin sahip olduğu ve zihni kontrol eden ilaçlara bağışık olmanıza neden olan genetik bozulmaları tespit ediyor. Fakat aynı zamanda Veidman ve benim gibi psikolojik durumları kusursuz olanları da tespit ediyor. Çift taraflı casusluğu iyi yapabilecek olanları. Kömürlerin arasındaki elmasları. Ülkenin iyiliği için BKİ’nin yetiştirebileceği ve...”

"Yani sosyopatları kastediyorsun!" diye araya girdi Gadya. "Siz ikiniz öylesiniz. İkiyüzlü, ruhsuz canavarlarınsınız. Her zaman senin bir sahtekâr olduğunu düşündüm, Meira! Şimdi haklı olduğumu biliyorum!"

"Neden şimdi yandaşları yönetiyorsun?" diye soğuk bir sesle sordum. "Planın ne?"

Kahkaha attı. "Onları BKİ askerleri yapmak. Artık çark bunun için var. Ordu yaratmak için. Yaklaşık beş yıl önce aldığım en son emir buydu. BKİ, yandaş ordusunu Avustralya'yı işgal etmek ve orayı almak için kullanacak. Yakında onları almak için bir filo gönderecek. Ben yalnızca işimi yapıyorum."

"Avustralya'yı işgal mi edecek?" diye sordu Liam. "Destiny Merkezi'ni yok etmek de bu planın ilk adımı mıydı?"

"Elbette."

"Yandaşlar neden bu kadar farklı davranıyorlar?" diye sordum. "Senin emirlerine uymalarını nasıl sağlıyorsun?"

"Yeni ilaçlar. Daha çok işe yarayan ilaçlar. Artık algılayıcıların çok fazla kişiyi alıp götürmemesinin nedeni bu. Algılayıcılar her yere yeni kimyasalları yaymakla meşguller. Bu kimyasallar yandaşların ön loblarını kapayarak bir çeşit geçici kimyasal lobotomiye neden oluyorlar. İlaçlar yandaşların yüzde doksan beşinde işe yarıyor."

Dehşete düşmüştüm fakat bunu zaten bekliyordum. Diğer yüzde beşe ne olduğunu biraz merak ediyordum. Herhalde ya yan etkilerinden ölüyorlar veya yandaşlar tarafından öldürülüyorlardı. Ayrıca bu ilacın gezginlere neden etki etmediğini de merak ediyordum. BKİ'nin ilaçlarına bağışık olabilirlerdi yoksa Hastalığa yakalanmadan bunca zaman yaşayamazlardı.

"Yandaşlar neden seni dinliyorlar?" diye üsteledi Gadya. "O kadar insan varken neden sen?"

Meira, sanki sorumuz onu eğlendirmiş gibi gülümsedi. "BKİ'den Liam ve Alenna'nın kaçtıkları ve Başkan Harka'nın öldüğü haberi gelir gelmez bu yeni görev bana verildi. Bir algılayıcı bana maskeyi, pelerinleri, ses değiştirme aleti ve hoparlörleri ve ne yapacağımı an-

latan bir belge getirdi. Dışarı çıkarak yandaşların arasında gezdim. Onlara kendimi iyileştirme gücümün olduğunu, yaşamı ve ölümü kontrol edebildiğimi söyledim. Benim mucizevi bir şekilde iyileştiğimi gördüler ve gerçekten bir tanrı olduğuma inandılar. Yeni ilaçların da yardımıyla şimdi ne söylersem yapıyorlar. Ağzımdan çıkan her kelimeyi hiç sorgulamadan yerine getiriyorlar.”

Liam, Gadya ve ben bir an bir şey söyleyemedik. Meira’nın sonunda böyle biri olacağı hiç aklıma gelmemişti. Artık güzel değildi. Ve akli başında da değildi. Yarık dilini çıkarıp şişmiş dudaklarını yaladığını gördüm.

“Bunları neden bize şimdi anlatıyorsun?” diye sordum.

“Çünkü bir anlaşma yapmak istiyorum,” diye devam etti Meira. “Size anlattıklarım, bildiklerimin yalnızca küçük bir bölümü.” Rahatsız edici derecede vahşi ve deli gibi bakıyordu. *Acaba o bundan habersiz de olsa BKİ ilaçları onu da bir şekilde etkiliyor olabilir miydi?*

“Hayatını kurtarmak için mi anlaşmak istiyorsun?” diye sordu Liam. “Bir kez daha mı taraf değiştirmek istiyorsun? Bu imkânsız.”

“Yalnızca kendi hayatım için değil. Benim ve yandaşlarımla yanına gelin. Hepiniz için yapılmış metal maskelerim var.” Bize gülümsedi. “Benim ruhani danışmanlardan oluşan konseyim olabilirsiniz. Gücüme katılabilirsiniz, çarkı ve yeni orduyu BKİ için hep birlikte yönetebiliriz. Size öğrenmeyi yalnızca rüyalarınızda görebileceğiniz sırlar veririm.”

Bu noktada hiçbir şeyin beni şaşırtmayacağını düşünüyordum fakat yine de şaşırmıştım. “Bizden taraf değiştirmemizi mi istiyorsun? Ciddi misin?”

“Planınız başarısız olmaya mahkûm. Çark benim. Dr. Barrett da benim. BKİ’yi hiçbir zaman yenemeyeceksiniz. Onlarla savaşmaya kalkarsanız sadece acı çekersiniz...”

“Onu hemen öldürelim ve bu işten kurtulalım,” diye araya girdi Gadya.

Liam başını iki yana salladı. “Hayır, o bize canlı olarak lazım.”

Gadya bana baktı. “Alenna?”

"Bu konuda Liam'a katılıyorum."

"Elbette katılıyor," dedi Meira Gadya'ya, deli gibi kıkırdarak. "Sen dımdızlak ortada kaldın. Sen fazlalıksın. Her zaman öyleydin, çarkta bi..."

"Kes sesini!" diye çıkıştı Gadya, ona dönüp bıçağını kaldırırken. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Eğer ben ölürsem yerimi başka bir eğitimli casus alacak. Ölmem veya ortadan kaybolmam durumunda BKİ'nin acil durum planı var. Onların gemileri buraya gelene kadar birisinin yeni orduya liderlik etmesi gerek. Bu şans bekleyenler var. Bu maskeyi benden önce Başkan Harka'nın taktığı gibi, benden sonra da birisi takacak. BKİ artık yandaşların ve Keşiş kavramının oldukça işe yaradığını düşünüyor. Başkan Harka kendisini bu resimden çıkararak onlara büyük bir iyilik yaptı."

Bir süre sessiz kaldık.

"Onu bağlamamız gerekecek," dedi Liam sonunda. Yarası kanadığı için gömleği şimdi kan içindeydi. Teni bir kâğıt kadar beyazdı. Yanına gittim.

"İyi misin?" diye fısıldadım. "Doğru söyle."

"O ölüyor," diye kıkırdadı Meira. "Ona bir bak!"

"Konuşmayı kes!" diye bağırdım.

Gadya, bıçağıyla Meira'ya yaklaştı. "Eğer bir kelime daha edersen, boğazını kesip dilini de o kesikten çıkaracağım."

"Bizi kızdırmaya çalışıyor," dedi Liam alçak sesle. "Bizi tedirgin etmek istiyor. BKİ onu eğitmiş. Şu anda silahlarla değil; yalnızca sözcüklerle savaşabilir."

"Beni iyi tanıdığını mı sanıyorsun, Liam Bernal?" dedi Meira. Gadya ona biraz daha yaklaştı.

"Senin gibileri iyi bilirim," dedi Liam bezgin bir halde.

"Gerçekten mi?" diye sordu Meira.

Gadya bıçağını kaldırmış Meira'ya yaklaşmaya devam ediyordu. "O zaman buna ne dersin?"

Birden bir ışık çaktı ve havai fişeğe benzer bir patlama sesi duyuldu.

Gadya geriledi. Ben de gözlerimi kırpıştırarak geriledim. Meira'nın az önce durduğu yerde koyu gri renkte bir duman süzülüyordu.

"Bu bir aydınlatma bombası!" diye bağırdı Liam. "Kaçıyor!"

Yaralanmış olmasına rağmen çoktan Meira'nın peşine düşmüştü. Gadya çıldırmış gibi gözlerini ovuşturuyordu. Gadya patlamaya en yakın kişiydi. "Göremiyorum!" diye bağırdı.

"Geçecek! Düzelecek!" diye seslendi Liam.

"Haydi gidelim!" diye bağırarak yaralı bileğine rağmen Gadya'yı yanımda sürüklemeye başladım.

Meira'nın kaçmasına izin verme gibi bir lüksümüz olmadığını biliyordum.

Onun peşine düşerek ağaçların arasında koştuk. Pelerinin önümüzde uçtuğunu görebiliyordum. Ondan bekleyebileceğimden çok daha hızlıydı. Liam bizim önümüzdeydi ve Meira'yla arasında fazla mesafe yoktu. Gadya ise şimdi hâlâ küfredip bağırarak ve topallayarak arkamdan geliyordu.

Meira'nın bir hain veya casustan başka bir şey olamayacağı açıktı. Şansımız varken onu öldürmeliydik. Fakat en azından bize bazı önemli bilgiler vermişti. Tabii söylediği şeylerin doğru olduğunu varsayarsak.

Bir ağaç dalının altından geçmek için eğildim ve koşmaya devam ettim.

Liam'ın yarası onu yavaşlatıyordu. Meira'nın kaçma olasılığı vardı. Bulunduğu yeri iyi biliyormuşçasına ağaçların arasında hızla koşuyordu.

Koşmaya devam ettim.

Liam hâlâ önümdeydi, Gadya ise arkamızdan geliyordu fakat çok geri kalmıştı. Meira da biraz yavaşlamaya başladı. Herhalde bu kadar kararlı olacağımızı hesaba katmamıştı. Ya da belki daha fazla aydınlatma bombası kullanmayı planlıyor olabilirdi.

Sonra hızlı adımlarla yürüyen Meria'nın aniden durduğunu gördüm. Bir ağaç köküne takıldı ve yüzüstü yere kapaklanırken pelerini uçtu.

Liam tüm hızıyla ileriye atıldı. Ben de şimdi onun hemen arkasındaydım.

Meira ayağa kalktı ve kocaman açtığı gözleriyle arkasına baktı. Fakat artık çok geçti.

Liam ve ben ona ulaşarak pelerinin eteklerinden yakaladık. Bizden kaçmaya çalışıyordu fakat pelerini bir türlü yırtılmıyordu. Yeniden yere düştüğünde vahşi bir hayvan gibi ayaklarını ve pençeyi andıran ellerini savurmaya başladı.

"Kes şunu!" diye bağırdım.

Liam onu arkadan yakalamayı başarak ayağa kaldırdı. Liam bıçağını onun boğazına dayadığında hafifçe sallanarak öylece duruyordu.

Gadya sonunda düşe kalka bize yetişti ve onun da elinde bıçağı vardı. Hepimiz nefes nefese kalmıştık. "Artık kaçmak yok!" dedi Gadya, Meira'ya. Gadya'nın gözleri aydınlatma bombasından kıpkırmızı olmuştu ve acı çekiyor gibi görünüyordu. Gözkapakları neredeyse iki katı şişmişti.

"Bilmeniz gereken bir şey var," diye tısladı Meira sivri dişlerini göstererek. Artık gülümsemiyordu.

Gözlerinin içine baktım. "Anlat."

"Numune arşivi var ya? Hani çaresizce kurtarmaya çalıştığınız yer?" Duraksadı. "Çoktan kendi kendini imha etmesi için ayarlandı."

"Neden söz ediyorsun sen?" diye sordu Liam.

Meira öylece durdu ve nefes almaya çalıştı. "BKİ yeni ilacını bulduğu için artık arşive ihtiyacı kalmadı. Orayı patlatmayı planlıyorlar. Çarkı terk ettiklerinde hiçbir ülkenin teknolojilerini çalmaması için arkalarında yalnızca bir enkaz bırakmayı planlıyorlar. Şu an tek odaklandıkları şey Avustralya'yı almak ve tüm dünyanın kontrolünü ele geçirmek. Arşivin işi bitti."

"Yalan söylüyorsun!" dedim.

Fakat gözlerindeki mutlu bakış, bana kesinlikle doğruyu söylüyor olduğunu söylüyordu.

“Orada arkadaşlarımız var!” diye bağırdı Gadya.

Liam onun boğazına dayadığı bıçağı biraz daha bastırdı. Meira’nın boynunda kanayan, ince bir çizgi oluştuğunu gördüm. Onu öldürmemizi mi istiyordu? Öyle görünüyordu.

“Bunları neden anlatıyorsun?” diye sordu Liam. “Arşivin imha edilmesini durdurmamız için neden bize bir şans veresin ki?”

“Bunu durdurmanız imkânsız.”

“Ne kadar vaktimiz var?” diye sordum.

“Zaten geciktiniz. Dört saat içinde arşiv yerle bir olacak. Patlayıcılar yerleştirildi. Ve hepiniz öleceksiniz!”

“İşte orada yanıyorsun,” dedim. “Yalnızca arşivin yok olmasını engellemeyeceğiz. Daha fazla zarara neden olmaman için seni de durduracağız.”

“Yapacağınız hiçbir şey beni durduramayacak,” dedi nefes almaya çalışırken. Liam’ın bıçağı nefes borusunu sıkıştırıyordu. “Anlamıyor musunuz? Ben BKİ’yim. Ben yenilmezim.”

Aniden ağzını kocaman açarak sırtıttı. İkiye ayrılmış olan dilinin tam arasında küçük, şeffaf bir kapsül gördüm. İçi beyaz bir tozla doluydu. Kapsülü bir saniye kadar öylece tuttu. Deminden beri dilinin altında saklıyor olmalıydı.

“Hayır...” diye bağırdım ve onu Meira’nın ağzından çıkarmak için ileri atıldım. Meira ilacı anında çiğnemeye başladı. Liam Meira’nın çenesinden tutup ilacı geri çıkarmaya çalıştı. Gadya da bize katıldı ve hep birlikte Meira’yla boğuşmaya başladık.

Önce karşı koyduğunu düşündüm. Sıkıdığı yumruğunu kaldırarak sert bir şekilde ağzıma vurdu. Geriledim. Parmaklarımla yüzümü yokladım. Alt dişlerimden biri düşecek gibiydi ve kanın bakırımı tadını alabiliyordum.

Bir mücadeleye girmek üzereydim ki Meira’nın bize karşı kymadığını fark ettim. Bedeni kasılıyordu.

Geri çekildik.

Yere düştü. Sanki bir nöbet geçiriyormuşçasına sarsılıyordu. Gözleri kaydı ve gözbebekleri kayboldu.

Liam onun yanına diz çökerek boğulmadığından emin olmak için ağzını açtı. Onu hayatta tutmaya çalışıyordu.

Fakat Meira artık nefes almıyordu. Yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Gadya bıçağını çaresizce savurarak, "Kahretsin!" diye bağırdı. Saniyeler içinde Meira'nın bedenindeki sarsılmalar bitmiş, hareketsiz kalmıştı. Artık ölmüştü. Gözlerinde bir cesedin mat pırlıltısı vardı.

"İntihar etti," dedim.

"Siyanür kapsülü," dedi Liam. Meria'nın üzerini arıyor, işimize yarayacak bir şey var mı diye bakıyordu. Fakat hiçbir şey çıkmadı. "BKİ vermiş olmalı."

Gadya doğru düzgün görebilmek için gözlerini ovuşturarak, "Öldüğüne sevindim," diye söylendi. Yere baktı ve bıçağını toprağın üzerinden aldı. "Onun için gözyaşı dökcek değilim."

Midem bulanarak Meira'nın cesedine baktım. "Yandaşları gibi onun da beyni yıkanmış olmalı."

"Öyle ya da böyle, artık bitti," diye cevap verdi Gadya.

"Bitti mi acaba?" diye sordu Liam bize bakarak. "Söylediği gibi onun yerini alacak başka biri var. Ve arşiv kendi kendini imha etmek üzere."

Zihnim hiç durmadan çalışıyordu. "Sizce yandaşlar ona ne olduğunu biliyorlar mıdır? Yani liderlerinin öldüğünü?"

"Belki," dedi Liam. "Fakat BKİ'nin müdahale ederek onun yerine birini koymaya henüz vakit bulamamış olmasını umuyorum."

Zihnimde korkunç bir plan oluşmaya başladı. "O halde her şeyi durdurmak için bir şansımız olabilir. Eğer acele edersek."

"Ne gibi bir şans?" diye sordu Gadya şaşkın bir şekilde.

Fakat Liam'ın ne demek istediğimi anladığı belli oluyordu. "Birimizin onun yerine geçmesi gibi," dedi alçak sesle. "Değil mi?"

Gadya ona bakmakla yetindi.

"Meira'nın maskesini ve pelerinini alarak yukarıya aramızdan birini gönderebiliriz. O kişiyi yola çıkarıp orada bırakması için algılayıcıyı kullanırız."

Gadya, "Bu çılgınlık..." diye söze başladı fakat sonra sustu. Planımı düşündüğü, kafasında ölçüp biçtiği belli oluyordu.

"Meria, yandaşlarının onun ağzından çıkan her şeyi yaptıklarını söylemişti," dedi Liam. "Çünkü bunu yapmaya programlanmışlar. Eğer aramızdan biri onun kılığında geri dönerse, yandaşları kontrol ederek geri çekilmelerini sağlayabiliriz."

"Sonra da gri bölgeye girmelerini ve arşiv kendini yok etmeden oradaki herkesi kurtarmalarını sağlayabiliriz," diye devam ettim.

"Ayrıca onları mühendisleri bulmaları ve babamı kurtarmaları için kiliseye geri gönderebiliriz," diye ekledi Liam.

"Meira'nın baban hakkında söylediklerine inanmıyorum. Bence o hâlâ hayatta. Her şekilde kontrol bizde olacak. Dr. Barrett'ı serbest bırakabiliriz. Yandaşlar Keşiş'in aslında bizden biri olduğunu bilmeden emirlerini yerine getireceklerdir."

"Eğer işe yararsa çarkı kurtarabiliriz!" dedi Gadya başını sallayarak. "Hep planladığımız gibi."

Gadya'ya ve Liam'a baktım. "Tabii kimse olanları bilmiyorsa. Şu an bizi çeken kameralar da olabilir. Fakat yeterince hızlı hareket edersek yola geri dönebiliriz."

"Yalnızca siyah kutuya istediğimiz şeyi nasıl yaptıracağımızı bulmamız gerek," dedi Liam.

Başımı salladım. "Kolay bir yolu olmalı. David algılayıcıyı kendini buraya getirmesi ve sonra da bırakması için kullanmıştı."

"Nasıl yaptığını öğrenmemiz gerek," dedi Liam. "Meira'nın üzerinden pelerini çıkarabiliriz. Sonra geri döner, maskeyi bulur ve algılayıcıyı aşağıya indiririz. Ben giyinirim ve birlikte..."

"Dur biraz," dedik Gadya'yla aynı anda.

Liam bize baktı. "Ne oldu?"

"Sen gidemezsin," dedim. "Sırtında bir ok var! Ayrıca sen Meira'dan otuz santim kadar uzunsun."

"Haklı," dedi Gadya. "Meira'nın pelerini sana olmaz zaten."

"Yandaşların beyinleri yıkanmış. Aramızdaki farkı anlamayacaklardır," diye karşı çıktı Liam. "İkinizin de gitmesine izin veremem."

"Liam bunu yapmak zorundasın. Yaran kanıyor." Gözlerine baktım. "Bize güven."

Gadya, Ciddi bir ifadeyle Liam'a baktı. "Eğer sen gidersen ve orada kan kaybından ölürsen, planımızın başarısız olmasının nedeni sen olursun. Arşivdeki çocukların hayatlarını tehlikeye atmak istiyor musun?"

"Hangimiz giderse gitsin, bu tehlike hep olacak," dedi Liam.

Liam'ın elini tuttum. "Babanı kurtarmak için hidrofile gittiğinde hayatını tehlikeye atmana izin vermiştim. Bir daha kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Burada kal."

Bana baktı. Teni solgun ve gergindi. Kötü yaralandığını biliyordum. "Eğer kalırsam hanginiz gidecek?"

"Ben, elbette," dedi Gadya. Dönüp ona baktı.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Başımı iki yana salladım. Artık kendi ayaklarım üzerinde durmamın vakti gelmişti. Çark bana tahmin edebileceğimden çok daha güçlü olduğumu öğretmişti. Fakat birçok defa hayatta kalmak için başkalarına güvenmiştim. Kaybolan Camus kitabımı düşündüm. Bir insanın ancak varolmanın zorluklarıyla yüzleşerek hayatını dolu dolu yaşayabileceğini yazmıştı. Gerektiğinde öne çıkmak ve insanlara liderlik etmek istiyordum. Kelimenin tam anlamıyla yaşamak istiyordum.

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Bu benim planımdı. Eğer başarısız olursa, sonuçlarına katlanan ben olmalıyım. Ve Gadya, Liam ile benim numune arşivinden ayrılmanız ve Destiny Merkezi'ne gitmemiz için sen her şeyini ortaya koydun. Bunu bir kez daha yapmanı senden isteyemem."

İncinmiş gibi görünüyordu. "Benden böyle bir şey isteyen yok ki? Ben yapmak istiyorum!"

"Biliyorum. Fakat sıra bende." Ona baktım. "Ayrıca ben senden kısayım. Meira'nın boyuna en yakın olan benim. Ve benim yaralı bir bacağım ve bileğim veya mavi saçlarım yok."

"İmkânsız!" diye çıkıştı Gadya. "Ben daha iyi bir savaşçıyım. Ben..."

"Bırak gitsin," diye araya girdi Liam. Desteği için rahatlamış ve minnettar olmuş bir şekilde ona baktım.

Fakat yüz ifadesinde birçok duyguyu bir arada gördüm. Gitmeme izin verdiği için çektiği ızdırabı, geri dönmeme ihtimalime karşı hissettiği acıyı fakat aynı zamanda sevgisini ve saygısını gördüm.

Tıpkı kendisi gibi, çarkı BKİ'nin zorba yönetiminden kurtarmak için her şeyi yapabileceğimi biliyordu. Bizi bir araya getiren şeylerden biri de buydu zaten.

Gadya, "Bunu yapmasına izin verdiğine inanamıyorum," diye çıkıştı Liam'a. "Onu seviyor olman gerekiyor mu?"

Liam ona baktı. "O nedenle bunu yapmasına izin veriyorum, Gad."

"Ama..."

"Aması yok," diye sözünü kesti Liam. "Hepimizden daha çok şansı var. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Aralarına ikimizden de daha kolay karışabilir. Ayrıca aydınlatma bombasının gözlerine zarar verdiğini biliyorum. Henüz düzgün bir şekilde göremediğine bahse girerim."

Gadya gözlerini kaçırdı. "Pekâlâ," diye söylendi. "Bana sadece bu aptal kutunun nasıl çalıştığını söyleyin ki hangi düğmelere basacağımı bileyim."

Başımı salladım. "Denerim."

Ona kutuyu verdim.

Sonra eğildim ve Meira'nın cesedinin üzerindeki siyah pelerini çekiştirmeye başladım. Liam da yaralarına rağmen bana yardım etmek için eğildi. Meria'nın kolları ve bacakları siyanürün etkisiyle sertleşmeye başlamıştı bile. "Acele etsek iyi olur," dedim pelerini çıkarırken. "Fazla zamanımız yok."

23 KEŞİŞ'İN DÖNÜŞÜ

On beş dakika sonra ormana geri dönmüş ve Meira'nın ahşap maskesini bulmuştuk. Ormandaki açıklıkta, Meira'nın attığı yerde duruyordu. Maskeyi hemen takıp başımın arkasından sabitledim. Ayrıca siyah, uzun pelerini de giydim. Saçlarımı onunki gibi topuz yaptım. Algılayıcı hâlâ ihtiyacımız olduğunda kullanmamız için tepemizde uğulduyordu.

Maske çok rahatsızdı. Sıkı ve boğucuydu, yüzümü acıtıyordu. Başımın yanlarından fazlaca sıkıldığını hissedebiliyordum. Ayrıca yanlardan görmemi engelleyerek saldırılara daha açık olmama neden oluyordu.

Meira'nın bu şeyi o kadar uzun zaman boyunca takmaya nasıl dayandığını bilmiyordum. *Acaba arada rahatlamak için çıkarıyor muydu?* Yandaşların Keşiş'in çıplak yüzüne bakmalarının dini açıdan yasak olduğunu hatırlıyordum. Belki de Meira bu kuraldan faydalanmıştı.

"Ne kadar kötü?" diye sordum Liam ve Gadya'ya bakarak. "İşe yarayacak mı?"

Liam düşmüş bir ağacın gövdesine yaslanıyordu. Bana gülümsemi. "Daha güzel görüldüğün zamanlar olmuştu."

Gadya maskeli yüzüne baktı. Gülümsemedi. Yalnızca başını yana yatırarak beni inceledi. "Tıpkı Meira'ya benzedin," dedi sonunda. "Ve Başkan Harka'ya da."

"Harika," diye cevap verdim.

"Gözlerin dışında her açıdan benzedin," diye devam etti. "Gözlerin Meira'nın gözleriyle aynı renk değil fakat bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

Başımı salladım.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet," dedim. Heyecandan midem ağrıyordu. "Algılayıcıyı indir."

Algılayıcıyı indirmek ve beni tekrar yola yükseltmek için hangi kolları kullanacağını Gadya'ya çoktan göstermiştim. Geri kalam da birlikte keşfetmiştik. Kutudan çok fazla anlamıyorduk. Liam'm söylediği gibi yalnızca deneme yanılma yoluyla öğreniyorduk. Algılayıcının kollarını tek tek yönetebilmek bir yana, biz henüz David'in yaptığı kadar ayrıntılı bir şey bile yapamıyorduk. Fakat temel şeyleri bilmenin yeterli olacağını umuyordum.

Liam'ın yanına yaklaştım. Kan kaybettiği için teni şimdi daha da solgundu ve terliyordu. "Yakında döneceğim," dedim elimi alınma götürerek. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

Elimi tuttu. "Elbette."

"Sizi görünce kusmak istiyorum," dedi Gadya arkamdan. Dönüp ona baktığımda şişmiş olan gözlerini ovuşturduğunu gördüm. Sonra kutuya baktı ve küçük kolları hareket ettirmeye başladı.

Algılayıcı, açıklığa doğru alçalmaya başlarken pervaneleri gü-rültüyle dönüyordu.

Derin bir nefes aldım ve verdim. Bu makinelerden biri tarafından en son yakalandığımda, Liam beni kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Şimdi oldukça hızlı bir şekilde atan kalbimin kulaklarımda çınlayışını duyabiliyordum.

Liam güçlükle ayağa kalktı. Ona sarıldım.

“Bunu başarabilecek miyim bilmiyorum,” diye fısıldadım. Gadya’nın kendimden emin olmadığını gösteren şeyler söylediğini duymasını istemiordum.

“Buna mecbur değilsin,” dedi Liam algılayıcının gürültüsü içinde. “Başka bir yol bulabiliriz.”

Bu dediğini kabul etmek çok cazip gelse de en iyi ve hızlı planın bu olduğunu biliyordum. Bir daha bunun gibi bir fırsatı hiç yakalayamayabilirdik. Başımı salladım. “Hayır, gitmek zorundayım.”

Liam bana bir an sımsıkı sarıldı. Sonra da bıraktı.

“Geri çekil!” diye bağırdı ona Gadya. Hâlâ algılayıcıyı alçaltmakla uğraşıyordu.

Yukarı baktım. Algılayıcının kolları yumuşak bir şekilde alçalıyordu. Şimdi sadece üç metre kadar yukarıdaydı. Pervanelerin çıkardığı ses ve rüzgâr neredeyse dayanılmazdı.

Elimi uzatarak alçalan kolları tutmaya çalıştım.

İlk kolun bileğime dokunduğunu hissettiğimde Liam da yardım etmek için yanıma gelmişti.

Geri çekildim. Kendime hâkim olamıyordum, bu içgüdüsel bir hareketti. Başka bir kolun omzuma dokunduğunu hissettim.

Paniklediğini hisseden Liam, “Bir şey yok,” diye seslendi. “Başaracaksın!”

Kollardan birini yakalayarak sağ elimin üzerine koydu. Etrafımı saran kolların sayısı gittikçe artıyordu.

Kolu sıkıca tuttum ve metal bir halatı andıran soğuk, hareketsiz yüzeyini hissettim. Fakat çok yakında siyah kutunun kolu harekete geçireceğini biliyordum.

Liam diğer bir kolu da sol elime tutuşturdu. Destek alabilmek için algılayıcının kollarını kendiminkilere dolamaya başladım. Algılayıcının pervaneleri tepemde gürlemeye devam ediyordu. Bıçakları ağaçların yapraklarını uçuran bir esintiye neden oluyordu.

“Hazır mısın?” diye bağırdı Gadya gürültüyü bastırabilmek için. “Sıkı tutun, tamam mı?”

Liam da onun yanına döndü. Gömleğinin arkası tamamen kan içindeydi. Bir an içimi bir korku sardı. *Ya ben kurtulursam fakat Liam başaramazsa? Belki de gitmekle bencillik ediyordum. Belki de bunu Gadya'nın yapmasına izin vermeliydim. Fakat artık fikrimi değiştirmek için çok geçti.*

"Hazırım!" diye bağırdım Gadya'ya.

"Seni buradan izleyeceğiz! Kutu sayesinde algılayıcıyı takip edeceğiz!" diye seslendi Liam. "Mümkün olan en kısa zamanda yanına gelmek için yola çıkan bir yol bulacağız."

Yola çıktığımda onlarla iletişim kurmanın bir yolu olsaydı keşke, diye düşünerek başımı salladım.

"Haydi bakalım!" diye bağırdı Gadya kutunun üzerinde birkaç kolu daha oynatarak. "Dikkatli ol!"

Bir saniye içinde kolların beni sararak sıkılaştığını hissettim. Pelerin altından tenimi acıtıyordu. Telden yapılmış, metal bir kovanın içine hapsolmuş gibiydim. Ayaklarımın hâlâ yerde olduğunu hissedebiliyordum. Fakat kollar bedenime, kollarıma ve bacaklarıma dolanmıştı. Kolları mümkün olduğunca sıkı bir şekilde kavradım. Artık hayatım yalnızca onlara bağlıydı.

Liam'a baktım. Yalnızca birkaç adım ötedeydi. Artık konuşamayacağımız kadar gürültü vardı.

Liam elini kalbine götürdü, iki kez hafifçe vurdu ve sonra bana uzattı. Sonra da yaklaşarak dudaklarımdan öptü. Fakat boştaki kollarından birinden güçlükle kaçarak hemen geri çekilmek zorunda kaldı.

Gadya'nın, "Seni yükseltmeye başlayacağım!" diye bağırdığını güçlükle duydum. "Liam yoldan çekil! Haydi ama!"

Liam biraz daha geriledi. Ona bir şeyler daha söyleyecektim. Eğer geri dönemezsem onu her şeyden çok sevdiğimi söyleyecektim. Böylesine saçma ve korkunç bir ortamda bile hayatımı anlamlı bir hale getirdiğini söyleyecektim.

Fakat algılayıcı tam o sırada beni yukarı çekti. Kollar bileklerime iyice sıkınca korktum. Yerden bir metre kadar yükseldim.

Orada öylece sallanırken, korkudan ciyakladım. "Affedersin!" diye bağırdı Gadya. "Bu şeyi kontrol etmesi biraz zor!"

"Sorun değil!" diye bağırdım fakat sesim gürültünün arasına karışıp kayboldu.

Yeniden yükselmeye başladım. Daha hızlı fakat daha yumuşak bir şekilde. Bir an gözlerimi kapadım. Hem korkmuş hem de yönümü şaşırmıştım. Bu planın işe yarayıp yaramayacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Yeniden gözlerimi açtım. Ağaçlar yanımdan hızla geçiyordu. Açıklıkta Liam ve Gadya'yı görebilmek için aşağıya bakmaya çalıştım fakat kollar çok sıkı olduğu için başımı kıpırdatamıyordum.

Hızla yükselmeye devam ettim. Saniyeler içinde ağaçların arasından çıkarak tepelerine yükseldim. Algılayıcı bir an olduğu yerde durakladı.

Şimdi ormanı panoromik bir şekilde görebiliyordum. Solumdaki yükseltilmiş karayolu dışında her yöne uzanan ağaç tepelerinden ibaretti. Gri bölgeyi aradım fakat bulunduğum açıdan göremiyordum. Yol fazla uzakta değildi. En fazla dört yüz metre kadar uzaktaydı.

Aşağıya baktım.

Yol yandaşlarla doluydu. İnsanlar küçük benekler gibi görünüyordu fakat neler olduğunu tam olarak görebiliyordum. Ordu daha öncekinden de kalabalıktı. Aşağıda en az on bin yandaş vardı. Yandaşların sayısı sonsuz gibiydi.

Bazıları yolun ortasında öylece duruyorlardı. Bazıları kenardan aşağıya bakıyorlardı. Fakat algılayıcının sesini duyan bazıları yukarıya, bana bakıyor ve elleriyle işaret ediyorlardı. Buradan maskemi görebiliyorlar mıydı bilmiyordum fakat bu mümkündü.

David, Cass ve Emma'yı görmeye çalıştım. Sanırım onları yolun üzerinde gördüm. Yaşıyorlardı fakat yandaşlar etraflarında büyük bir daire olmuşlardı.

Keşke Gadya'yla konuşabilseydim ve ona beni biraz alçaltmasını söyleyebilseydim. Fakat uzun geçen bir dakika daha orada öylece

asılı durdum. Bana bakarak işaret eden yandaşların sayısı artıyordu. Yüzümdeki maske ağır ve sıkıydı.

Ve sonra yeniden ileriye gittim. Hava bedenime ve siyah pelerinine çarpıyordu. Gadya ve Liam algılayıcıyı yolun olduğu yöne doğru çeviriyorlardı. Kolların beni tuttuğu gibi ben de onları sımsıkı tutuyordum. Eğer bir şey olur da algılayıcı bozulursa veya Gadya işleri bozarsa, hayatım için yine kollara tutunacaktım.

Yola doğru alçalarak aşağıya biraz daha yaklaştım.

Yandaşların beni ok yağmuruna tutmasından korkmaya başladım. *Eğer onların Keşiş'i olmadığını fark ederlerse, daha yola ulaşmadan öldürülebilirdim.* Onları uzun bir süre kandırabileceğimi umut etmekten başka çarem yoktu.

Biraz daha yaklaştım. *Şimdi keşke algılayıcıyı kontrol edebiliyor olsaydım.* Kendimi Keşiş'in platformuna olabildiğince yakın bir yere indirmek isterdim. Platformun içine gizlendiğini düşündüğüm ses değiştirme cihazına ulaşmam hayati önem taşıyordu. Böylece konuştuğum zaman sesim Keşiş'e benzeyecekti. O zamana kadar Keşiş rolünü oynayabilmek için sessizliğime, maskeme ve pelerinine güvenmek zorundaydım.

İlerlemeye devam ediyordum. Yol beni karşılamak için hızla yaklaşıyordu. Yavaşlamaya başladığımda neredeyse bağıracaktım. Algılayıcı yumuşak bir şekilde konumumu ayarlarken tepemdeki pervaneler uğulduyordu. Yerden yaklaşık beş metre kadar yüksekteydim.

Yandaşlara baktım. Yolun dört bir yanını kaplamışlardı. Kalabalığın merkezine yakın bir yere indiriliyordum. Gadya yön bulma konusunda iyi iş çıkarıyordu. Yandaşlar inebilmem için geri çekilerek yer açtılar. Şaşkınlık ve korkuyla karışık saygı ifadesiyle yukarı bakıyorlardı.

Artık ahşap maskemi gördükleri kesindi. İçimdeki korkuyu gizlemeye çalışarak onlara baktım.

Ve sonra yandaşlar diz çökmeye başladılar. Sanki bir insan dalgası izliyor gibiydim. Geriye çekilerek dizlerinin üzerine çöküyor ve başlarını betonun üzerine indiriyorlardı. Önümde eğiliyorlardı.

Hem korku hem de acıma duygusunu aynı anda hissediyordum. Fakat aynı zamanda büyük bir rahatlama da hissediyordum. En azından şu an yandaşlar benim liderleri olduğumu düşünüyorlardı. Onlara emirler vermek için dirildiğimi sanıyorlardı.

Ve sonra kolların hepsi aynı anda gevşemeye başladı. Sandığımdan çok daha hızlı bir şekilde ellerimden ve bedenimden çekilerek havada aşağı yukarı hareket etmeye başladılar.

Aniden yolun üzerine düşerken botlarım betona sert bir şekilde çarptı. Bağırarak için dilimi ısırardım. Neredeyse düşecektim. Fakat bir şekilde dengemi korumayı başardım. Kollarımı açarak hafifçe sallanırken yandaş ordusuna baktım.

Sessizlerdi. Ve hâlâ başları yerdeydi. Binlercesinin. Kalabalığa göz gezdirerek David, Cass ve Emma'yı aradım. Onları buradan göremiyordum. Fakat herkes eğilmiş olduğu için Keşiş'in platformunu görüyordum. Birkaç yüz metre kadar ilerideydi. Ona hemen ulaşmam gerekiyordu.

Platforma doğru dikkatli bir adım attım. Yandaşlar bana yol açmak için kenara çekildiler. Keşiş olduğumu düşündükleri kesindi. *Neden düşünmesinlerdi ki?* Onlara, söylenen her şeyi kabul etmeleri için ilaç verilmişti. Benim açıklanamaz bir şekilde kaybolmam ve geri dönmem onları rahatsız etmiş görünmüyordu. Fakat yanlış bir şey yaparak onları gerçek kimliğim konusunda uyandırmak istemiyordum.

Tepemdeki algılayıcı uzaklaşmaya başladı. Liam ve Gadya yandaşların dikkatini dağıtmaması için algılayıcıyı yeniden aşağıya yönlendiriyor olmalıydılar.

Bir adım daha attım. Sonra bir tane daha.

Sahte bir özgüvenle hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Meira'nın ahşap maskesi ve peleriniyle ne kadar garip göründüğümü yalnızca tahmin edebiliyordum. Bunların içinde terliyordum ve klostrofobik hissediyordum.

Yürümeye devam ettim. Hiçbir yandaş yoluma çıkmıyordu. Maske onları ikna etmeye yetmişti. Liam ya da herhangi biri de maskeyle gelebilir ve büyük olasılıkla fark edilmezdi.

Yürürken etrafıma bakındım. Şimdi birkaç yandaşın başlarını kaldırmaya başladığını fark ettim. Sonra birkaçı daha. Arkamdakiler ayağa kalkmaya başladılar.

Platforma çok yaklaştım. Her an birinin bana bağıracağından korkuyordum. Ya da bana kafa tutacağından. Fakat kimse böyle bir şey yapmadı.

Mikrofona ulaştığımda ne söyleyeceğimi düşünüp duruyordum. Bir şekilde bu orduyu kontrol altında tutmalıydım. Mızrak ve oklarını bıraktırmalı ve onlara gri bölgeyi bulma ve çok geç olmadan herkesi kurtarma görevi vermeliydim. Bu isteklerimi onların anlayacağı bir dilde söylemeliydim.

Keşiş'in kapalı platformuna ulaşınca üzerine tırmandım. Anında kalabalığın içinden altı yandaş ayağa kalkarak iki yanıma geldiler ve beni kaldırdılar. Koruyor fakat belli etmiyordum. Platformu omuzlarına aldılar.

Sözleşmişcesine diğer yandaşlar da ayağa kalktılar. Herkes bana döndü. Tüm ordu emir vermem için bana bakıyordu.

Mikrofonu aradım. Göremiyordum. Bir an panikledim. Onlarla konuşamazsam ne yapmaları gerektiğini söyleyemezdim.

Fakat sonra platformun ön kısmında neredeyse gizlenmiş gibi duran küçük, siyah bir kablo gördüm. Garip, yamuk bir tüp gibi dışarı sarkıyordu. *Mikrofon bu olmalıydı.* Parmağımla kablonun ucuna hafifçe vurdum.

Ve sonra altımda saklı hoperlörlerden çıkan ani gürültüyle irkildim. Ses o kadar yüksekti ki titreşimini botlarımda hissetmiştim.

Platformun üzerindeki ipek mindere oturarak yerleştim. Kabloyu andıran mikrofonu tutup kendime göre ayarladım.

Bir an zihnim bomboş oldu. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ağzımdan çıkacak ilk sözcük her şeyi mahvedebilirdi. Meira'yı ve Keşiş'i düşünmeye çalıştım. *Onlar olsa ne söylerlerdi?*

Mikrofona doğru uzandım. "Selamlar..." diye mırıldandım.

Hoparlörlerden kendi sesimden çok daha farklı bir sesin çıktığını fark ettim. Ses bozulmuş ve boğuk çıkıyordu. Tıpkı Meira'nın sesi gibiydi. Yandaşlar öylece durmuş boş yüzleri ve gözleriyle beni izliyorlardı.

"Döndüm..." diye devam ettim. "Ölümden." Yandaşlar herhangi bir tepki vermiyorlardı. Fakat bunu olumlu bir işaret olarak algıladım. Karşımdaki binlerce insana baktım.

Bu tür güce sahip olmak beni mutlu etmiyor, aksine midemi bulandırıyordu. Eğer bu çocuklar BKİ'nin yeni ilaçlarından etkilenmiyor olsalardı, kesinlikle böyle davranmazlardı. Sahip olduğum güç yalnızca bir yanılsamadan ibaretti. Derin bir nefes aldım.

"Vakit kaybetmeden gri bölgeyi bulmalı ve oraya gitmeliyiz," dedim, Meira'nın ve Başkan Harka'nın ses tonunu ve konuşmasını taklit etmeye çalışarak. "Bu yolu geldiğimiz yoldan terk edeceğiz. Yolumuza ormanın içinden devam edeceğiz." Duraksadım. Hâlâ bir tepki yoktu.

Konuşmaya devam ettim. "Gri bölgede bizi çok önemli bir görev bekliyor..."

Şimdi bazı kıpırtılar duymaya başlamıştım. *Yandaşlar huzursuzlanmışlar mıydı? Söylediklerimi anlıyorlar mıydı? Bunu söylemek güçtü.*

"Bu görevin anlamı ebedi yaşamdır!" diye yalan söyledim.

Kalabalık daha da hareketlendi. Gittikçe endişeleniyordum ki pelerinli dört yandaşın birini bana doğru sürüklediklerini gördüm. Başında siyah başlığı vardı ve elleri arkasından bağlıydı.

Dört yandaşın tutsaklarıyla birlikte bana ulaşabilmeleri için diğerleri açılarak yol verdiler. Bir an bu kişinin yine Dr. Barrett olabileceğini düşündüm fakat sonra yandaşlardan biri konuşmaya başladı.

"Efendim," dedi. "Gökyüzüne yükselerek bizden kaçan kâfiri bulduk." Sesi donuk ve ruhsuzdu.

Kimden söz ettiğini anlamıştım.

David'den bahsediyordu.

Yaşıyor olduğunu öğrenince hissettiğim rahatlığı saklamaya çalıştım. "Yaklaştırın!" diye emrettim. Yandaş söylediğimi yaptı.

"Başlığını çıkarın! Ellerini çözün!"

David'in etrafındaki yandaşlar söylediklerimi yaptılar.

Saniyeler sonra David'le karşı karşıya kalmıştım. Benden yalnızca üç metre kadar uzaktaydı ve gözünde gözlüğü yoktu. Yüzü yara bere içindeydi ve sol şakağında bir şişlik vardı fakat şaşırtıcı derecede uyanık görünüyordu. Gözlerini kısarak bana baktı. Yandaşlar onu dik tutuyorlardı.

Ona kim olduğumu göstermenin bir yolunu bulmalıydım. "David," dedim mikrofona.

"Meira," diye çıkıştı hemen. Şoke olmuşum.

Demek Keşiş'in kim olduğunu başından beri biliyordu.

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Bu kadar zamandır Meira ve BKİ ile aynı tarafta mıydı? Fakat büyük bir olasılıkla Meira'nın tarafında değildi çünkü o zaman yandaşlar tarafından bu şekilde bağlanmazdı.

"Algılayıcının seni öldürmüş olmasını umuyordum," dedi David. Sesi kısıktı. "Belki de öldürdü ve sen Meira'nın yerine geçtin." Bana daha dikkatli baktı.

"Konuşmaya devam et," dedim. David'in maskenin arkasındaki ben olduğumu henüz anlamadığı belliydi. Meira'yla ilgili bildiği şeyi bizden sakladığına inanamıyordum. Bunu neden yapmıştı? Bize neden Keşiş'in kim olduğunu bildiğini söylememişti? Belki de hepimize birden güvenememişti. Fakat yine de yaptıkları kafamı karıştırıyor ve ondan daha fazla şüphelenmeme neden oluyordu. Sanki çarktaki farklı grupları birbirine düşürüyordu. Nedenini henüz bilmiyordum ya da bir nedeni olup olmadığını...

"Beni bulmanı istiyordum," diye devam etti. "Bu nedenle kiliseyi terk edip kaçtım."

Ona baktım. "Kaçtığın için cezalandırılacaksın," diyebildim rolümü yapmaya çalışarak.

"Hayır, cezalandırılacağımı sanmıyorum," diye cevap verdi. "Seni ve yandaşlarını tuzağa düşürdüm. İntikam zamanı, Meira."

"Tuzak mı?" diye sordum.

"Eminim gezginleri duymuşsundur. Yıllardır seninkinden çok daha büyük göçebe bir ordu kuruyorlardı. Çocuklar çarka gönderilmeye başladığından beri. Şu anda onların bölgesinin tam ortasındasın ve geleceğini biliyorlardı. Çarkın dört bir yanından buraya geldiler. Etrafın tamamen sarıldı." Sesi sakın ve kendinden emin çıkıyordu.

Blöf yapmadığı belli oluyordu.

O anda maskemi çıkararak ona kim olduğumu göstermek istedim. Fakat bunu etrafımız bu kadar yandaşla sarılmışken yapamazdım. Bu maske kurtuluşumun tek anahtarıydı.

"Onu biraz daha yakına getirin," dedim yandaşlara sert bir sesle. Bir an bile duraksamadan dediğimi yaptılar. Artık David'le aramızda yalnızca bir metre vardı. Ve platformun altından bana bakıyordu.

"Gezginler saldırıya geçmeden önce yalnızca birkaç dakikan var," diye devam etti David. "Herkesi kandırmanın cezasını çekeceksin. Sen..."

Aceleyle sözünü keserek, "Gözlerime bak!" dedim. "Gözlerimin içine bak!"

Sesimde onu şaşırtan bir şey vardı. Bana yakından bakmaya ve beni incelemeye başladı.

Son bir defa alçak sesle, "Gözlerimin içine bak, David," dedim.

Gözlerini benimkilere dikti. Bana biraz yaklaştı. Ve sonra beni gördü.

"Alenna!" dedi maskeye rağmen beni tanıyarak. Henüz bir saniye geçmeden kafasında her şeyi ölçüp biçmeye başladığını

görebiliyordum. “Tabii ya. Algılayıcı Meira’yı aldıktan sonra onun yerine geçtin!”

“Bu saldırıyı engelleyebilir misin?” dedim mikrofonu elimle kapayarak.

“Hayır, artık çok geç! Bu durumdan hiç haberim yoktu.” Sesi telaşlıydı. “Yandaşların teslim olmalarını sağla! Onlara karşı koymamalarını söyle!”

“Numune arşivi dört saatten az bir süre sonra kendi kendini imha edecek!” dedim, tüm yandaşların önünde ona gerçeği söyleme riskini almaya karar vererek. “Bunu biliyor muydun? Bize Meira söyledi. İntihar etmeden hemen önce.”

“O halde hemen oraya gitmeliyiz! Gezginsinler arşivdeki herkesi kurtarmanın bir yolunu biliyorlar. Yalnızca dondurulmuş yandaşların yeni Keşiş’e katılma olasılığını düşünerek yandaşlar yenilene kadar bunu yapmak istemediler!” David etrafına bakıyordu.

“Savaş yakında başlayacak! Gezginsinler herkesi öldürecekler!”

“Neden şimdi?” diye sordum. Elim hâlâ mikrofonun üzerindeydi. “Neden bu kadar yıl sonra savaşımaya karar verdiler?”

“Yandaşların sayıca çoğalmalarını ve en uygun fırsatı bekliyorlardı. Şimdi bu fırsatı buldular.”

“Bunları bana neden daha önce söylemedin?”

“Yapamazdım!”

“Neden? Sana güvenmemi imkânsız hale getirdin!”

“Güvende olduğumuz zaman açıklayacağım!”

Mikrofonu elimden geldiğince hızlı bir şekilde yakaladım. “Bazı haberler aldım,” diye söze başladım. “Silahlarınızı hemen bırakmalısınız. Yere. Ya da yoldan aşağı atın.”

Yandaşlar bir an bile duraksamadan söylediğimi yapmaya başladılar. Çoğu silahını betonun üzerine bıraktı. Yolun kenarına yakın olanlar ise oklarını ve mızraklarını aşağıdaki çalılıklara doğru attılar. Bunu yapmalarını daha önce söylemeliydim fakat karşı koyacaklarından korkuyordum.

Rahatlayarak yandaşları seyrederken, “İşe yarıyor!” diye fısıldadım David’e. Birçok silah yere bırakılırken, çoğu da aşağıya atıldı.

Fakat bir saniye kadar sonra yolun kenarına yakın bir yerde, havada uçan bir şey gördüm. Bunlar halatların ucuna takılmış bir dizi kancaydı.

Gezginler gelmişlerdi.

Biz onlar için yalnızca Keşiş’i ve yandaşları kendilerine çekmek için kullandıkları bir maşaydık. Ne fazla ne de az. Barış üzerine yaptıkları konuşmalar şimdi koca bir yalana dönüşmüştü.

Çatalayak maskeleri ve postlarıyla bezenmiş gezginlerin yolun üzerine çıktıklarını gördüm. Binlerce gezgin vardı. Her yöne bir ok yağmuru başladı.

Yandaşların çoğu silahlarını bırakmışlardı fakat bazılarının silahları hâlâ ellerindeydi. Şaşkın bir şekilde duraksadılar.

Bir ok, üzeri kapalı platformumun tavanına saplandı. Gezginlerin beni Meira sandıklarını ve peşime düştüklerini fark ettim.

David’e uzandım fakat hareketlenen kalabalıkla birlikte gerilere sürükleniyordum.

O anda platformum daha da tepeye yükseldi. Beni taşıyan yandaşlar hızla ilerlemeye başladılar.

“Teslim olun!” diye bağırdım fakat belki hızlı gidiyor olduğumuzdan mikrofon kesilmişti.

Artık beni duyamadıkları için koşmaya devam ettiler. David’i de kaybetmiştim.

Yandaşların beyinleri yıkanmış olsa da saldırıya uğradıklarında kendilerini savuncacak kadar kendilerindelerdi. Ya da belki bu uzun zaman önce uygulanmaya başlamış olan bir plandı. *Ne olursa olsun her zaman Keşiş’i savunacakları bir plan.*

Etrafım yandaşlarla kaynıyordu. Beni aceleyle yolun kenarına götürüyorlardı. Etten bir duvar oluşturmak için birbirlerinin omuzlarına tırmanıyorlardı. Üzerimize oklar yağıyordu.

Platformu taşıyan çocuklardan biri göğsünden vuruldu. Tökeyleyince geriledi. Platform yan yattı ve neredeyse düşecekti. Diğer bir yandaş gelip onun yerini alana kadar sıkıca tutundum ve sonra platform yeniden düzeldi.

Bu platformdan inmem gerekiyordu. Gezginelere gerçekte kim olduğumu açıklamanın ya da yandaşlarla savaşmalarını engellemenin bir yolu yoktu. Yolun kenarından yukarı tırmanan yüzlerce gezgin gördüm. Bazıları yoldan da yüksek olan ağaçlara tırmandılar ve yukarıdan ok atmaya başladılar. Yandaşlar şimdi çok da sessiz değillerdi. Oklarla vurulan veya mızraklarla yaralanan yandaşların acı içinde bağırdıklarını duyuyordum.

Savaşın karmaşası içinde gezginler sıkıştırdığı için gerileyen büyük bir grup yandaşa rastlayınca platform bir an durdu. Bu şansı değerlendirmeliydim!

Anında platformdan atlayarak kalabalığa karıştım. Yere sert bir iniş yaparak betonun üzerinde yuvarlandım ve yandaşlara çarptım.

Yandaşlar bana yardım etmeye çalıştılar. Üzerimde beni aceleyle ayağa kaldırmaya çalışan elleri hissediyordum. Ellerinden kurtularak doğruldum. "Benden uzak durun!" diye bağırdım.

Gelmeye devam ediyorlardı. Çoğu kara büyüleri andıran çılgın dualar mırıldanıyordu. Uzanarak parmaklarıyla nazikçe bana dokundular. Benim uğruma kendilerini feda etmek için çırpıyorlardı.

Birisinin, "Alenna!" diye bağırdığını duydum.

Maskenin deliklerinden sesin geldiği yöne baktım.

David peşinde bir grup gezginle bana doğru güçlükle ilerliyordu. Ben de kalabalığın içinde ilerlemeye çalıştım. Şimdi etrafımdaki yandaşlar savaşmakla meşgullerdi. Gezginelere, kocaman demir bıçaklarıyla onları yere seriyordu.

Gezginelere şimdiden yandaşları alt ediyorlardı. Onları yönetecek bir Keşiş veya kullanacakları bir dolu silah olmadığı için yandaşlar fena şekilde yenileceklerdi. Ya da en azından böyle olacağını umuyordum.

"Bu taraftan!" diye bağırdı David. "Bizi takip et!"

Artık maskemi çıkarmam gerekiyordu. Aksi takdirde gezginler beni kazayla öldürebilirlerdi. Elimi kaldırdım ve maskeyi başıma sabitleyen kayışlarla boğuşmaya başladım. Saniyeler içinde maskeyi çıkarmayı başardım.

Maskeyi elimde sıkıca tutarken gözüme gelen saçları arkaya iterek etrafıma bakındım. Yandaşların hiçbirini fark etmemişti. Savaşmakla meşgullerdi.

Gezginlerden birinin ve David'in yanına yaklaştığımda, "Bizimle gel, Alenna," diye seslendi gezgin, savaşın gürültüsünden sesini duyurmaya çalışarak. Her taraf karmakarışık ve çok fazla insan ölüyordu. Yandaşlar ve gezginler ciddi bir savaşa girmişlerdi.

Darbelerden ve oklardan korunmak için başımı eğerek güçlükle ilerlemeye başladım. Maskeyi elimde tutuyordum. Sonradan ihtiyacım olabileceğini düşünerek atmak istemiyordum.

"Yoldan çekilmeliyiz!" diye seslendim. Etrafım savaştan, çığlık atan, birbirlerinin üzerine saldıran yüzlerce insanla doluydu.

Yukarı baktım ve gökyüzünde algılayıcıyı aradım. Hiçbir yerde yoktu. Liam ve Gadya'nın ormanda iyi olduklarını umuyordum. Belki de gezginler onları çoktan bulmuş ve kurtarmışlardı. Yolun kenarına doğru ilerlemeye devam ettim.

Bu savaştan sağ çıkabilirsem, gezginlerle birlikte yandaşları kesin bir şekilde yenebilirdik. Fakat numune arşivi kendini imha etmeden önce hâlâ oraya ulaşmamız gerekiyordu. Eğer bunu yapmazsak, bu gün BKİ için bir zafer olacaktı. Bu defa kazanmaya kararlıyım ve daha hızlı koşmaya başladım.

24 ÖZGÜRLÜĞE GİDEN YOL

Yolun kenarına ulaştığımızda alçak beton duvara çarptım. Kenardan aşağıya sarkarak Liam ve Gadya'yı görme umuduyla ormana baktım. Birileri beni sertçe geri çekti.

"Dikkatli ol," diye uyardı gezginlerden bir tanesi. Fakat dikkatli olacak vakit yoktu.

David hemen yanımdaydı. "Maskeyi bu şekilde kullanacağınızı bilmem gerekirdi," dedi başını iki yana sallayarak. "Algılayıcı Meira'yı aldıktan hemen sonra yeniden bayıldım. Fakat öldürülebilirdin!"

David'e başka bir soru sormadan, "Acele edin!" diye bağırdı gezginlerden biri.

Gezginlerle birlikte yolun kenarında koşarken etrafıma bakınarak Cass ve Emma'yı aradım. Onları yolda bırakamazdık. Fakat savaşın ortasında onları aramamız imkânsızdı. "Cass'i gördün mü?" diye David'e sordum. Başını iki yana salladı.

Koşmaya devam ettik. Bir gezgin David'e yardım ediyordu çünkü David yaraları yüzünden zayıf düşmüştü. Cass ve Emma'ya bakınmaya devam ettim fakat bu konuda fazla şansım yoktu.

Gezginler acımasız saldırılarına devam ederken, yandaşları yolun ortasında topluyorlardı. Başımı eğerek ilerlemeye devam ettim.

Arada sırada rastgele atılan oklar yakınlardaki beton zemine çarparak parçalanıyordu. Mızrak ve bıçaklar birbirlerine çarpıyordu. Başımı eğik tutuyordum.

“Burası!” diye bağırdı David.

Aniden durduk. Neredeyse önümdeki gezgine çarpacaktım. Yolun kenarından aşağıya bakınca yeni halatların takılmış olduğunu gördüm. Ayrıca bu halatların üzerinde tutunacak metal halkalar olduğunu fark ettim. Halkalar, tutunmak ve alçalma hızını kontrol altına alabilmek içindi.

Herkes bir halat yakalayarak aşağıya kaymaya hazırlandı. Metal halkalardan birini sıkıca tuttum. Sonra da ayağımı halata iki kez doladım. Ve olabildiğince hızlı bir şekilde aşağıya kaymaya başladım. David de yakınlarda bir yerde bir gezginin sırtındaydı.

Otuz saniye kadar sonra yere öyle bir indim ki nefesim kesildi. Geri geri tökezledikten sonra dengemi sağlayabildim. David ve gezgin de saniyeler sonra benden biraz daha yavaş bir şekilde indiler.

Bir dakika kadar orada durdum ve Liam ile Gadya’yı bulmak için etrafıma bakınırken yolun üzerinde tüm vahşetiyle devam eden savaşın sesini dinledim. Gezinler ormanın dört bir yanına koşturuyorlardı. David ve ben de onlardan etkilenerek ağaçlara doğru ilerlemeye başladık.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum koşarken. Ona tam olarak güvenip güvenemeyeceğimi hâlâ bilmiyordum. *Yoksa ileride başka sürprizler de olacak mıydı?*

“Gezinler yandaşları yenecek,” diye cevap verdi David bana yetişmek için çabalarken.

“Maskenin ardındakinin Meira olduğunu en başından beri biliyor muydun?”

“Evet.”

“Nasıl?”

“Biliminsanları bana onun ve Veidman’ın, BKİ’nin yetiştirdiği yetenekli casuslar olduklarını söylediler. Adada zaten var olan ve Başkan Harka’nın yerine o kadar çabuk geçebilecek olan birini

tahmin etmem uzun sürmedi. Böylece Meira'ya gittim ve onun tarafındaymışım gibi rol yaptım. Ona bilgi getirebileceğimi söyledim ve böylece onun casusuymuşum gibi bir görüntü oluştu."

"Neden bana söylemedin?"

"Liam ve senin onunla anlaşmaya çalışacağınızdan korktum."

"Bu oldukça zayıf bir ihtimal."

"Yine de riske atamazdım." Koşmaya devam ettik.

"Liam'ı bulmak için geri dönmeliyim," dedim. "O yaralı. Gadya onunla birlikte. O da yaralı." Gökyüzüne baktım. Beni yola götüren algılayıcıdan bir iz yoktu. Belki de düşmüştü.

"Başardık," dedi David bir yandan nefes almaya çalışarak. "Bu savaş, çarktaki son büyük savaş olacak. Yani, elbette çatışmalar olacaktır fakat Keşiş olmadığı için gezginler yandaşları kontrol altına alarak yenecekler. Biz de arşive zamanında gitmeliyiz. Fakat gri bölgeye fazla uzak değiliz."

"Bundan emin misin?" diye sordum.

Arkamızda bir ses duydum ve irkildim. Arkama baktığımda üç yüz metre kadar ileride, üzerine oklar saplanmış bir yandaşın düşmüş olduğunu gördüm. Birisi onu yoldan aşağıya atmıştı.

Yeniden koşmaya başladık.

"Yalnızca BKİ'yi küçümsemek istemiyorum o kadar," dedim. "Meira, BKİ'nin yandaşlara çok önem verdiğini söyledi. Avustralya'yı işgal etmek için yeni bir ordu kurmak istediğinden söz etti."

Aniden önümüzdeki ağaçların arasından bir grup gezgin çıkıverdi. David onlara işaret etti. Arkamızdaki halatlara doğru gidiyorlardı. Herhalde savaşa katılmayı planlıyorlardı.

Ve sonra aralarında Liam ve Gadya'yı gördüm.

"Liam!" diye bağırdım ona doğru koşarak.

Liam beni gördü ve hemen gruptan ayrılarak elinden geldiğince hızlı bir şekilde koşmaya başladı. Kollarına atıldım. Beni yakalayıp sıkıca sarıldı. Ben de ona sımsıkı sarıldım.

Sonra onun canını yakacağımdan korktum. Fakat yarasının çoktan sarılmış, okun da çıkarılmış olduğunu gördüm. Gezginler ona iyi bakmışlardı. Ona bir kez daha sıkıca sarıldım.

Birbirimize hiçbir şey söylemedik. Buna ihtiyacımız yoktu. İkimiz de birbirimizi bir daha görememenin sınırına ne kadar yaklaşmış olduğumuzu biliyorduk.

“Gel buraya. Sana bir şey olmayacağını biliyordum,” dedi bir ses arkamdan. Arkama baktığımda, Gadya’nın bir sopaya dayandığını ve soğukkanlı görünmeye çalıştığını gördüm. “Liam endişeleniyordu fakat ona senin bir savaşçı olduğunu söyledim. Sonuçta seni ben eğittim. Nasıl öyle olmayabilirdin ki?”

Gülümsedim. Hafifçe uzandı ve onunla da birbirimize sarıldık. “Başardın,” diye fısıldadı.

“Pek de bir işe yaramadı,” dedim. “Gezginlerin kendi planları olduğunu bilmiyordum!”

“Ben de öyle. Nasıl bilebilirdik ki? Fakat sen olmasaydın, yukarıdaki yolda Meira olacaktı. Kesinlikle yandaşlara herkesi öldürmelerini emredecekti. Fakat sen onlara silahlarını bırakmalarını söylediğin için gezginler avantaj sağladılar ve şimdi güvendedeyiz. Kurtardığın hayatları düşün.”

Gadya’ya sarılmayı bırakarak geri çekildiğimde, David’in orada durmuş bizi izlediğini fark ettim. “Gitme vakti,” dedi.

Liam’a baktım. “Plan nedir?” diye sordum.

“Çoğumuz gri bölgeye ilerleyeceğiz,” diye cevap verdi. “Buraya yakın. Fakat gezginlerin bir kısmı kilisedeki herkesin güvende olduğundan emin olmak için oraya dönüyorlar. Babanı da arayacaklar.”

“Gezginler, bu bölgeden gri bölgeye giden başka bir yol olduğunu söylediler,” diye ekledi Gadya. “Ana kumanda kulesine girerek herkesi aynı anda kurtarabileceğimiz bir yol. Hâlâ vaktimiz varken. Gezginler de bizimle gelecekler.”

Başımı salladım. Fakat içimden bir ses bunun o kadar da kolay olmayacağını söylüyordu.

“Tetikte olmalıyız,” dedim gruba bakarak. “Meira bir şeyi korumak için canını verdi. Büyük olasılıkla burada bizim düşündüğümüzden daha fazlası oluyor.”

“Her zaman öyleydi,” diye bana katıldı Liam.

“Peki, gri bölgeye nasıl gideceğiz?” diye sordum. “Yani, geçen seferki gibi donma tehlikesi yaşamadan demek istiyorum.”

“Gizli tüneller,” dedi David. Sonra hafifçe kaşlarını çattı. “Ya da en azından gezginler böyle düşünüyor. Bu tünellere daha önce kimse girmemiş. Fakat bu tünellerin varolduğu gayet açık. BKİ’nin, Alfa Adası’ndaki her şeyi inşa ederken malzeme taşımak için yaptığı eski bir yeraltı treni hattı. Fakat yürüyerek gitmek zorundayız. Trenin vagonları uzun zaman önce yok edilmiş.”

Başımı salladım.

“Ne bekliyoruz?” diye sordu Liam etrafına bakarak. “Oraya hemen gitmeliyiz. Biz arşive giderken gezginler de buradaki savaşı bitirsinler. Önce kasabalıları kurtarabiliriz.”

“Gezginlerin bu işi o şekilde yapmamıza izin vereceklerini sanmıyorum,” dedi David. “Bundan emin...”

Sözleri, yakınlardan gelen büyük bir gürültüyle kesildi. Gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdiğini gördüm.

“Algılayıcılar!” dedi Gadya düşüncelerimi okuyarak. Ve nereden geldiklerini biliyordum: yolun kırıldığı yerdeki boşluktan... Savaşın korkusu ve heyecanıyla onları neredeyse tamamen unutmuştum.

Öfkeli arılar ordusu gibi birbiri ardına gökyüzüne yükselmeye başlayan algılayıcılara baktım. Yaklaşıyorlardı. Bu kadar çok sayıda algılayıcının bir arada hareket ettiklerini hiç görmemiştim.

Dehşete düşmüş bir şekilde gökyüzüne bakmaya devam ettim. Algılayıcılar doğrudan savaşın ortasına gidiyorlardı.

“Onları kim kontrol ediyor?” diye bağırdım. Gezginler savaşa yardım etmeye hazır bir şekilde yola tırmanmalarını sağlayacak halatlara doğru koşuyorlardı.

Birkaç tanesi duraksayarak fazla bıçaklarını bize fırlattılar. Bıçaklar uzun ve keskindi. Bir tanesini elime alarak sıkıca tuttum.

Keşiş'in maskesini bir kenara attım. "Bu algılayıcılar kimin tarafında?" diye bir kez daha sordum.

"Bilmiyorum," diye bağırdı David.

Liam siyah kutuyu çıkardı. O ve David kutuyu çalıştırmaya uğraşıyorlardı fakat gökyüzünde çok fazla algılayıcı vardı. Şu an bu anlamsızdı.

Gökyüzü bu makinelerin gölgeleriyle kararmaya başladı. Algılayıcılar bizi ağaçların arasında görmezden geliyorlardı. Yalnızca yola odaklanmışlardı. Bizim özgürlüğümüz için savaşılan gezginlerin yanı sıra Cass ve Emma için de endişeleniyordum.

İlk birkaç algılayıcının gökyüzünden alçalarak metal kollarıyla çocukları yakaladıklarını gördüm. Yandaşların götürüldüğünü gördüm fakat gezginleri de yakalıyorlardı. Görünüşe göre algılayıcılar gruplar arasında ayırım yapmıyordu. *Bu bir tür otomatik tepki miydi?* Bilemiyordum.

"Tüneller!" diye bağırışlar oldu. "Kumanda kulesine!" Küçük bir grup gezgin yolun aksi istikametine gidiyordu.

Liam'ın elimi tuttuğunu hissettim. "Arşiv kendini imha etmeden önce tünellere gitmeliyiz. Şimdi."

Yanımızda Gadya, David ve bir grup gezginle koşturaya başladık. Ormanda hangi yöne gittiğimizi tam olarak bilmiyordum.

Tepemizde, yoldan daha fazla çocuk toplamak için alçalan algılayıcıların seslerini duyuyorduk. Ayrıca gittikçe daha fazla yandaşın yoldan aşağıya, çalılıkların içine atladıklarını duyuyordum. Çarpmanın etkisiyle kemiklerini kıran bazı çocuklar acı içinde bağılıyorlardı. Bazılarının hiç sesleri çıkmıyordu. Onların ölmüş olabileceklerini biliyordum.

"Bu taraftan! Daha hızlı!" diye bağırdı gezginlerden biri bana. Yüzünde hâlâ çatalayak maskesi vardı ve bize yol gösteriyordu.

Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde onun peşinden koşuyorduk. Algılayıcılar şimdi tam üstümüzdeydi. Ağaçların arasına inerek peşimize düşeceklerinden korkuyordum.

“O tarafa! Dümdüz ileriye!” diye bağırdı Liam bana. “Eminim burası!” Nereye baktığını görüyordum. Alçak, yeşil bir tepenin bir tarafına inşa edilmiş, büyük, taş bir kemeraltı girişine bakıyordu. Gezginlerin arkasından girişe doğru koştuk. Bu tünellerden kaç tane olduğunu merak ediyordum. Yandaşlar patlatmadan önce, Liam’ın mavi bölgeden gri bölgeye geçmek için bir tünel kullandığını hatırlıyordum. Fakat bunu daha önce hiçbirimiz görmemiştik çünkü mor bölge uzun yıllardır yandaşların kontrolündeydi.

Çok geçmeden tünelin girişine vardık. Burası, büyük bir mağaranın girişini andırıyordu çünkü şaşılacak derecede genişti. Gezginler hızla yanımızdan geçtiler. Biz ise soluklanabilmek için durduk. İçerisi karanlıktı ve aşağıya, küf kokulu karanlığa inen basamaklar vardı.

David, yanımızdan geçen bir gezgine, “Burası gri bölgeye giden eski tünel olmalı, değil mi?” diye sordu. “Burayı haritalarda görmüştüm. Gri bölge uzakta değil...”

“Sessiz olun!” diye çıkıştı gezgin. “Haritalar her zaman gerçek ölçülerde yapılmıyor.” Bize baktı. Etrafımızdaki gezginlerin sayısı arttı. “Gri bölgeye bu tünellerle gidildiğinde sekiz kilometre uzaktır. En aşağı. Ve bizi içeride nelerin beklediğini bilmiyoruz. Ya da tünelin sonunda. Fakat gri bölgeye ve kontrol kulesine gitmenin en hızlı yolu bu tünellerdir.”

“O halde ne bekliyoruz?” diye sordu Liam.

Hızla basamakları inerek tünele girdik. Savaşın ve algılayıcıların gürültüsü azalmıştı.

“Tünel nereye çıkıyor?” diye sordum.

Gezginlerden biri bana baktı. Çatalayak postları ve uzun saçları yüzünden onları ayırt etmek zordu. “Tam olarak olmak istediğimiz yere,” diye üzeri kapalı bir cevap verdi. Sonra da arkasını dönerek basamakları inmeye devam etti.

Gezginlerin bize güvenmedikleri açıktı. Bize yalan söyledikleri ve bizi yem olarak kullandıkları için onlara kızgın olmamız gerekirdi. Fakat hayatta olduğum için mutluydum.

“Basamaklar bittiğinde koşmaya başlayacağız,” dedi başka bir gezgin.

Basamaklardan inmeye başladık.

Basamakların sonu gelmiyor, karanlığın derinliklerine kadar iniyordu. Nemli, taş duvarlarda beyaz tuz lekeleri vardı.

Sonunda son basamağa ulaştık.

Tünelin bu tarafı büyük ve daireseldi. Ortada tren izlerini görebiliyordum fakat aşınmış ve üzeri suyla kaplanmıştı. Aslında tünelin tüm zemini otuz santim yüksekliğinde pis suyla kaplıydı.

“Bu raylar çalışmıyor, değil mi?” diye sordu gezginlerden biri. “Çarpılmak istemiyorum.”

“Hayır. Yıllardır çalışmadıklarından eminim,” diye cevap verdi bir başkası, bir an bile duraksamadan suyun içine dalarak.

Birkaç gezgin soluk ışıklı fenerlerini yaktı. Bu ışıklarla bile görebilmek neredeyse imkânsızdı fakat mecbur kalmadıkça parlak ışık kullanmak istemediklerini tahmin ediyordum.

Liam ve ben de son basamaktan suyun içine indik. Su iğrenç kokuyor, kanalizasyonu veya çarktan gelen atık suları andırıyordu. Suyun anında botlarımın içine sızdığını ve ayaklarımın üşümeye başladığını hissettim.

Arkamızdaki basamaklardan gelen ayak seslerini duydum. Aşağıya inen gezginlerin sayısı artıyordu.

Gadya, “Haydi gidip Rika, Markus ve diğer herkesi kurtaralım!” diye bağırarak sakat ayağına rağmen koşmaya başladı.

Liam ve ben de silahlarımız elimizde Gadya’nın hemen arkasındaydık.

Suları sıçratarak koşuyorduk. Arkama baktım ve David’in geride kaldığını gördüm.

“Liam,” dedim koluna dokunarak. David’in bize yetişebilmesi için ikimiz de durarak bir dakika bekledik. Arşivdekileri kurtarmak için ona ve bildiklerine ihtiyacımız vardı. Ayrıca şimdiye kadar çok fazla arkadaşımızı kaybetmiştik ve başka kimseyi kaybetmek

istemiyordum. *Keşke yolda Cass ve Emma'yı bulabilseydim. Ya kurtulamadıysalar?*

Koşmaya devam ederken Liam'a, "Sence bu bir tuzak olabilir mi?" diye sordum.

"Belki."

"Ya Meira bize arşivin patlamasına dört saat kaldığını söylemiş olmasına rağmen arşiv biz oraya gider gitmez patlarsa?"

"O zaman oraya onun düşündüğünden daha kısa bir sürede varmamız gerekir."

"Bombalar otomatik olabilir," dedi David yanımdan. "Algılayıcılar gibi. Belki de patlamayı bizim arşive gidişimiz başlatacaktır. Gezginlere dikkatli olmamız gerektiğini söylemeliyiz."

"Gezginleri nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyorsun?" diye sordu Liam.

"Onları direniş hücremdeki söylentilerden biliyorum. Ve sonra yandaşların kampındayken, yolun bu tarafındaki hayalet hikâyelerini duymuştum. Yani parçaları birleştirdim. Fakat o algılayıcıyı yola indirdiğimde, onlarla gerçekte hiç karşılaşmamıştım. Siyah kutuyu görür görmez ve onlara Meira'dan bahsettiğimde, işlerine nasıl yarayabileceğimi hemen anladılar."

Tünele giren gezginlerin sayıca arttıklarını duyabiliyordum. Gri bölgedeki dondurucu soğuğu düşününce ürperdim. Tünel de serindi fakat gri bölgede karşılaşacağımız havayla hiç ilgisi yoktu.

Tek umudum, tünelin korunaklı bir binaya çıkıyor olmasıydı. Eğer gri bölgenin herhangi bir yerine, açık havaya çıkıyorsa, bu donarak öleceğimiz anlamına geliyordu.

Koşmaya devam ettik. Geniş tünelin içinde, sonu gelmeyecekmişçesine koşuyorduk. Bariyerin altından geçerek gri bölgeye girdiğimizi anlayabilecek miydik diye düşündüm. Büyük ihtimalle anlayamayacaktık.

Yalnızca kontrol kulesine ulaşmak ve arşiv patlamadan önce herkesi kurtarmak zorundaydık. Eğer bunu yapabilirsek, görevi başarıyla tamamlamış olacaktık. *Artık Keşiş, arşiv ve BKİ'ye karşı*

birleşmemiz gerekirken birbirleriyle savaşmaya kalkışan gruplar olmayacaktı.

Arşiv yok olduktan sonra algılayıcıların yakaladıkları çocukları nereye götüreceklerini merak ediyordum. Ya da belki onlar da kendi kendilerini yok etmeye programlanmışlardı. Eğer öyle değilse, eninde sonunda güçleri tükenecekti. Ya da bizler tarafından tek tek düşürüleceklerdi. O sırada belki birkaç çocuğu daha yakalarlardı fakat gökyüzünü yönettikleri günler sona erecekti.

Koşmaya devam ediyorduk. Nefes nefese kalmıştım. Kalbim patlayacak gibiydi. Fakat şimdi dinlenmek için bir saniyeliğine bile duramazdık.

Liam, David'e yardım ediyordu. Gadya ise birkaç adım önümüzdeydi. Yalnızca, yakında gri bölgeye varmayı umuyordum.

Fakat tam o sırada ilk korkunç çığlıklar duyuldu. Ve gölgelerin arasından çıkan şey karanlığın içinde bulunduğumuz yere, suyun içine atladığında, gezginlerin şaşkınlık içinde bağırıklarını duydum.

25

AŞAĞIDA

Anında durdum. Liam da aynı şeyi yapmıştı. Beni korumak için kendisini yana doğru savurdu. Su altımızda çalkalanıyordu.

Yalnız olmadığımızı fark ettim. Görünmeyen bir şey aşağıda, bizimle birlikte tünelin içindeydi. Bıçağımı kaldırdım. Liam da kaldırdı.

“Harika,” diye söylendi Gadya.

David tökezledi. Gezinler birbirlerine sesleniyorlardı. Ayrıca karanlıkta daha tuhaf su sesleri duyuyordum.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Liam.

“Bilmiyorum!” diye bağırdı öndeki bir gezgin. “Aşağıda bir şey olabileceğini sanmıyorduk. Ne algılayıcı ne makine...”

Sesleri yeniden duydum. Ürkütücü, çığlık ve kıkırdamayı andıran sesler. Perişan bir şekilde, “Algılayıcı sesi değil,” dedim karanlığın içine bakarak. Bu sesler makinelerden gelemeyecek kadar vahşi ve hayvansıydı. “Yandaşlar.”

“Yandaşlar mı?” diye sordu David. “Çıldırانlar mı?”

“Hayır. Diğerleri tarafından dışlananlar,” dedim aniden kim olduklarını algılayarak.

Buraya döndüğümüzden beri yandaşların birbirinin ayrı davranmaları beni rahatsız etmişti. Ben onları çok farklı kişilerden oluşan bir grup olarak hatırlıyordum. Şimdi anlıyordum ki bazıları; büyük olasılıkla kontrol edilemeyecek kadar deli olanlar Meira tarafından

ayıklanmış olabilirdi. *Bunlar yeni ilaçların işe yaramadığı yüzde beşlik bölümdü.* Gruptan atılmış ve sorun olmayacakları uzak bir yere gönderilmiş olmalıydı. Tıpkı bu tüneller gibi bir yere.

Liam loş ışıktaki bana baktı. “Ne demek istiyorsun? Söyle.”

“Gadya ve ben çarkta neredeyse bir mutanta benzeyen kocaman bir kızla savaşmıştık. Ve Başkan Harka’nın kampında da ona benzeyen birkaç çocuk görmüştük. Bence onlar buradaki veya BKİ’deki ilaçlardan fiziksel olarak etkilendiler.” Duraksadım. “Ama yandaşların şimdi ne kadar organize, ne kadar sakın olduklarını görmedin mi?”

Liam benimle aynı fikirde olduğunu belli etmek için başını salladı. “İlaçlar herkesin üzerinde çok iyi işe yaramayabilir. Farklı davranan, tamamen vahşi kalan çocuklar mutlaka çıkmıştır. Mantıklı.”

David karanlığın içine baktı. “Ve şimdi onlar burada bizimleler mi?”

İlk defa onu şaşırtan bir şey olduğunu görüyordum. Bu konuda bir şey bilmediği açıktı. Meira bunu ondan saklamış olmalıydı. Ve şimdi bu deli yandaşlar bizimle gri bölgedeki kontrol kulesi arasında etten bir duvar oluşturacaklardı. Eğer onları zamanında atlatamazsak, numune arşivi sonunda kendi kendini imha edecekti.

“Onlarla savaşmamız gerekecek,” dedi Gadya.

“Sorun değil,” dedim. Sesim içimde hissettiğim duygudan daha cesur çıkmıştı.

Gadya mızrağını kaldırdı. “Yalnızca çarkta sıradan bir gün daha, öyle değil mi?” Loş ışıktaki zoraki bir ifadeyle gülümsedi.

Aniden turuncu bir ışığın parladığını gördüm. Elimle gözlerimi korudum. Gezinlerden biri bir işaret fişeği yakmıştı. Gezinlerde işaret fişeği olduğunu bilmiyordum. Tünelde bizden yaklaşık on beş metre kadar ilerideydi. O tarafa bakınca donup kaldım.

“Tanrım, olamaz...” dedi Gadya.

Tünelde hiç mi hiç yalnız olmadığımızı gördüm. Karşımızda bir grup korkunç görümlü yandaş tıslayarak bize bakıyordu. Hepsi de Acı Çekenler’dendi. Yüzlerinde çiçekbozuğu izleri ve kanlı çukurlar vardı. Fakat aynı zamanda tamamen delirmiş gibi görünüyorlardı.

Teorimin doğru olduğunu hemen anladım. Bunlar dışlanmış yandaşlardı. Bunlar Meria ve yeni ilaçlar tarafından kontrol edilemeyen yandaşlardı. Sayıları yüzlerceydi ve öfkeli bir ifadeyle bize bakıyorlardı. Belki de binlerceydi. Bunlar, Avustralya'ya veya başka bir yere saldıracak bir ordunun içinde bir işe yaramazlardı. Fakat gri bölgeye giden bu tünelde, geçişi engelleme konusunda harika bir iş çıkarıyorlardı. Meira onları kasıtlı olarak buraya koymuştu.

Daha şimdiden suyun üzerinde yüzüstü yatan birkaç gezgin görüyordum. Bedenlerinden kanlar akıyordu.

Bu yandaşlarla anlaşılamayacağımız çok açıktı. Meira yandaşların kontrolünü ele aldığı anda, çoğunluğa uymayan kim varsa hepsini sürgün etmiş olmalıydı. *Tıpkı BKİ'nin bizi adaya yollayarak sürgün ettiği gibi.*

Yakınlardaki bir yandaş hırlayarak sivri dişlerini gösterdi. Çok iri, kaslı ve korkutucuydu. Fakat rengi alacalanmış teninde iltihaplı yaralar olduğunu gördüm. Çocukların hiçbirinde silah yoktu fakat dişleri ve tırnakları jilet kadar keskindi. Bize bakıyorlar, fişegin ışığı büyümüş olan gözbebeklerinden yansıyor.

Işık onları uzak tutuyor gibiydi. Fakat bu fişegin yakında biteceğini biliyordum.

Fişegin ışığı titremeye başlayınca, "Hücum!" diye bağırды bir gezgin. Sözlerini bir anlık sessizlik izledi. Tek seçeneğimiz ilerlemeye devam etmektir. Algılayıcılardan dolayı geri dönecektik. Gezginseler aceleyle suyun içinden geçerek doğrudan yandaşların üzerine koştular. Fişek sönünce tünel yeniden karardı ve yine fenerlerin ışığına bel bağladık.

"Yanımda kal!" dedi Liam bıçağını sıkıca kavrayarak. Ben de tıpkı Gadya'nın öğrettiği gibi bıçağımı havada tutuyordum.

Çığlıklar duydum. Bir şey bana çarpınca içgüdüsel olarak geri çekildim ve bıçağımı havada sertçe savurdum. Fakat bıçak hiçbir şeye çarpmadı, yalnızca boşluk vardı.

"İlerlemeye devam edin!" diye bağırıyorlar.

Neredeyse kapkaranlık olan tünelde hızla ilerlemeye devam ettik. Başka bir fişek yakmaya kalkışan bir gezgin gördüm fakat elindeki fişek, sırtına atlayan iri yandaş yüzünden düştü. Hem gezgin hem de fişek suya düştüler. Durup yardım edecek vakit olmadığı için yanlarından geçip gittik.

Yandaşların gürültülü bir şekilde konuştuklarını ve bağırdıklarını duyuyordum. Durmak bilmeden üzerimize gelmeye devam ediyorlardı.

Dazlak bir kız bana pençe attı. Dirseğimle vurarak onu itince karanlığın içine doğru savrulurken kendi kendine bir şeyler geveledi. Sanki konuşma becerilerini kaybetmişlerdi. Tıpkı bedenleri gibi zihinleri de çürümüştü.

“Ne olursa olsun sakın durma,” dedi Liam.

David’in nerede olduğunu görmek için arkama baktım. İki-üç metre kadar gerideydi ve suyun içinde ağır ilerliyordu. “David, haydi!” diye seslendim. “Çabuk ol.” Beni duydu ve biraz hızlanarak bize doğru ilerlemeye devam etti.

Arkamızda bir gezgin bir fişek daha yaktı. Fişegin turuncu ışığı korkunç manzarayı aydınlattı. Bir gezginin yerdeki bedeninin üzerine çökmüş bir yandaş sivri tırnaklarıyla gezginin boğazını parçalıyordu.

Bu sanki insandan çok bir hayvanı izlemek gibiydi. Şiddet sanki bu yandaşları esir almıştı.

Önüme bakınca bize doğru gelenlerin sayıca arttıklarını gördüm. *Tünelde kaç tane yandaş olabiliirdi ki?*

Onları bir şekilde atlatmak zorundaydık. Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyordum.

İlerlemeye devam ediyorduk. Bazı yerlerde su derinleşiyordu ve tünelin zemini engebeliydi. Ayaklarım en az on beş-yirmi santim derinliğindeki deliklere giriyor, tökezlememe ve hatta neredeyse bileklerimi burkmama neden oluyordu.

Koskocaman, delirmiş bir çocuğun karanlığın içinden doğrudan Liam’a doğru geldiğini gördüm.

“Liam, dikkat et!” diye bağırdım.

Bir saniye sonra çocuk üzerimize atladı.

Bıçağımla saldırdım. Bıçak çocuğun çıplak göğsüne çarparak etini kesti. Çocuk dengesini kaybedip savruldu ve çığlık atıp suyu sıçratarak yere düştü.

Başka bir yandaş üzerimize doğru geliyordu. Bu seferki cılızdı. Zayıf bedeni iltihaplı yaralarla doluydu. Dişleri köpek dişleri gibi sivriydi. Bir yılan gibi bize tısladıktan sonra doğrudan üzerime atıldı. Bıçağımla ona vurdum ve yere, suyun içine düştü.

Liam ve ben yeniden aceleyle ilerlemeye başladık.

Fakat bu cılız yandaş beni rahat bırakmıyordu. Su sesi duydum ve bir saniye sonra mengene gibi parmakların bileğimi sıkıca kavradığını hissettim. Şaşkınlıkla nefesimi tuttum ve tökezledim. Sonra da pis suyun içinde ellerimin üzerine düştüm. İğrenç su yüzüme sıçradı.

Botumu savurarak yandaşın yüzüne vurunca geriye doğru savruldu.

"Liam!" diye bağırdım. Yardım etmek için döndü.

Fakat Liam bana ulaşmadan yandaş üzerime atıldı. Yandaş, tırnaklarıyla bedenimi çizerken tiz bir sesle bağıyor, başımı suyun içine itmeye çalışıyordu. Tüm gücümle karşı koyarak dizlerimin üzerinde doğruldum. Ağzıma su kaçınca öğürdüm.

Bir kez daha yüzüne vurmaya çalışarak dirseklerimi geriye savurdum. Sonra yuvarlanarak üzerimden çekildi. Liam bıçağıyla onun yüzünü kesti. Yandaş kanlar içinde suya düştü. Ayağa kalktım ve hızla Liam'a tutundum.

Henüz ilerleyememiştik ki yandaş yeniden ayağa kalktı. Bu deli kuvveti ikimizi de şaşırtmıştı.

Bu sefer şaşılacak kadar hızlı hareket ederek doğrudan Liam'ın üzerine gitti. Yüzünde deliliğini gösteren bir ifade belirdi. Liam'ın alnına attığı derin kesikten kan damlıyordu.

Dişlerini gıcırdatıp pençelerini savurarak Liam'ın üzerine yürüdü. Liam yumrukları ve bıçağıyla ona vuruyordu.

Aceleyle ileri atıldım. Eğer bir şey yapmazsam bu yandaş Liam'a zarar verecekti. Bıçağı kabzasına kadar yandaşın yan tarafına sapladım.

Yandaş acı içinde bağıarak mücadele etmeyi bıraktı ve kanayan yarasını tutarak yeniden suyun içine düştü.

Liam'la birlikte yandaştan mümkün olduğunca hızlı bir şekilde uzaklaşmaya başladık. Arkama baktığımda onun ters yönde, karanlığın içine doğru topalladığını gördüm. Onun arkasında ve etrafımızda gezginler bu dışlanmış yandaşlarla savaşmaya devam ediyorlardı. Yandaşlar çığlık atıyor, homurdanıyor fakat yine de saldırmaya devam ediyorlardı.

Sanki kendilerini tutamıyorlardı. Kendilerini kontrol etmekten aciz gibiydiler. Karanlığın içinden sürekli artarak çıkıyorlardı.

Eğer bize bu şekilde saldırmaya devam ederlerse, ilerlememize engel olacaklardı. Ve numune arşivindeki herkes ölecekti.

"İleride!" diye bağırdı Gadya. "Başkaları da var!"

Artık yandaşların sayısı gezginleri bastırmaya başlamıştı. Bu karanlıkta çok fazla sayıda yandaş vardı. Bizi yavaşlatıyorlardı.

Liam ve ben karşımıza çıkanlarla savaşarak aceleyle ilerliyorduk. David'in arkamızda olduğundan emin olmak için dönüp baktım.

Onun hızımıza ayak uydurmak için tökezleyerek arkamızdan geldiğini gördüm.

"Bu taraftan!" diye bağırdı Liam yandaş saflarındaki bir gediği işaret ederek. Oraya daldık, yandaş pençe ve dişlerinden sakınmak için savaşıyorduk.

Liam'ın yanında koşmaya devam ediyordum. Aklımdaki tek düşünce, yola devam etmemiz gerektiği idi. Bir dakikalığına bile duracak olsak öldürüleceğimizi biliyordum.

Sonunda tünelin kıvrıldığı bir yere geldik ve bir gezgin başka bir fişeği ateşledi. Bu seferkinin rengi maviydi ve etrafa ürkütücü bir ışık saçıyordu. Çaresizlikle etrafıma bakındım. Daha fazla yandaş ileri atıldı. Diğerleri karanlığın içinde ileri geri yürürken hırılıyorlardı.

Gezginlerin sayısı azalmıştı. Yandaşlar çoğunu öldürmüştü.

"Daha da kötüleşiyor!" diye bağırdı Gadya.

Ben hâlâ soluklanmaya çalışıyordum. Sonu gelmeyecek gibi görünen korkunç bir tehlikenin içine girmiştik.

“Durmayın!” diye bağırdı Liam. “Yandaşlar peşimizde!”

Arkama baktım. Haklıydı. Biz tünelde ilerlemeye devam ettikçe yandaşlar da bizi kovalıyorlardı. O nedenle suyun içinde hızla ilerlemeye devam ettik.

“İyi misin?” diye sordu Liam. Bir yandan da bir yandaşı yolu-muzdan çekmek için bıçağını savurdu.

Başımı salladım. “Pek değilim! Sen?”

“İyiyim.” Ona baktığımda sargısının açıldığını gördüm. Okun saplandığı yer yine kanıyordu. “Yaran kanıyor!”

“İyiyim.” Kollarıma baktı. “Sende de kesikler var.”

Kollarıma bakınca sol kolumda derin kesikler olduğunu gördüm. Büyük olasılıkla o sıska, vahşi yandaş pençeleriyle beni tırmalamıştı. Fazla vakit kaybetmek istemediğim için, “İyiyim,” dedim. Yandaşlar karanlığın içinden akın ediyorlardı. Korkunç tipler üzerimize gelmeye devam ediyordu. Silahlarımızı savurarak koşarken tünelin ilerisine doğru baktım. “Sence başarabilecek miyiz?”

“Acele etsek iyi olur.”

İlerlemeye devam ederken sanki tünelin içindeki karanlık biraz yumuşamaya başladı. Hâlâ gri ve loştu fakat görmek biraz daha kolaylaşmıştı. Işık meşalelerden veya fişeklerden gelmiyordu. Sanki ortamın ışığı artmıştı. Ve sonra başka bir kıvrımdan dönerken ileride ışığın kaynağını gördüm.

Liam da görmüştü. “Bu çıkış olabilir! Gri bölgeye giriş kapımız olabilir.”

Sıcaklığın birkaç derece düştüğünü fark ederek, “Hava soğumaya başladı,” dedim.

Gadya yanıma ulaştı. “Yirmi yandaşı öldürmüş olmalıyım!” diye söylendi. “Hiç vazgeçmiyorlar. Ve hâlâ peşimizdeler!”

Koşmaya devam ederken ilerideki ışığı işaret ettim. Eklem yerlerim ağrıyordu. Fakat hâlâ ilerliyorduk.

Geriye kalan gezginlerin de önümüzde koştuklarını gördüm. Birbirlerine sesleniyorlardı. Grubumuzun bu kadar kısa sürede büyülesine küçülmüş olduğuna inanamıyordum. Önümüzde on kişiden az gezgin kalmıştı.

“İşte bu!” diye bağırdı bir tanesi bize dönerek. Bir şey sormamıza vakit kalmadan tekrar dönerek koşmaya devam etti.

İlerideki ışığa doğru onu ve diğerlerini takip ediyorduk. Şimdi ışığın tünelin yan kısmının içine gömülü bir yerden geldiğini görebiliyordum. Tıpkı taş duvarın üzerinde bir açıklık varmış gibiydi.

Hava şimdi kesinlikle daha da soğuktu. Tünelin içindeki hava ürpertici bir ayaza dönüşmüştü ve daha temiz kokuyordu. İlerledikçe daha da soğuyordu. Belli belirsiz bir kavis daha döndük.

Sonunda açıklığa ulaştığımızda, beklediğim gibi olmadığını gördüm. Dışarıya çıkan basamaklar ve kemerli taş bir çıkış yerine metal bir kapak vardı. *Numune arşivinden hatırladıklarıma benziyordu.* Metal kapak ardına kadar açıktı.

Kapağın arkasında, silindir şeklinde, kalın bir camın içinde bir döner merdiven olduğunu gördüm. Kapak bu tuhaf, dikey cam yapının içine açılıyor gibi görünüyordu. Basamaklar yalnızca tek bir yöne gidiyordu: Yukarıya.

Bir avuç kalan gezginlerin birkaç adım arkasından hızla koştuk. O deli yandaşlara bir daha yakalanmak istemiyordum. Arkamızda kalan gezginlerle savaştıklarını duyabiliyordum.

“Bu şey nereye gidiyor?” diye bağırdı Gadya, Liam ile ikimizin arkasından. David’in yanında koşuyordu. Gezginlerin hiçbiri cevap vermedi. Ya bilmiyorlar ya da söylemek istemiyorlardı.

Liam’la birlikte açıklıktan metal basamaklara çıktık. Cam tüpüm içindeki hava çok daha soğuktu. Bunun iyiye işaret olduğunu ve gri bölgeye geri döndüğümüz anlamına geldiğini umut ediyordum. Fakat aynı zamanda herkesi kurtarmadan önce hipotermi olmak istemiyordum.

Merdivenlerden yukarı baktım. Önümüzde ilerleyen gezginlerin ayaklarının aralarından gördüğüm kadarıyla basamakların

ucu bucağı görünmüyor gibiydi. Tüpün tepesini kapayan bir tavan görmüyordum fakat aslında büyük olasılıkla olduğunu biliyordum.

Basamakları gittikçe artan bir hızla tırmanmaya başladık. Sürekli dönüyor olmak başımı döndürüyordu. Camdan dışarı baktım fakat şimdiye kadar yalnızca loş, gri bir karanlıktan başka bir şey yoktu.

Sonra yeryüzüne çıktık ve camın ardında göz kamaştırıcı bir manzara belirdi. Dışarısı bulutlu olmasına rağmen, fazla parlaktı. Nerede olduğumuzu görebilmek için hiç durmadan gözlerimi kırıştırıyordum.

“Gri bölge!” dedi Liam. “Başardık.”

Tırmanmaya devam ederken dışarı baktım. Silindirin kalın camının ardında, çok iyi hatırladığım o korkunç manzara vardı. Etrafa yayılmış endüstriyel yapıları ve her şeyi birbirine bağlayan koskocaman, beyaz boruları gördüm. Hiçbir yerde ağaç veya doğal yaşama ait bir belirti yoktu; her şey yalnızca beton ve çelikten oluşuyordu. Binalar, son geldiğimden çok daha bakımsız görünüyordular. Çoğunun yan taraflarında geniş delikler, betonlarda çatlaklar vardı. Ve tıpkı eskisi gibi her şey terk edilmiş görünüyordu.

“Numune arşivini göremiyorum!” dedim. Donmuş çocukların içinde olduğu o kocaman, beyaz ve gümüşü bina hiçbir yerde görünmüyordu.

“Belki de şu an zaten o binanın bir yerinde olabiliriz,” diye cevap verdi Liam.

“Fakat burası arşive benzemiyor,” dedi Gadya. O ve David şimdi hemen arkamızdalar. “Hatırladığım kadarıyla.”

“Bölgenin farklı bir bölümünde olabiliriz,” dedim. “Kontrol kulesinin nerede olduğunu bilmiyoruz.”

“Gezginlerin gittikleri yeri bildiklerini umalım,” dedi Liam. Sonra basamakları tırmanırken alçak sesle fısıldadı. “Eğer işler ters giderse burada buluşalım. Bu merdivende. Mecbur kalırsak bir süre tünelde saklanabiliriz de. Gittiği yere kadar yürümeye devam et.”

Başımla onayladım. “Yandaşlar ne olacak?” Altımızdan gelen uğultularını duyabiliyordum. Bizi burada da takip edip etmeyeceklerini merak ediyordum.

“Yapabilirsek onlardan kaçırız. Yapamazsak savaşıyoruz.”

“İyi bir plana benziyor,” dedi Gadya.

Yükseğe çıktıkça gri bölgeyi daha geniş bir açıdan görebiliyordum. Şimdi binaların ve çakıllı kıyının ötesine uzanan okyanusu görebiliyordum. Ve sonra ormanı ve onun ilerisinde de bölgenin bir tarafını boylu boyunca kesen yirmi metre yüksekliğindeki bariyeri gördüm. Fakat hâlâ arşivden bir iz yoktu. Belki de gerçekten arşivin bir kanadındaydık.

Tırmanmaya devam ettik. Yukarıda karşımıza çıkacak şey beni hem korkutuyor hem de geriyordu. En son bu bölgede bir binaya girdiğimde, Liam’ı kurtardıktan hemen sonra üzerimize minyatür algılayıcılar saldırmıştı. Belki de şimdi merdivenin ucunda bizi bekliyorlardı.

Yandaşlar aşağıda bağırıyorlardı. Kapaktan çıkıp merdivene ulaşmış olabileceklerinden endişelendim. Seslere bakılırsa öyle olmuştu.

En son gri bölgeye geldiğimde her şeyi kontrol eden garip bilgisayar programı Clara’yı düşündüm. Clara, Liam’ı kurtarmamı engellemeye çalışmıştı. Onun bir şekilde kapatılmış olmasını umut etmekten başka çarem yoktu fakat öyle olmayacağından da korkuyordum.

“Daha hızlı! Daha hızlı!” diye bağırıyordu Gadya arkamdan. Sesinde gerçek bir panik havası vardı.

Bir an gri bölgeye yaptığımız bu yolculuğa değer miydi, diye düşündüm. Yol boyunca planladığımız her şey ters gitmişti. Sanki en başından beri başarısız olmaya mahkûm olmuştuk.

Fakat sonra Rika’yı, Markus’u ve numune arşivinde donmuş olan diğer herkesi düşündüm. Eğer Liam ve ben orada olsaydık, birilerinin gelip bizi kurtarmasını isterdik. O çocukların hayatı bize bağlıydı. Ve bizim de çarkın kontrolünü ele geçirerek BKİ’yle savaşmak için onlara ihtiyacımız vardı.

Yukarıdaki gezginlerin bize seslendiklerini duydum. "Acele edin!"

"Çabuk!"

"İlerleyin!"

Derin bir nefes alarak kendi kendime, başarısız olsak bile şimdiye kadar BKİ'yi etkilemek açısından sürgün edilen diğer tüm gruplardan daha çok şey yaptığımızı söyledim. Liam'm elini tuttum ve tırmanmaya devam ettik.

26 YUKARISI

Liam ve ben sonunda merdivenin tepesine ulaştık. Artık donuyordum. Dişlerim birbirine vuruyordu ve tenim uyuşmuştu. Yandaşların aşağıda inlediklerini ve bağırдықlarını duyabiliyordum. Merdivene ulaşmışlardı. Kısa süre sonra bize yetişeceklerdi.

Gadya arkamızdan son basamağı çıktı. Bıçağı kan içindeydi. David de onun yanında belirdi. Etrafıma bakınca dönen merdivenin bizi büyük, tavanı kalın camdan yapılmış, daire biçiminde, kubbeli bir binaya çıkardığını fark ettim. Tepemizde bulutlar ve gri gökyüzü vardı. Burası kontrol kulesi olmalıydı.

Duvarlarda, üzerinde mavi bilgilerin akıp durduğu bilgisayar ekranları vardı. Önlerinde ise uzun zaman önce terk edilmiş, yırtık deri koltuklar vardı. En son gri bölgeye geldiğimizde Gadya'yla beraber gördüğümüz gözlem odasından farklı olarak burada arşivdeki soğuk ve amaca yönelik ortamdan eser yoktu. Görünüşe göre buradaki her şey bir zamanlar lüks ve konforluydu. Burası eskiden BKİ'nin üst düzey kişilerinin ziyaret etmesi için yapılmış bir yer gibi duruyordu.

Ekranlardaki numara ve harflere daha yakından baktım. Hepsini aynıydı. Sürekli kendini tekrar eden bir geri sayma benziyordu. Fakat bir çeşit kod gibi olduğundan ne anlama geldiğini çözemişyordum. Gezginler aceleyle ekranların altındaki tuşların yanına koştular.

“Buranın doğru yer olduğunu nereden bileceğiz?” diye sordum Liam’a.

“Bilemeyiz,” dedi David. Gadya onun kontrol odasının içine kadar girmesine yardım etmişti. “Fakat burası kontrol kulesine en çok benzeyen yer.”

“Neden?” diye sordum.

“En yüksek noktada. Buradan numune arşivinin tamamen yok edilişi kontrol edilebilir. Burada bizden başka kimse olmasa da, eğer istenirse buradan her şey izlenebilir.”

“Dur biraz, zaten numune arşivinde olabileceğimizi sanıyordum.” David başını iki yana salladı.

“Hayır. Bak.” İşaret etti. Sonunda bulunduğumuz yerden oldukça uzakta ve aşağıda arşivin devasa çatısını görebildim.

“Arşiv büyük olasılıkla gizli patlayıcılarla doludur. Belki de acil durumlara karşı arşiv henüz inşa edilirken bile oraya yerleştirilmiş olabilirler. Fakat onları patlatacak kumanda uzak bir yerde olmalı. Bu kule gibi. Bu nedenle gezginler bizi doğrudan arşive götürmek yerine buraya getirdiler.”

Pencereden bakınca gökyüzünde küçük noktalar gördüm. Uzak-taki algılayıcılar. Herhalde bunlar yola saldıran algılayıcı grubunun bir parçasıydılar. Ya da belki bizim burada olduğumuzu biliyorlar ve bizi yakalamak için havada dönüp duruyorlardı.

Yeniden içeri bakınca gezginlerin hâlâ bilgisayarların başında olduklarını gördüm. Şimdi içeride bizimle birlikte yalnızca altı gezgin vardı. Diğerleri merdivenlerde bizi korumak için savaşıyorlardı.

Bilgisayarların başındaki gezginler klavyelerde numaralara bastılar fakat hiçbir şey olmadı.

“İşe yaramıyor!” diye bağırdı biri diğerine.

Ekranlarda bilgiler akmaya devam ediyordu.

Bir patırtı ve aynı zamanda anlamsız bağırtılar duydum. Deli yandaşlar yaklaşıyordu. Merdivenin çıkışını korumaya yardım etmek için Liam’la beraber o tarafa koştuk. Gadya da hemen yanıımızdaydı.

Arkama baktığımda, geri sayımın ya da gördüğüm her neyse, yavaşlamadığını gördüm.

Gezginler birbirlerine seslenip duruyorlardı ve çaresiz bir halleri vardı.

"Kontrol kumandaları kilitlendi!" diye seslendi bir tanesi.

Sonra birden elektrik çarpmasını andıran büyük bir ses duyuldu. Odanın içinde gök gürlemiş gibiydi. Bilgisayar konsollarından aniden beyaz bir ışık saçıldı ve ekranları karardı.

Geriye doğru tökezlerken neredeyse merdivenden düşecektim. Gadya kolumdan yakalayınca ona tutundum.

"Bu da neydi böyle?" diye bağırdı.

Duman kokusu alıyordum. "Bilmiyorum!"

Liam yanımdaydı. "İyi misin?"

Öksürdüm. "Evet. Ne oldu?" Gezginlerin olduğu yere bakınca dehşete kapıldım çünkü artık koltukların üzerinde değillerdi. Yerde yatıyorlardı. Bir tanesinin bedeni ise kasılıyordu.

David sanki hareket etmeye korkuyor gibi öylece duruyordu. "Sanırım bu bir tuzaktı," dedi. "Bilgisayarları kurcalamaya kalkışanları çarpmak üzere düzenlenmiş bir elektrik akımı."

Birbirimize baktık. Gezginlerin hiçbiri hareket etmiyordu. Öldüler mi yoksa yalnızca bayıldılar mı, emin değildim. Sonuç olarak artık tek başımızaydık. Aşağıdaki gezginlere seslenerek yardıma ihtiyacımız olduğunu söyledik fakat yandaşlarla savaşmakla o kadar meşgullerdi ki bizi duymadılar.

Sonra bilgisayar ekranları yeniden çalışmaya başladı. Şimdi kendimi en kötüsüne hazırladım. Ekranlarda maskeli birini göreceğimizden korkuyordum; bize gülen yeni bir Keşiş gibi. Ekranda bir süre hiç hareket olmadı. Fakat bir saniye kadar sonra ekranda, benimkilere çok benzeyen gözlerle bize bakan tanıdık bir yüz belirdi.

"Anne!" diye bağırdım. Çok şaşırmıştım ve kafam karışmıştı.

"Beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu annem. Görüntüsü kayıyor, titriyordu. Annemin arkasında Destiny Merkezi'nden

tanıdığım diğer biliminsanlarını da belli belirsiz görebiliyordum. Ayrıca Güney Arki'nin o farklı karolu duvarlarını da görüyordum. Annem merkeze ulaşmıştı.

"Evet! Bize yardım et!" Bu olanlara inanamıyordum.

"Güvende misiniz?"

"Pek sayılmaz; yalnızca birkaç kişi kaldık! Ve yandaşlar peşimizde!"

"Bizimle nasıl konuşabiliyorsunuz?" diye sordu Liam.

"Telsizlerimiz, kendi kendini imha sisteminin devreye girdiğini algıladı ve görüntü ve ses sinyallerine girebildik. Sizinle konuşabiliriz fakat sistemi durduramayız. Fazla vaktiniz yok."

"Başka tuzak var mı?" diye seslendi David.

"Hayır," dedi annem. "Bilgisayarlardan çıkan elektriği durduramadık. Bu, gri bölge yıllar önce boşaltılırken manuel olarak kurulmuştu."

Annemin ne söyleyeceğini duymayı çok istiyordum fakat aynı zamanda yandaşların yukarı gelmesinden korkuyordum. Annemi seyrederken bu iki duygu arasında gidip geliyordum.

"Çabuk konuşun!" diye ekledi Gadya. "Lütfen! Yandaşlar birazdan burada olacaklar!"

"Bize ne yapacağımızı söyle," dedim anneme. "Nasıl herkesi kurtaracağız ya da arşivin kendini imha etmesini nasıl engelleyeceğiz?"

Merdivindeki gürültü artıyordu. Yandaşların ayak seslerini, gezginlerin önüne geçtiklerini duyabiliyordum. Ve pencereden baktığımda gökyüzündeki siyah noktaların büyümüş olduklarını gördüm. Algılayıcılar da bize doğru geliyorlardı.

"Anne, ne yapacağız?" diye bağırdım bir kez daha. "Vaktimiz kalmadı!" İlk yandaşların yanımıza ulaştıklarını duydum. Dönüp baktım. Pençeye benzeyen uzun tırnaklı ellerini öne uzatmış öylece duruyordu. Hırlıyordu. Bu bir insana ait olamayacak kadar korkunç bir sestti. Kesinlikle bir deliden çıkabilecek bir sestti.

Liam yanımda, yandaşı yere sermeye hazır bir şekilde bekliyordu.

"Yandaşlar buradalar!" diye anneme seslendim. Ekrandaki sinyal bir an zayıfladı. Beni duyup duyamadığını bilmiyordum.

David şimdi bilgisayar konsolunun yanına çömelmişti. Konsollar tamamen yanmıştı ve üzerlerinden hâlâ ince bir duman yükseliyordu.

"Bize yardım edin!" diye bağırdı Gadya titreşen ekranlara doğru bakarak. Merdivenden çıkan yandaşlar çoğaldı. Burada kapana kısılmıştık. Yine duvarlardaki ekranlara baktım. Annemin yüzü yeniden belirdi. Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Ve arkasındaki biliminsanları şimdi daha telaşlı bir şekilde koşuşturuyorlardı.

"Bilgisayar soğutma ve bakım tünellerine çıkan acil bir çıkış var," dedi çabucak. "Gidin! Sizinle içerden de konuşabileceğim. Orada bir ekran daha var."

"Ben çıkış göremiyorum!" diye bağırdım. Liam yandaşları uzak tutarken Gadya ile ben de çaresizce etrafımıza bakındık.

"Ortakdaki iki ekranın arasındaki duvara basın," dedi annem. Gadya ve ben annemin söylediğini yaptık. Duvarın, ekranların arasındaki bölümü tıslayarak kaydı ve açıldı.

Hiç düşünmeden dar aralıktan geçtik ve bakım tüneline çıktık. Burası serin ve kuruydu, tünel ise küçük ve yuvarlaktı. Duvarlar metaldi. Liam duvardaki kırmızı bir düğmeye bastı ve kapı kayarak kapandı. Sonra da bıçağıyla vurarak düğmeyi yerinden çıkardı ve bir kenara fırlattı. Bu, burada mahsur kalmış olabileceğimiz anlamına geliyordu. Fakat aynı zamanda kapının yandaşlara kapandığını gösteriyordu.

Bir dakika kadar yere çöküp soluklandık.

Tünel, içinde ayakta durulacak kadar büyük değildi. Aslında şu an bulunduğumuz yer bakım tünellerine çıkan bir çeşit geçitti. Üç tanesi, yarı açık kapakların ardında, bulunduğumuz yerden farklı yönlere doğru uzayıp gidiyordu. Küçük ve karanlık görüntüleriyle mağaraları andırıyorlardı. Yalnızca yeşil acil durum ışıklarıyla aydınlatılmışlardı.

Çok korkuyordum fakat en azından hâlâ hayattaydık. Yandaşların dışarıda bağırıklarını belli belirsiz duyabiliyordum. Artık kontrol odasına çıkanların sayısı artmıştı.

Bilgisayar ekranı var mı diye etrafıma bakındım ve duvara montelenmiş küçük bir tane gördüm. Kapalıydı.

"Anne?" diye seslendim. Yalnızca sessizlik vardı.

"Merhaba?" dedi David. Cevap yoktu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Gadya.

"Sakin olacağız," dedi Liam.

Çalışmasını umut ederek elimi ekrana vurdum. Ekran siyah olmasına rağmen hafif bir cızırtı geldi.

Annemin cılız sesi, "Alenna . . . Liam . . ." diye seslendi. "Orada mısınız? İyi misiniz?"

"Evet!" diye bağırdım, hepimiz ekranın etrafına toplanırken. "Bakım tünelindeyiz. Yandaşlar dışarıda kaldılar, en azından şimdilik."

Annem yeniden aceleyle konuşmaya başladı. "Kendi kendini imha sistemini devre dışı bırakmak için bu tünellerden birini takip etmek ve arşivin soğutma sistemini bozarak tüm arşivi devre dışı bırakmak gerekiyor. Arşivin yok olmasını engelleyecek tek şey bu, ayrıca bu otomatik olarak kapsüllerin kontrollü salınımlarına neden olacak ve yakalanıp dondurulmuş olan herkesin serbest kalmasını sağlayacaktır."

Uzun ve korkunç bakım tünellerine baktım.

"Bu çok tehlikeli bir görev olacak," diye devam etti annemin sesi. "Eğer fikrinizi değiştirmek isterseniz, en solunuzdaki tünel aşağı ve dışarı, bariyerin altından geçerek gri bölgenin dışına çıkan kontrol kulesinin altındaki bakım tünellerine gider. Fakat devam etmek istiyorsanız, o zaman ortadaki tünele ihtiyacınız var demektir." Annem duraksadı. "Seçiminiz ne olursa olsun, hepinizle gurur duyuyorum."

Liam'la birbirimize baktık. Kapı aniden vurulunca sıçradık. Yandaşlar nerede olduğumuzu biliyorlar ve hâlâ bizi yakalamak istiyorlardı.

"Anlatmaya devam et," dedim.

David, aralık kapakların ardındaki tünellere bakıyordu. "Silahlarınız var mı bilmiyorum fakat onlara ihtiyacınız olmayacak," diye devam etti annem. "Sadece hiç durmadan ortadaki tüneli takip etmeniz yeterli. Sonunda soğutma merkezine ulaşacaksınız. Gri bölgenin nötron-kimyasal jenaratörünü göreceksiniz. Bu jenaratör, gümüş bir kürenin etrafını saran bir dizi metal ve cam borudan oluşur. Bu güç çekirdeğini ezip yok etmelisiniz. Onu herhangi bir şeyle yok edebilirsiniz." Yeniden duraksadı. Konuşmaya başladığında sesi duygu dolu bir şekilde titriyordu. "Bu çekirdek, tehlikeli kimyasallarla doludur. Çekirdeği ezdikten sonra tünele hızla geri dönmeli ve kapağı kapatmalısınız. Fazla zamanınız olmayacak. Tek bir hata yaparsanız, gazın içinde boğulursunuz." Duraksadı. "Fakat eğer başarılırsanız, her şey anında duracak. Bu çekirdek numune arşivinin ve çarkın kalbidir."

"Bizden hayatlarımızı feda etmemizi mi istiyorsunuz?" dedi Gadya. Öfkeli değildi. Sesi duygusuz geliyordu.

"Hayır," dedi annem. "Bunu hiçbir zaman yapamayacağımı biliyorsunuz, özellikle de işin içinde kendi kızım da varken. Fakat çekirdeği parçalayan kişi doğrudan tehlike altında olacak. Ve ayrıca hızlı hareket etseniz bile işlerin ters gitme olasılığı var."

Konuşmak üzereydim. Bunu yapacağımızı, bu kadar yol geldiğimizi ve şimdi kesinlikle geri dönmeyeceğimizi söyleyecektim. Yeterince hızlı olabileceğimizi ve kimyasallardan kaçabileceğimizi...

Fakat aniden David başını eğdi ve elleri ile dizleri üzerinde ortadaki tünelin kapağına doğru hızla ilerlemeye başladı. Ne yaptığını o anda anlamıştım.

"Hayır!" diye bağırdım. "David! Bekle!"

Liam da David'i gördü ve bileğinden yakalamak için ileri atıldı. Fakat David bizi hazırlıksız yakalamıştı. Bu kadar hızlı hareket edebileceğini düşünmemiştim.

"Dur!" diye bağırdı Gadya arkasından tünele atılarak.

Ona yetişmeye çalıştık fakat kendini hızla ileri attığı için parmaklarımızın arasından kayıp gitti.

Onu durdurmak için artık çok geçti.

David ortadaki kapağı tuttu ve ardına kadar açtı. Ve tünelin içine daldıktan sonra olabildiğince hızlı bir şekilde kapağı arkasından kapatarak kilitledi.

"Hayır!" diye bağırdım, metal kapağa ulaşip tekmeleyerek. Liam da ileri atılarak tüm gücüyle kapıya asıldı ve kapıyı açmaya çalıştı. Fakat kapağın kolu dönmüyordu. "David, ne yapıyorsun?" diye dehşet içinde bağırdım.

Metal kapağın üzerindeki ince camdan David'in dönüp bize baktığını gördüm. Gözlerinde korkak fakat kararlı bir ifade vardı.

Statik bir gürültüyle annemin, "Orada neler oluyor?" diye bağırın sesi duyuldu. Fakat ona cevap verecek vakit yoktu.

"David, kes şunu!" diye bağırdım.

Biz kapalı kapağın etrafında toplanırken David'in sesi geldi. "Bir yemin ettim... Direniş hücresinde. Doğru zaman geldiğinde ve gelirse hayatımı feda etmeye yemin ettim. Bu benim için doğru zaman. Fakat hiçbirinizin ölmesine veya zarar görmesine gerek yok."

"David, hayır!" diye bağırdım gözlerim yaşlarla dolarken. "Bu doğru bir yol değil! Ne yapıyorsun? Bu işi birlikte halledebiliriz!"

"Bu konuyu konuşmamız gerek," diye seslendi Liam. "Bir kez daha düşün!"

"Lütfen..." dedi Gadya.

"Hayır," diye cevap verdi David kararlı bir sesle. Bize bakarken gözleri bir ileri bir geri gitti. Gözlerindeki kararlılığı görebiliyordum. "Yapmam gereken bu. Tartışmak için vakit yok. Eğer bunu yapar ve soğutma çekirdeğini parçalayabilirsem, görevim tamamlanmış olacak..." Gitmeye hazırlanmış gibi dönüp arkasına baktı. "Neyim varsa feda etmiş olacağım. Kimin tarafında olduğumu kanıtlamış olacağım."

"Bir şey kanıtlamak zorunda değilsin!" diye bağırdım.

"Belki de kendi kendime kanıtlamam gerekiyordur."

"Anne!" diye bağırdım. "David tünele girdi ve kapağı kilitledi! Bu işi tek başına yapacak!"

Cevap gelmedi. Yalnızca cızırtı vardı. Bağlantı kesilmişti.

Metal kapağa yumruğumu vurdum. Olanlara inanamıyordum. David hepimizi kurtarmak için kendi kendini feda edecekti. Yaptığı şeyleri hep sorgulayarak bunu yapmaya onu biz mi zorlamıştık? Diğer kimsenin ona benim kadar güvenmediğini biliyordum fakat bir süredir ona ben bile inanmıyordum. Fakat böyle olması gerekmiyordu. "David! Geri dön!"

Gadya da bağırmaya başladı. Her şey çok hızlı geliyordu. Ellerimiz acıyana kadar metal kapağı yumrukladık. Liam da hemen yanımızda yine kapının kolunu çekiyordu.

David son kez döndü. Gözlerime baktı.

"Yalnızca yaptığım şeyi unutma yeter." Boğuk sesi tünelde yankılanıyordu. "Kimsenin benim için hain demesine izin verme. Dışarıdan nasıl görünürse görünsün en başından beri doğru tarafta olduğumu söyle."

"Elbette! David, ben..."

"Düşüncelerinde bana da yer ver, Alenna," diye mırıldandı. "Sen her zaman benim düşüncelerimdeydin."

Ve beni şaşırttıktan sonra sırtını dönerek tünelin karanlığının içinde kayboldu.

"Hayır!" diye bağırarak kendimi kapağa attım.

Bu dayanılamayacak kadar fazlaydı. Ve onu bir şekilde durdurabilirdim. Herhangi birimiz bunu yapabiliirdik. Keşke böyle bir şey yapacağını bilebilseydik.

"Gitti," dedi Liam arkamdan sarılarak. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Kendimi tutamıyordum. David'in ölmesini istemiyordum.

"Birlikte gidebilirdik!" dedim ağlayarak. "Başka bir yolunu bulabilirdik! Hep birlikte!" Kapağı tekmeledim. "David!" diye bağırdım son bir kez daha. Fakat cevap yoktu. David gitmişti.

Artık annemin sesini de duymuyordum. Acaba tünelin ilerisinde David'e talimat vermeye devam ediyor muydu? Fakat bu düşük bir olasılıktı. Telsizin sinyali büyük olasılıkla kesilmişti. Kendimi kusacak gibi hissediyordum. Her şey böyle bitmemeliydi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Liam bana sarıldı. Sonra da yumuşak bir sesle, "Aşağıya inecek ve gri bölgeden çıkacağız. Ve David'in başarmasını umacağız."

Üç saat sonra, gri bölgenin bir tarafını kesen bariyerin dışında, kayaların üzerinde Gadya'nın yanında oturuyordum. Karmaşık bakım tünellerinin içinden geçerek gri bölgeden çıkmayı başarmıştık. Şimdi etrafımızda her yer yüzlerce gezginle doluydu. Karayolundaki savaşı kazanmışlar ve bize yardım etmeye gelmişlerdi. Bir de arşivdekileri kurtarmaya.

Bir saat önce tünelden çıktığımızda, gerçek olamayacak bir manzarayla karşılaşmıştım. Gökyüzündeki algılayıcılar düşüyor ve yere çakılıyorlardı. Işığı ve cıılgılığı andıran sesleri kulağıma çok insansı gelmişti. Çevremizi saran ormanın içine düşerken ağaçları ikiye ayırıyorlardı.

İşte o zaman David'in başardığını anladım. Hem imha sistemini durdurabilmiş hem de kapsüllerdeki çocukları otomatik olarak serbest bırakabilmişti. Büyük olasılıkla gri bölgedeki bilgisayarlar tarafından kontrol edilen ve bir çeşit otomatik savunma sistemi olarak kullanılan algılayıcılar da dahil olmak üzere mekanik olan her şey duruyordu.

David'in büyük olasılıkla öldüğünü de o zaman anlamıştım.

Hiçbirimiz bir şey söylemedik. Bu benim için çok acı vericiydi.

Tünelden güçlkle çıkarak Liam ve Gadya'nın yanında gri bölgenin dışında ormandaki büyük açıklığa geldim.

Şimdi Gadya ve ben burada, kayaların üzerinde oturuyor, hem dinleniyor hem de diğer herkesi izliyorduk. Liam ise kendi yaralarına rağmen gezginlerin, tünelden titreyerek çıkan arşivdeki çocuklara yol göstermelerine yardım ediyordu.

Bu çocukların sersemlemiş bir halde, gri bölgenin dışına açılan tünelin içinden güçlükle yürüyerek çıkmalarını izledim. Gezginsinler onları ellerindeki fazla çatalayak postlarıyla sarıyorlardı. Çocukların hepsi öylesine büyük bir şokta gibilerdi ki hiçbir sorun çıkarmıyordu. Yalnızca birkaç yandaş vahşilik ediyordu fakat onlar da gezginsinler tarafından kolayca kontrol edilebiliyorlardı.

Kendimi bir zafer kazanmış gibi hissediyor olmalıydım. Fakat içim bomboştu. David ölmüştü. İçimde kalan küçücük umut kırıntılarına tutunuyor olsam da David'den hiçbir haber yoktu. Tek başına giderek bizim tehlikede olmayacağımızı garanti altına almış fakat bunu yapmak için kendi hayatını feda etmişti.

Gadya'ya baktım. "Keşke David burada olsaydı," diye mırıldandım. "Bu günü görmeyi o da bizim kadar hak ediyordu."

"Bir keresinde algılayıcılardan kaçabilmişti," dedi Gadya duruma bir anlam kazandırmaya çalışarak. "Hiçbir ümit yokmuş gibi görüldüğü bir zamanda. Belki yine hayatta kalmayı başarmıştır."

Başımı salladım. "Bu sefer farklı."

"Biliyorum."

Yeniden sustuk.

Liam'ı izledim. Hâlâ yanımda olduğu için çok mutluydum. Tüm zorluklara rağmen bu korkunç günü birlikte atlatabilmiştik.

Çark artık bizimdi. Kısa süre sonra, Octavio'yu bulmak ve bilimsinlerin, en azından hayatta kalabilenleri kurtarmak için ormandaki kiliseye geri dönmeyi planlıyorduk. Gezginsinler ayrıca Dr. Barrett'ı bulmaya ve kurtarmaya çalışacaklardı. Numune arşivi boşaltıldığı ve algılayıcılar devre dışı bırakıldığı için yakında tüm kontrol bizde olacaktı.

Sonra yeni bir ordu kurabilecek ve sonunda BKİ'ye saldırabileceklerdik. Tıpkı her zaman planladığımız gibi.

Bizi buraya getiren araçların yok edilmiş olmasına rağmen, gezginsinlerin kendi aralarında konuştuklarını duydum. Şimdi plan sonunda yeniden BKİ'ye dönebilmek için Liam'la benim daha önce kaçırdığımız gri bölgedeki eski, büyük BKİ uçaklarını kullanmaktı.

Gezginlere göre, çarkta hem gri bölgede hem de adanın başka yerlerine gizlenmiş birçok teknolojik kaynak vardı. Eğer biliminsanlarını kiliseden kurtarabilirsek, adayı bombalardan ve füzelerden koruyacak bir savunma sistemi kurmak için çalışacaklardı. Ayrıca Acı Çekenler'i ve yandaşları tedavi etmeye yardımcı olacak yeni bir seri panzehir geliştirmelerini de umuyordum.

Gezginler, bundan sonra olacaklarla ilgili çoğu ayrıntıyı bizden saklıyorlardı. En azından çark kontrol altına alınana kadar. Fakat gezginlerden, BKİ'nin içindeki direniş hücrelerinin Güney Arkı'ndaki biliminsanlarıyla çoktan iletişim haline geçtiklerini düşündüklerini öğrendik. BKİ'de gizlenen isyancılar bizim oraya gitmemize yardım edecekler ve BKİ'ye aynı anda hem içeriden hem de dışarıdan saldıracaktık. Görünüşe göre ben ayrıldığımdan bu yana BKİ'de işler kötüleşmişti. Halk, BKİ ile diğer ülkeler arasında sürekli devam eden savaşlara ve hükümet tarafından uygulanan ve gittikçe katılan kanunlara karşı isyan ediyordu.

Biz oraya gittiğimizde, kendi vatandaşlarının da bize katılarak demokrasiyi yeniden yapılandırmamıza yardım edeceklerini ve BKİ'nin çökmeye başlayacağını umut ediyorduk. Bu riskli bir plan olsa da en azından bir şansımız vardı. Fakat BKİ'yi tamamen ele geçirmemiz için daha çok yol almamız gerektiğini biliyordum. Ve Alfa Adası'nı ele geçirmek planının ilk adımıydı.

"Başardık," dedim Gadya'ya. "En azından şimdilik savaş kazandık."

Yorgun gözlerle bana baktı. "Biliyorum. Umarım buna değer."

Dönüp gri bölgeden akın eden şaşkın çocuklara baktım. "Hayatlarını David'in fedakârlığına borçlu olduklarını bilmeyecekler bile."

Kalabalığın içine katılan farklı yüzlere baktım. Sonra aniden tünelden tanıdık bir yüzün çıktığını gördüm.

Saçları örülü, kısa boylu, çilli bir kız. Liam ona yol gösteriyordu. Bize doğru geliyorlardı. O kadar şaşırmıştım ki kızın ismini bile söyleyemiyordum.

Yalnızca elimle işaret ettim.

“Rika!” diye bağırdı Gadya kızı görünce.

Ayağa kalkarak arkadaşımıza çılgınlar gibi el sallamaya başladık. Ona ve Liam’a doğru koştuk. Bizi gördü ve yüzünde hemen bir gülümseme belirdi. Gözlüğü gözünde değildi fakat Gadya ve beni hemen tanıdığı belli oluyordu.

Yanlarına vardığımızda Liam gülümseyerek, “Bakın ne buldum,” dedi.

“Alenna! Gadya!” dedi Rika. “İkinizi de bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum!”

Ona sarıldık.

“Gelip beni kurtaracağınızı biliyordum,” dedi.

“Hayır, bilmiyordun,” dedi Gadya cevabı yapıştirarak.

“Hayatta olduğuna çok sevindim,” dedim Rika’ya, gözlerimi bir an kapatarak.

Sonra başımı arkaya uzatarak Cass’i Emma’yi ve Markus’u aradım fakat onlardan henüz bir ses yoktu. Eğer kurtulduklarsa, onları da bulmamız gerekiyordu. Cass ve Emma’nın yoldan gelen gezginlerle kısa süre sonra geleceklerini umuyordum.

“Ne kadar süredir uyuyorum?” diye sordu. “Açlıktan ölüyorum!”

Gadya’yla birbirimize baktık. “Çok uzun zaman olmadı,” dedim Rika’ya. Sonra ona gerçeği anlatacak çok zamanımız olacağımı düşündüm.

Tünelden çıkan çocuklara baktım. Her geçen dakika çoğalıyorlardı. Hiç vazgeçemediğimiz ve canımızı vermeye razı olduğumuz için çarkı ele geçirebilmiştik. Fakat aynı zamanda bunun, BKİ’yi kendi çöplüğünde yenmemiz gereken daha büyük bir savaşın başlangıcı olduğunu da biliyordum.

Biz çocuklar, biliminsanları, isyancılar ve gezginler bir araya gelip bunun bir yolunu bulabileceğimizi biliyordum. Fakat devam etmeden önce yandaşları eski aklı başında hallerine geri getirmeli ve gücümüzü yeniden toplamalıydık.

Liam'a yaslandım. Kollarının beni sardığını hissettim. Başımı öptü. İkimiz de konuşmadık. Şu an söylenecek hiçbir şey yoktu. Rika'nın heyecanlı bir şekilde Gadya'yla konuşmasını izledim.

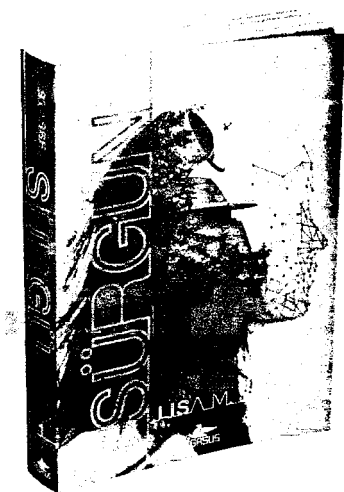
Hükümeti yıkana kadar veya bu uğurda ölene kadar savaşmaya devam edeceğimizi biliyordum. Bir zamanlar yalnızca bir avuç insandık fakat şimdi binlerce olmuştuk.

BKİ, bizden bizim ondan korktuğumuzdan daha çok korkmıyordu. Onların daha fazla gücü ve kaynağı vardı fakat biz intikam konusunda tutku ve arzu doluyduk. David'in boşu boşuna ölmüş olması ihtimalini kabul etmiyordum. Yalnızca BKİ'nin en önemli hapishane bölgesini ele geçirmekle kalmamış, aynı zamanda liderini de öldürmüştük; hem de iki defa. Bundan sonra kimse bize engel olamazdı.

Önümdeki çocuklara bakarken, David'in de burada olmasını ve bu anı bizimle paylaşmasını istedim. Yakında BKİ'ye dönecektik. Yakında bizden çalınan ülkeyi geri alacak ve gerçek sahiplerine, halka verecektik.

"Bundan sonra olacaklara hazırım," diye mırıldandım Liam'a. Sonra başımı kaldırarak ona baktım. Göz göze geldik. "Savaşa hazırım."

ISSIZ BİR ADAYA DÜŞMEKTEN
ÇOK DAHA KÖTÜ KADERLER VARDIR...

“Stasse distopya ve bilim kurguyu harmanlayarak gençlerin ellerinden
bırakamayacağı, macera dolu bir dünya yaratmış.”

VOYA